BESTSELLER

EDITURA MIRON

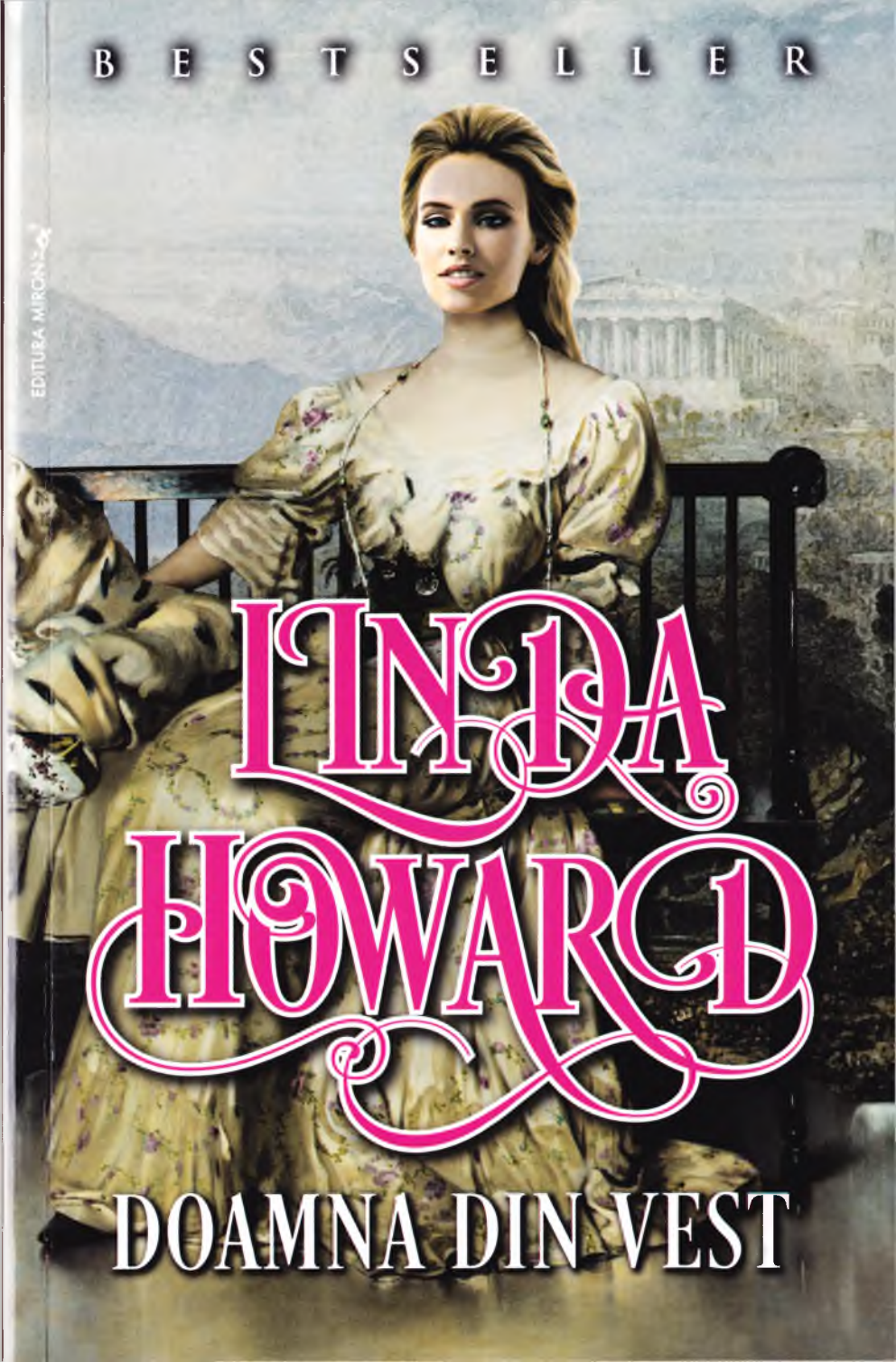

LINDA HOWARD

DOAMNA DIN VEST

Victoria Waverly era o nobilă fiică a Sudului, vîndută spre căsătorie unui necruțător fermier din Vest. Numai onoarea și mîndria ar putea-o ajuta să suporte rolul dureros de soție doar cu numele. Totuși onoarea nu îi putea atenua dorința interzisă pentru tînărul Jake Roper. Privirea acestui bărbat dur era rece ca gheața, dar tandrețea pe care nu o putea ascunde promitea să-i dezvăluie Victoriei minunatele mistere ale iubirii.

Jake blestema dorința chinuitoare pe care o simțea pentru frumoasa femeie, căci nu voia să stea nimic între el și ambiția de a intra în posesia fermei Regatul Sarratt, imperiul care era moștenirea și obsesia sa. Într-un ținut răvășit de război, ei se luptă pentru dreptul lui Jake dobîndit prin naștere și se lasă cuprinși de dragostea care era speranța, visul și destinul lor.

„DOAMNA DIN VEST este o minunată împletire de realitate crudă, acțiune și senzualitate maximă. Reușește să captureze momente de pasiune copleșitoare și tandrețe..."

Publishers Weeckly

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN 978-973-1789-87-3
9 789731 789873

LINDA HOWARD

DOAMNA DIN VEST

A LADY OF THE WEST
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

DOAMNA DIN VEST

Editura MIRON

Traducerea:
Anca NISTOR

PROLOG

Ținutul în sine era extraordinar de frumos, motiv pentru care, probabil, primii oameni care au venit pe continent au ales să trăiască acolo. Douăzeci şi cinci de mii de ani mai tîrziu, plus sau minus un secol, avea să se numească New Mexico, un nume care nu sugera deloc pădurile alpine din nord, presărate cu lacuri reci şi cristaline, şi întinse pînă la păşunile vaste şi vîrfurile munților. Aerul era atît de curat, încît era o alinare atît pentru ochi, cît şi pentru creier, iar la apus, cerul era întotdeauna plin de culoare.

Primii oameni care au trăit în New Mexico au fost cei pe care albii aveau să-i numească mai tîrziu indieni şi aveau să se dezvolte mii de ani în acest ținut minunat. Dar cînd au venit spaniolii cu războinicii lor în armuri, lăncii de oțel şi cai aprigi, să dezgroape aurul îngropat în pămîntul bogat, au revendicat ținutul pentru regele lor. Ca recompensă pentru colonişti, regii spanioli le-au oferit acte de donație, nişte hîrtii care atestau că erau proprietarii pămîntului sălbatic pe care încercau să-l îmblînzească.

Unul dintre aceşti primi colonişti spanioli era Francisco Peralta, un bărbat înalt şi tăcut, cu ochi verzi şi aprigi. El a trasat granițele a ceea ce avea să considere că e pămîntul său şi l-a apărat cu propriul sînge. A construit o casă din chirpici şi a trimis în Spania după femeia care acceptase să-i fie soție.

Aveau doar un copil, un fiu. Dar ce fiu era! Juan Peralta a

extins pămîntul tatălui său, a scos aur şi argint, a crescut cai şi vite şi, astfel, s-a îmbogăţit. La rîndul său, şi-a luat o soţie din Spania, o femeie care a luptat alături de el împotriva atacurilor indiene şi care i-a dăruit trei copii, un fiu şi două fiice. Pentru familia sa, Juan Peralta a construit o nouă casă, mult mai încăpătoare decît cea a tatălui său. A sa avea un design armonios, cu uşi boltite, pereţi albi şi podele din lespezi de culoare închisă. Flori înmiresmate înveseleau curtea.

Fiul lui Juan, pe nume Francisco, după bunicul său, a mărit şi mai mult averea de pe urma fermei. Însă fragila sa soţie a murit la numai şase luni de la naşterea primului lor copil, o fiică. Soţul îndurerat nu s-a mai recăsătorit niciodată şi şi-a adorat fiica, pe nume Elena, aceasta fiind cea mai preţioasă pentru el.

În acea vreme, în 1831, americanii împînzeau Vestul, întinzîndu-se din Texas. Majoritatea erau vînători şi oameni de la munte, cîţiva, aventurieri. La început, nu au fost mulţi, dar au tot venit, bărbaţi duri şi nepotoliţi, fără grijă faţă de frumuseţea ţinutului. Cei din familia Peralta îi priveau disprepuitor pe aceşti americani nesăbuiţi, iar Francisco i-a interzis Elenei să stea de vorbă cu ei.

Dar unuia dintre ei, pe nume Duncan Sarratt, puţin îi păsa de ordinele lui Francisco. De cum a văzut-o pe Elena Peralta, s-a şi îndrăgostit. Mai rău, şi Elena s-a îndrăgostit de el. Francisco s-a înfuriat, a ameninţat, a încercat să-şi intimideze şi fiica şi pe american. Dar prea mulţi ani îi arătase fiicei sale o indulgenţă plină de dragoste pentru ca ea să-i ia ameninţările în serios. Nu avea să renunţe la americanul ei.

În final, s-au căsătorit cu permisiunea şovăitoare a lui Francisco. Nefiind, însă, un om prost, şi-a dat seama repede că Duncan Sarratt era, probabil, omul care îi trebuia Elenei pentru a-i proteja moştenirea. Americanul cu ochi verzi ştia să lupte şi să apere ceea ce îi aparţinea.

Francisco nu a trăit destul de mult pentru a-şi vedea nepoţii. A murit anul următor, în 1832, iar Duncan a devenit proprietarul pămînturilor Peralta. A fost un conducător în toată legea, cunoscut sub numele de "Regele" Sarratt. Imediat, valea aceea a devenit cunoscută sub numele de Regatul Sarratt.

S-au născut moştenitorii regatului: un fiu, Jacob, şi doi ani mai tîrziu, un alt fiu, Benjamin.

Băieţii au crescut în casa elegantă construită de străbunicul lor. S-au jucat pe lespezile reci, s-au agăţat de balcoanele care dădeau în curte, s-au luptat şi s-au hîrjonit ca doi pui de tigru, şi au învăţat să iubească fiecare palmă din regatul care avea să fie al lor.

Dar, în 1845, americanii au intrat în război cu Mexicul. Acest lucru nu a afectat familia Sarratt, căci se aflau mult spre nord. Însă, o urmare a războiului a fost faptul că Mexicul a cedat Statelor Unite acel ţinut minunat pe care americanii l-au numit Teritoriul New Mexico. Dintr-o trăsătură de condei, familia Sarratt se afla pe pămînt american.

Statele Unite nu au recunoscut legile şi actele de cesiune ale guvernului pe care l-au înlocuit. Vechii moşieri spanioli trăiau pe pămîntul acela de sute de ani sau chiar mai mult, dar, deodată, acel pămînt le putea fi luat. Îl puteau păstra înregistrîndu-se cu el, dar majoritatea nu ştiau acest lucru. Duncan Sarratt, care trăia într-o relativă izolare în regatul său din vale, nu ştia. Asta nu avea mare importanţă, fiindcă oricine încerca să-i ia regatul trebuia să se lupte pînă la moarte.

Împuşcătura îl trezi pe băiat. Se dădu jos din pat şi îşi luă pantalonii; anul era 1846 şi, la cei treisprezece ani ai săi, muncise ca un bărbat la fermă de aproape doi ani. Orice ar fi fost, nu avea de gînd să se ascundă sub pat ca un ţînc. Auzi oameni alergînd şi strigăte, atît în casă cît şi în curte. Îl auzi pe tatăl său strigînd ordine. Băiatul îşi puse repede cizmele şi dădu

fuga pe coridor, vîrîndu-şi cămaşa de noapte în pantaloni din mers. Se ciocni de fratele său mai mic, care tocmai ieşise din camera lui. Îl ţinu să nu cadă şi acesta îl întrebă:

– Ce s-a-ntîmplat ?

– Habar n-am, zise el şi o luă la fugă pe hol, urmat de fratele său.

Deodată, auziră o rafală de gloanţe jos, în casă. Urmă un moment de linişte, după care se auziră alte împuşcături, ecoul acestora răsunînd în încăperile înalte. Automat, cei doi băieţi se dădură într-o parte.

– Duncan! strigă mama lor, Elena, dînd buzna din dormitorul pe care îl împărţea cu tatăl lor.

În glasul ei se simţea groază cînd îşi strigă soţul, care era jos. Se uită la băieţi şi îi trase lîngă ea.

– Staţi aici, le porunci ea.

La treisprezece ani, băiatul era deja mai înalt decît mama sa.

– Mă duc să-l ajut, îi spuse el şi o apucă spre scări.

– Nu! zise ea apucîndu-l de braţ. Stai aici! Îţi poruncesc. Ai grijă de fratele tău. Mă duc jos la tatăl vostru. O să văd ce se petrece şi mă întorc să vă spun. Promite-mi ! Promite-mi că vei sta aici!

– Pot să-mi port singur de grijă, zise fiul ei mai mic strîngînd din dinţi.

Era la fel de hotărît ca fratele său. Ea îl privi o clipă şi îi mîngîie faţa.

– Staţi aici, şopti ea apoi şi o luă la fugă.

Niciodată nu se întîmplase să nu îşi asculte mama. Stăteau în hol, neliniştiţi, pentru că nu ştiau ce se întîmplă şi furioşi, pentru că voiau să participe şi ei. Împuşcături de pistol şi de puşcă răsunau în toată casa. De jos se auzeau strigăte şi înjurături, oameni alergînd, sticlă spartă.

Apoi, un ţipăt le ajunse la urechi prin acel vacarm. Deveni şi mai acut, după care se transformă într-un vaiet. Era mama lor.

Băiatul cel mare o rupse la fugă spre scară, dar precauţia îl împiedică să coboare treptele. Se aruncă la pămînt şi se uită pe după balustradă ca să vadă ce se petrecea.

Un bărbat zăcea întins în holul de la intrare, dar nu i se vedea decît partea de sus a trupului din locul unde se afla băiatul. Deşi nu mai avea jumătate din faţă, băiatul îşi dădu seama că era tatăl său. Un fior rece de neîncredere începu să-i străbată trupul. Mama sa se aruncase peste trupul soţului ei şi continua să plîngă în acel fel îngrozitor. Sub privirile băiatului, un bărbat o apucă de braţ şi o trase de lîngă cadavru. În clipa aceea, lumina îi căzu pe chip şi băiatul încremeni. Era Frank McLain, unul dintre oamenii tatălui său.

– Aduceţi şi copiii, spuse McLain încet, dar băiatul îl auzi. Aveţi grijă să fie morţi.

Elena ţipă şi se năpusti asupra lui, zgîriindu-l pe faţă. McLain înjură şi o lovi cu pumnul, trîntind-o la pămînt.

– Aduceţi copiii, spuse el din nou şi se aplecă asupra femeii.

Băiatul se trase înapoi şi îi zise, fratelui său, apucîndu-l de braţ:

– Să fugim!

Cunoşteau casa ca pe propriul buzunar. Ştiind că, întîi şi întîi, aveau să caute în camerele lor, se duseră în camera de oaspeţi. care avea un balconaş ce dădea în curtea interioară.

– Cobor eu primul, şopti băiatul cel mare trecîndu-şi picioarele peste balustradă.

Se prinse de marginea de fier şi îşi dădu drumul. Era o săritură de la numai vreo doi metri, pe care o făcuseră de multe ori în joacă. Aterizâ uşor ca o pisică şi se făcu nevăzut imediat în tufele de pe lîngă ziduri. Se auzi o bufnitură înăbuşită cînd fratele său i se alătură.

– Ce se întîmplă? întrebă cel mic în şoaptă.

– Tata e mort. McLain l-a ucis. Şi a luat-o pe mama.

Se mai auzeau împuşcături sporadice, cînd oamenii loiali lui Duncan Sarratt şi familiei Peralta încercau să reziste. Băieţii se furişară pe după zid, rămînînd în umbră. Puştile lor erau în birou, unde le puneau în fiecare zi, după ce le curăţau cu grijă. Trebuiau să le ia. Fiorul rece continua să străbată trupul băiatului cel mare, care încă mai vedea trupul tatălui său întins pe podea, fără jumătate din faţă.

Ţipetele mamei lor brăzdau aerul rece al nopţii.

Băieţii se furişară în bucătărie. Înăuntru, ţipetele mamei lor se auzeau şi mai tare, rănindu-le urechile. Ea se afla încă în holul de la intrare şi băieţii auziră şi voci groase înjurînd mormăit.

Băiatul ştia şi i se făcu şi mai frig. Avea treisprezece ani şi ştia. Se ridică în picioare, mişcîndu-se la fel de tăcut ca o panteră. Zări luciul unei lame de oţel pe masa din bucătărie şi mîna i se încleştă automat pe cuţit.

Ţipetele erau doar nişte gemete acum şi slăbeau din ce în ce. Cînd ajunse în holul de la intrare, băiatul îl văzu pe McLain ridicîndu-se în genunchi între picioarele Elenei, ieşind din trupul ei. Pantalonii îi erau descheiaţi şi lăsaţi peste fese, iar penisul său flasc lucea ud. Încă avea pistolul în mînă. Cu un zîmbet vag, lipi ţeava de tîmpla femeii şi apăsă pe trăgaci.

Un urlet inuman îi încleştă gîtlejul băiatului, dar nu mai simţea fiorul de gheaţă. Azvîrli cuţitul cu precizie, căci o făcuse de nenumărate ori în joacă. McLain văzu doar o mişcare în umbră şi se feri, aşa încît lama îi pătrunse în umăr, nu în inimă. Urlă după ajutor şi se chinui să se ridice exact cînd greutatea băiatului îl trînti înapoi la pămînt. Impactul îl făcu să urle de durere şi podeaua rece îi zgîrie fesele goale. Băiatul încercă să scoată cuţitul din rană, dar lama însîngerată alunecă în jos, spre

organul genital al bărbatului. McLain urlă şi încercă să se rostogolească. Din cauza mişcării, cuţitul îi tăie coapsa. Cu un urlet ca de fiară, băiatul scoase cuţitul şi încercă din nou, de data aceasta, cu o mişcare laterală a braţului. Lama argintie sclipi însîngerată şi McLain simţi o durere fierbinte şi arzătoare cînd îi tăie scrotul.

Urlă, înnebunit de durere şi spaimă. Se rostogoli şi încercă o lovitură cu piciorul, dar îl împiedicau pantalonii lăsaţi în jos. Niciodată nu simţise groază, dar acum sîngele îi îngheţase în vine. Nu înceta să ţipe, în timp ce încerca să evite lama aceea tăioasă. În lumina ce pîlpîia, zărea din cînd în cînd chipul băiatului şi aceasta era feroce.

– O să-ţi tai scula şi o să ţi-o dau s-o mănînci, şopti băiatul tăios şi McLain îl auzi chiar şi peste propriile ţipete.

O împuşcătură îi asurzi şi băiatul fu lovit dintr-o parte. Cuţitul căzu pe jos, dar băiatul nu era doborît. Merse împleticit spre bucătărie şi băiatul cel mic se repezi să-l ajute.

– Omorîţi-i! urlă McLain, ţinîndu-şi testiculele însîngerate cu ambele mîini. Omorîţi-i pe ticăloşii ăia mici!

Se rostogoli pe podea, cu pantalonii în vine, şi ura pentru tînărul Sarratt aproape că îl sufocă. Gemu, fiind prea îngrozit ca să dea mîinile la o parte şi să vadă ce dezastru făcuse cuţitul, dar sîngele îi şiroia printre degete şi îşi dădu seama că putea muri din cauza sîngelui pierdut. Continuînd să geamă şi tremurînd, dădu o mînă la o parte şi scoase o exclamaţie. Penisul era încă acolo, dar partea stîngă a scrotului era făcută praf. Nu ştia dacă îşi pierduse testiculul stîng sau nu.

Blestematul, aproape că îl castrase! Avea să şteargă de pe faţa pămîntului familia Sarratt, avea să-l jupoaie pe băiat şi să-l lase pradă vulturilor. Dar şi în timp ce se gîndea la toate acele lucruri pe care voia să le facă, McLain ştia că nu avea să uite niciodată groaza şi durerea, umilinţa de a se rostogoli pe podea, cu pantalonii în vine, în timp ce cuţitul sfîşia.

Băieții zăceau în peştera pe care o descoperiseră cu cinci ani în urmă, în capătul nordic al Regatului Sarratt. Durerea îl făcea pe băiatul cel mare să tremure şi să strîngă din dinți, într-un efort de a-şi înăbuşi gemetele. Fratele său zăcea nemişcat, prea nemişcat, lîngă el. Cel mare gemu din cauza efortului pe care trebui să-l facă pentru a ridica brațul şi a pune mîna pe pieptul fratelui său ca să-i simtă respirația.

– Nu muri, şopti el în bezna rece, deşi ştia că fratele lui era inconştient. Nu muri. Nu încă. Trebuie să-l omorîm pe McLain.

Fratele său mai mic primise un glonț în partea stîngă, sus. Cel mare nu ştia cum reuşiseră să scape, dar, asemeni unor animale rănite, se tîrîseră prin întuneric. El însuşi avea două răni, una în coapsa dreaptă şi o alta în partea cărnoasă a taliei. Cămaşa şi pantalonii îi erau îmbibate de sînge şi simțea cum îi scad puterile şi cum era tot mai amețit din cauza durerii şi sîngelui pierdut.

Vag, îşi dădu seama că ar fi putut muri acolo.

– Nu, spuse el, atingînd din nou trupul nemişcat al fratelui său. Orice ar fi, trebuie să punem mîna pe McLain. Orice ar fi. Jur.

CAPITOLUL UNU

Maiorul Frank McLain ieşi în soare şi privi cum se apropia trăsurica, mijind ochii nerăbdător.

Ea era acolo, în sfîrşit.

Simțea o mare satisfacție. Niciodată nu fusese suficient de bun, dar acum, o Waverley afurisită avea să-i fie soție. Mama ei era chiar o Creighton – Margaret Creighton – iar fata arăta ca o Creighton, palidă, elegantă şi cu trăsături aristocrate.

Victoria Waverley. Înainte de război, familia ei l-ar fi scuipat în față. Acum, ea se căsătorea cu el, pentru că el avea bani, iar ei aveau burțile goale şi origine impecabilă. Războiul şi foametea pe care o generase erau cei mai mari egalizatori din lume. Familiile Waverley şi Creighton nu ezitaseră nicio clipă să îşi mărite fata cu el în schimbul unei vieți mai comode.

El abia aştepta. Smulsese acel pămînt de la familia Sarratt cu sînge, moarte şi îndrăzneală şi îl făcuse al său; acum, avea mai mult pămînt decît orice alt proprietar de plantație din Sud, numele său devenise unul de temut în zonă, şi avea mai multe vite şi mai mulți angajați decît oricine altcineva din jur şi, totuşi, ceva lipsea. Nu avusese niciodată ceea ce îşi dorise cel mai mult în viață, şi anume o doamnă la masa lui, o adevărată aristocrată care să-i poarte numele. Nu avusese nicio speranță în acest sens înainte, dar, după război, se întorsese în Augusta, în oraşul în care crescuse privit ca un gunoi alb, sărac şi disprețuit. Acolo o căutase pe femeia perfectă a visurilor sale şi

o găsise pe Victoria. Inima îi bătea mai tare numai cînd se gîndea la ea. O aşteptase patru luni să sosească şi, acum, era acolo. În seara aceea, aveau să se căsătorească.

Unul dintre oamenii care stăteau lîngă el se mişcă puţin pentru a vedea mai bine.

– Cine e în trăsură cu ea?

– Sora ei mai mică şi verişoara ei, Emma Gann, au însoţit-o, răspunse McLain.

Nu îl deranja faptul că Victoria îşi adusese şi cîteva rude. Într-un fel, îi plăcea ideea de a le avea sub acoperişul său. Probabil că bărbaţi de pe întreg teritoriul aveau să vină să le curteze.

Femeile albe încă erau o raritate, iar doamnele adevărate erau la fel de preţioase ca aurul. Se gîndea cu plăcere la aliaţele pe care le putea realiza prin căsătoriile avantajoase ale celor două tinere. Dumnezeule, avea să clădească un imperiu care îi făcea pe cei cu numele de Sarratt să pară nişte amărîţi de fermieri. Douăzeci de ani trecuseră de cînd îl ucisese pe ultimul dintre ei şi îi luase pămîntul, dar încă mai ura acel nume. Duncan Sarratt îl privise întotdeauna ca pe un gunoi, iar ticăloasa aceea de Elena se purta ca şi cum el ar fi murdărit aerul pe care trebuia să-l respire ea. Dar le venise de hac amîndurora, îi făcuse să plătească şi, acum, locuia în casa familiei Sarratt. Nu, fir-ar să fie, era casa lui, la fel cum era şi pămîntul. Nu mai exista niciun Sarratt. Avusese el grijă de asta.

Cei cîţiva bărbaţi care stăteau în spatele lui erau, într-un fel, la fel de nerăbdători să vadă trăsura oprind. Ah, erau cîteva femei uşoare albe în Santa Fe, dacă ar fi vrut să meargă atît de departe, dar toate femeile de la fermă şi din jur erau mexicane. Cele cîteva femei albe din Santa Fe, care nu erau tîrfe, erau soţii de soldaţi sau de fermieri. Aceste femei, care veneau acum, se presupunea că sînt cumsecade, dar numai soţia Maiorului

era de neatins. La naiba, toţi îl cunoşteau. Dacă voia să se culce cu sora nevesti-sii, o făcea fără să stea pe gînduri. Aşa că urmăreau trăsura care se apropia cu ochi arzători, întrebîndu-se cum arătau femeile, nu că ar fi avut vreo importanţă.

Will Garnet scuipă pe pămînt.

– Maiorul se poartă ca un prost pentru femeia asta, mormăi el. Nicio muiere nu merită atîta agitaţie.

Cei cîţiva care îl auziră îl aprobară, dar nu spuseră nimic. Doar doi bărbaţi erau imuni la mînia Maiorului şi Garnet era unul dintre ei. Avea pînă în patruzeci şi cinci de ani, un păr negru încărunţit la tîmple, şi fusese lîngă Maior încă de la început. Era supraveghetorul şi făcea cam tot ce voia, cu aprobarea Maiorului. Toţi erau precauţi în jurul lui, cu excepţia unuia care stătea puţin mai departe de grup, cu o atitudine relaxată şi o privire rece sub borul pălăriei. Jake Roper era la fermă de numai cîteva luni, dar şi el părea imun la furia Maiorului.

Toţi fuseseră angajaţi pentru a strînge vitele, dar era ştiut faptul că unii dintre ei fuseseră aleşi mai mult pentru îndemînarea lor în a mînui arma decît pentru abilitatea de cowboy. Un om care îşi făcuse averea asemeni lui McLain trebuia să fie cu ochii în patru după duşmani.

Nu numai atît, dar o proprietate atît de întinsă ca a sa era o ţintă uşoară pentru hoţii de vite şi indienii comanşi. Astfel că McLain îşi formase propria armată de pistolari, iar Jake Roper era cel mai rapid. Chiar şi ceilalţi pistolari păreau să se ţină departe de el. Poate că Garnet avea o mare cruzime în el, dar Roper era rece ca gheaţa. Garnet putea să înjunghie un om pe la spate, dar Roper putea să ia o viaţă la fel de nepăsător ca şi cum ar fi strivit un gîndac.

Pe Roper nu îl interesau prea mult femeile. Maiorul se făcea de rîs, dar asta nu îl deranja pe Roper. Îi aruncă şefului său o privire piezişă, dar ochii săi reci îi ascunseră dispreţul.

Acea doamnă înfumurată din Sud nu era atît de deosebită, nu dacă se căsătorea cu McLain. Ştia el foarte bine ce urmărea. Dar ea alesese să vină acolo; putea să profite de asta la maxim.

Cînd trăsura ajunse în faţa casei, se opri şi McLain păşi în faţă. Ridică braţele pentru a o ajuta pe una dintre femei să coboare.

– Victoria!

Ea se ridică, dar în loc să-l lase pe McLain să o ia în braţe, puse o mînă înmănuşată pe braţul acestuia şi coborî.

– Domnule Maior, spuse ea calmă şi ridică vălul bonetei.

Prima impresie a lui Roper fu că arăta ca o păpuşă de porţelan, foarte corectă şi lipsită de pasiune. Da, o adevărată doamnă, pînă la lenjeria din dantelă – şi, Doamne fereşte să o vadă un alt bărbat. Părul îi era de un şaten deschis, din cît putea să vadă el, iar vocea îi era liniştită. Acesta era un lucru bun, căci femeile care ţipau şi vociferau îl dezgustau.

Următoarea femeie care coborî din trăsură, de asemenea punînd mîna pe braţul lui McLain, era un pic mai simplă, cu păr castaniu şi ochi căprui. Dar lui Roper i se păru că avea un zîmbet dulce.

O privi îndelung. Îşi închipui că aceea era verişoara.

Următoarea nu aşteptă niciun ajutor, ci sări din trăsură, rîzînd încîntată. Îşi scoase boneta şi o ţinu de panglici.

– Oh, totul e atît de frumos! exclamă ea privind în jur cu ochii mari.

Stînd lîngă Roper, Garnet deveni rigid şi înjură printre dinţi. Era mai degrabă o fetişcană decît o femeie, dar era uluitor de frumoasă. Avea un păr de un blond auriu şi ochi mari de un albastru închis. Roper se gîndi că o asemenea fată avea să creeze multe probleme printre bărbaţii de la fermă. Sora cea mică era prea drăguţă pentru a fi lăsată în pace.

– Garnet! Roper!

Amîndoi păşiră în faţă, fără nicio expresie pe chipuri. Maiorul radia ca un idiot cînd se întoarse spre ei.

– Victoria, draga mea, iată cele două mîine drepte ale mele. Will Garnet este supraveghetorul meu şi Jake Roper are grijă ca toţi să fim în siguranţă aici. Băieţi, salutaţi-o pe viitoarea mea soţie, domnişoara Victoria Waverley.

În ochii Victoriei nu se citi nimic cînd îi întinse mîna cu graţie supraveghetorului.

– Domnule Garnet, murmură ea.

– Doamnă, zise el strîngîndu-i mîna şi măsurînd-o din cap pînă în picioare într-un mod care o făcu să se tragă înapoi nervoasă.

Îi întîlni privirea şi se simţi şi mai neliniştită cînd îi văzu ochii la fel de inexpresivi ca ai unui şarpe.

Îşi retrase degetele cît putu de repede, rezistînd instinctului de a şi le şterge de fustă.

În schimb, se întoarse spre celălalt bărbat.

– Domnule Roper.

Ridică privirea spre el şi încremeni. El avea pălăria trasă mult peste ochi, dar ea tot îi văzu privirea rece. El o coborî încet asupra sînilor ei şi rămase astfel o veşnicie, după părerea ei, după care ochii lui îi întîlniră pe ai ei din nou cu dispreţ.

Roper îi ignoră mîna întinsă şi doar ridică borul pălăriei. Victoria lăsă mîna în jos şi se întoarse, simţindu-se şi mai tulburată. Dacă atitudinea lui Garnet era jignitoare, acest bărbat era înfricoşător. Chipul său era împietrit şi, totuşi, o privea cu o asemenea lipsă de respect, încît o cutremură. Nimeni, nici măcar soldaţii yankei, nu o privise astfel vreodată.

Avu nevoie de tot autocontrolul ei ca să pară calmă cînd se întoarse spre bărbatul pentru care străbătuse trei sferturi de continent ca să se mărite.

– Dacă nu te superi, domnule Maior, am dori să ne aranjăm puţin. Praful e îngrozitor.

– Desigur, desigur. Carmita! Arată-le domnişoarei Victoria şi fetelor unde se pot spăla.

Vocea îi era aspră cînd le vorbea servitorilor şi Victoria îi aruncă o privire scurtă. Ea fusese învăţată să nu fie nepoliticoasă cu servitorii. Dar femeia scundă şi rotofeie, între două vîrste, care veni la chemarea Maiorului avea întotdeauna o expresie de bună dispoziţie.

– Vă rog, pe aici, zise ea cu un zîmbet cald.

Victoria se întoarse şi o văzu pe verişoara ei, Emma, chiar în spatele ei, dar sora ei, Celia, se dusese spre ţarcuri. Victoria o strigă şi, cînd fata veni alergînd, sora ei remarcă felul în care o priveau majoritatea bărbaţilor. Peste tot, bărbaţii o priveau pe Celia cu plăcere, dar acum era altfel. Aceştia o priveau în felul în care o pisică ar privi un şoarece.

Victoria o lăsă pe Celia să intre în casă înaintea ei, întrebîndu-se disperată dacă făcuse bine aducînd-o pe fată cu ea. În Augusta, nu ar fi trebuit să aibă de-a face cu aceşti străini ameninţători.

Emma veni lîngă Victoria şi în ochii verişoarei ei se citi aceeaşi nelinişte.

– Bărbaţii aceia... murmură Emma.

– Da, spuse Victoria.

Casa era în stil spaniol, cu ziduri groase din chirpici văruit. Răcoarea le învălui imediat cum păşiră înăuntru şi Victoria se simţi mai bine cînd privi în jur. Pereţii erau curaţi şi albi, iar camerele spaţioase erau înveselite de covoare viu colorate. La etaj, Carmita trecu de prima uşă pe dreapta, dar o deschise pe a doua şi îi făcu semn Victoriei să intre.

– Camera dumneavoastră, senorita, zise ea.

Victoriei îi plăcu ceea ce văzu. Podeaua era din lemn închis la culoare şi un pat mare cu baldachin era lipit de peretele din stînga. În dreapta era un dulap uriaş. Mai era un lavoar cu o carafă albă şi un bazin şi o măsuţă cu oglindă pentru a-şi face toaleta. Sub fereastră, era un balansoar pe care era aşezată o pătură crem.

– E minunat, spuse ea, smulgîndu-i Carmitei un zîmbet larg.

Celia se învîrtea prin cameră, fluturîndu-şi fustele.

– O odaie numai a ta! strigă ea.

Ea şi Victoria împărţiseră o odaie de cînd se ştia şi acesta era un lux de neînchipuit pentru ea.

– Eu şi Emma vom avea şi noi odăi separate, nu-i aşa ?

Victoria se uită la Carmita, care încuviinţă.

– Da, sigur, îi spuse ea surorii ei, dîndu-i la o parte de pe faţă o şuviţă aurie.

Nu, nu ar fi putut să o lase în Augusta cu părinţii lor, care erau trişti şi îndureraţi din cauza faptului că îşi pierduseră unicul fiu în război. Celia avea nevoie de veselie şi soare, pe care le dădea înapoi din belşug. Dar era o fată fragilă şi vulnerabilă. Asemeni unei flori de seră, avea nevoie de o îngrijire atentă pentru a se dezvolta.

– Putem vedea camera mea acum? Te rog, putem?

Entuziasmul ei era molipsitor şi Victoria se trezi rîzînd împreună cu ele cînd străbătură coridorul.

– Cîte odăi sînt în casă, Carmita? întrebă ea.

– Cincisprezece, senorita. Opt jos, şapte sus.

– Tu eşti menajera?

– Da. Mai e şi Lola, bucătăreasa, şi fiica mea, Juana, care mă ajută în casă.

Victoria zărise o tînără cu părul negru cînd sosiseră.

– Juana era cea pe care am văzut-o la grajduri?

Chipul Carmitei se împietri.

– Nu, senorita. Aceea era Angelina Garcia. Juana nu merge la grajduri.

– Cu ce se ocupă Angelina?

Carmita ridică din umeri doar, fără să dea niciun răspuns. Victoria îşi puse în gînd să întrebe altă dată despre acea Angelina.

Odăile repartizate Emmei şi Celiei erau identice, extrem de simple, dar cu farmec. Celia sări pe fiecare pat, încîntată de norocul lor şi, pînă şi în ochii Emmei, se vedea un licăr de speranţă că lucrurile începeau să stea mai bine, în sfîrşit. Victoria încercă să împrumute puţin din acel optimism, dar în inima ei nu putu să simtă decît zvîcnetul lent şi greu al groazei. Trebuia să se mărite cu Frank McLain, însă numai disperarea o împinsese la asta. El fusese foarte amabil, dar ea se îndoia că avea să se simtă vreodată bine alături de el.

La gîndul că urma să se mărite cu el se cutremură. Avea pieptul lat şi ceafa groasă, deşi nu era foarte înalt; combinaţia aceea îl făcea să pară o brută.

Victoria se simţea sufocată la gîndul de a împărţi odaia cu el.

Le adusese pe Emma şi Celia cu ea gîndindu-se că, măcar ele, aveau să aibă suficientă mîncare şi îmbrăcăminte ca să se simtă în siguranţă. Războiul îi adusese la sapă de lemn şi Maiorul păruse singura lor speranţă. Dar, după ce îi văzuse pe bărbaţii aceia – Garnet şi Roper – şi pe ceilalţi, îngrozitor de interesaţi de Celia, se îndoia că făcuse bine luîndu-şi verişoara şi sora din Augusta.

Roper o privise cu ochi reci şi dispreţuitori. Se cutremură şi hotărî în sinea ei să stea cît mai departe de acel om. Se bucura că nu îi luase mîna atunci cînd ea i-o întinsese; se bucura că nu o atinsese. Totuşi, se întreba de ce o privise astfel, de parcă ar fi fost un gunoi. Nimeni nu făcuse asta în cei douăzeci şi unu de ani ai ei; era o Waverley, mama ei era o Creighton şi ambele familii aveau rădăcini de secole în rîndul nobilimii engleze.

Înainte de război, se aflaseră în vîrful piramidei sociale. Înainte de război...

Înainte de război, îşi aminti ea, multe lucruri erau altfel. Îşi îndreptă umerii. Pierduse privilegiile cu care se născuse, luxul, confortul şi protecţia oferite de bogăţie. Trecuse de la a avea totul la a nu avea nimic, dar supravieţuise. Ţinuse capul sus şi cînd îi fusese foame, şi cînd rochiile ei erau subţiate şi tremurase de frig, şi cînd singurele ei încălţări aveau găuri în tălpi. Rochiile şi pantofii nu fuseseră niciodată lucruri foarte importante pentru ea, aşa că nu deplînsese pierderea lor.

Războiul îi destrămase familia, luînd un văr de aici, un unchi de colo. Logodnicul Emmei murise în prima iarnă şi tristeţea nu dispăruse nici acum din ochii ei.

Mama Emmei, sora mamei Victoriei, murise în '63. Verişoara ei venise să locuiască împreună cu familia Waverley. Apoi, Robert, fratele mai mare al Victoriei, pe care ea îl adora, murise în campania Wilderness. După aceea îşi pierduse şi părinţii. Încă mai trăiau, dar inimile lor muriseră.

Victoria ştiuse întotdeauna că Robert era nucleul familiei, dar niciodată nu fusese geloasă pe el, pentru că şi ea îl iubise mult. Ea şi Celia fuseseră iubite, sau cel puţin aşa crezuseră. Dar, după moartea lui Robert, părinţii lor suferiseră pînă cînd nu le mai rămăsese nimic de oferit fiicelor lor.

Se gîndi la casa din care plecase, la părinţii ei închişi în durerea lor, şi ştia că nu ar fi putut să o lase pe Celia, în vîrstă de şaisprezece ani, singură acolo. Celia era diferită şi, uneori, ceilalţi îşi pierdeau răbdarea cu ea. Toată viaţa, Victoria o ferise pe Celia de necazuri şi nu avea să renunţe acum.

Carmita îi întrerupse şirul gîndurilor cînd ieşiră din odaia Emmei, zicînd:

– Domnul Maior a zis că nunta e astă-seară. Aveţi rochia, da? O să am grijă să nu fie şifonată.

Astă-seară! Victoria simți un fior rece.

– Astă-seară? Eşti sigură?

Menajera păru mirată.

– Desigur. A trimis după preot. Mi-a zis el însuşi, de dimineață.

Victoria nu mai spuse nimic, ci se întoarse împreună cu Carmita în odaia ei, unde fuseseră aduse cuferele. Cu ajutorul Emmei, căutară prin toate lucrurile pînă găsiră rochia (plătită de Maior) pe care Victoria voia să o îmbrace la nuntă. Carmita o luă să o calce.

Tăcută, Victoria începu să îşi pună hainele în dulap. Emma o ajută, împăturind şi agățînd pe umeraşe.

După puțin timp, Emma zise:

– Nu trebuie să mergi pînă la capăt. Putem să ne întoarcem acasă.

Victoria se lipi de dulap.

– Cum am putea? Crezi că Maiorul ne-ar plăti drumul înapoi? Nu, am acceptat tîrgul, o să mă țin de cuvînt.

Emma se opri din împăturirea unei cămăşi de noapte din batist, care fusese cumpărată tot din banii Maiorului. Toate hainele lor erau noi şi fuseseră cumpărate de el, chiar şi lenjeria intimă. Se citi îngrijorare în ochii Emmei.

– Am făcut o greşeală venind aici?

– Sper că nu. Mă rog să nu fie aşa. Dar bărbații aceia... felul în care se uitau la Celia...

– Da. Am văzut.

Victoria se duse la fereastră. Ținutul era incredibil de frumos, dar cu totul diferit de tot ce ştia ea. Se aşteptase să găsească o fermă liniştită şi, în schimb, simțea un soi de violență pe care nu şi-o putea explica.

– Mă simt neliniştită, murmură ea. Bărbații aceia sînt atît de amenințători. Sună prostesc, nu? Dar nu mă aşteptam să fie înarmați.

– Toată această regiune e primejdioasă încă. Eu mă aştept ca majoritatea bărbaților să fie înarmați.

– Desigur. Doar că e atît de diferit față de acasă. Soldații yankei erau înarmați, dar asta era de aşteptat.

– Şi nu arătau ca ucigaşii despre care am auzit atîtea.

– Sau despre care am citit în acel roman oribil pe care l-a adus Celia din Texas.

Cele două tinere se priviră şi zîmbiră, amintindu-şi descrierile îngrozitoare care o făcuseră pe Celia să facă ochii mari. Simțul practic al Emmei o linişti, dar Victoria nu putu să scape complet de sentimentul de nelinişte. Roşi uşor cînd se apucă din nou de despachetat şi îi aruncă o privire scurtă Emmei. Verişoara ei era mai mare decît ea cu doi ani şi fusese logodită. Poate ştia mai multe decît ea.

– Oare el va dormi aici?

Emma se uită în jur.

– Pare puțin probabil. Dacă intenționa să împărțiți aceeaşi odaie, nu te-ar fi instalat în cea pe care o foloseşte deja?

Sentimentul de uşurare îi înmuie genunchii Victoriei.

– Da, ar fi trebuit să mă gîndesc la asta.

– Poate că uşa aceea dă în odaia lui, spuse Emma.

Victoria se duse la uşă şi răsuci clanța. Uşa dădea într-o altă odaie, evident ocupată. O închise repede la loc.

– Credeam că e baia.

Măcar acum ştia că nu aveau să împartă aceeaşi odaie, slavă Domnului. Dar nu numai asta o îngrijora. Îşi făcu de lucru agățînd pe umeraşe fustele şi bluzele scurte pe care insistase să le ia pentru a le folosi zilnic.

– Ştii ce se va întîmpla în noaptea asta? întrebă ea încet. După aceea – cînd o să fim singuri.

Mîinile Emmei rămaseră nemişcate şi ea îşi muşcă buza.

– Nu chiar. Mătuşa Margaret nu ți-a spus înainte să plecăm?

– Nu; doar că trebuie să-mi fac datoria. Ar fi foarte bine, dacă aş şti care e datoria mea. Mă simt ca o proastă! Trebuia s-o întreb. Tu ai fost logodită. Ce ți-a spus mătuşa Helen?

– Cred că s-a gîndit să aştepte pînă chiar înainte de nuntă, fiindcă nu mi-a spus nimic. Lucrurile pe care le-am auzit la şcoală...

– Da, ştiu. Îmi închipui că am auzit aceleaşi lucruri, dar nu pot să cred că sînt adevărate. Singurul lucru pe care îl ştiu e că oamenii căsătoriți pot dormi în acelaşi pat.

Şi să aibă copii. Abia se abținu să nu se cutremure la acel gînd. Nu voia să aibă copii cu Maiorul; abia dacă suporta gîndul ca el să împartă odaia cu ea.

Emma îşi muşcă buza din nou şi se gîndi la Jon, logodnicul ei. După ce se logodiseră, el o sărutase adesea într-o manieră pe care ea o considera necuviincioasă, dar fusese atît de minunat, încît se simțise fericită şi nu îl certase, aşa cum ar fi trebuit. O ținea strîns şi îi atingea sînii. Îşi folosise limba în timp ce o săruta, deşi, la început, ea fusese şocată. Şi, cînd o ținuse lipită de el, ea simțise ceva tare în pantalonii lui şi ştiuse instinctiv că avea legătură cu ceea ce se întîmpla între un bărbat şi soția lui, acel lucru misterios şi de temut despre care şuşotiseră la şcoală.

Jon. Anii care trecuseră de la moartea lui atenuaseră din durere, dar nu şi dorința. Îl iubise, dar mai mult decît atît, începuse să trezească în ea senzații fizice într-un fel care o făcea să simtă singurătatea şi mai acut. Însă ştia că ar fi preferat să fie singură decît să se mărite cu Maiorul McLain.

Victoria era singura familie care îi rămăsese Emmei, căci niciodată nu fusese apropiată de mătuşa şi unchiul ei, iar Celia, deşi veselă şi drăguță, nu ar fi putut înțelege niciodată amintirile din copilărie pe care le aveau ea şi Victoria sau responsabilitățile vieții de adult. Îşi încleştă pumnul şi se uită la verişoara ei, care

acceptase să se mărite cu Maiorul McLain pentru a-şi proteja familia. În ciuda impresiei de fragilitate pe care o dădea, Victoria era puternică şi hotărîtă.

Emma ştia mai bine ca oricine că Victoria fusese cea care, într-un fel, reuşise să-i hrănească pe toți în ultimii doi ani, cînd niciun sudist nu avea destulă mîncare. Victoria făcuse schimburi şi economie şi muncise ore întregi în mica grădină de legume din curte. Acum, verişoara ei avea nevoie de informații şi, oricît de jenantă ar fi fost discuția, Emma se hotărî să i le ofere.

Îşi drese glasul.

– Jon – obişnuia să-mi atingă sînii.

Victoria stătea complet nemişcată, cu ochii mari şi tulburată. Încercă să şi-l închipuie pe Maior atingînd-o şi acel gînd o cutremură.

– Şi se întărea. Partea lui... intimă se întărea.

Emma îşi privea mîinile încleştate, neputînd să se uite la ea din nou.

– Cred că un soț face ceva între picioarele femeii cu partea intimă şi aşa se fac copiii.

Victoria simți că nu mai putea să respire. Dumnezeule mare, trebuia să-l lase pe Maior să-şi atingă partea intimă de a ei? Trebuia să-i ridice cămaşa de noapte şi el să fie dezbrăcat... Greața făcu să aibă impresia că îi arde gîtlejul. Înghiți în sec. Imaginea oribilă a mîinilor lui mari şi puternice pe sînii ei şi ridicîndu-i cămaşa o făcu să se răsucească brusc şi să strîngă pumnii.

Emma îşi privea mîinile.

– Sigur, Jon n-a făcut nimic ca să mă dezonoreze, murmură ea. Dar aş vrea s-o fi făcut. Îmi plăcea cînd mă săruta şi mă atingea. Aş fi vrut să facă şi restul şi, poate, aş fi avut copilul lui.

Fuseseră crescute într-un mod atît de sever, încît, pentru Emma, chiar şi să se gîndească la acel lucru era scandalos, dar

Victoria nu era şocată. Emma şi Jon se iubiseră şi, dacă făceau asta, chiar şi fără să fie căsătoriţi, părea mai puţin obscen decît dacă ar fi făcut-o ea cu Maiorul, după căsătorie. Îşi dădu seama cît de singură se simţea Emma şi îi atinse umărul verişoarei ei.

– N-o să mă mai simt aşa speriată acum, că ştiu. Îţi mulţumesc, zise ea cu fermitate în glas.

Emma îi zîmbi slab.

– Nu ştiu prea multe. Mai mult am ghicit. Bănuiesc că ar fi trebuit să întreb.

– Nu ne-ar fi folosit la nimic. Ţi-o închipui pe mama spunînd măcar atît cît ai spus tu?

Emma şovăi.

– Tu o să-mi spui? o întrebă ea roşind. Atunci cînd o să ştii ceva sigur.

Femeile respectabile nu vorbeau despre astfel de lucruri, dar Victoria încuviinţă. Nu se simţea îndrăzneaţă, ci doar disperată. Ea şi Emma trebuiau să se ajute reciproc şi să coopereze pentru a o proteja pe Celia, care vedea numai lucruri bune în toată lumea, astfel că nu ştia ce e nici pericolul, nici precauţia.

Victoria se uită în jur. Odaia era plăcută, cu culori simple, mai mare şi mai aerisită decît fusese ea obişnuită, aşa cum erau toate odăile din casă. În seara aceea, avea să devină soţie şi nu avea să mai fie Victoria Waverley, ci doamna Frank McLain. Într-o zi, avea să fie mamă. Acela părea să fie rolul ei în viaţă şi datoria ei era aceea de a-l îndeplini impecabil.

Fusese educată să fie o doamnă perfectă şi, apoi, o soţie perfectă, un ornament la braţul unui bărbat şi o stăpînă capabilă a casei lui. În lumea ei, femeile erau blînde şi delicate, fermecătoare şi preocupate doar de activităţile proprii femeilor. O soţie îşi respecta întotdeauna soţul. Avea să încerce să fie o doamnă, aşa cum fusese învăţată, să fie întotdeauna graţioasă şi la locul ei. Nu ştia ce altceva să facă; nu avea cum să dea înapoi, aşa

că nu putea decît să profite. Multe femei se măritaseră cu bărbaţi pe care nu îi iubeau şi aveau vieţi împlinite; Victoria era sigură că putea face la fel.

Dar cînd se gîndea la noaptea aceea, nu putu să nu se cutremure.

Will Garnet nu putea să şi-o scoată pe micuţa blondă din minte. Chipul ei strălucitor era perfect şi el era convins că avea sînii frumoşi şi rotunzi, nu lăsaţi, ca ai Angelinei. La naiba, Angelina s-ar fi culcat cu oricine, aşa că nu era deloc deosebită. În schimb, micuţa blondă... sigur era virgină, avea acel aer. Garnet voia să fie primul. Voia să vadă acel chip frumos cînd o făcea prima oară; era sigur că avea să-i placă, după ce avea să se obişnuiască. Nu ca înţepata de soră-sa. Şeful avea să aibă în patul lui un băţ doar.

Garnet îi aruncă o privire lui Roper, care stătea la masă, în baracă. Nu prea îl agrea şi ştia că sentimentul e reciproc, dar amîndoi aveau să meargă la nuntă. Ordinele şefului, ca să fie sigur că nimic nu avea să întrerupă ceremonia.

Garnet mormăi şi i se adresă pistolarului.

– Femeia şefului nu e cine ştie ce, nu? Dar, la naiba, soră-sa o compensează.

Roper îşi curăţa şi îşi ungea pistolul şi nu ridică privirea.

Garnet se simţi cuprins de furie. Dacă Roper nu era aşa rapid cu armele lui, l-ar fi terminat de mult. Dar nimeni nu îl supăra pe Roper, nici măcar Maiorul. Un glonţ în spate ar fi fost de-ajuns. Problema era că oricine l-ar fi împuşcat din spate ar fi trebuit să fie sigur că Roper era mort şi majoritatea se îndoiau că Roper putea fi ucis cu uşurinţă. Era la fermă de numai cîteva luni şi încă nu se ştiau prea multe despre el, în afară de faptul că se pricepea al naibii de bine la cai, că era rapid cu pistolul, că avea sînge rece şi era la fel de mortal ca un şarpe cu clopoţei. Acest lucru se vedea în ochii săi reci, limpezi şi lipsiţi de orice emoţie.

Roper nu lăsa niciodată garda jos. Chiar şi acum, în timp ce îşi curăţa pistoalele de calibrul 44, le descărca pe rînd. Acelea nu erau singurele sale arme; un cuţit mare Bowie de 35 cm era purtat într-o teacă lîngă rinichiul său stîng şi un alt cuţit, subţire şi special pentru a fi aruncat, se afla în cizma lui dreaptă. Acestea erau singurele despre care ştia Garnet; îşi închipuia că pistolarul avea cel puţin încă unul ascuns pe undeva, asupra sa.

Ceea ce îi făcea pe oameni să se teamă de Roper era felul cum îl ucisese pe Charlie Guest cu cîteva luni în urmă. Guest avusese întotdeauna gura mare şi era irascibil şi în zilele sale bune, aşa că lui Garnet nu-i păsa că Roper îl omorîse. Modul în care o făcuse îi şocase pe toţi. Guest nu îl agrea pe Roper şi începuse să-i vorbească urît, înfuriindu-se şi mai rău cînd pistolarul îl ignorase, aşa cum făcea cu Garnet acum. Apoi Guest făcuse greşeala să ducă mîna la armă. Dar nu apucase s-o atingă. Înainte să desfacă tocul din piele, Roper sărise pe el, mişcîndu-se cu o asfel de viteză, încît Garnet nici acum nu ştia sigur ce se întîmplase.

Roper îl trîntise pe Guest la podea, ţintuindu-l cu genunchiul. Îi răsucise braţul stîng după gît, apăsîndu-i capul cu mîna dreaptă. Toţi auziseră gîtul lui Guest trosnind asemeni unei găini. Netulburat, Roper îl lăsase pe mort pe podea şi se apucase să facă din nou ceea ce făcea înainte să fie întrerupt.

Liniştea apăsătoare din baracă fusese întreruptă cînd unul dintre cowboy îl întrebase:

– De ce nu l-ai împuşcat?

Roper nu ridicase privirea.

– Nu merita un glonţ.

Maiorului îi plăcea să aibă un individ ca Roper printre angajaţi; avea impresia că îi dădea o anumită importanţă.

Lui Garnet nu îi plăcea faptul că Maiorul se baza tot mai mult pe pistolar, dar nu putea face nimic. Nimeni de la fermă nu avea de gînd să se ia de el după ce îi făcuse lui Guest.

Întărîtat de tăcerea lui, Garnet continuă:

– Micuţa aia blondă e a mea.

Roper îi aruncă o privire.

– Bine.

Într-un fel, indiferenţa îl irita pe Garnet. Nimic nu îl atingea pe Roper. Nu era un om obişnuit; nici nu folosea serviciile Angelinei. Garnet începuse să creadă că ceva nu era în regulă cu Roper, pînă cînd fuseseră la Santa Fe şi Roper stătuse cu o femeie cele trei zile cît stătuseră acolo. Sărmana femeie privise în urma lui visătoare.

– Într-o zi, pistolarule, o să te am în cătarea armei, spuse Garnet printre dinţi.

Roper înalţă capul şi zîmbi într-un fel care nu-i schimbă expresia ochilor.

– Oricînd.

CAPITOLUL DOI

Rochia Victoriei era albă, cu mîneci lungi şi guler înalt şi avea o fustă dreaptă, aşa cum văzuse ea că purtau doamnele yankee din Augusta. Celia scotea tot soiul de exclamaţii, atunci cînd nu se învîrtea prin odaie în noua ei rochie albastră.

Emma îi perie părul Victoriei lung pînă la mijloc, după care i-l împleti şi i-l prinse în creştetul capului, lăsînd doar cîteva şuviţe în jurul tîmplelor. Chipul calm al Emmei o ajută mult. Cu mîini sigure, Victoria îşi prinse în păr cîteva perle.

– Ce părere ai? întrebă ea.

– E minunat! exclamă Celia plină de admiraţie.

O adora pe Victoria şi se bucura că era atît de frumoasă în noua ei rochie. Celia nici nu avea idee ce însemna acea nuntă pentru sora ei. Victoria încerca să dea impresia că acel eveniment era atît de fericit cum credea sora ei.

– Chiar e minunat, spuse Emma mai încet.

Şi rochia ei era albastră, de o nuanţă care se potrivea perfect cu pielea albă. Părul îi fusese împletit şi răsucit la spate. Ochii ei îi întîlniră pe ai verişoarei în oglindă şi Victoria reuşi să schiţeze un zîmbet liniştitor.

Carmita ciocăni la uşă şi îşi vîrî capul înăuntru, zîmbind larg cînd le văzu pe toate trei.

– Domnul Maior e gata, senorita. Sînteţi foarte frumoasă!

Victoria se ridică.

– Mulţumesc, zise ea zîmbindu-i şi Carmitei.

Înainte să iasă din odaie, mai aruncă o ultimă privire în jur. Nu avea să mai fie o Waverley data viitoare cînd avea să intre pe uşa aceea. O cămaşă de noapte din dantelă albă era aşezată pe pat şi trecu repede cu privirea peste ea.

Bărbaţii erau strînşi în ceea ce bănui a fi un salon. Îi văzu pe McLain, pe preot, părintele Sebastian, şi pe cei doi bărbaţi pe care îi cunoscuse după-amiază, Garnet şi Roper. Victoria se duse repede lîngă Maior, fără să se uite la niciunul dintre cei doi, pe care îi salută din cap, politicos. Roper stătea puţin în calea ei, dar nu se dădu la o parte, aşa că ea trebui să-l ocolească pentru a nu-i atinge picioarele cu rochia. Aproape că îi simţi batjocura din privire.

Maiorul zîmbi cînd îi luă mîna şi i-o vîrî la braţul său.

– Eşti superbă, îi spuse el sincer. N-am dat banii degeaba.

Ea îşi stăpîni o tresărire.

– Dă-i drumul, îi spuse el preotului apoi.

Ceremonia fu scurtă, prea scurtă pentru liniştea Victoriei. În cîteva minute, erau soţ şi soţie. McLain o întoarse cu faţa spre el şi îşi lipi gura de a ei. Victoria ţinu buzele strînse şi nu se gîndi la nimic, forţîndu-se să nu se cutremure. Se trase înapoi cît putu de repede şi întoarse capul, dar întîlni privirea lui Roper. Pentru prima oară observă că nu purta pălăria şi îi văzu faţa foarte bine. Ochii îi erau limpezi şi reci şi expresia lor era atît de disprețuitoare, încît aproape că făcu un pas înapoi.

De ce o ura atît de mult?

Acel gînd o făcu să înalţe bărbia cu mîndria oricărui Creighton sau Waverley; omul acela era un bătăuş de rînd, un criminal plătit. Îi susţinu privirea.

Buzele lui Roper schiţară un zîmbet lipsit de umor şi înclină scurt capul, în semn de recunoaştere a curajului ei. Totuşi, abia cînd el se întoarse cu spatele, ea se simţi eliberată.

Maiorul îi mîngîie braţul, lăsîndu-şi degetele să-i atingă şoldul întîmplător.

Victoria tresări, dar se forță să-i zîmbească proaspătului ei soț. Era prea agitată, își spuse ea, și nu îl cunoștea aproape deloc. Odată ce apuca să se relaxeze, totul avea să fie bine.

– Cum ți s-a părut odaia, fato? Frumoasă, nu?

Tonul Maiorului era oarecum insinuant, dar părea dornic să primească aprobarea ei.

– E foarte frumoasă, spuse ea, bucuroasă că putea fi sinceră. Sînt sigură că mă voi simți foarte bine. Mi-a plăcut îndeosebi balansoarul.

El îi strînse șoldul din nou. De data aceasta, ea se uita la el și văzu licărul rece din ochii lui cînd făcu asta. Acum știa că nu fusese întîmplător. O asemenea mîngîiere în public o șocă, iar expresia ochilor lui o sperie puțin.

– Mai tîrziu, o să-ți placă dormitorul și mai mult, spuse el făcîndu-i cu ochiul.

Ea nu putu să răspundă. Perspectiva nopții care urma aproape că o paraliza, dacă se gîndea prea mult. Așa că își îndreptă mintea în altă parte și, într-un fel, supraviețui serii.

Era un grup ciudat de tăcut. Numai Maiorul vorbea, iar ceilalți răspundeau monosilabic. Emma, draga de ea, o ținea pe Celia aproape de ea. Victoria încercă să zîmbească în momentele potrivite și să facă o conversație politicoasă, în timpul cinei servite de Lola, dar era prea tensionată ca să facă mai mult decît să fie o gazdă amabilă.

McLain o tot atingea. Victoria observă cum Garnet o tot urmărea pe Celia, iar Roper, ai cărui ochi o făceau să tremure, o tot privea pe ea, însă acum expresia lui era de nedesluşit.

Își dori cu disperare să nu fi acceptat să se mărite cu McLain. I se păru că aceea era cea mai tristă nuntă la care participase vreodată și se simți ușor amuzată, pentru că ea era cea mai tristă persoană de acolo. Însă amuzamentul dispăru repede, căci McLain îi mîngîie brațul cu un aer de proprietate

care îi făcu greață. Avea senzația că se lăuda cu ea în fața celor doi.

O clipă, nefericirea ei fu atît de intensă, încît trebui să-și întoarcă privirea, dar se trezi din nou uitîndu-se la Roper. Privirea lui rece o întîlni pe a ei și, apoi, se mută scurt asupra lui McLain. Cînd se uită înapoi la ea, Victoria văzu îngrozită un licăr de înțelegere. Era insuportabil gîndul că el știa cît de îngrozită era de noaptea ce urma și de ceea ce avea să-i facă McLain.

Se făcu albă la față, apoi roșie, apoi albă din nou. Ar fi vrut să fugă de la masă, dar își încleștă mîinile strîns. Nu se mai gîndise niciodată că un bărbat și-ar fi închipuit-o cu cămașa de noapte ridicată, dar era sigură că Roper se gîndea exact la acest lucru. Fiecare picătură de decență pe care o avea era revoltată.

Nu putea decît să pretindă că nu-l observa. Ca atunci cînd închizi ochii și pretinzi că ești invizibil. Dar era mai bine decît nimic.

Roper o văzu roșind și pălind și își dădu seama care era cauza; simți chiar o ușoară milă. La urma urmei, nu era o păpușă de porțelan rece și fără pasiune. Era speriată – și pe bună dreptate, deși ea nu avea de unde să știe. Era un fapt cunoscut că McLain era dur și violent cu femeile. Nici nu le alegea prea bine, dar de data aceasta, se părea că își luase o doamnă. Ghinionul ei.

Roper își dădu seama că nu-i plăcea ideea că McLain avea să se culce cu ea. Acest lucru îl înfuria, dar acesta era adevărul. McLain nu avea să-i aprecieze delicatețea ei palidă și nici nu avea să-i ofere plăcere. Ea era prea bună pentru ticălos. Avea curaj. Puțini bărbați îi susținuseră privirea astfel, provocîndu-l din ochi. Oamenii, de obicei, nu voiau să-i vadă fața, dintr-un anumit motiv; îi aruncau doar o privire scurtă și se uitau repede

în altă parte. Dar acea femeie subțire şi palidă se ținuse tare şi îl privise în ochi. Se purtase ca şi cum ar fi fost o regină şi el, cel mai umil dintre supuşii ei. Acel gînd îl făcu să simtă un val de furie care îl surprinse. Rareori îşi dădea voie să simtă vreun fel de emoție şi, cu atît mai puțin, voia să simtă ceva pentru soția lui McLain.

Dar asta era. Furie. Respect. Dorință. Doamne, da, dorință. Nu ar fi trebuit să simtă nimic din toate acestea, nu îşi putea permite să simtă acele lucruri. Trebuia să facă ceva în privința ei, mai devreme sau mai tîrziu, pentru că nu avea nevoie ca mintea să-i fie umbrită de toate acele gînduri şi emoții nedorite. Nu îşi putea da voie să se înmoaie, nu acum.

Intenționat, se uită la sora cea mică. Fără îndoială, era drăguță, iar expresia din ochii ei de un albastru întunecat era dulce şi fericită, deşi avea ceva ce el nu înțelegea. Poate că era naivă. Nu proastă, doar naivă. Era, pur şi simplu, o copilă frumoasă.

Dar căutarea unui lucru care să-i distragă atenția, nu îl ajută cu nimic. Se întoarse la soția lui McLain şi ura îl cuprinse din nou, deşi avu grijă să nu i se citească nimic pe chip. McLain ucigîndu-i tatăl. McLain violîndu-i mama şi, apoi, trăgîndu-i un glonț în cap. McLain furînd pămîntul care aparținuse familiei mamei lui timp de peste o sută de ani. McLain trimițîndu-l pe tînărul ucigaş, Garnet, să caute şi să omoare doi băieți şi aproape reuşind. McLain trăind în casa aceea frumoasă în care Roper se născuse cu ani în urmă, cînd întreaga vale se numea Regatul Sarratt.

Jacob Roper Sarratt se întorsese. Venise să-l ucidă pe McLain şi să ia înapoi valea. Pînă astăzi, asta era tot ce îşi dorea.

Acum o voia şi pe soția lui McLain.

Victoria stătea rezemată de perne, în cămaşa de noapte cu mîneci lungi şi guler înalt. Îi era îngrozitor de frig, pînă în măduva oaselor, dar nu putea să tremure.

Îşi simțea trupul greu, incapabil pînă şi de acea mică mişcare. Inima îi bătea într-un ritm lent, care amenința să o sufoce.

Emma vrusese să-i desfacă părul, dar ea insistase să îl țină împletit, ca de obicei, explicînd că s-ar fi încurcat cumplit dacă l-ar fi lăsat liber. Adevărul era că Victoria nu voia să-i pară prea atrăgătoare Maiorului. Era o uşoară metodă de apărare, dar o ajuta să se simtă mai bine.

Draperiile din jurul patului erau ridicate şi prinse de cei patru stîlpi. Odaia era luminată de trei lumînări în sfeşnice de argint aşezate pe măsuța de toaletă şi Victoria se întrebă de ce erau lumînări şi nu o lampă cu petrol, care ar fi dat mai multă lumină. Jos fuseseră lămpi cu petrol. Avea să o întrebe pe Carmita mîine.

Poate era mai bine, totuşi, ca în noaptea aceea, să fie mai puțină lumină. Poate ar fi trebuit chiar să stingă şi lumînările. Se gîndi la acest lucru şi tocmai voia să dea cuvertura la o parte, cînd uşa se deschise şi Maiorul intră în odaie.

Ea încremeni. Purta un halat de culoare închisă, dar mai jos de tiv, picioarele îi erau goale şi păroase. Ceafa lată şi umerii lați păreau şi mai ciudate în contrast cu gambele subțiri.

Dar chipul lui o îngrozi cel mai tare. Avea o asemenea expresie de bucurie, încît ei îi venea să moară. Dumnezeule, ce avea să-i facă?

Veni la marginea patului şi îşi scoase halatul, rămînînd într-o cămaşă de noapte care îi ajungea pînă la genunchi.

– Ei bine, fato, eşti pregătită? o întrebă el pe acelaşi ton insinuant.

Ea reuşi să scoată un sunet de încuviințare, dar era o minciună. Nu avea să fie niciodată pregătită.

– Întinde-te, atunci. Credeai că o facem stînd în şezut? zise el rîzînd.

Ea abia se putea mişca, dar reuşi să-şi schimbe poziţia, aşa încît stătea întinsă pe saltea. El urcă în pat lîngă ea şi se sprijini într-un cot. Muşchii Victoriei se încordară şi mai tare. Observă că el avea ochi căprui. Maxilarul masiv îi era acoperit de un pic de barbă şi ea simţi mirosul unui parfum dulce. Stînd lîngă el, fu copleşită de acea combinaţie de parfum şi sudoare, atît de mult încît trebui să se forţeze să nu se înece. Cu disperare, încercă să se gîndească la faptul că părea destul de curat, doar că era un bărbat solid şi firesc de asudat.

El se aplecă şi îşi lipi gura de a ei. Victoria simţi sudoarea de deasupra buzei.

Scîrbită, încercă să-şi afunde şi mai mult capul în pernă ca să scape de el.

Ciudat, sărutul păru să-l excite. Începu să respire mai agitat şi trase de cămaşa ei de noapte. Victoria îşi încleştă pumnii şi încercă să se pregătească pentru a fi dezgolită. Bine măcar că, încă, erau sub cearşaf.

Dar cînd cămaşa de noapte îi era pe la mijloc, el dădu cearşaful la o parte şi se ridică în genunchi. Victoria închise ochii, simţindu-se atît de umilită, încît abia dacă mai gîndea. El o privea, ceva ce nu îşi amintea să mai fi făcut cineva înainte. Era destul de şocant că îi vedea picioarele dezgolite, dar faptul că se uita la triunghiul ei de păr era oribil.

Sunetul respiraţiei lui sacadate era singurul zgomot din odaie. Îi atinse piciorul gol şi ea tresări violent.

– E plăcut, nu? gîfîi el. Aşteaptă, o să fie şi mai mult.

Ea nu suporta mai mult. Nu putea fi mai rău de atît. El îi depărtă picioarele şi ea simţi greaţa tulburîndu-i stomacul. Dumnezeule, el chiar se uita între picioarele ei! Nici în coşmarurile ei nu îşi închipuise acest lucru.

El se mişcă în aşa fel încît acum stătea în genunchi între picioarele ei desfăcute. Simţi cum o atingea acolo, frecînd-o cu

degetele şi, deodată, împinse un deget cu putere înăuntru. Ea deschise ochii brusc şi deveni rigidă din cauza durerii care îi străbătu trupul. Era uscată şi degetul lui aspru era asemeni unui şmirghel cînd îi sfîşie ţesutul delicat al himenului. Durerea şi gîndul la ce făcea erau prea mult şi îşi propti călcîiele în pat, respingînd acea penetrare oribilă.

Cu cealaltă mînă îi ridicase cămaşa de noapte şi freca şi trăgea de ceva cu aspect urît şi vinişoare. Victoria îl privi cu groază cînd îşi dădu seama, deodată, ce avea să facă. Nu îşi închipuise că putea deveni şi mai rigidă, dar îşi simţi muşchii şi mai încordaţi şi întregul corp îi era ca de lemn. El înjură cînd acel lucru ca un cîrnat mic şi urît era moale în mîna lui.

Deodată, se lăsă în jos şi îl împinse în ea, iar Victoria icni.

McLain nici nu îi observă rigiditatea. Era aşa cum se aşteptase, o doamnă, nu o femeie uşoară ca Angelina. Era concentrat numai asupra părţii din trupul său care nu reacţiona şi acest lucru îl înfuria.

La naiba, aşa ceva nu i se mai întîmplase niciodată! În ciuda rănii sale, întotdeauna reuşise să încalece orice femeie se afla sub el. Dar acum, organul său rămînea flasc, oricît ar fi tras de el. Disperat, îl împinse în ea, sperînd că, la atingerea ei, avea să se întărească. Cu fiecare clipă care trecea fără să se întîmple nimic intra şi mai mult în panică şi se înfuria.

Atunci îşi dădu seama că ea stătea încremenită sub el, exact ca ticăloasa de Elena Sarratt. Demonul care îl chinuise timp de douăzeci de ani şi care zăcea ascuns în el aşteptînd o ocazie să iasă la lumină, rînji diabolic. Din nou, din ungherele minţii sale, apăru amintirea momentului în care ieşise din trupul Elenei şi acel cuţit strălucitor care îl tăia. Îşi aminti groaza, neputinţa pe care o simţise rostogolindu-se pe podea cu pantalonii în vine, în încercarea de a scăpa de cuţitul acela. Şi, din nou, simţi durerea ascuţită şi groaza aceea rece.

Se desprinse brusc de Victoria, înjurînd. Furios şi umilit, dar mai ales pierdut încă o dată în acea amintire de groază, plecă în odaia lui, trîntind uşa.

Multă vreme, Victoria rămase aşa cum o lăsase el, cu cămaşa de noapte în jurul mijlocului şi complet rigidă. Singurul sunet pe care îl auzea era cel al suspinelor ei. Cînd reuşi să se mişte, o făcu pentru a duce pumnul la gură ca să înăbuşească sunetele isterice din gîtlej.

Nu suporta. Dacă asta presupunea căsătoria, pur şi simplu, nu suporta. Oribila pierdere a purităţii, durerea... cum putea orice femeie să îndure aşa ceva? Se simţea distrusă de acea pătrundere în trupul ei şi îngrozită, pentru că ştia că el nu mersese pînă la capăt, deşi nu înţelegea motivul. Nu ştia decît că el încercase să introducă acel – lucru – în ea, aşa cum făcuse cu degetul. Nu îşi închipuise niciodată că trupul ei va fi penetrat vreodată, nici că aşa ceva era posibil, sau că trupurile bărbaţilor erau atît de diferite de cele ale femeilor.

Încet, cu mişcări rigide, se dădu jos din pat. Voia să se spele şi trebuia să stingă lumînările. Voia să se ascundă în întuneric şi să pretindă că nu se întîmplase nimic, însă ştia că nu e posibil. Mîinile îi tremurau cînd udă un prosop şi îşi ridică din nou cămaşa de noapte. Se tamponă uşor între picioare pentru a alina durerea şi fu uimită cînd văzu prosopul pătat de sînge.

Stătu multă vreme cu capul plecat, tremurînd. Dacă aşa avea să fie viaţa ei, trebuia să găsească puterea să o îndure. Trebuia să o facă pentru Emma şi Celia. Pentru părinţii ei. Era genul de tîrg pe care femeile îl încheiau de secole şi ea avea să găsească puterea de a-l respecta.

Gîndul că mai erau multe femei asemeni ei nu o liniştea prea mult, pentru că era îngrozitor de singură. Nu putea să se retragă spunînd: "Nu-mi place asta, mă duc acasă." Nu putea

să se ducă la Emma şi să plîngă asemeni unui copil. Nu avea nici măcar siguranţa casei ei, a odăilor şi străzilor cunoscute, a oamenilor cunoscuţi. În acea casă uriaşă, atît de diferită de casa ei din Augusta, avea să-şi trăiască tot restul vieţii. Spera că, în timp, avea să devină un cămin. Dar acum ştia că nu mai avea nicio speranţă că avea să se obişnuiască vreodată cu Maiorul.

În cele din urmă, stinse lumînările şi bîjbîi prin întuneric, strecurîndu-se din nou în aşternut, unde stătu trează ore întregi, tremurînd şi încercînd să-şi adune tot curajul. În cele din urmă, găsi un oarecare control. În lipsa curajului, poate avea să funcţioneze.

Se trezi devreme, după ce dormise pe apucate, şi îşi puse o fustă şi o bluză dintre cele pe care le adusese. După ce îşi prinse cozile împletite, ieşi încet din odaie. Nu voia să-l trezească pe Maior. Spera să o găsească pe Carmita în bucătărie. Trebuia să-i pună o întrebare care nu-i dăduse pace toată noaptea şi Carmita avea să ştie răspunsul. Avea să-i fie greu să rostească întrebarea, dar începuse să înveţe că a fi greu nu însemna a fi imposibil.

Carmita, Lola şi Juana erau în bucătărie, sporovăind liniştite. Tăcură imediat, însă, cînd o văzură pe Victoria în prag.

– Senora, spuse Carmita, zîmbind larg.

Toate îi zîmbiră. La un moment dat, Victoria îşi dădu seama că ele se aşteptau să vadă o mireasă ruşinoasă. Roşi, dar nu de fericire.

– Carmita, pot să-ţi vorbesc o clipă, te rog? o întrebă ea.

În ciuda eforturilor ei de a se stăpîni, probabil că se văzu un pic din disperarea ei, deoarece Carmita încetă să mai zîmbească şi veni repede lîngă ea.

Ieşiră în curtea plină de trandafiri galbeni. Victoria se prefăcu că se uita la trandafiri, atingîndu-le petalele catifelate.

– Dacă întrebările mele te fac să te simți jenată, te rog să nu te simți obligată să răspunzi, spuse ea încet. Doar că nu am pe cine să întreb, în afară de tine.

Carmita păru nedumerită.

– Desigur, senora.

Victoria roşi din nou.

– Carmita... cînd un bărbat – adică, ce face un bărbat – cum se fac copiii?

Era roşie ca focul cînd termină de rostit întrebarea şi se simți complet neputincioasă.

Carmita o privi uluită. Victoria dădu să plece repede, dar Carmita rîse şi o luă pe după umeri. Ochii ei căprui erau calzi.

– Nu v-a spus nimeni nimic? Biata senora! Stați jos şi o să vă spun despre bărbați şi copii.

Îi spuse pe scurt şi Victoria răsuflă uşurată în sufletul ei. Era aşa cum îşi închipuise, bărbatul intra în corpul femeii şi îşi golea sămînța, ceea ce, uneori, avea ca rezultat un copil, deşi nu de fiecare dată, spuse Carmita sincer bucuroasă. Maiorul nu făcuse asta cu ea, aşa că nu avea să aibă un copil al lui. cel puțin, nu încă. Nu ştia ce se întîmplase noaptea trecută, dar ştia că el putea reveni în patul ei oricînd. Aveau o viață întreagă la dispoziție pentru a-şi consuma căsătoria. Însă, cel puțin în ziua aceea, era în siguranță.

O altă întrebare îi veni în minte şi spuse cu timiditate:

– Cum ştie o femeie că va avea un copil?

Ştia că nu trebuiau să aştepte pînă cînd le creştea burta, deoarece cunoscuse cîteva femei care îşi anunțaseră sarcina cu mult înainte să devină vizibilă.

Carmita o bătu pe braț.

– Sîngerarea lunară se va opri, senora.

Victoria se gîndi. Ciclul ei lunar era atît de regulat, încît ştia întotdeauna ziua cînd trebuia să-l aştepte. Se părea că are o

metodă sigură de a afla, dacă avea să se întîmple ce era mai rău.

– De asemenea, veți plînge mult, veți dormi mult şi nu veți putea ține înăuntru nimic din ce mîncați, continuă Carmita veselă. Cînd veți avea chef să mîncați veți vrea lucruri ciudate pe care, sigur, Lola nu le va avea şi cineva va trebui să meargă în Santa Fe să le cumpere. Asta e. Cînd am fost gravidă cu Juana, aveam poftă să mănînc portocale în fiecare zi. Mie nu-mi plac portocalele, dar atunci mîncam cîte cinci, şase pe zi. După ce s-a născut Juana, nu mi-au mai plăcut portocalele.

Victoria rămase în curte după ce Carmita se întoarse în bucătărie, bucurîndu-se de răcoarea dimineții şi de soarele strălucitor, care îi liniştea nervii. Supraviețuise nopții, oricît de oribilă fusese aceasta, iar ziua aceea era frumoasă şi însorită. Dacă noaptea următoare avea să se repete oroarea, ei bine, avea să supraviețuiască din nou.

Se gîndi la lucrurile pe care i le spusese Carmita şi se întrebă de ce tinerelor binecrescute li se ascundeau lucruri atît de importante. Prefera să ştie ce se va întîmpla, oricît de neplăcut ar fi fost, decît să nu ştie, ceea ce era mult mai rău. Mama ei ştiuse ce trebuia să înfrunte şi, totuşi, o lăsase în ignoranța ei. I se părea un lucru greu de iertat.

Avea să-i spună Emmei. Nu despre eşecul Maiorului, ci adevărul despre ceea ce le făceau bărbații femeilor în patul nupțial. Avea să-i spună cum se făceau copiii şi cum ştia o femeie dacă a rămas însărcinată. Şi, mai tîrziu, dacă Celia se gîndea vreodată să se mărite, Victoria avea să-i spună şi ei.

Se gîndi la felul cum o privea Garnet pe Celia şi îşi muşcă buza. Acum ştia ce voia el şi era mai hotărîtă ca oricînd să o țină departe de el.

Roper. Şi el ştiuse ce avea să-i facă Maiorul.

Uluită, îşi dădu seama că toţi bărbaţii ştiau aceste lucruri, doar femeile nu ştiau nimic.

Aşa ceva le făceau bărbaţilor femeilor uşoare, prostituatelor. Acel gînd o făcu să privească altfel toate amintirile pe care le avea. Balurile şi picnicurile la care fusese făcuseră parte din ritualul care ducea spre patul matrimonial şi trupuri goale, iar toţi tinerii ei pretendenţi ştiau ce avea să se întîmple. Cîţi dintre ei o priviseră şi şi-o imaginaseră cu cămaşa de noapte ridicată pînă la mijloc?

Se simţi foarte indignată. Sistemul de perpetuare a ignoranţei i se părea ceva asemănător cu a-i arunca pe miei lupilor. Fusese pregătită pentru ruşine, dar nu pentru acea totală pierdere a purităţii sau pentru durere. Credea că nu ar fi fost atît de îngrozită dacă ar fi ştiut la ce să se aştepte. Dar, acum, se gîndi ea cu nefericire, ştia perfect cum avea să fie căsnicia ei cu Maiorul.

Roper se opri la poarta curţii, căci atenţia îi fu atrasă de tînăra femeia care stătea atît de nemişcată, cu mîinile împreunate în poală. Soarele strălucitor al dimineţii se juca în părul ei, accentuîndu-i nuanţele aurii. Îşi dădu seama că părul ei era de un blond închis, nu şaten, aşa cum i se păruse înainte.

Privea în gol, neclintită. Ştia că nu avusese o noapte minunată, dar pe chipul ei palid nu se citea nimic. Ai fi zis că era o statuie, dacă adierea uşoară a vîntului nu s-ar fi jucat cu şuviţele din jurul tîmplelor.

Mama lui stătea, uneori, în curte, cînd avea puţin timp liber. Elena fusese o femeie caldă şi plină de viaţă, mereu gata să rîdă cu fiii şi cu soţul ei. Tînăra care stătea acolo, acum, era rece şi controlată, cu un chip la fel de inexpresiv ca marmura.

Simţea un uşor dispreţ faţă de ea, pentru că se măritase cu McLain. Se simţea dezgustat faţă de sine pentru că dorea o femeie pe care o atinsese McLain. Dar, la vederea ei, pieptul i se strînse şi sîngele îi năvăli în vintre. Ştia că nemişcarea ei îi masca durerea şi teama şi o admira. O dorea pentru acea stăpînire rece. Ar fi vrut să i-o spulbere cu o pasiune înflăcărată, o voia goală, vibrînd de dorinţă pentru el, voia ca ea să-i zgîrie spatele şi să-şi arcuiască şoldurile spre el. Ar fi vrut s-o ia şi s-o ducă departe de acel loc, pentru că nu era deloc potrivită în preajma unor bărbaţi ca McLain şi Garnet, chiar şi ca el însuşi. Vieţile lor erau mînjite de sînge şi violenţă şi, în mod inevitabil, aveau s-o păteze şi pe a ei. Nu vedea cum ar fi putut împiedica asta.

Se uitase la ea prea mult timp; ea întoarse capul, simţindu-i prezenţa şi privirile li se întîlniră. Fără grabă, cu mişcări graţioase, ea se ridică de pe bancă şi se întoarse în casă. Roper îşi încleştă pumnii, simţindu-se ignorat de ea, dar era prea periculos ca el să-şi piardă controlul acum. Avea să vină şi timpul lui.

Maiorul veni din nou în odaia ei în noaptea aceea. Victoria nu făcu niciun semn de protest, ci stătu cu braţele pe lîngă trup. Din nou, McLain nu se aşteptă ca ea să se comporte altfel.

Se temea cu disperare de un nou eşec, de a nu se pierde din nou în mrejele ororilor din trecut. McLain se ghemui între picioarele ei desfăcute şi încercă să insufle viaţă în organul său care nu răspundea în niciun fel. Cu cît se simţea mai speriat şi umilit, cu cît încerca mai mult şi nu se întîmpla nimic. În tot acest timp, ea stătea nemişcată, ca o afurisită de statuie, amintindu-i de Elena, ca şi cum se ridicase din mormînt ca să-l chinuie şi să-l pedepsească.

Se dădu jos din pat înjurînd şi se duse tremurînd în odaia lui. O sudoare rece îi şiroia pe faţă şi pe pieptul gol. Ticăloasa îl făcuse să devină impotent, terminase treaba pe care o începuseră Elena şi bastardul ei!

Cel mai cumplit coşmar al lui devenise realitate. Doamne, o dorise de atîta timp, de o viaţă întreagă. Nu pe ea, în mod deosebit, dar pe cineva ca ea, o doamnă, ca să arate lumii că era un om important.

Era perfectă, o femeie cu origine, maniere şi educaţie impecabile. Îi făcea pe Elena şi pe afurisitul de Sarratt să pară nişte gunoaie albe. Era, în sfîrşit, a lui şi nu putea să o aibă.

Rîse pe muteşte, ca un nebun. Avea o doamnă, era adevărat, dar nu putea face nimic.

Se gîndi la trupul ei perfect cu pielea albă şi asudă din nou cînd îşi aminti cum o atinsese şi organul îi rămăsese flasc şi inutil.

De o mie de ori, în ultimii douăzeci de ani, se trezise gemînd şi protejîndu-şi organele genitale cu mîinile. De o mie de ori avusese coşmaruri legate de un cuţit însîngerat şi chipul schimonosit de ură al unui băiat. În visele lui, nu putea să scape şi cuţitul îşi termina treaba. Realitatea fusese destul de groaznică; mersese crăcănat săptămîni întregi şi testicului său stîng era stafidit. Trăise ca într-un infern pînă cînd îşi revenise suficient de mult pentru a afla dacă putea să se mai culce cu o femeie, deşi nu lăsase pe nimeni să-şi dea seama cît de disperat fusese. După ce descoperise că, încă, era capabil, începuse să se laude că era mai bărbat cu un singur testicul decît majoritatea bărbaţilor cu două. Dar laudele nu îl feriseră de coşmaruri.

Acum nu mai era aşa. Cea mai mare teamă devenise realitate. Nu avea erecţie.

Ea era atît de delicată şi de pură, de neatins. Frank McLain stătea în întunericul odăii sale şi încerca să găsească o rezolvare, un soi de explicaţie pentru umilitorul eşec al cărnii sale. Fir-ar să fie, nu avusese niciodată probleme în a se culca cu o femeie, după ce se vindecase în urma rănii de cuţit. Doar acum.

Deci, trebuia să fie vina ei. Nu el era de vină; era ceva cu ea. Poate că doamnele nu erau menite să fie regulate. Avea o doamnă care să fie stăpîna casei lui, o doamnă care să se îmbrace în rochii elegante şi să se plimbe prin Santa Fe. Cu cultura şi originea ei, putea să-l facă să ajungă foarte sus. De aceea se însurase cu ea. La naiba, nu-i păsa dacă avea plozi cu ea, puţin îi păsa dacă lăsa totul unui mucos care, probabil, n-ar fi avut nici jumătate din forţa lui. Totul era al lui, cîştigat cu arme, cap şi curaj. Era regele incontestabil în acea parte a teritoriului şi, acum, avea o regină. Avea ceea ce îşi dorise. Ea putea să-şi ţină genunchii strînşi cît voia; cele ca ea erau făcute să fie tratate ca nişte păpuşi, răsfăţate şi protejate, etalate în dantele şi bijuterii.

Asta nu era în regulă. Doar că nu înţelesese mai devreme. Avea să aibă grijă de ea ca de o regină, să o protejeze, de neatins şi neatinsă. Atunci cînd voia să se culce cu o femeie, avea să se ducă la genul de femei cu care se simţea bine, femei care se zvîrcoleau, ţipau şi cărora le plăcea.

Ca Angelina Garcia. Era doar o tîrfă, dar îi plăcea să o facă în orice fel. McLain se gîndi la momentele în care intrase în ea şi, spre imensa lui uşurare, îşi simţi organul mişcînd.

Da, despre asta era vorba. Nu era nimic în neregulă cu el, soţia lui era de vină.

Îşi scoase cămaşa de noapte şi se îmbrăcă în grabă. Trebuia să aibă o femeie, una adevărată.

Angelina avea o odaie în clădirea unde locuiau odată servitorii, pe vremea cînd afurisiții de Sarratt aveau suficienți servitori ca să le încheie pantalonii. Cea mai mare parte a clădirii era folosită ca magazie acum; Carmita, Lola şi Juana aveau două odăi lîngă bucătărie.

Angelina nu prea păstra curățenia în odaie; mereu era plină de haine, mîncare şi duhnea a sex. Era lacomă; voia cîțiva bărbați pe zi şi, dacă ei nu veneau la ea, se ducea ea la ei. Era extrem de frumoasă, cu un corp voluptuos, un păr lung şi negru şi ochi negri scînteietori. Străbătînd curtea grăbit, McLain se gîndi la ce avea să-i facă şi deveni cît se putea de tare.

Abia aştepta. O dîră subțire de lumină se vedea pe sub uşă. O deschise brusc şi Angelina întoarse capul uimită. Era goală, sub un cearşaf galben, peticit, şi nu era singură. Unul dintre cowboy era gol şi amețit lîngă ea.

La început, Angelina fu surprinsă să-l vadă; în definitiv, se însurase cu o seară în urmă. Apoi, un zîmbet de mulțumire de sine îi apăru pe buze.

– Cară-te, îi spuse McLain cowboy-ului.

Bărbatul se ridică împleticindu-se şi se îmbrăcă stîngaci. Şi el era uimit să-l vadă pe Maior acolo. Toată lumea avea să ştie a doua zi dimineață.

Angelina se rezemă de perne, lăsînd cearşaful să cadă într-o parte şi dezvelindu-şi sînii mari.

– Deci, spuse ea cu o voce ca un tors de pisică. Marea doamnă nu poate să te satisfacă?

N-ar fi fost nevoie de prea mult, ştia din proprie experiență. Maiorul era prea rapid, dar întotdeauna îl lăudase, de parcă ar fi fost cel mai grozav bărbat pe care îl avusese vreodată. Angelina era destul de şireată ca să ştie că îi era bine acolo şi cea mai bună cale de a-şi păstra locul era să-şi satisfacă şeful.

McLain mormăi descheindu-şi pantalonii.

– N-a putut nici măcar să-l facă să se întărească, mormăi el şi, din acele cuvinte şi din graba lui, Angelina înțelese perfect ce se întîmplase.

Ar fi vrut să rîdă, dar ştia că ar fi avut prea mult de pierdut dacă ar fi împărtăşit gluma cu alții, chiar şi mai tîrziu. Îşi înăbuşi zîmbetul şi întinse brațele spre el.

– Înseamnă că e rece ca un peşte, mîrîi ea.

McLain îşi eliberă membrul şi se aplecă asupra ei.

– Apleacă-te, gîfîi el şi aproape că se eliberă numai la acel gînd. Vreau s-o fac aşa.

CAPITOLUL TREI

Victoria se gîndi că activităţile domestice aveau un efect liniştitor. Trecuse o săptămînă de la nuntă, o săptămînă în care se ocupase de casă într-un efort de a nu se mai gîndi. Acea seninătate se datora, în mare parte, absenţei continue a Maiorului din odaia ei, dar cîrpitul avea efectul său adormitor. Îşi înăbuşi un căscat.

Emma rîse încet.

– Amîndouă sîntem pe cale să moţăim la soare, ca doi motani bătrîni.

Mai împunse de două ori cu acul şi îşi înăbuşi şi ea un căscat.

– E atît de plăcut aici, spuse Victoria, începînd să aprecieze tot mai mult vremea şi peisajul din jurul noului ei cămin.

Era iunie; soarele putea fi arzător la prînz, dar aerul era uscat. Rezultatul era minunat, după umezeala din Sud. Nopţile erau răcoroase, perfecte pentru a te cuibări în pătură.

– Mai ales aici, în curte. Nu cred că-mi pasă dacă acest tiv e cusut, zise Emma punînd fusta înapoi în coş şi părînd extrem de mulţumită de hotărîrea luată.

Căscă din nou.

– Dar cred că un pui de somn e necesar.

– Siesta e molipsitoare.

– Aşa se pare. Nu că ne-ar fi străină. Mai ţii minte cînd dormeam puţin înainte de baluri?

– De mult, zise Victoria gîndindu-se la ultimii cinci ani.

– Da.

Nu mai spuseră nimic despre trecut. Niciuneia nu îi plăcea să vorbească despre asta. Schimbările produse de război fuseseră prea violente, diferenţa dintre stilurile lor de viaţă, prea mare. Prea mulţi oameni muriseră.

Emma se ridică, iar Victoria făcu la fel, dar se încruntă cînd îşi dădu seama că nu îşi văzuse sora de cel puţin o oră.

– Cred că mă duc s-o caut pe Celia, spuse ea. Nu mi-a zis unde se duce.

– Şi, oriunde ar fi Celia, domnul Garnet e în apropiere, spuse Emma înverşunată.

Victoria se întrebă cum îşi făcea treaba Garnet, cînd părea să-şi petreacă aproape toată ziua în preajma Celiei. Nu făcuse vreun gest vădit, dar faptul că îi dădea tîrcoale tot timpul o neliniştea. Dacă îl găsea din nou pe lîngă Celia, avea să-l informeze pe Maior în legătură cu comportamentul supraveghetorului său, deşi avea o idee vagă că nu era străin de acest lucru.

– Vrei să vin cu tine? o întrebă Emma.

Era tentată să accepte. Victoria simţea adesea nevoia de susţinere şi ştia că Emma i-ar fi fost alături oricînd. Dar Emma, deşi avea voinţă, era foarte sensibilă şi un conflict o putea tulbura atît de mult, încît să-i provoace greaţă. Aşa că Victoria zîmbi şi scuturâ din cap.

– Nu. Trebuie să fie la grajduri, ca de obicei. O să-i spun că avem nevoie de ajutor la cîrpit.

– Măcar de-ar înţelege, zise Emma.

– Dacă ar face-o, n-ar mai fi Celia.

În loc să meargă prin casă, Victoria ieşi din curte pe poarta din spate. Dependinţele fermei erau aşezate în semicerc în jurul casei, potcovăria, în dreapta, sera, departe, în capăt, cîteva magazii, două barăci, grajdul, un hambar imens şi cîteva ţarcuri,

în stînga. Erau aproape o sută de metri pînă la grajd; pînă cînd ajunse îşi dori să-şi fi pus o bonetă. Soarele ardea puternic.

În contrast cu căldura de afară, în grajd era răcoare şi întuneric, mirosind a cai, piele unsă şi fîn. Orbită pentru o clipă, rămase puţin lîngă uşă, aşteptînd ca ochii să i se înveţe cu întunericul. Celia se căţărase pînă la jumătatea uşii unei boxe din colţ, aplecîndu-se peste ea, cu mîna întinsă.

Victoria recunoscu calul. Era Rubio, armăsarul Maiorului. Se lăudase mult cu calul său, povestind încîntat despre loviturile şi muşcăturile acestuia, de parcă ar fi fost de admirat.

Armăsarul îl omorîse pe mexicanul care avusese grijă de el cu un an în urmă. Văzînd-o pe Celia atît de aproape de animal, Victoria încremeni. Înaintă un pas, dar nu strigă, pentru a nu speria calul.

Un bărbat deschise uşa din capătul celălalt, apărînd ca o siluetă neagră în soarele strălucitor. Chiar şi fără să-i vadă trăsăturile, Victoria îl recunoscu pe Garnet. Grăbi pasul.

Rubio necheză în semn de avertizare cînd Garnet se apropie. Calul se retrase în capătul boxei, tropăind din picioare şi pufnind.

Celia se întoarse spre bărbat şi zise:

– L-ai speriat! Tocmai voia să ia bucata de zahăr din mîna mea.

Garnet nu o văzuse pe Victoria, deşi era la numai şase metri distanţă cînd puse mîna pe piciorul Celiei, lăsînd-o să lunece în sus, pînă la şold.

– Să te ajut să cobori.

Celia rîse cristalin.

– Pot să cobor şi singură.

Furioasă la maxim, Victoria reuşi, totuşi, să-şi menţină calmul.

– Sigur că poţi. Haide înapoi în casă; am nevoie de ajutor la cîrpit.

Întotdeauna înţelegătoare, Celia îşi strînse fustele şi sări pe podeaua presărată cu fîn.

– Am uitat de cîrpit, spuse ea ca o scuză. Vorbeam cu Rubio.

Se întoarse apoi spre boxă.

– Nu-i aşa că e frumos?

Era frumos şi sălbatic. Era un cal masiv, cu muşchi superbi, de un roşcat închis.

Victoria ar fi fost la fel de fascinată precum Celia dacă n-ar fi fost ochii lui; în ei nu se citea doar spirit, ci şi o răutate care o îngheţa. Calul era un criminal, dar Celia vedea doar frumuseţe.

– Da, e frumos, aprobă Victoria. Ce-ar fi să te duci înainte şi să-ţi speli mîinile înainte să ne apucăm de cîrpit?

– Bine, spuse Celia ieşind veselă din grajd.

Victoria se întoarse spre Garnet şi se întări în sinea ei în faţa expresiei lui ostile. Îşi păstră vocea calmă.

– Domnule Garnet, îţi voi spune o singură dată: stai departe de sora mea. Să nu o mai atingi vreodată.

El rînji şi făcu un pas spre ea.

– Sau ce-o să faci?

– O să-i spun domnului McLain că îţi neglijezi atribuţiile şi o necăjeşti pe Celia.

Garnet rîse, un sunet sălbatic. Ochii săi erau două hăuri negre.

– Asta chiar mă sperie. O să-ţi spună să-ţi vezi de treabă, doamnă McLain. Eu conduc ferma asta şi Maiorul ştie asta. Nu se descurcă fără mine.

– Eu mă descurc.

Vocea lipsită de emoţie se auzi din dreptul uşii deschise în spatele lui Garnet.

– Mă descurc foarte bine fără tine, Garnet. Ba chiar îmi surîde ideea.

Garnet se întoarse brusc şi un spasm de ură îi schimonosi trăsăturile. Dacă, mai devreme, fusese furios, acum era mînios.

– Nu e treaba ta, Roper.

– Ba este, dacă vreau.

Nu se clintise din uşă. Avînd lumina în spate, Victoriei îi era imposibil să-i vadă faţa, dar îşi dădu seama că nu era nevoie; vocea sa, deşi impersonală şi rece, îi exprima foarte bine intenţia.

– Lasă fata în pace.

– Ca s-o ai tu?

– Nu, eu nu o vreau. Dar nici tu n-o s-o ai.

Garnet mişcă mîna dreaptă, dar Roper se mişcă repede. Revolverul era în mîna lui înainte ca Garnet să-l atingă pe al său. Victoria nici nu-l văzuse pe Roper mişcînd mîna. Garnet încremeni şi, chiar şi în răcoarea din grajd, sudoarea îi acoperi faţa.

– Transmite-le tuturor, spuse Roper imperturbabil. Toată lumea lasă fata în pace.

Pentru o clipă, Garnet încremeni, nevrînd să se retragă. Privindu-l, Victoria văzu exact momentul în care el îşi dădu seama că nu avea încotro, dacă voia să trăiască. Se întoarse şi ieşi. Victoria expiră aerul pe care nu îşi dăduse seama că îl reţinea. Se forţă să se uite la Roper cînd el intră în grajd, deşi ar fi vrut să fugă, la fel ca Garnet.

– Mulţumesc.

– Ţi-ai făcut un duşman, zise el.

Ea răspunse sec:

– La fel şi dumneata.

El văzu cum amuzamentul îi ridică puţin colţurile buzelor.

– N-a fost nimic nou între mine şi Garnet. Pînă la urmă, unul dintre noi îl va ucide pe celălalt.

– Ai făcut-o doar ca să-l enervezi?

Dintr-un anumit motiv, acest lucru o înfurie. Se gîndi să plece, dar nu o făcu. Nici măcar nu se dădu înapoi cînd Roper se apropie atît de mult încît picioarele lui îi atinseră fusta.

– Ce mai contează, atîta timp cît stă departe de sora dumitale prostuţă?

Ea strînse pumnii.

– Nu e aşa, zise ea şuierător. Celia citeşte şi scrie; e la fel de inteligentă ca majoritatea. E doar... altfel.

Furia îi coloră obrajii.

– Să nu îndrăzneşti să spui că sora mea e prostuţă.

– Cum "altfel"?

Într-adevăr, cum? Cum descriai o persoană aproape adultă care, încă, mai avea inocenţa şi bucuria unui copil, fără să foloseşti cuvîntul "prostuţ"? Celia era la fel de aiurită şi aeriană ca o nimfă a pădurii. Era ca şi cum ar fi fost atît de sensibilă faţă de orice, încît trebuia să ţină departe întunericul vieţii pentru a putea supravieţui, păstrînd doar lumina soarelui. Victoria îşi căută cuvintele.

– Nu vede urîţenie sau rău. Se aşteaptă ca toată lumea să fie la fel de deschisă şi bine intenţionată ca ea.

El pufni, luînd o şa de unde era agăţată.

– E mai rău decît a fi prostuţ. E prostie curată şi, aici, asta te omoară.

Era mai înalt decît ea, şi, cum Victoria refuză să se dea înapoi, fu nevoită să dea capul pe spate ca să se uite la el. Privirile li se întîlniră şi ea simţi un fior ciudat de teamă prin şira spinării. Ochii lui licăreau sub borul pălăriei şi ea văzu că erau de un verde închis. Era atît de aproape de ea, încît îi văzu petele negre de pe iris, atît de aproape încît îi putea mirosi sudoarea pe piele şi simţi căldura pe care o emana. Îi atingea cizmele prăfuite cu fusta, dar nu-i păsa. Se simţi paralizată privindu-l, imobilizată de o emoţie ciudată şi înfricoşătoare care îi strîngea

stomacul şi îi făcea inima să bată mai tare. Toată viața asociase mirosurile săpunului de bărbierit şi coloniei cu bărbații, mirosuri foarte civilizate care i se păruseră plăcute şi nimic mai mult. Totuşi, acum, mirosul primitiv al pielii asudate a lui Roper o făcea să amețească şi să aibă impresia că avea nevoie să se țină de ceva ca să nu cadă.

N-ar fi trebuit să stea atît de aproape de ea. Ştia acest lucru şi, totuşi, nu putea să plece.

– Duceți-vă înapoi în casă, spuse el abia mişcînd buzele. Locul dumneavoastră nu-i aici.

Ea nu îşi dădu seama dacă se referea la grajd sau la întregul teritoriu, dar bănui că era vorba de a doua variantă.

– Mulțumesc încă o dată, domnule Roper, spuse ea îndreptîndu-şi umerii şi se îndepărtă cît putu de demnă.

Oare el îi simțise acea reacție ruşinoasă şi ilogică la apropierea lui? El o înfuria şi o speria, dar ceva din el atingea o parte primitivă a ei despre care nici nu ştia că există, o parte pe care ştia că trebuie s-o reprime.

Îşi feri ochii de soare cu mîna cînd ieşi din grajd şi se opri cînd o pată de culoare îi atrase atenția. În stînga ei, era o tînără voluptuoasă cu un păr negru şi des revărsat pe spate. Avea ochi mari şi negri, buze roşii, senzuale, şi îşi etala cu îndrăzneală sînii mari sub o bluză albă cu umerii căzuți. Era limpede că nu purta jupon pe sub fustă. Tînăra femeie îi susținu privirea cu insolență, uitîndu-se la părul Victoriei strîns cu grijă, la bluza strînsă pe corp, cu mîneci lungi şi cu guler înalt şi la fusta albastră.

Aceea era femeia pe care Victoria o zărise la sosire şi pe care o luase drept fata Carmitei. Cum spusese Carmita că o chema? Victoria avea o memorie excelentă a numelor, aşa că îşi aminti imediat. Femeia era Angelina Garcia, un nume foarte frumos pentru o femeie a cărei frumusețe era la fel de vădită ca cea a unui trandafir înflorit.

Din moment ce nu lucra în casă, Victoria bănui că trebuia să fie căsătorită cu unul dintre bărbați. Se întrebă unde locuiau. Se apropie de tînără zîmbind, hotărîtă să fie prietenoasă, chiar dacă Angelina nu părea încîntată.

– Bună ziua, spuse ea. Eu sînt Victoria Wav-McLain.

Se întrebă dacă avea să se obişnuiască vreodată cu numele de după căsătorie.

Femeia o privi un moment îndelungat fără să spună nimic, după care îşi dădu în spate părul lung şi negru.

– Eu sînt Angelina.

– Te-am văzut în ziua cînd am sosit. Îmi cer scuze că nu ți-am vorbit mai devreme. Care dintre bărbați e soțul tău?

Angelina izbucni în rîs, un sunet plin de satisfacție.

– Niciunul. De ce m-aş mărita?

Nu era căsătorită? Nu mai înțelegea nimic... doar dacă trăia cu cineva fără să fie căsătoriți. Victoria îşi simți obrajii luînd foc din cauza greşelii ei. Sărmana fată, ce existență nesigură şi umilitoare. Dar Angelina nu părea deloc umilită, ci chiar fericită. În ochii ei se citea foarte bine acest lucru.

În clipa aceea, Victoria ştiu că ar fi trebuit să plece şi să se întoarcă în casă, unde era la adăpost de acei oameni care erau atît de diferiți de ea. O doamnă nu trebuia să stea de vorbă cu o femeie de proastă reputație, aşa cum era Angelina, în mod evident, sau care trăia cu un bărbat fără să fie soțul ei. O doamnă nu ar fi stat de vorbă cu unul dintre angajații soțului ei în grajd, aşa cum tocmai făcuse ea. Dar poate că era mai puțin doamnă decît crezuse, pentru că nu plecă de lîngă Angelina.

În schimb, o întrebă:

– Ai un bărbat?

Era o întrebare neelegantă, dar nu ştia cum altfel să o formuleze.

Angelina rîse din nou, un sunet încîntat, enervant.

– Am mulți bărbați. Toți sînt bărbații mei. Toți vin la mine – inclusiv soțul tău.

Iarăşi rîse şi ochii ei negri licăriră.

– A venit din nou la mine a doua seară după nuntă! Tuturor ni s-a părut foarte interesant.

Albă la față, Victoria plecă, în sfîrşit, dar era prea tîrziu. Femeia înregistrase o victorie. Umilința o orbea şi nu îl văzu pe bărbat decît cînd se ciocni de el. Mîinile lui o apucară de umeri ca s-o țină, trupul ei fiind atît de aproape de el, încît sînii ei îi atingeau abdomenul.

Era Roper, care îşi conducea calul prin curte. Ea era prea supărată ca să-şi dea seama că el ar fi putut s-o ocolească, în schimb se aşezase intenționat în fața ei. Ea se dădu în spate, fără să-l privească.

– Îmi cer scuze, zise ea fără niciun ton în glas.

Roper se uită spre Angelina, care încă mai stătea rezemată de zid, rînjindu-şi triumful, şi ghici imediat ce se întîmplase. Şocul se vedea clar pe fața albă a Victoriei.

Simți un impuls neobişnuit de a o alina.

– Nu-i da atenție Angelinei, zise el. E o ticăloasă.

Ar fi vrut să o ia după umeri, să-i simtă din nou trupul fragil. Doamne, avea un miros atît de curat şi de dulce. Un foc mocnea jos, în stomacul lui.

Victoria se făcu şi mai albă, dar înălță capul cu mîndrie şi se îndepărtă de el.

– Mulțumesc, domnule Roper, spuse ea cu voce fermă. Mă simt bine.

El privi în urma ei, după care se duse la Angelina. Aceasta se îndreptă şi, pe buzele ei, apăru un zîmbet seducător. Nu avea niciun efect asupra lui Roper; Angelina încercase să-l aducă în patul ei de cînd venise el la fermă, dar nu era interesat. Nu îi venea să creadă că vreun bărbat putea fi imun la

frumusețea ei şi Roper rezistase mai mult decît orice bărbat pe care îl dorise ea vreodată. Dar nu pentru că nu o voia, se gîndi ea. Era gelos pe toți ceilalți care se bucurau de favorurile ei, era sigură. Se prefăcea că e dificil. Pe ea nu o deranja; acest lucru îl făcea şi mai atrăgător în ochii ei şi era convinsă că, mai devreme sau mai tîrziu, avea să vină la ea. Încăpățînarea lui avea să-i facă şi mai dulce capitularea.

Îşi scoase pieptul în afară, dar el nu se uită în jos. O țintui cu privirea lui rece.

– Ce i-ai spus?

– Cucoanei? spuse Angelina ridicînd din umeri. Nimic. Nu-mi plac femeile, ci bărbații.

Încercă să-i arunce alt zîmbet.

Nici expresia, nici tonul lui nu se schimbară cînd repetă:

– Ce i-ai zis?

Mulți bărbați înaintea ei simțiseră teamă cînd Roper vorbea astfel. Angelina simți o fior rece.

– I-am spus că Maiorul a venit la mine a doua seară după nuntă, zise ea bosumflată şi, apoi, insistă. E adevărat! Ştii asta.

El ştia, într-adevăr. Toată lumea de la fermă ştia şi făcuseră glume pe acea temă, zicînd că doamna Maiorului probabil că îl omorîse aproape cu răceala ei, iar Angelina trebuise să-l încălzească. Roper se bucurase că McLain nu aflase nicio plăcere în patul soției sale, se bucurase că ea nu se agățase de el în extaz. Era sigur că Victoria nu fusese scutită de atențiile soțului ei, dar răsuflase uşurat la gîndul că, deşi Maiorul se mai ducea din cînd în cînd în patul Victoriei, din datorie, Angelina era cea care îi suporta perversiunile.

Dar ce simțise, oare, Victoria cînd descoperise că soțul ei o părăsise pentru o tîrfă a doua zi după nuntă şi că toți cei de la fermă ştiau? Era o femeie orgolioasă şi, deşi nu-i păsa de McLain, probabil că gesturile lui o răniseră, totuşi. Niciunei femei

nu-i plăcea să fie de rîsul oamenilor, cu atît mai puțin uneia ca Victoria...

– McLain e foarte mîndru de soția lui, îi spuse el Angelinei.

Ea scuipă pe pămînt.

– Dacă-i păsa de ea, nu venea la mine.

Ar fi vrut să spună că McLain nu putuse să-i facă nimic soției sale, dar prudența o făcu să-şi țină gura. Niciun bărbat nu voia să se ştie că dăduse greş pe un plan atît de intim; McLain ar fi pus să fie omorîtă dacă spunea.

– Ea e soția lui, Rubio e armăsarul lui. Ce crezi că ar face dacă i-ai da drumul armăsarului sau dacă soția lui ar pleca din cauza ta?

Angelina clipi de cîteva ori, dîndu-şi seama, pentru prima dată, că nu făcuse o mişcare prea inteligentă lăudîndu-se. Nu era inteligentă, dar era vicleană. Îşi aminti cum Maiorul se lăudase luni întregi cu doamna adevărată din Sud, care venea să se mărite cu el şi se cutremură, gîndindu-se cît de brutal putea fi Maiorul uneori, cînd părea să-i placă sexul mai mult dacă o rănea într-un anume fel. Ea ştia că îi plăcea să o rănească şi nu voia să-i ofere un pretext să o facă.

Se apropie mai mult de Roper şi îl întrebă cu buzele tremurînd:

– Oare o să-i spună?

El nu fu tulburat de spaima ei, căci observase cum profita de apropiere ca să-şi atingă sînii de el.

– S-ar putea, zise el ca s-o facă să se îngrijoreze şi încălecă înainte ca ea să mai apuce să-l atingă.

Roper clătină din cap în timp ce se îndepărta. Era un bărbat dur; văzuse cum fusese ucis tatăl său şi cum fusese violată şi ucisă mama sa cînd avea doar treisprezece ani. Roper omorîse primul om cînd avusese paisprezece ani, cînd omul încercase să le fure celor doi băieți fărîma de mîncare pe care o aveau.

Timp de douăzeci de ani, cei doi frați puseseră la cale răzbunarea, aşteptînd, strîngînd bani şi făcînd planuri. Nimic nu avusese voie să le stea în cale. Nimic nu contase mai mult decît să-l bage în pămînt pe Frank McLain şi să reintre în posesia moştenirii lor. Roper nu se amesteca în treburile altora şi se aştepta ca nici oamenii să nu se amestece în treburile lui. De aceea nu-i stătea deloc în fire să se implice şi o făcuse de două ori în cîteva minute, pentru aceeaşi femeie. De ce îi păsa dacă Garnet se culca cu sora cea mică? Nu s-ar fi amestecat dacă Victoria n-ar fi încercat să-l înfrunte pe Garnet, dar o făcuse şi el nu putuse să stea cu mîinile în sîn, să-l lase pe Garnet să o jignească. Era singurul bărbat de la fermă cu care Garnet nu se punea, dar, acum, trebuia să fie atent clipă de clipă.

Numai pentru o femeie. Avusese femei de la cincisprezece ani, dar fuseseră numai întîlniri ocazionale, care nu însemnaseră nimic altceva pentru el decît satisfacerea unor necesități sexuale.

Îi plăceau femeile, deşi nu fusese niciodată îndrăgostit; îi plăceau delicatețea lor, mirosul dulce al pielii, glasurile mai subțiri şi trupurile mai mici, mîinile lor agățate de gîtul lui puternic şi felul cum îşi împreunau picioarele în jurul şoldurilor lui, țipetele lor uşoare cînd el le provoca plăcere. Întotdeauna încercase să îşi satisfacă femeia, oricît de ocazională ar fi fost; era o reflectare a propriei sexualități faptul că îi plăcea mai mult actul atunci cînd plăcerea era reciprocă.

Dar pe niciuna dintre acele femei nu o dorise aşa cum o dorea pe Victoria. Era mai mult decît o dorință fizică, deşi numai Dumnezeu ştia că aceasta era destul de puternică şi devenea tot mai puternică. Ar fi vrut să o vadă zîmbind. Voia să o protejeze. Nu ştia ce anume o făcea să fie diferită, dar era. De asemenea, îi era interzisă lui. Era o doamnă şi soția duşmanului său. Avea sînge pe mîini şi avea să aibă şi mai mult: sîngele soțului ei.

Descoperi că nu avea importanță. Se gîndi la felul în care ea înălțase bărbia cu vădită mîndrie chiar dacă tocmai fusese pălmuită peste față de infidelitatea soțului ei. Se gîndi la felul cum îşi proteja sora şi cum îl privea pe el în față, cînd atît de puțini oameni o făceau. Era singură şi vulnerabilă, captivă într-o căsnicie nefericită, dar avea curaj.

La naiba, de ce nu se întorcea în Augusta, unde îi era locul? Poate dacă nu o mai vedea, nu se mai gîndea la ea şi ea nu îi putea pune în pericol planurile.

Victoria se duse direct în odaia ei şi se aşeză în balansoar, forțîndu-se să respire adînc şi rar, ca să se calmeze. În viața ei nu se simțise atît de furioasă şi umilită. Încet încet, îşi dădu seama că era furioasă din cauza umilinței, nu pentru că aflase că soțul ei îi fusese infidel. Nu-i păsa că Maiorul se dusese la altă femeie; ba chiar era recunoscătoare, dacă avea să continue să-l țină departe de ea.

Dar faptul că ştia toată lumea de trădarea lui o tulbura profund. Se dusese la acea – acea tîrfă la nici douăzeci şi patru de ore de la nuntă şi toți cei de la fermă ştiau. Nu ar fi crezut-o pe Angelina, dar văzuse adevărul în ochii lui Roper, de obicei impasibili.

Şi angajații din casă ştiau, desigur. Ferma era o mică lume în sine, aşa încît toată lumea ştia ce făcea fiecare. Nu era de mirare că şi Carmita fusese atît de grijulie săptămîna aceea.

Era Victoria Madelyn Marie Waverly; mama ei era o Creighton. Învățase că descendența şi tradiția nu contau dacă nu erau susținute de bani, dar mîndria îi fusese înrădăcinată la fel de bine ca şi trăsăturile aristocratice ale feței ei. Soțul ei o jignise într-un fel cum nicio femeie n-ar fi putut ierta, umilind-o în fața tuturor. De asemenea, trebuia să trăiască ştiind că nu avea cum să se răzbune. Soțul ei nu o iubea, nu o dorea, ea nu

avea nicio putere în viața lui. Ar fi putut să-l amenințe că avea să le spună tuturor despre impotența lui, dar nu îi stătea în fire să-l umilească public. Aşa că putea să stea doar şi să-şi dea seama că nu putea face nimic. Avea să se prefacă în continuare că nu ştia nimic şi, astfel, să-i oblige pe toți să ignore acest lucru, cel puțin în prezența ei.

Dar tot o înfuria prezența Angelinei la fermă. Deşi acum înțelegea şuşotelile pe care le auzise în copilărie despre faptul că bărbații aveau anumite femei în preajmă, ştia că amantele şi soțiile erau ținute întotdeauna separat. Trebuia să ignore şi acest lucru, căci dacă ar fi încercat să o facă pe Angelina să plece, toată lumea ar fi ştiut că ea era conştientă de infidelitățile soțului ei şi aveau să creadă că o făcea din gelozie. Era insuportabil gîndul că lumea ar fi putut crede că era geloasă pe soțul ei şi pe acea tîrfă, aşa că avea să lase lucrurile aşa cum erau.

O bătaie uşoară în uşă îi distrase atenția şi Celia vîrî capul înăuntru.

– Credeam că o să cîrpim, zise ea fără urmă de acuzație în glas, ci doar cu uimire.

Victoria se forță să îşi revină.

– Stai lîngă mine puțin, spuse ea.

Oricît de greu ar fi fost, ştia că trebuia să încerce să o facă pe Celia să înțeleagă de ce era nevoie să stea departe de Garnet, de orice bărbat care ar fi încercat să o atingă. Dată fiind realitatea în care trăiau acum, Victoria ştia că aceea era o datorie ce nu suferea amînare.

Celia se aşeză bucuroasă lîngă sora ei. Voia să o întrebe ceva. Avea încredere absolută în Victoria. O iubea şi pe Emma şi avea încredere în ea, dar sora ei fusese cea care îi ştersese şi îi bandajase genunchii juliți, cea care îi răspunsese cu răbdare la toate întrebările, care o alinase după coşmaruri şi

care îi răspundea dragostei fără rezerve. Îşi răsuci o buclă blondă şi îşi făcu curaj.

– Crezi că Maiorul o să mă lase să-l călăresc pe Rubio? Îmi doresc aşa mult!

Victoria era uluită, dar şi îngrijorată, pentru că Celia, adesea, se lăsa condusă de dorinţe.

– Nu cred, draga mea. Rubio e un armăsar şi armăsarii nu sînt obişnuiţi să fie călăriţi de plăcere. Sînt prea încăpăţînaţi şi periculoşi.

– Dar domnul Roper îl călăreşte. L-am văzut eu, zise Celia cu respect şi invidie în glas.

Ceva în adîncul Victoriei vibră la auzul numelui lui.

– Sînt sigură că îl călăreşte ca să-l antreneze. Iar domnul Roper e bărbat, scumpo. E mult mai solid şi mai puternic decît tine.

Celia se gîndi puţin, recunoscînd că era adevărat. Dar voia atît de mult să-l călărească pe Rubio, încît nu putea să renunţe.

– Călăresc bine, nu-i aşa?

– A trecut mult timp de cînd vreuna dintre noi s-a urcat pe un cal.

Altă schimbare produsă de război; toţi caii fuseseră luaţi de soldaţi.

– Bănuiesc că nu mai avem antrenament şi tu abia terminaseşi cu poneii cînd am pierdut caii.

Celia păru atît de dezamăgită, încît Victoria o îmbrăţişă şi îi mîngîie părul auriu.

– Ai vrea să-l rog pe Maior să ne dea nişte cai să-i călărim de plăcere? Ne-ar prinde bine să facem puţină mişcare. Eu şi Emma călăream ore întregi, spuse ea cu nostalgie în glas, iar Celia uită imediat de dezamăgire şi îşi îmbrăţişă şi ea sora.

Alinarea luă forma unui zîmbet vesel şi plin de entuziasm.

– Ai putea? Mi-ar plăcea aşa mult!

– Atunci, o să-l rog pe Maior în seara asta, zise Victoria încercînd să-şi adune gîndurile.

Încă mai trebuia să-i vorbească Celiei despre Garnet. Trase adînc aer în piept.

– Scumpo, aş vrea să-ţi explic ceva foarte important pentru tine.

Celia încuviinţă şi deveni serioasă.

– Domnul Garnet... zise Victoria şi se opri din nou, încruntîndu-se puţin. Domnul Garnet e un om rău. Ar vrea tare mult să-ţi facă rău. Trebuie să fii atentă. Nu-l lăsa să te atingă sau să te prindă singură.

– Să-mi facă rău? Cum? întrebă Celia, care tot nu părea alarmată, ci doar curioasă.

Victoria se temuse că Celia avea să ceară amănunte. Să găsească vorbele potrivite era mai greu decît îşi închipuise.

– Sînt unele – lucruri – pe care un bărbat i le poate face unei femei, care o rănesc.

Celia dădu din cap.

– Cînd te loveşte doare, zise ea.

– Aşa e. Te-ar putea lovi ca să te oblige să faci unele lucruri care te-ar răni şi mai rău.

– Ce lucruri?

Nu avea cum să scape. Trase din nou aer în piept.

– Ar putea să-ţi ridice fusta şi să-ţi atingă părţile intime.

Celia înălţă capul brusc, indignată.

– Să fiu a naibii! zise ea.

Îl auzise pe unul dintre cowboy spunînd aşa şi îi plăcuse. Se părea că cele mai bune cuvinte erau interzise, aşa că le spunea doar în minte, dar acum îi scăpase pe neaşteptate.

Victoria aproape că izbucni în rîs. Ştia că ar fi trebuit să o certe, dar fu prea bucuroasă de reacţia ei vehementă.

– Da, zise ea. Exact.

Celia era încă indignată.

– Îl lovesc dacă mai vorbeşte cu mine, zise ea.

– Fă tot posibilul să nu fii singură cu el. Şi te rog să ai grijă şi cu ceilalți bărbați. Nu am încredere în unii dintre ei.

Era un sentiment ciudat, dar o parte dintre angajații Maiorului păreau să fie exact ceea ce erau, cowboy, în timp ce alții păreau mai răi şi nu aveau nicio legătură cu munca la fermă.

– Domnul Roper?

Victoria simți din nou acea uşoară tresărire şi o senzația ciudată în tot corpul.

– Nu, spuse ea încet. Cred că ai fi în siguranță cu domnul Roper. Chiar l-a avertizat pe domnul Garnet să te lase în pace.

Celia dădu din cap categorică.

– Îmi place domnul Roper.

Victoria îşi îmbrățişă sora din nou, simțindu-se mai bine acum, cînd ştia că Celia înțelege cel puțin o parte din pericol. Era ciudat cît de bine se simțea după ce îi spusese Celiei că Roper nu i-ar fi făcut rău şi că, de fapt, o proteja, cînd ea însăşi nu se simțea prea în siguranță cu el. Inima începu să-i bată din nou cu putere. Îşi aminti mirosul lui cald, trupul lui tare cînd se ciocnise de el, felul cum o ținuseră mîinile lui. Se simți amețită şi i se făcu ciudat de cald.

Avea să-şi urmeze propriul sfat şi avea să-l evite cît mai mult posibil.

CAPITOLUL PATRU

Maiorul era binedispus în seara aceea şi Victoria nu trădă nici prin gesturi, nici prin vorbe faptul că vorbise cu Angelina. În schimb, îl ascultă cum vorbi tot timpul cinei. Dădu din cap şi zîmbi în momentele potrivite.

Aşteptă cu răbdare şi, cînd se ivi momentul adecvat, zise:

– M-am gîndit că mi-ar plăcea tare mult să călăresc din nou. Toate trei am vrea asta. Crezi că ai putea să ne găseşti nişte cai potriviți? Ai cai minunați şi ştiu că ai face alegeri bune. Dar nu şi dacă ai nevoie de cai pentru munca la fermă, desigur.

Pe chip nu se citi niciunul din gîndurile ei cînd îi aruncă un zîmbet care reuşi să pară cald. El fu încîntat de complimentul ei la adresa priceperii lui la cai.

– Sigur, draga mea, zise el bătînd-o pe mînă. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta eu însumi.

Avea să-i spună lui Roper să aleagă trei cai potriviți pentru doamne. Nimeni de la fermă nu cunoştea caii mai bine ca Roper.

Pe chipul liniştit al Emmei se citi bucuria la gîndul că avea să călărească din nou, iar Celia aproape că sări de pe scaun.

– Cînd o să fiu foarte bună, o să-l pot călări pe Rubio? întrebă ea.

El rîse de nesăbuința ei.

– Niciodată nu vei fi destul de puternică pentru a-l stăpîni pe Rubio, zise el lăudînd forța calului. Mulțumeşte-te cu cai mai liniştiți şi lasă-l pe Rubio bărbaților.

Imediat, strălucirea dispăru de pe chipul ei, dar nu mai zise nimic. Celia se contrazicea rareori. Privi în farfurie, prefăcîndu-se că se concentra asupra mîncării.

Pentru prima oară, Victoria se bucură că Maiorul era atît de sever, pentru că îi era groază că Celiei i-ar fi intrat în cap să încerce să călărească armăsarul. Luă lingura din nou şi îi mulţumi că le lăsa să călărească, după care îi spuse ceva Emmei, care fusese educată în acelaşi spirit şi, imediat, continuă conversaţia.

McLain se uită în jurul său la cele trei tinere manierate şi se simţi plin de mîndrie.

Victoria bătu la uşa Celiei, dar nu răspunse nimeni. Îngrijorată pentru că sora ei nu îşi recăpătase buna dispoziţie toată seara, ea deschise uşa şi privi înăuntru, aşteptîndu-se să o vadă dormind. Inima îi stătu în loc, însă, cînd văzu patul gol. Se duse repede în odaia Emmei, sperînd că Celia se dusese să-şi viziteze verişoara. Bătu în uşă şi Emma veni să-i deschidă în cămaşă de noapte.

– N-am văzut-o. Credeam că e în pat, spuse Emma. Mă îmbrac imediat.

Celia avea un obicei dintotdeauna, cînd era supărată găsea o ascunzătoare şi se băga înăuntru. Refugiul nu fusese niciodată în dormitorul ei, ci într-un spaţiu mai mic şi mai îngust, de parcă ar fi avut nevoie de siguranţa apropierii. În trecut, Victoria nu fusese niciodată alarmată, dar nu mai erau acasă la ele.

Emma reapăru în mai puţin de un minut, îmbrăcată într-o fustă simplă şi o bluză, cu un şal în jurul umerilor şi cu părul prins la întîmplare.

– Mai ţii minte cînd aţi venit amîndouă în vizită la noi şi am găsit-o în cotetul găinilor?

Celia fusese foarte supărată atunci şi cu inima frîntă, pentru că fusese certată. Cu alte ocazii fusese găsită în pivniţă, într-

un dulap, sub un pat, ascunsă în fîn (din nou, cînd se aflaseră în vizită la Emma) şi, odată, cînd era micuţă, sub o cadă. După o oră, două, apărea din nou binedispusă, aşa că renunţau să o mai caute, doar dacă nu aveau nevoie de ea pentru ceva anume.

Căutară prin casă, dar nu găsiră nimic. Victoria se uită şi în odaia Maiorului; el ieşise după cină, aşa că ştia că nu e acolo. Nici Celia nu era.

Carmita şi Lola stăteau la masa din bucătărie şi Lola spuse că nu o văzuse pe domnişoară de la cină.

– Poate vorbeşte cu... zise Lola şi se opri, încruntîndu-se, căci încerca să găsească cuvîntul în engleză.

– Omul care vinde lucruri din căruţă, spuse Carmita.

– Un vînzător ambulant? întrebă Victoria.

Amîndouă îi zîmbiră.

– Da, zise Carmita uşurată. Vînzătorul ambulant.

– Nu ştiam că un vînzător ambulant e aici.

– A sosit înainte să se întunece, senora. El şi fiica lui. Au rămas aici peste noapte.

Victoria şi Emma se priviră. Un vînzător ambulant ar fi putut s-o atragă pe Celia, fiind ceva nou.

– Unde e căruţa? întrebă Emma.

– Lîngă baracă, senorita.

Baraca, unde dormeau bărbaţii. Victoria dădu fuga la uşă. Era de neimaginat că vreunul dintre ei ar fi atacat-o pe Celia, totuşi, în acelaşi timp, ea îl credea pe Garnet capabil de orice.

Îi veni în minte gîndul de a-i cere ajutorul lui Roper şi alungă imediat ideea.

Emma mergea lîngă ea şi amîndouă încetiniră cînd se apropiară de baracă. Alături se vedea umbra întunecată a căruţei. Prin fereastra micuţă, îi văzură pe bărbaţi la cîteva mese sau întinşi în paturi de campanie. Nimic neobişnuit nu părea să

se petreacă. Victoria se liniști și mai mult cînd îl văzu pe Garnet jucînd cărți la una dintre mese. Nu era nimeni în jurul căruței vînzătorului ambulant.

– Să ne despărțim, zise ea încet, ca să n-o audă bărbații. Mă uit în grajd și în hambar.

– Nu ne-am uitat în curte; mă duc eu acolo și, pe drum, arunc o privire și în căsuța fierarului.

Emma porni repede și Victoria o luă în direcție opusă.

Acum, că era singură, întunericul părea apăsător. Inima începu să-i bată mai tare cînd se apropie de grajduri și intră. Majoritatea ocupanților boxelor moțăiau, dar cîțiva cai scoaseră capetele pe deasupra ușilor și nechezară la ea. Le mîngîie boturile catifelate cînd trecu pe lîngă ei, liniștindu-i. Era prea întuneric înăuntru ca să vadă mai mult decît siluetele lor masive, dar toate boxele erau ocupate și nu exista niciun loc în care Celia s-ar fi putut ascunde. Nu, în hambar erau mai multe șanse. Hambarul era și locul unde se afla Rubio, departe de majoritatea cailor, din cauza tendinței sale de a se lupta.

Ea deschise ușa hambarului doar cît să se strecoare înăuntru și, de data aceasta, drumul îi era luminat de o lampă cu petrol aflată în capătul îndepărtat, aproape de boxa lui Rubio. Dar armăsarul era liniștit. Victoria îl auzi scoțînd un fîșîit cînd își mișcă picioarele.

Mai auzi un sunet, cuvintele nu se distingeau, dar timbrul vocii era sigur feminin.

Dacă Celia era în boxă cu Rubio...

În niciun caz nu trebuia să sperie calul. Își ridică fusta ca să nu foșnească pe paie și se duse mai aproape de pata de lumină.

Auzi un geamăt și mai mult foșnet. Apoi vocea unui bărbat, inconfundabil de groasă. Femeia, din nou, de data aceasta, de parcă ar fi simțit o durere.

Un fior rece îi străbătu tot corpul. Celia?

Se duse și mai aproape și zgomotele se auziră mai tare. Era încă în întuneric cînd își dădu seama că nu se auzeau din boxa lui Rubio, ci din partea cealaltă a hambarului, unde era o boxă mică și nefolosită. Frînturi de lumină ajungeau pînă acolo și ea se apropie și mai mult, cu inima strînsă, pentru că se temea că era Celia. Totuși nu se grăbi și, cînd fu suficient de aproape ca să vadă în boxă, se bucură că nu o făcuse.

Din prima clipă își dădu seama că nu era Celia; femeia aceea avea părul negru și des. Nu era nici Angelina. Nu o știa pe femeie. Simți ușurare și, apoi, șoc, cînd își dădu seama ce vedea. Atît de puține lucruri știa despre sex, încît aproape că țipă, crezînd că femeia era violată. Apoi urmă alt șoc. Își lipi pumnul de gură ca să nu țipe. Văzu două lucruri simultan. Primul, femeia, departe de a fi violată, se agăța de bărbat, încurajîndu-l cu vorbe rugătoare în spaniolă. Și, al doilea, bărbatul era Jake Roper.

Simți ca o lovitură în piept. Aerul îi ieși din plămîni și nu putu decît să stea țintuită locului, incapabilă să se miște sau să respire. Se simți cuprinsă de cea mai incredibilă durere și încercă să se întoarcă și să se îndepărteze în liniște. Nu voia să vadă, nu suporta...

Dar picioarele nu o ascultară. Mușchii ei erau înghețați, astfel că privi neputincioasă, observînd detalii pe care nu voia să le vadă.

Femeia avea doar fusta pe ea, care era răsucită în jurul mijlocului. Victoria își dădu seama de acest lucru, chiar dacă umbrele aruncate de lampă le ascundeau părțile inferioare ale trupurilor. Roper era fără cămașă, astfel că ea îi văzu bustul puternic lucind de sudoare în timp ce se mișca deasupra partenerei sale, mușchii încordîndu-i-se cu fiecare mișcare. Femeia se agăța de umerii lui lați, cu capul dat pe spate și ochii închiși.

Victoria se uită ia chipul lui Roper, pe care îl vedea mai bine decît pe al femeii. Era încordat şi plin de senzualitate.

Femeia scoase un ţipăt înăbuşit şi se zvîrcoli sălbatic vreun minut, ţinîndu-l pe Roper strîns. El începu să se mişte şi mai repede. Peste cîteva clipe, un geamăt de plăcere se auzi în gîtlejul lui.

Lacrimile îi tulburau vederea Victoriei şi îşi muşcă buzele ca să-şi înăbuşească un suspin. Durerea dispăru şi ea făcu un pas în spate.

Asemeni unui animal care simte pericolul, Roper înalţă capul brusc şi se uită la ea.

Fu doar o secundă, totuşi, dură o veşnicie. Faţa îi era udă de sudoare, pielea încă încordată imediat după orgasm, ochii aprigi şi mîna deja pe pistolul care se afla lîngă el în fîn. Victoria avea pumnul la gură şi ochii mari, plini de lacrimi. Ştia că el o vede, chiar şi în întuneric. Ştia că nu mai poate sta acolo nicio clipă în plus, copleşită de acea durere ciudată. Cu picioarele înţepenite, se forţă să se retragă şi mai mult în întuneric, pas cu pas, pînă cînd nu-i mai văzu. În cele din urmă, putu să se întoarcă şi să fugă din hambar, fără să-i mai pese că făcea zgomot, vrînd doar să plece.

Furios şi ciudat de tulburat, Roper se ridică şi îşi trase pantalonii. Femeia rămase încă întinsă pe paie, cu sînii mari lucind de sudoare. Sînii aceia îl excitaseră cu puţin timp în urmă, dar acum nu voia decît să plece şi ea merita mai mult. Fir-ar să fie, nici măcar nu-şi amintea cum o cheamă. Îi dăduse de înţeles din clipa în care venise căruţa vînzătorului ambulant că îl plăcea. Fusese o joacă, nu însemna nimic pentru niciunul dintre ei decît pură eliberare fizică.

Dar Victoria îi văzuse. Se gîndi că sexul pe care îl făcea ea cu Maiorul era, probabil, formal şi reţinut, pe întuneric şi cu cămaşa de noapte ridicată doar atît cît era necesar. Probabil că

niciodată nu visase asemenea lucruri ca nişte trupuri aproape goale rostogolindu-se în fîn, asudate şi încordate.

Gîndindu-se la ce văzuse ea se simţi ruşinat. Încercă să alunge acel sentiment necunoscut, dar acesta refuza cu încăpăţînare să dispară. La naiba, ar fi vrut să nu se fi întîmplat, ar fi vrut ca Victoria să nu fi avut acea privire şocată, ar fi vrut să se fi dus după ea să-i explice că nu însemna nimic. Se întrebă dacă ar fi înţeles sau dacă măcar i-ar fi păsat. Dar ea îl privise ca şi cum ar fi rănit-o într-un fel şi el nu avea nicio putere să o aline.

Femeia – cum o chema? ceva gen Florence – se ridică în şezut, avînd în continuare o expresie visătoare pe chip. Nu Florence... Florida? Florina, asta era. Se întinse, ridicînd braţele pentru a-şi scoate şi mai bine în evidenţă sînii grei cu sfîrcuri maro închis, şi îl privi cu senzualitate. El îi ignoră invitaţia nerostită de a se mai hîrjoni puţin şi îşi vîrî cămaşa în pantaloni.

– Mai bine te întorci la căruţă pînă nu vede tatăl tău că lipseşti, îi spuse el fără nicio inflexiune în glas.

Ea se bosumflă, dar începu să se curete.

– Deja e beat şi doarme.

– S-ar putea trezi.

– Chiar dacă ar face-o, nu i-ar păsa.

Roper avea o bănuială că "tatăl" ei nu avea, de fapt, nicio relaţie de rudenie cu ea, dar asta nu însemna nimic pentru el. Oamenii se descurcau cum puteau. O ajută să se ridice, îi dădu un sărut, o bătu uşor pe şezut şi o expedie. Imediat cum nu o mai văzu, el se încruntă.

La naiba!

Victoria alergă spre casă, gîfîind şi aproape plîngînd. Chiar înainte să intre, Emma veni lîngă ea.

– Am găsit-o, îi spuse ea pe un ton amuzat. Nu se ascundea nicăieri, era în curte şi număra stelele.

Victoria se forță să își recapete stăpînirea de sine și clipi des pentru a-și alunga lacrimile. De ce naiba plîngea? Fusese un șoc, desigur, dar nimic tragic.

Își îndreptă gîndurile asupra Celiei și mai primi un șoc cînd își dădu seama că uitase de ea. Nu îi stătea în fire să nu fie scrupuloasă și greșeala aceea o tulbură aproape la fel de mult ca și ceea ce văzuse.

Trase aer în piept de cîteva ori ca să se calmeze, conștientă că Emma punea starea ei pe seama Celiei.

– Uneori, aș vrea s-o scutur puțin, izbuti ea să spună.

Emma rîse ușor și o luă de braț.

– Dacă o faci, o lună după aceea încerci s-o îmbunezi, așa că n-are niciun rost, spuse ea veselă. Celia e Celia.

Victoria știa asta. Celia nu se schimba niciodată, slavă Domnului. Dar cînd intră în sanctuarul odăii ei, puțin mai tîrziu, Victoria își văzu chipul palid în oglindă și se întrebă de ce schimbările din interior nu se vedeau și din afară. Arăta aproape la fel ca la șaipsrezece ani, dar, între timp, cunoscuse războiul, foametea, disperarea, pierderea visurilor și urîțenia sexualității unui bărbat. Pentru o clipă, gîndindu-se la atingerea mîinilor Maiorului, i se făcu greață din nou. Apoi, o altă imagine îi apăru în minte și greața se transformă într-un geamăt de durere.

Jake Roper. Trupul său musculos în lumina slabă și chipul său încordat de plăcere. Mîinile acelei femei agățîndu-se de umerii lui, capul ei dat pe spate în extaz. În ciuda violenței și forței împreunării lor, văzuse blîndețe în felul în care el se purtase cu femeia.

Victoria își luă capul în mîini. Doamne, era atît de proastă! Roper era doar un ucigaș plătit, vorbise de cîteva ori cu el, cîteva secunde îi simțise trupul lipit de al ei cînd se ciocniseră întîmplător și era geloasă – geloasă! Dar nu pe el, își spuse ea hotărîtă. Nicidecum pe el! Ea, o Waverly și o Creighton, era

geloasă pe fiica unui vînzător ambulant pentru plăcerea din viața ei. Nu era mult mai bine, dar suporta acel gînd mai ușor decît pe celălalt.

Îl auzi pe Maior mișcîndu-se în odaia lui și se gîndi cu groază că ușa dintre odăi s-ar fi putut deschide. Cînd trecură cîteva secunde și ușa rămase închisă, ea se relaxă încet încet și începu să se pregătească de culcare.

Dar cînd se vîrî în așternutul răcoros, nu putu să adoarmă. Nu putea să-și alunge imaginea lui Roper din minte; de fiecare dată cînd închidea ochii, îi vedea trupul musculos mișcîndu-se ritmic. Deci asta se întîmpla între bărbați și femei. Asta încercase Maiorul să-i facă ei. Știind lucrurile de bază, nu putuse să își imagineze scena, dar acum putea.

Inima îi bătea încet și greu. Își simțea trupul fierbinte. Se întrebă cum s-ar fi simțit dacă Roper ar fi fost în odaia alăturată, dacă Roper ar fi deschis ușa dintre odăi. Ar fi stat acolo în pat, așteptîndu-l, și trupul ei ar fi fost ca acum, greu și agitat. Îl văzu din nou cu femeia aceea, dar imaginea se schimbă și ea era femeia care se agăța de el.

Se întoarse pe o parte, îngrozită de ceea ce gîndea. O doamnă nu avea niciodată asemenea gînduri legate de soțul ei; era scandalos să le aibă legat de un alt bărbat. Dar trupul o durea și își lipi strîns pulpele, într-un efort de a scăpa de acea senzație rușinoasă. Ochii i se umplură de lacrimi din nou. Naiba să-l ia pe Jake Roper!

Jake Roper spunea același lucru la adresa sa. Stătea în pat, ascultînd sforăiturile bărbaților care dormeau în jurul lui și privea în tavan. Făcuse două greșeli grave și, acum, trebuia să le rezolve. În primul rînd, nu ar fi trebuit să o lase pe Victoria Waverly să se mărite cu McLain. Ar fi putut să o răpească pe drum și să o țină pînă își termina treaba cu Maiorul, dar acum

era inutil să se mai gîndească la asta. Sau ar fi putut să-l ucidă pe McLain înainte să vină Victoria şi ar fi rezolvat multe probleme. În schimb, preferase să aştepte şi să respecte planul pe care îl făcuse cu Ben. Acum era prea tîrziu ca să o mai ţină pe Victoria departe.

A doua greşeală era faptul că îi permisese să-i intre pe sub piele.

Ea nici măcar nu încercase. Nu era o femeie uşoară, era la fel de rezervată ca o călugăriţă. Probabil că l-ar fi pălmuit dacă ar fi încercat să o sărute. Zîmbi uşor cînd se gîndi la asta, căci ştia că avea să încerce foarte curînd. După ceea ce văzuse ea în seara aceea, el avea noroc dacă nu îl zgîria ca o pisică sălbatică.

Cu prima ocazie, avea să-i trimită o telegramă lui Ben să-i spună să adune toţi oamenii şi să pornească spre fermă. Dar aveau să mai treacă vreo cîteva săptămîni pînă avea să ajungă la Santa Fe şi încă o lună sau şase săptămîni pînă cînd ajungea Ben acolo. Deci, vreo două luni. Mai rămăseseră două luni pînă la încununarea a douăzeci de ani de planuri. Valea aceea largă, pe vremuri cunoscută sub numele de Regatul Sarratt şi, acum, doar ca Valea Regatului, avea să fie din nou proprietatea familiei Sarratt, avea să fie iar a proprietarilor de drept – dacă ar fi putut să o convingă pe Victoria să-i fie soţie. Avea să o forţeze, dacă era nevoie.

La naiba, ar fi trebuit să împiedice nunta, dar nu îşi dăduse seama de implicaţii decît prea tîrziu. După moartea lui McLain, regatul avea să-i revină văduvei sale, Victoria. Singurul mod de a o aduce în posesia familiei Sarratt era să se căsătorească cu ea, căci averea unei femei devenea a soţului ei. Aşa că Jake trebuia să se însoare cu ea.

Era uluitor cum o tînără putea, prin simpla prezenţă, să distrugă douăzeci de ani de planuri. Nu că acele planuri nu s-ar

fi schimbat de multe ori de-a lungul anilor. Băieţi fiind, visau să-i distrugă pe McLain şi pe toţi oamenii săi, pe toţi cei care trăiau la fermă. Dar pe măsură ce creşteau, planurile se schimbaseră. Fără îndoială, erau şi oameni nevinovaţi la fermă, oameni care nu avuseseră nicio legătură cu mîrşăviile lui McLain, oameni care începuseră să lucreze acolo abia după măcel şi habar nu aveau ce se întîmplase. Deşi erau hotărîţi să se răzbune, fraţii Sarratt nu erau criminali. A-i ucide pe McLain şi oamenii săi era ceva, mai degrabă ca şi cum ar fi ucis nişte cîini turbaţi, nu ca şi cum ar fi luat vieţile unor oameni. Dar anii trecuseră şi fuseseră angajaţi alţi oameni, servitori, femei, poate chiar şi copii. Un atac ca acela folosit de McLain nu mai era posibil.

Douăzeci de ani. Hoinăriseră timp de douăzeci de ani. Nu fără ţel, deşi aşa ar fi părut. Lucraseră oriunde găsiseră ceva şi începuseră să strîngă ban cu ban. Săpaseră în mină, îşi angajaseră armele, munciseră ca simpli cowboy. Jake antrenase cai, Ben jucase jocuri de noroc, fiecare folosindu-şi îndemînarea. Ştiau că vor avea nevoie de bani ca să-şi pună planul în funcţiune.

Astfel, trecuseră douăzeci de ani. El avea treizeci şi trei de ani acum, nu mai era un băiat de treisprezece ani, înnebunit de supărare şi furie. Furia încă mai mocnea, dar era ţinută sub control. Ochi pentru ochi... Nu voia ochii lui McLain, ci sîngele lui, pentru sîngele tatălui său şi al mamei sale. Ticălosul trăia în casa familiei Sarratt, dormea în dormitorul lui Duncan Sarratt, trecea zilnic prin holul în care o violase şi o ucisese pe Elena. Pe Jake îl rodea nespus să-l vadă pe McLain intrînd în casă în fiecare seară. Numai autocontrolul său de fier îl împiedica să se dea jos din pat şi să intre în casă chiar acum. Ar fi fost atît de uşor; putea să urce scările, să intre în dormitor şi să-i pună pistolul la tîmplă lui McLain. O uşoară mişcare a degetului şi s-

ar fi terminat. Dar, probabil că s-ar fi terminat şi pentru el şi nu acela era planul lui. El şi Ben aveau să fie din nou stăpînii acelei văi, aşa că trebuia să fie legal. Şi, în plus, n-ar fi vrut să o vadă pe Victoria în pat cu McLain; gîndul acela îl înfuria şi îi făcea greaţă.

Planul lor era ca Jake să se angajeze la fermă, să afle cîţi oameni rămăseseră dintre cei care îi atacaseră şi cine erau. În acest timp, Ben angaja oameni în care puteau avea încredere şi care erau pregătiţi, gata să-şi facă treaba. Cînd Jake sosise şi văzuse care era situaţia, îşi dăduse seama că trebuiau să înlocuiască vreo două treimi din angajaţi. Pistolarii aveau să dispară; Jake nu avea nevoie de ei. Nu se aştepta ca vreunul dintre ei să se amestece, din moment ce nu îi erau loiali lui McLain. Îşi închipui şi că jumătate dintre cowboy aveau să plece, din propriile lor motive. Unora nu avea să le placă să lucreze pentru familia Sarratt; alţii aveau să se teamă că prea multă atenţie avea să se acorde fermei şi ar fi vrut să rămînă necunoscuţi. Jake nu întreba motivele; şi el avea cîteva lucruri în trecutul lui care nu suportau prea multă lumină.

Deci, Ben avea oameni pregătiţi să ocupe posturile care aveau să rămînă libere, iar Jake îi identificase pe cei care luaseră parte la atac. Charlie Guest fusese unul dintre ei şi îi făcuse mare plăcere să-l ucidă. O făcuse intenţionat în aşa fel încît să se asigure că ceilalţi se temeau de el. Mai rămăseseră cinci: McLain, Garnet, Jake Quinzy, Wendell Wallace şi Emmett Pledger. Wendell avea aproape şaptezeci de ani şi era aproape orb, aşa că Jake nu îl considera o ameninţare. Garnet împuşca pe la spate. Quinzy nu era prea bătrîn, dar nici nu şi-ar fi pus pielea în pericol pentru McLain sau Garnet. Pe Quinzy îl interesa, în primul rînd, de sine. Pledger, pe de altă parte, era ca un cîine turbat de rău şi era gata să ucidă numai din plăcere.

Cînd McLain îi omorîse pe soţii Sarratt şi le furase ferma, singura formă de lege era armata Statelor Unite, care era destul

de ocupată cu armata Navajo şi cea mexicană. Legea exista doar în imediata apropiere a armatei şi, atunci, era doar legea militară. Generalul Kearny nu îşi bătuse capul cu războaiele mărunte care se dădeau pe tot teritoriul pentru controlul marilor suprafeţe de pămînt. McLain era pe cît de criminal, pe atît de isteţ; întîi îi omorîse pe soţii Sarratt şi, apoi, se înregistrase legal pe pămînt.

Se presupunea a fi la fel de simplu pentru fraţii Sarratt. Îl omorau pe McLain şi intrau în posesia pămîntului. Nu avea moştenitori; pămîntul ar fi revenit guvernului şi ar fi fost disponibil. De data aceasta, fraţii Sarratt aveau să-l revendice.

Avea să fie şi legal. Nu exista nicio lege împotriva uciderii unui om în luptă dreaptă. Jake zîmbi rece cînd se gîndi la aceste lucruri. Avînd oamenii lui în preajmă ca să-l apere de vreun glonţ în spate, avea să-i înfrunte pe rînd în duel. Pînă la sfîrşitul războiului nu existase noţiunea de pistolar rapid, dar cînd mii de foşti soldaţi veneau spre vest, era o îndemînare care se dezvoltase rapid în ultimul an. La naiba, tocul lui McLain încă mai avea clapetă. Jake tăiase clapeta de la tocul lui şi exersase ore întregi pentru viteză şi precizie. McLain nu avea nicio şansă. Singurul care se apropia de el, ca viteză, era Quinzy, dar el avea tendinţa să se grăbească şi, adesea, rata ţinta prima oară. Pledger era mai precis, dar mai lent. Garnet era respectabil, atît ca viteză, cît şi ca precizie, dar Jake era mai rapid şi ştia acest lucru. Ar fi trebuit să-i doboare pe toţi fără probleme. Dacă nu, Ben avea să termine treaba.

Doar că, acum, ferma avea să fie a Victoriei.

Se întrebă ce ar fi făcut dacă soţia aleasă de McLain ar fi fost urîtă, nesuferită sau o proastă miorlăită. Nu putea omorî o femeie nevinovată, dar nici nu credea că s-ar fi putut însura cu o asemenea femeie. Pe de altă parte, Victoria era potrivită pentru a fi stăpînă a Regatului Sarratt. Nu-i plăcea să

recunoască, dar McLain alesese bine. Era o doamnă, avea curaj şi nu zîmbea prosteşte.

Căsătoria nu era chiar o idee proastă. Nu se gîndise la asta niciodată, dar odată ce el şi Ben recuperau regatul, era timpul să-şi facă o familie. Jake se gîndi că Victoria avea să fie bună pentru el, ţinînd cont de împrejurări.

Victoria se ridică brusc în capul oaselor, ţinînd cearşaful sub bărbie, în timp ce trupul i se răci. Maiorul stătea în uşa deschisă, avînd în spate lumina din odaia sa.

– M-am gîndit, zise el şi ea îşi dădu seama cu groază că era beat, căci simţea mirosul de alcool din partea cealaltă a odăii. În legătură cu caii pe care-i vreţi. La fermă nu sînt cai potriviţi pentru doamne, sînt doar cai de muncă, în afară de Rubio. O să mergem la Santa Fe să cumpărăm nişte cai buni pentru călărit de plăcere şi, poate, găsim şi nişte şei frumoase pentru doamne. Aşa o să facem, o să mergem la Santa Fe, să-mi vadă toţi nenorociţii ăia femeile.

Rîse şi înaintă în odaie.

– O să fie geloşi peste măsură, prezise el şi acel gînd păru să-i facă mare plăcere. Da, dom'le, cînd o să afle că staţi aici, o să ne dea tîrcoale indivizi de pe tot teritoriul. Nu gunoaie, ci bărbaţi în toată regula, care ne vor implora să le curteze pe celelalte două, mai ales pe frumuseţea aia de soră-ta, zise el şi rîse din nou. Plecăm dimineaţă. Abia aştept să-i văd cu limbile scoase.

Mai făcu un pas spre ea şi, deodată, Victoria ştiu că ar fi făcut orice, chiar şi să fugă ţipînd din casă, numai să nu o atingă din nou.

– Dacă plecăm dimineaţă, va trebui să ne trezim devreme, spuse ea cu o voce ascuţită de teamă. Trebuie să ne odihnim. Ne vedem mîine dimineaţă, domnule Maior, în zori.

El se opri brusc, clătinîndu-se pe picioare. Ea aşteptă cu răsuflarea tăiată. Apoi el spuse:

– Trebuie să ne odihnim. Bine gîndit, scumpo. Voi, doamnele, aveţi nevoie de multă odihnă, nu sînteţi obişnuite cu viaţa la fermă sau pe drumuri.

– Noapte bună, spuse ea întinzîndu-se la loc şi înfăşurîndu-se în cearşaf.

Apoi îşi muşcă buzele şi strigă:

– Domnule Maior? Îţi mulţumesc pentru cai. Eşti foarte generos.

– Nimic nu e prea bun pentru soţia mea, zise el cu satisfacţie.

Abia după ce el ieşi şi închise uşa în urma lui, ea se relaxă. Nu ştia dacă avusese de gînd să încerce din nou să se culce cu ea, dar numai faptul că el fusese atît de aproape de ea era mai mult decît putea suporta. Dacă încerca să-i facă ceea ce îi făcuse Roper acelei femei...

Imaginea aceea îi apăru din nou în minte, tulburînd-o. Naiba să-l ia! De ce îi păsa ei ce făcea el?

– Nu-mi pasă, şopti ea în întuneric şi ştiu că mînţea.

Domnul s-o aibă în pază, îi păsa. Faptul că recunoştea acel lucru o îngrozea. Era căsătorită; Jake Roper şi orice alt bărbat, în afară de soţul ei, îi era interzis. Femeile erau de două feluri doar, bune şi rele. Dacă o femeie se gîndea la un bărbat în afara soţului ei, în alt fel decît social, traversa graniţa dintre bine şi rău. Era un păcat dacă ea se gîndea la Jake Roper în acel mod.

Dar buna-cuviinţă îi dăduse un soţ pe care ea îl disprefuia şi, indiferent dacă era păcat sau nu, nu putea să scape de acea imagine care îi apărea mereu în faţă, a trupului lui Jake şi a ochilor săi verzi, îngustaţi.

Îl ura. O făcea să aibă dorinţe trupeşti şi îl ura pentru asta. Dorinţa trupească era un lucru urît şi ruşinos, dar ea începea

să-i cunoască puterea. O făcea să se simtă înfierbîntată şi agitată şi să o doară trupul; o împiedica să doarmă şi îi tulbura conştiința. Pentru că nu putea face altceva, îşi transforma disperarea în resentiment față de bărbatul care, fără ca măcar să încerce, o adusese în acea situație. Cît ar fi rîs, în acel mod ironic, dacă ar fi ştiut!

După ce ieşi din odaia Victoriei, McLain rămase în picioare în dormitorul său, clătinîndu-se uşor în timp ce se gîndea. Băuse, poate de aceea crezuse că, poate, de data aceasta, ar fi putut să se excite dacă încerca din nou cu ea. Se cutremură, amintindu-şi cele două dăți cînd încercase. În niciun caz nu avea să mai rişte.

Dar avea nevoie de o femeie, ceva care să-l împiedice să doarmă şi să aibă din nou acel coşmar blestemat. În ultima vreme, se repeta din ce în ce mai des, împiedicîndu-l să doarmă şi epuizîndu-l.

Angelina. Zîmbi la gîndul că trebuia să gonească un alt cowboy din odaia ei.

La naiba, ce îi păsa lui? Îi plăcea ideea de a face alt bărbat să se dea jos de pe ea ca să se urce el. Le arăta cine era şeful.

Ieşi în linişte din odaie, avînd o grijă exagerată să nu trîntească uşa. Casa era cufundată în întuneric şi se ținu de balustradă ca să nu cadă pe scări. Exact cînd ajunse jos, zări o licărire albă cu coada ochiului şi îngheță de groază. Simți cum i se zburleşte părul. Sarratt se întorsese!

Sclipirea cuțitului – poate era o fantomă...

Apoi pata albă se mişcă din nou şi el văzu că era o femeie în cămaşă de noapte, care trecea din sufragerie spre bucătărie. Groaza i se transformă imediat în furie față de persoana care îl speriase astfel şi uită de Angelina, pornind spre sufragerie.

– Cine-i acolo? întrebă el răstit.

Pe cinstea lui, avea să o învețe el minte să umble noaptea prin casă şi să-l sperie. Trebuia să fie una dintre mexicane, probabil Carmita; ea îşi vîra nasul în fiecare ungher al casei.

Femeia era deja în bucătărie. Veni în uşă exact cînd intră el în sufragerie,

– Senor? întrebă ea cu o voce timidă.

Acum, cînd erau în aceeaşi încăpere, o văzu destul de bine ca să o recunoască. Era Juana. Părul lung şi negru îi era liber pe spate. Cămaşa de noapte albă avea mîneci lungi şi guler înalt, dar el o măsură cu ochi îngustați

Avusese de gînd să o certe, dar, brusc, se răzgîndi.

– Ce faci, fetițo? o întrebă el pe un ton plăcut, apropiindu-se de ea. Să umbli aşa prin întuneric.

Juana făcu un pas în spate.

– Îmi pare rău, senor, îngăimă ea şi ochii ei negri păreau imenşi în lumina slabă. Mă duc înapoi în odaia mea.

– Ce făceai? o întrebă el. Te furişai afară să te întîlneşti cu vreun cowboy?

Ea scutură din cap hotărîtă.

– Nu, senor. Am... dus înapoi o carte în biroul dumneavoastră. Le citesc, uneori. Îmi cer scuze, senor, n-o să mai iau niciuna fără permisiunea dumneavoastră.

– Lasă naibii cărțile, zise el cu o voce îngroşată.

Îi atinse părul, răsucind o şuviță în jurul încheieturii mîinii. Poți să citeşti cîte cărți vrei dacă eşti drăguță cu mine.

Juana încercă să se retragă.

– Senor? spuse ea cu o voce tremurătoare.

– Ştii ce vreau să spun, zise el.

O trase spre el şi îi acoperi gura cu a lui. Îngrozită, Juana ridică pumnii şi începu să-l lovească, dar eforturile ei erau inutile. El avea forța unui taur.

El rîse şi îi astupă gura cu mîna, lăsînd-o în jos pe podea.

– Dacă ţipi, vă alung pe tine şi pe băgăreaţa de maică-ta de la fermă.

Mormăi în timp ce îşi descheie pantalonii şi trase de cămaşa ei de noapte. Juana încercă să-l lovească din nou, dar el o lovi cu pumnul în cap. Ea scînci de durere.

El îi desfăcu picioarele cu genunchii şi intră în ea. Ea se arcui o dată, după care rămase nemişcată. Era uscată, dar lui îi plăcea; îi dădea senzaţia că era mai strîmtă. Vrusese asta de mult; se gîndea că servitoarele mexicane îi aparţineau, oricum. Acum, plăcerea era şi mai mare pentru el, pentru că era bucuros să descopere că, încă, mai avea puterea şi virilitatea de a forţa o femeie, chiar dacă pe soţia lui nu o putea forţa.

Cînd termină, McLain se ridică şi o împinse pe Juana cu cizma.

– Dacă o să spui ceva despre asta, fetiţo, o să-ţi pară rău.

Simţindu-se mulţumit că ameninţarea lui o speriase, se duse înapoi sus şi căzu pe pat. Angelina putea să aştepte.

Scîncind, Juana se făcu ghem. Durerea era atît de intensă, încît nu putea să se mişte, iar capul îi zvîcnea. Trecu mai bine de o oră pînă cînd putu să se ridice şi, atunci, merse ca o bătrînă, adusă de spate şi şchiopătînd. Noaptea, observă ea, sîngele părea negru.

CAPITOLUL CINCI

Jake se uită şi în dreapta şi în stînga cînd ieşi din oficiul telegrafic, dar nu văzu pe nimeni cunoscut. Fiind capitala teritoriului, Santa Fe era un oraş aglomerat şi nimeni nu dădea atenţie încă unui cowboy plin de praf. Străzile erau pline de femei cu bonete, bărbaţi în uniforme albastre, negustori în costume, fermieri, vînzători, barmani, politicieni, copii care se jucau, şi o mulţime de cowboy plini de praf.

El era ascuns în mijlocul lor.

Îşi trase pălăria mai mult pe frunte ca să-şi ascundă ochii şi porni pe stradă. Era trecut de miezul zilei cînd McLain îi spusese Victoriei că aveau să se uite la cîţiva cai. Maiorul îi ceruse lui Roper să-i ajute să aleagă şi el abia aştepta o scuză să fie aproape de Victoria şi să o vadă evitîndu-i privirea. Ea nu îl privise în faţă din seara în care îl prinsese cu Florina. De la început, îi susţinuse privirea, mai curajoasă decît mulţi bărbaţi, dar acum încerca să nu îi dea atenţie. Trebuia să facă ceva în privinţa aceea.

Vreo douăzeci de cai se agitau în două ţarcuri alăturate. Celia era căţărată pe bîrnele de lemn, ţinînd boneta de panglici şi arătînd entuziastă spre caii care îi plăceau. Din cîte îşi dădea el seama, ea redusese numărul favoriţilor cam la jumătate din herghelie. Victoria şi Emma stăteau puţin mai departe de gardul ţarcului, privind caii şi, din cînd în cînd, întrebîndu-l ceva pe bărbatul corpolent de lîngă ele, care era, evident, proprietarul herghelei. McLain stătea rezemat de gard, cu Garnet lîngă el.

Alți cîțiva oameni ai lui McLain erau în apropiere.

Emma arătă spre unul.

– Îmi place acela, spuse ea hotărîtă şi McLain făcu semn ca alesul ei să fie separat de ceilalți.

Jake examină calul. Era gri şi părea puternic, cu ochi blînzi, şi nu se agită cînd fu separat de ceilalți. Pentru o doamnă, era o alegere bună. Cînd Maiorul observă că sosise şi îi surprinse privirea, Jake dădu din cap aprobator.

Celia scoase un țipăt, iar Jake o văzu pe Victoria aruncîndu-i o privire iubitoare şi amuzată.

– Ăsta! strigă Celia arătînd spre unul maro închis cu coamă şi coadă crem. Bărbatul cel corpolent mută bucata de tutun pe care o mesteca dintr-o parte în alta.

– Nu e prea manierat, domnişoară, zise el morocănos.

Jake se duse lîngă Celia şi se propti cu brațele de bîrna de sus, uitîndu-se la cai.

– Îți trebuie un cal cu picioare puternice, care să nu pară că o să se sperie de fiecare dată cînd un iepure îi trece prin față, spuse el pe un ton liniştit.

Fetei îi plăceau caii, dar din cîte observase el, nu prea avea experiență cu ei. Îi plăceau cei frumos colorați, indiferent de temperament, dar îi trebuia un cal liniştit.

El arătă spre unul de un maro închis cu un picior alb.

– Uită-te la acela, spuse el. Are picioare puternice şi pieptul lat. Asta înseamnă că are plămîni buni. Calul ăla te poate purta toată ziua şi toată noaptea fără să obosească.

De asemenea, era la fel de liniştit precum cel ales de Emma.

Celia înclină capul puțin studiind animalul.

– Nu e prea frumos, spuse ea.

– E o iapă, o corectă Jake şi se uită la bărbatul corpolent. Adu iapa aia maro cu ciorap alb să o vadă domnişoara.

Un căpăstru simplu de frînghie era pus pe botul iepei şi aceasta veni de bunăvoie şi îi mirosi pantofii şi rochia Celiei, după care îi mirosi mîna. Celia chicoti şi mîngîie gîtul iepei.

– E plină de praf, dar după ce va fi periată bine, va străluci, spuse Jake.

Iapa fornăi pe nas, părînd să fie şi ea de acord, şi Celia fu cucerită. Îi aruncă un zîmbet strălucitor lui Jake.

– O vreau pe asta, zise Celia continuînd să bată iapa pe gît.

Jake îi aruncă o privire Victoriei şi o surprinse uitîndu-se la el. Pentru prima oară, ea nu îşi feri privirea, de parcă n-ar fi suportat să-l vadă. Se duse la ea şi duse mîna la borul pălăriei.

– Doamnă McLain. Domnişoară Emma.

Victoria era puțin cam palidă, dar îi susținu privirea.

– Mulțumesc, spuse ea încet, arătînd din cap spre Celia.

– Nu e nevoie să-mi mulțumiți, doamnă. Aveți nevoie de ajutor să vă alegeți calul sau v-ați hotărît deja?

Victoria alesese, dar se uită din nou la cai fără să-i vadă, de fapt. El stătea atît de aproape, încît îi simțea căldura lîngă umăr.

– Lasă-l pe Roper să-ți aleagă unul, zise McLain. Se pricepe la cai.

– Ştiu deja pe care îl vreau. Iapa neagră cu pată albă în frunte.

Se simțea sufocată de apropierea lui Roper şi se duse lîngă gard.

Spre disperarea ei, Jake o urmă, sub pretextul că se uita la iapă. O lovi cu umărul stîng şi, imediat, o prinse de mijloc.

– Aveți grijă, doamnă, spuse el, ca şi cum ea se împiedicase.

Nu se grăbi să dea mîna la o parte. Stătea între ea şi Maior, împiedicîndu-l pe acesta să o vadă. Victoria se cutremură şi

făcu un pas într-o parte. Îi frigea pielea în locul unde o atinsese el.

Bărbatul cel corpolent mută din nou bucata de tutun pe care o mesteca şi se uită la iapa cu pricina.

– Nu ştiu ce să zic, doamnă. Nu prea e învăţată cu şaua şi e cam încăpăţînată.

Jake se uită la iapă şi îngustă ochii cu interes. Fără îndoială că era un cal superb. Era mare pentru o iapă, la fel de mare ca un armăsar, şi avea flăcări în ochi.

Era puternică, dar sugera şi viteză.

Îşi frecă maxilarul.

– Cîţi ani are? întrebă el.

– Trei. N-a fost împerecheată niciodată.

– Pare prea nărăvaşă, zise McLain. Nu vreau ca soţia mea să-şi rişte viaţa cu un cal pe jumătate sălbatic.

Victoria strînse din buze şi se uită în altă parte. Jake îşi dădu seama că nu voia să-l contrazică pe McLain la fel de mult cum îşi dădu seama şi că îşi dorea iapa foarte mult. Îşi frecă bărbia din nou şi îi făcu semn lui McLain din cap să meargă cu el cîţiva paşi.

– Iapa aia e foarte frumoasă. Uită-te la ea. Înaltă şi puternică, plină de energie. Gîndeşte-te ce mînji ar ieşi dacă ai împerechea-o cu Rubio.

McLain se gîndi şi se uită la iapă din nou. Ochii îi licăriră.

– E o idee bună, Roper. O s-o cumpăr, dar alege altceva pentru Victoria.

– De ce nu i-o dai pe asta? E amorezată de ea. S-ar gîndi la ea mai mult decît la oricare alt cal de aici.

– Ai auzit ce-a zis omul, nu e obişnuită cu şaua.

– Asta nu-i o problemă. Se poate rezolva în cîteva săptămîni. Toţi au nevoie de lucru cu şa înainte să poată fi călăriţi.

McLain ţuguie buzele, privind iapa cum scutura din cap. Roper avea dreptate, era un animal foarte frumos. Îi venea să-şi frece mîinile de plăcere gîndindu-se la mînjii pe care avea să-i dea. Avea să cumpere iapa aceea, dar să o lase pe Victoria să o călărească, asta era altă problemă.

– Nu ştiu ce să zic, spuse el. Victoria e o doamnă, nu o mexicană care e în stare să călărească orice. S-ar putea să nu se descurce cu un asemenea cal.

Ochii lui Jake licăriră şi întoarse capul ca să nu vadă McLain.

– Lasă-mă să lucrez cu doamna McLain şi o să fac din ea cea mai bună călăreaţă din teritoriu. Cumpără-i un costum din ăla de călărie cum poartă femeile în Est şi oamenii de peste tot vor vorbi despre ea şi iapa aceea.

Lui McLain îi plăcea ideea că cineva îl invidia.

– Ar fi ceva, nu? zise el rîzînd. Bine, Roper, învaţ-o pe iapa aia să se poarte şi pe soţia mea să călărească.

Spusese acest lucru suficient de tare ca să audă Victoria şi ea se făcu albă la faţă. Doamne, oare ce îi spusese Roper? Ea ştia să călărească deja! Nu era nevoie ca Roper să-i dea lecţii. Dar nu spuse nimic, pentru că cel mai important lucru era ca maiorul să cumpere iapa. Se ataşase de calul pe care îl călărise înainte de război, dar ceva la acel animal nagnific o atrăgea. Iapa era la fel de nărăvaşă şi arogantă ca orice armăsar, încrezătoare în propria forţă şi viteză. Avea inimă şi Victoria voia să ia parte la libertatea ei. Cînd aveau să se întoarcă la fermă avea să spună clar că nu avea nevoie de lecţii de călărie.

Era încă epuizată după drum, căci ajunseseră în Santa Fe cu numai o zi înainte. Mai mult, fuseseră invitaţi la o petrecere acasă la guvernator în seara aceea.

Avea nevoie de odihnă şi să scape de compania lui Roper.

– S-a făcut tîrziu, domnule Maior. Trebuie să mergem la hotel să ne îmbrăcăm pentru petrecere.

Maiorul se uită la ceas şi se încruntă.

– Fir-ar să fie. Trebuie să mă întîlnesc cu cineva după-amiază. Roper, însoţeşte doamnele la hotel. Garnet, tu vii cu mine.

Ea dădu să protesteze, dar pînă la urmă acceptă ideea. Dintr-un motiv neştiut, soarta conspira împotriva ei în eforturile ei de a-l evita pe Roper. Nu putea decît să pară politicoasă, ca să nu bănuie nimeni cît de mult o deranja prezenţa lui.

Ochii lui de un verde închis licăriră cînd îi cuprinse cotul cu mîna dreaptă şi pe al Emmei cu cea stîngă, ca şi cum ar fi ştiut cît de mult o deranja şi acest lucru îl încînta. Celia mergea dansînd în spatele lor, pe lîngă ei şi în faţa lor, prezenţa ei strălucitoare mascînd tăcerea Victoriei. Emma făcea o conversaţie banală, ca de obicei, făcînd-o pe Victoria să se întrebe dacă nimeni, în afara lui Roper, nu îi observa starea de agitaţie. Oare o ascundea atît de bine, chiar şi faţă de Emma?

Hotelul avea trei nivele, iar Maiorul luase odăi la ultimul, ca să nu fie deranjaţi de du-te vino-ul celorlalţi clienţi. Emma şi Celia aveau o odaie lîngă cea a Victoriei şi, dincolo de aceasta, era cea a Maiorului. Victoria era extrem de bucuroasă că nu era nicio uşă de legătură. Dormise mai bine în odaia de hotel decît din ziua în care se căsătorise.

Emma şi Celia intrară în odaia lor primele şi Victoria îşi trase braţul din strînsoarea lui Roper.

– Îţi mulţumesc că ne-ai însoţit, domnule Roper, spuse ea politicoasă scoţînd cheia din poşetă.

– Cu plăcere, doamnă McLain, zise el pe un ton solemn, luînd cheia din mîna ei şi descuind uşa, după care o împinse uşor înăuntru.

Victoria se răsuci şi îl văzu închizînd uşa şi încuind-o din nou, dar pe dinăuntru. Inima îi tresări în piept.

– Te rog să pleci acum şi nu voi spune nimic despre asta.

El îşi scoase pălăria şi îşi trecu degetele prin părul negru.

– Despre ce, doamnă McLain? întrebă el încet.

– Despre... asta. Faptul că ai intrat cu forţa în odaia mea.

– Te-am atins cumva? Te-am insultat? Te-am sărutat?

Inima ei bătea şi mai tare acum. Palmele îi erau umede şi îşi duse mîinile la spate.

– Nu, şopti ea.

Un gînd îi trecu prin minte şi înălţă bărbia.

– Faci asta ca să te răzbuni, nu-i aşa? Pentru că te-am văzut din întîmplare seara trecută în hambar. Îmi cer scuze, domnule Roper. N-a fost cu intenţie.

În colţul gurii lui apăru un mic zîmbet.

– Ai văzut destul, nu? Dar trebuie să-ţi fi plăcut ce ai văzut, pentru că nu ai plecat, ai stat acolo pînă la sfîrşit.

Ea roşi puternic şi el rîse. Cum ar fi putut să-i explice că rămăsese încremenită, că nu mai putea să facă nicio mişcare? Nu putea să-i spună că se simţise sfîşiată de durere sau cît de cumplit de geloasă fusese.

– Vreau să-ţi propun un tîrg, spuse el privind-o atent. Nu voi spune nimic la fermă că ne-ai privit pe mine şi pe Florina dacă îmi dai sărutul pe care ţi-e atît de groază că ţi-l voi fura.

El ştia cît de mult risca aflîndu-se în odaia ei, dar nu putea rata ocazia de a o avea pentru el măcar cîteva minute. Era bine ca ea să se înveţe cu gîndul că era ceva între ei şi cu felul lui de a iubi.

Acum, ea păli şi, timp de un minut, avu impresia că va leşina.

– Vrei... vrei să te sărut?

– Da, doamnă, vreau. Niciodată n-am mai fost sărutat de o doamnă. Vreau să ştiu dacă ai alt gust, dacă buzele tale sînt mai moi.

Părea să-i facă plăcere starea ei de agitație.

– Vreau un sărut lung, pe gură.

– Sînt măritată.

El ridică din umeri.

– Şi ?

Într-adevăr, şi? Ea îl privi cu furie. Oare toți bărbații gîndeau la fel despre jurămintele de căsătorie?

Soțul ei îl încălcase pe al său foarte uşor. Sărutîndu-l pe Roper nu ar fi însemnat infidelitate, ca gest, ci ca spirit. Se gîndi cît de neplăcut fusese cînd Maiorul îi acoperise gura cu a sa, dar ideea de a-l săruta pe Roper nu i se părea la fel de neplăcută. Era profund de tulburătoare şi o speria, pentru că n-ar fi trebuit să se gîndească niciodată la aşa ceva, cu atît mai puțin să o facă.

– Nu pot, şopti ea.

El zîmbi din nou şi se cutremură.

– Ba cred că poți, murmură el avansînd uşor. Gîndeşte-te ce ar spune bărbații dacă ar şti că ai privit. S-ar amuza teribil şi ar rîde de fiecare dată cînd te-ar vedea.

Ea făcu un pas în spate.

– Domnule Roper...

– Jake.

– Nu ai idee ce îmi ceri. Eu...

– Ba cred că am idee, zise el şi o prinse de braț, ca s-o împiedice să se mai depărteze. Îți cer să mă săruți aşa cum sărută o femeie un bărbat. Nimic altceva. Doar un sărut.

Ei nu îi venea să creadă cît de fierbinți erau mîinile lui. Dacă tot corpul îi era la fel de cald, cum ar fi fost dacă... Puse capăt brusc gînduriior, îngrozită. Ridică privirea spre el.

– Atît? şopti ea. Doar un sărut.

– Atît.

– E şantaj.

– Da.

Era păcat şi ea ştia asta, dar păcatul fusese dulce dintotdeauna. Tentația de a-i simți gustul era atît de puternică, încît tremura, şi acest lucru era interzis. Era o doamnă căsătorită şi respectabilă; ar fi trebuit să îşi dorească doar soțul... care dorea orice femeie uşoară care îl primea.

Se simți paralizată şi fascinată. Ochii lui o priveau scînteietori, atît de aproape, încît se vedeau striațiile aurii din jurul irisului negru, contopindu-se în verdele cu tentă albăstruie.

Îi simți răsuflarea pe față şi ştiu că, indiferent dacă era păcat sau nu, avea să-l lase să o sărute.

Cu mîna stîngă el o trase mai aproape. Imediat, Victoria îi strînse brațele într-un vag gest de protest, dar nu spuse nimic. Cînd îi simți muşchii sub palme fu mai slabă decît şi-ar fi dorit.

El o trase mai aproape, încet, încet, pînă cînd trupurile li se atinseră. Victoria trase aer în piept, sfărîmîndu-se pe dinăuntru la acel simplu contact. Trupul lui era atît de cald şi de tare; o ținea atît de aproape, încît simțea nasturii cămăşii lui împungîndu-i pieptul, catarama curelei în abdomen şi coapsele lui puternice atingîndu-se de ale ei prin materialul fustei şi juponului.

Inima îi bătea cu putere în timp ce aştepta şi, deodată, el îşi înclină capul.

Gura lui, caldă şi fermă, o atinse pe a ei pentru o clipă, după care se desprinse. Asta era tot? Ea răsuflă uşurată că fusese atît de puțin complicat, deşi tot foarte necuviincios.

El o privi încruntat.

– Nu aşa.

– Aşa cum?

– Nu e sărutul pe care-l vreau.

Ea îl privi nedumerită.

– Mai există şi alt gen?

Pe moment, el fu uluit, după care îngustă ochii. Era posibil, îşi spuse el. Femeile de genul ei credeau că ar fi trebuit să îndure, nu să participe. McLain nu era un bărbat care să o facă să-şi dea seama că trebuia să-i placă. Lui Roper avea să-i facă plăcere să-şi asume responsabilitatea de a o învăţa acest lucru legat de viaţa în Vest.

Îi cuprinse maxilarul în mîna dreaptă.

– Deschide gura, de data asta, îi ordonă el şi ea îl privi îngrozită.

– Să deschid...

El profită de ocazie şi îi acoperi buzele desfăcute cu ale sale. Ea scoase un sunet de panică în gîtlej şi încercă să se desprindă de el, dar Jake o ţinea cu fermitate.

Victoria îl privi cu ochi mari şi înspăimîntaţi. Simţi violenţă în el, de parcă ar fi vrut mai mult de la ea şi era hotărît să obţină. Spusese că voia doar un sărut; cît de naivă fusese ea încît să creadă că se va opri la atît? Împinse în braţele lui într-un efort zadarnic de a scăpa.

Mîna lui dreaptă îi ţinu maxilarul cu putere.

Împotriva voinţei ei, îşi simţi dinţii descleştîndu-se şi, deodată, limba lui fu în gura ei. Încremeni şocată şi, în acea clipă de imobilitate, deveni conştientă de gura lui care se mişca pe a ei şi de mîngîierea fierbinte a limbii lui. O căldură ciudată îi cuprinse trupul, vlăguind-o, aşa încît trebui să se agaţe de braţele lui ca să se ţină pe picioare. Atît căldura, cît şi starea de slăbiciune o împiedicau să-şi păstreze controlul.

În braţele lui, sub apăsarea gurii lui, nu mai era sigură decît de un şuvoi tot mai mare de simţuri. Acea plăcere era din ce în ce mai seducătoare. Încet, încet închise ochii.

Ea se aşteptase să-i dea un sărut, dar nu asta se întîmpla. Gura lui o acoperi pe a ei iar şi iar şi, acum, o înlănţuia cu ambele braţe, strivind-o de trupul lui. Dacă ea avusese vreun

pic de control asupra acelei situaţii, acum nu mai avea.

El ar fi putut face orice cu ea fără ca ea să-l poată împiedica. Doar cînd se auziră bătăi în uşă el îi dădu drumul repede şi se trase înapoi.

Victoria se clătină şi o cuprinse spaima cînd îşi dădu seama că cineva îl surprinsese pe Roper în odaia ei împreună cu ea. Se făcu albă la faţă. Dacă era Maiorul... Ea nu putu să încheie gîndul, pentru că era prea oribil.

Roper se duse iute la uşă, cu mîna dreaptă pe pistol.

– Aşteaptă! şopti ea îngrozită.

El îi aruncă o privire scurtă.

– E alături, spuse el. Un beţiv încearcă să intre în odaia surorii tale.

Atunci, deschise uşa şi ieşi în hol.

Victoria veni repede în uşă, exact cînd Roper spuse:

– Vrei să dărîmi uşa, Pledger?

Victoria îl recunoscu pe bărbat, deşi nu vorbise niciodată cu el. Fusese morocănos tot drumul pînă la Santa Fe şi ceilalţi nu prea vorbiseră cu el. Privirea lui era plină de răutate şi, fără să-şi dea seama, ea îl evitase. Prea tîrziu îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse lăsîndu-l să o vadă cu Roper.

Bărbatul se întoarse spre Roper cu un mîrîit, dar cînd o văzu pe Victoria, schiţă un rînjet.

– Ia te uită, zise el ironic. Te joci cu nevasta şefului? Pun pariu c-o să-l intereseze să afle asta, ce zici?

Jake cîntări situaţia şi îngustă ochii. Nici că se putea mai bine, doar el şi Pledger faţă în faţă. Putea să-l omoare pe ticălos acum, la fel de bine ca mai tîrziu. Acum, că îi trimisese telegrama lui Ben şi fratele său era pe drum, nu mai avea niciun motiv să aştepte. De fapt, nu avea cum să-l lase pe Pledger să plece, nu după ce acesta îl văzuse pe Jake ieşind din odaia Victoriei.

Zîmbind, Jake se apropie de el.

– Ce-ar fi să te duci la cîrciumă şi să-ţi iei o tîrfă ca să te scape de mîncărime? îi sugeră el încet. Lasă doamnele în pace.

Pledger scoase un chiot.

– Aşa cum ai făcut tu, Roper? Mereu am vrut şi eu o femeie rafinată. Du-te înapoi şi joacă-te cu nevasta şefului şi eu o s-o încerc pe surioara cea mică. Niciunul n-o să zică nimic despre celălalt. Ce zici, amice? spuse el rînjind şi scuipă la picioarele lui Roper.

Acesta zîmbea. Victoria îl văzu doar dintr-o parte, dar zîmbetul acela o îngheţă. Stătea în prag, privind cu o fascinaţie amestecată cu groază.

Mersul lui Jake era relaxat, atît de relaxat încît Pledger nu reacţionă decît prea tîrziu.

– Stai pe loc, spuse el şi duse mîna la pistol. Exact după ce rosti ultimul cuvînt, Jake îl lovi între picioare şi Pledger se încovoie de durere.

Apoi se îndreptă anevoios, cu o privire sălbatică.

– Nenorocitule, spuse el apucînd pistolul.

Tocmai îl scosese din toc cînd primul glonţ al lui Jake îi străpunse pieptul, izbindu-l de perete. Degetul lui Pledger apăsă trăgaciul din reflex şi, în holul îngust, răsună o a doua împuşcătură. Glonţul lui Pledger trecu prin podea şi se fixă într-un perete la al doilea nivel.

Ochii săi, deja înceţoşaţi, erau plini de ură cînd alunecă la pămînt.

Jake îl privi atent, pregătit să tragă din nou. Dacă Pledger tresărea măcar, al doilea glonţ avea să-l lovească între ochi. În niciun caz nu avea să apuce să spună vreun cuvînt cuiva.

Dar ultima suflare ieşi de pe buzele lui şi pantalonii i se pătară cînd i se goli vezica.

Jake lăsă cocoşul armei să revină la loc.

Emma şi Celia fuseseră prea speriate ca să deschidă uşa mai devreme, dar sunetul împuşcăturii, urmat de o linişte adîncă, o făcu pe Emma să acţioneze. Deschise uşa şi se uită nedumerită la Roper şi, apoi, în jos, la Pledger.

– Oh, Doamne, spuse ea.

Pe lîngă ea, apăru şi chipul speriat al Celiei şi ochii ei frumoşi se măriră de groază cînd văzu cadavrul lui Pledger.

Jake se întoarse şi se uită la Victoria, care rămăsese încremenită în prag. Ochii li se întîlniră, ai lui, verzi şi duri, ai ei, aproape gri din cauza şocului. În clipa aceea, îi era mai teamă de el decît îi fusese de Pledger.

Nu avură timp să spună nimic. Paşi agitaţi urcau treptele şi o mulţime de oameni dădură buzna în holul îngust. Jake scoase cartuşul gol şi îl înlocui, după care vîrî pistolul înapoi în toc. Păru complet liniştit cînd oamenii începură să pună întrebări şi să comenteze.

Un bărbat îl împunse pe Pledger cu cizma.

– Ticălos urît. Cine era?

Apoi le văzu pe cele trei femei.

– Îmi cer scuze, doamnelor.

Niciuna dintre femei nu părea să fi observat. Victoria continua să se uite la Jake, albă ca varul la faţă.

Jake o luă pe Emma de braţ şi îi şopti la ureche:

– Du-o pe doamna McLain în odaia ei. A văzut totul şi pare puţin şocată.

Emma îi aruncă o privire Victoriei, apoi se uită din nou la Jake şi încuviinţă.

– Ajută-mă cu Victoria, îi spuse ea Celiei.

Victoria se trezi dusă înapoi în odaie şi uşa fu închisă.

Se aşeză cu mîinile împreunate în poală. Părea amorţită. Un bărbat tocmai fusese omorît în faţa ei şi, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le văzuse în timpul războiului, nimic nu fusese

atît de brutal. Jake fusese atît de... nonşalant, de parcă a lua viaţa cuiva nu însemna nimic pentru el. Zîmbetul de pe chipul lui încă o făcea să tremure, cînd şi-l amintea.

Celia se aşeză pe jos şi puse capul în poala Victoriei. Fata era şocată şi tăcută.

Automat, Victoria îi mîngîie părul blond, aşa cum făcea şi cînd Celia era mică. Emma stătea pe marginea patului, la fel de tăcută ca Victoria.

– Ai auzit ce-a spus? întrebă Victoria.

– O parte.

Destul, se gîndi Emma, ca să ştie că Jake Roper fusese în acea odaie cu Victoria. Destul ca să ştie că Roper trebuise să-l omoare pe Pledger ca să-l facă să-şi ţină gura. Nicio clipă nu i-ar fi trecut prin minte că Victoria îşi trădase jurămintele de căsătorie; în primul rînd, nu avuseseră destul timp şi, în al doilea rînd, Victoria era prea onorabilă.

Dar Jake fusese singur acolo cu ea, iar Emma îl considera pe Maior un bărbat violent şi josnic care, se temea, că ar fi judecat-o pe Victoria după propriile standarde – adică, niciunul. Pentru binele Victoriei, Emma era pregătită să susţină orice variantă avea să ofere Jake.

Cincisprezece minute mai tîrziu, sosiră Maiorul şi Garnet, aduşi dintr-un bar de un băiat, care dăduse buzna înăuntru cu răsuflarea tăiată şi spusese că fuseseră împuşcături la hotel şi soţia Maiorului fusese implicată. Băiatul nu ştiuse altceva în afara acelui mesaj. Urcară amîndoi scările, iar Maiorul era furios fiindcă fusese deranjat.

– Ne-ai omorît doi oameni, Roper, spuse Garnet privindu-l bănuitor.

Jake ridică din umeri.

– El a dus primul mîna la armă. Dacă un individ mă provoacă, nu-l întreb dacă e serios sau glumeşte doar.

– Ai zis că el a dus primul mîna la armă, spuse Garnet cu ochii plini de ură.

McLain se uită de la unul la altul, prudent. Supravieţuise, pentru că era viclean, nu inteligent, iar atitudinea suspicioasă a lui Garnet îl alertă. Scandalurile erau ceva obişnuit printre mai mulţi bărbaţi, dar Roper ucidea oameni cu care el lucra. Asta îl punea pe gînduri.

– Garnet are dreptate, zise el privindu-l pe Roper stăruitor. Au fost martori?

– Doamna McLain a văzut tot, spuse Jake părînd plictisit. Întreab-o.

– Asta o să şi fac, zise McLain ducîndu-se la uşa Victoriei şi bătînd cu pumnul în ea. Victoria!

Emma deschise uşa şi cei trei bărbaţi intrară. Celia se ridică de pe podea şi Victoria se ridică şi ea în picioare. Era încă palidă şi nu se uită la Jake.

– Roper a zis că Pledger a scos primul arma. Aşa a fost? tună McLain.

Victoria îşi încleştă mîinile reci în fustă.

– Da, domnul Pledger a scos primul arma.

– Eu vreau să ştiu ce căutaţi tu şi Pledger aici, spuse Garnet.

Suspiciunea îi întunecă faţa Maiorului. Întărindu-se, Victoria înălţă bărbia.

– Domnul Roper ne-a adus la hotel, la rugămintea domnului Maior.

– Le-am condus şi, apoi, m-am dus înapoi jos, cînd l-am văzut pe Pledger furişîndu-se pe scări, spuse Jake scoţînd o pungă de tutun din buzunar şi răsucindu-şi calm o ţigară. L-am urmărit şi l-am văzut aici, sus, încercînd să intre în odaia

domnişoarelor Emma şi Celia. Nu cred că trebuie să vă spun de ce am încercat să-l fac să coboare cu mine, dar a refuzat şi a dus mîna la armă.

– Ai văzut asta? o întrebă McLain pe Victoria.

– Da, zise ea fără să se uite la Jake.

McLain se uită la Emma.

– E adevărat? Pledger a încercat să intre în odaia voastră?

Cel puțin Emma nu fu nevoită să mintă.

– Bătea în uşă şi spunea... lucruri urîte. Ne-a fost frică să deschidem.

Jake se rezemă de tocul uşii, privindu-i pe ceilalți cu ochii îngustați.

– Am făcut ceea ce a fost nevoie ca să apăr femeile. Asta voiai, nu, domnule Maior?

– Sigur, zise McLain.

– Atunci, care-i problema?

– O să-ți spun eu care-i problema, zise Garnet păşind spre el. Problema e că ne-ai omorît doi dintre cei mai vechi oameni. Pledger şi Charlie Guest erau la fermă de mulți ani.

Jake zîmbi. Era aceeaşi expresie pe care o văzuse Victoria chiar înainte să-l omoare pe Pledger.

– Pot oricînd să fie trei, spuse el pe un ton insinuant.

– Terminați cu omorurile! strigă McLain.Termină, Garnet! Mă supără faptul că l-am pierdut pe Pledger, dar sigur nu vreau ca oamenii mei să se omoare între ei din cauza lui.

– Sigur, şefule, zise Garnet dîndu-se în spate, dar cu o expresie plină de ură.

Jake nu se mira că renunțase aşa uşor; față în față nu era stilul lui.

McLain zîmbi agreabil.

– Petrecerea din seara asta va fi exact ceea ce trebuie ca să uitați de asta, le spuse el femeilor. Guvernatorul abia

aşteaptă să vă cunoască, de cînd s-a dus vorba că am cele mai drăguțe femei din teritoriu. Toți bărbații din Santa Fe vor încerca să danseze cu voi în seara asta.

Victoria se agăță cu disperare de acea scuză.

– Dumnezeule, uitasem de petrecere! Va trebui să ne grăbim. Fuguța, domnilor... zise ea dîndu-i afară din odaie. Domnule maior, poți să spui, te rog, să ni se trimită apă caldă în ambele odăi?

– Desigur, draga mea, spuse el bătînd-o pe obraz. Pune-ți cea mai frumoasă rochie. Să aibă la ce să se uite țărănoii ăştia.

Cînd rămaseră singure din nou, Victoria răsuflă uşurată.

– Nu ştiu dacă suport măcar gîndul unei petreceri, zise ea încet. Dumnezeule!

Dar se forță să se îndrepte şi trase aer în piept de cîteva ori ca să se liniştească.

– Bănuiesc că va trebui să mergem şi să ne simțim cît mai bine. Celia, scumpo, te simți bine?

– Da, spuse fata, neobişnuit de serioasă, dar ochii ei albaştri erau liniştiți. Jake a trebuit să-l omoare ca să ne protejeze. Nu-mi pare rău.

Victoriei i se făcu greață. Da, Jake omorîse ca să protejeze, dar oare o făcuse pentru Emma şi Celia sau ca să-şi ascundă propria indiscreție cu ea?

Era o duritate în el care o îngrozea şi, totuşi, se simțea atrasă de el, în mod inexplicabil. Oricît ar fi încercat să-l evite, soarta îi făcea să se întîlnească şi îi forța să aibă în comun secrete sordide care creau o intimitate între ei, iar acum aveau minciuni în comun.

Totuşi, stătuse în brațele lui şi îl lăsase să o sărute într-un mod atît de necuviincios şi tulburător, încît abia suporta să se gîndească. Era soția altui bărbat! A face ceea ce făcuse ea însemna trădare, dar în acele momente, se simțise minunat. Îi

plăcuse mirosul şi gustul lui, senzaţia pe care i-o dăduse trupul lui musculos lipit de al ei, forţa braţelor lui.

Îl şi visase. Şi aceea era, probabil, o trădare şi mai mare.

CAPITOLUL ŞASE

Victoria se scuză şi merse la toaleta doamnelor, simţind nevoia să scape pentru o clipă de conversaţia şi zîmbetele de complezenţă, dar şi de apropierea neaşteptat de supărătoare a uniformelor albastre. Era o prostie, pentru că războiul se sfîrşise de mai bine de un an şi, între timp, ea se obişnuise să vadă uniformele albastre pe străzile oraşului Augusta. Dar niciodată nu fusese nevoită să întîlnească soldaţi unionişti la evenimente sociale. Nu îi ura şi nu purta ranchiună, ca mulţi sudişti, dar cînd primul ofiţer unionist îi luase mîna şi se înclinase în faţa ei, îi fusese teamă, de parcă ar mai fi fost încă duşmani. Soldaţii nu făcură nimic ca să-i calmeze nervii deja întinşi la maxim.

Îşi folosise tot autocontrolul ca să supravieţuiască acelei seri. Nu îşi permisese să se gîndească la gaura din pieptul lui Pledger, la urîţenia morţii. Nu îşi dăduse voie nici să-şi amintească lucrurile urîte spuse de el sau felul rece în care zîmbise Jake. Mai mult ca orice, nu îşi dăduse voie să se gîndească la clipele fierbinţi pe care le petrecuse în braţele lui. Acest lucru nu ar fi trebuit să se întîmple şi nu trebuia să se mai repete. Trebuia să uite asta pentru totdeauna.

Holul era pustiu şi, deşi era iluminat de două lămpi pentru oaspeţi, lumina părea slabă, absorbită de modelele întunecate de pe pereţi şi covor. Ea se gîndi cu nostalgie la pereţii albi şi la liniile simple ale casei ei. Dacă i-ar fi plăcut căsnicia măcar pe jumătate din cît îi plăcea casa aceea, ar fi fost foarte fericită.

Toaleta era în partea din spate a casei. Cînd trecu prin dreptul unei uşi deschise, văzu o siluetă întunecată şi masivă. Tresări, dar nu se sperie, crezînd că era un alt oaspete. Un braţ apăru din întuneric şi o trase în încăpere. Abia atunci începu să se alarmeze. Se pregăti să ţipe, dar bărbatul îi acoperi gura.

– La naiba, nu ţipa, murmură el.

Simpla recunoaştere a vocii lui îi atinse o coardă sensibilă. Îşi trase capul din mîna lui.

– Ce faci? N-ar trebui să fii aici! Cum ai intrat?

– Sînt aici, pentru că Maiorul nu merge nicăieri fără pază. M-am plimbat pe afară şi am văzut cum stau lucrurile. Uşa asta era deschisă şi m-am uitat pe fereastră. După numărul femeilor care traversau holul ăsta, nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama unde se duceau.

– Te-ai furişat pe uşa din dos?

– Am intrat pe fereastră.

– Şi ai pus mîna pe prima femeie care a trecut?

Era furioasă şi se gîndi că tot ar mai fi putut să ţipe. El nu-i dăduse drumul şi felul în care o ţinea, atît de aproape, o făcea să se simtă agitată.

– Nu, te-am aşteptat pe tine.

Îi dădu drumul şi se duse la uşa deschisă, închizînd-o fără cel mai mic zgomot.

– Voiam să vorbesc cu tine.

Fără lumina de pe hol, încăperea părea complet cufundată în beznă. Ea se duse lîngă fereastră, ca să pună distanţă între ei şi ca să vadă mai bine. Înălţă bărbia.

– Despre ce să vorbim?

– Despre Pledger.

Ea tresări uşor la auzul acelui nume.

– L-ai omorît. Ce altceva ar mai fi de spus?

– Multe. Să nu cumva să laşi conştiinţa să te facă să zici ceva. Pledger era un gunoi. A ucis şi a violat şi i-a plăcut.

– Aşa cum ţi-a plăcut ţie să-l omori?

El tăcu o clipă, după care rîse şi veni spre ea, în lumina care pătrundea pe fereastră.

– Da, mi-a plăcut. Am simţit că fac o faptă bună.

Victoria strînse pumnii.

– L-ai omorît ca să nu-i spună Maiorului că ai fost în odaia mea. N-ar fi trebuit să fii acolo; e vina mea că un om a murit şi am minţit ca să ascund motivul pentru care a fost împuşcat.

– Nu prea ai încotro.

– Atît de puţin valorează o viaţă, chiar şi a lui? Ce s-ar fi putut întîmpla dacă nu-l împuşcai, dacă el vorbea? Tu ai fi fost concediat şi Maiorul ar fi fost furios pe mine, dar ar fi fost îndreptăţit...

– Trezeşte-te, se răsti el, dar tot în şoaptă. Nu e vorba de slujbă! McLain i-ar fi spus lui Garnet să scape de mine şi asta nu însemna doar să mă alunge de la fermă. Dar chiar dacă nu m-ar fi ucis, dacă m-ar fi concediat doar, ce s-ar fi întîmplat cu tine? Ce s-ar fi întîmplat cu sora ta?

– Cu Celia? spuse Victoria uitîndu-se la el şi încercînd să-i distingă trăsăturile în lumina slabă.

– Dacă dispar eu, cine o să-l ţină pe Garnet departe de ea?

Ea nu se gîndise la asta. Îi veni ameţeală, de parcă s-ar fi trezit deodată pe marginea unei prăpastii şi ar fi văzut-o în ultima clipă. Bun sau rău şi, din propriile sale motive, Jake Roper era singura protecţie pe care o avea Celia – sau, dacă se gîndea bine, pe care o avea ea însăşi. Ucisese ca să le protejeze pe ele. Dar de ce?

Nu îşi făcea iluzii că îi păsa de ea; cum ar fi putut? Nici nu o cunoştea.

Era adevărat că o sărutase, dar începuse să învețe că asta nu însemna neapărat ceva pentru un bărbat.

Orice vedea în ochii lui verzi şi reci, era sigură că nu era tandrețe. Avea propriile motive să le protejeze. Avea senzația că era folosită, dar nu îşi dădea seama cum.

Ea nu avea nici putere, nici vreo influență pe care el să spere că ar fi putut să o exploateze.

– N-o să spun nimic, zise ea pe un ton înăbuşit.

– Ai grijă să n-o faci. Dar verişoara ta? A auzit ce s-a spus?

– Cred că da, dar Emma n-ar spune nimic.

– Şi Celia?

– Nici ea n-o să spună.

– Poți să ai încredere în ea?

Ea se înfurie imediat, dar se abținu. El nu o cunoştea pe Celia, nu înțelegea că nu era în firea ei să fie nedemnă de încredere. Dar poate că furia ei se datora faptului că toate emoțiile ei erau atît de aproape de suprafață în seara aceea. Din acest motiv, nu spuse ce îi veni pe limbă imediat, ci răspunse doar:

– Da.

– Ai grijă să înțeleagă.

– Înțelege deja, domnule Roper, spuse ea printre dinți, pierzîndu-şi puțin controlul.

– Jake.

Ea făcu un pas în spate.

– Nu cred. După-amiază a fost o greşeală, care nu se va mai repeta. Ar fi mai bine dacă...

– Nu?

Aproape că rîse, dar în schimb, o apucă de umeri şi o trase spre el. O înlănțui cu brațele, forțînd-o să fie lipită de el de la genunchi pînă la piept.

– Crezi că eu am vrut să fiu atras de tine? N-am vrut şi nu-mi place, dar asta e şi al naibii să fiu dacă o să te las să mă tratezi de parcă aş fi invizibil.

În zadar se zbătu la pieptul lui şi întoarse capul într-o parte cînd el se apropie cu gura de a ei.

Îi apucă bărbia şi tocmai voia să se aplece din nou spre ea, cînd se auzi un zgomot uşor la uşă şi Emma întrebă încet:

– Victoria?

Jake îi dădu drumul exact cînd Emma deschise uşa şi intră, închizînd-o repede în urma ei.

Victoria se îndreptă, dîndu-şi seama ce trebuia să gîndească Emma.

Ea traversă cu grijă încăperea cufundată în beznă, pînă ajunse în fața lor.

– Ai lipsit prea mult, aşa că am venit după tine, zise ea încet. V-am auzit vocile cînd am trecut pe lîngă uşă. O să ne întoarcem împreună şi nimeni nu va bănui nimic.

Apoi i se adresă lui Jake.

– N-am avut ocazia mai devreme să vă mulțumesc pentru ce ați făcut, domnule Roper. Vă sînt profund recunoscătoare.

Ochii Victoriei se umplură de lacrimi. Draga de Emma. Dragostea şi loialitatea ei, sprijinul ei, erau întotdeauna ferme.

– Nu trebuie să-mi mulțumiți, spuse Jake.

– Poate că nu, dar erați de partea cealaltă a uşii, zise Emma şi puse mîna pe brațul Victoriei. Dați-ne timp să ne întoarcem la petrecere înainte să plecați.

Amuzat, el spuse:

– Voi pleca pe aceeaşi cale pe care am venit, pe fereastră.

– Aveți grijă, domnule Roper. Şi vă mulțumesc încă o dată, chiar dacă nu credeți că e nevoie de recunoştința mea.

Cele două femei plecară împreună şi, cînd ajunseră în hol, Victoria rîse uşor şi tremurat.

– Tot am nevoie la toaletă.

– Desigur.

Emma nu mai spuse nimic pînă cînd se întoarseră la petrecere. Atunci, şopti:

– Ai grijă.

Victoria se cutremură.

– Sper să nu mai fie cazul, zise ea sperînd că Emma avea să înţeleagă că nu avea de gînd să intre într-o relaţie nepotrivită cu Jake Roper.

Acesta o înspăimînta, chiar dacă simţea acea atracţie fizică ciudată pentru el. Făcea dragoste cu aceeaşi nonşalanţă cu care îşi ştergea cizmele şi ucidea la fel.

Ignoră fiorul rece pe care îl simţi deodată şi arboră un zîmbet strălucitor cînd se întoarse printre ceilalţi împreună cu Emma.

Afurisitul de Roper punea ceva la cale.

Garnet nu ştia ce anume, dar se simţea tot mai neliniştit cînd se gîndea la Pledger. Stătea întins în patul lui de hotel, încălţat cu cizmele şi cu picioarele încrucişate pe aşternutul alb, fumînd în întuneric şi gîndindu-se. Pledger fusese un nenorocit, dar nu şi prost şi faptul că vrusese să tragă în Roper fusese o prostie. Totuşi, Pledger făcuse asta şi se alesese cu un sicriu din lemn de pin. Explicaţia lui Roper avusese sens pînă în punctul în care spusese că Pledger vrusese să tragă în el.

Fusese o viaţă uşoară la fermă, dar poate venise vremea să se schimbe cîte ceva. În aer plutea o ameninţare pe care el nu o putea identifica, dar o simţea. Poate că Maiorul scăpa hăţurile. Poate era timpul să le ţină o mînă mai puternică.

Schiţă un zîmbet rece. Da, poate că asta era. Maiorul era atît de impresionat de abilitatea de pistolar a lui Roper, încît nici

nu voia să audă să scape de el, aşa că, poate, soluţia era să se scape de Maior. Astfel, Roper rămînea fără slujbă, Garnet ar fi scăpat de el fără să încerce să-l omoare. Odată ce pleca Roper, fata cu părul de aur avea să fie numai a lui; încrezuta de soră-sa nu avea să poată face absolut nimic.

La naiba, nu, nu avea să funcţioneze. Roper era prea prietenos cu soţia Maiorului. Dacă acesta murea, Roper rămînea să le consoleze pe văduva îndurerată şi pe frumoasa ei surioară.

Soluţia era foarte simplă. Nu îi luă mai mult de o secundă să se hotărască asupra acesteia. Trebuia doar să o omoare şi pe soţia Maiorului odată cu el. Trebuia să găsească o modalitate de a o face, aşa încît nimeni să nu dea vina pe el, dar se putea face. La o fermă de mărimea unui regat, erau o mulţime de prilejuri. Căţeaua îl ajutase venindu-i ideea de a călări. Aveau să fie nenumărate momente cînd avea să fie singură, fără nimeni în preajmă. Garnet trăgea bine cu puşca; nu avea să-i fie greu deloc să-i tragă un glonţ în cap. Apoi se ocupa de Maior şi totul avea să fie al lui.

Garnet stătea în întuneric, atît de mulţumit de planul său, încît aproape că îi simţea gustul. Era atît de nerăbdător să o simtă pe fata cu părul de aur sub el, încît trebui să-şi maseze zona sensibilă. Cea mai bună parte a planului său era faptul că nu trebuia să facă nimic în privinţa lui Roper – putea doar să-l concedieze!

Garnet era asemeni multora, în sensul că îi judeca pe ceilalţi după sine, acesta fiind motivul pentru care rămăsese în viaţă atîta timp. În mod automat, credea ce era mai rău despre cineva şi, din această cauză, era extrem de prudent. Încrederea îi era complet străină. Se credea în siguranţă cu Maiorul doar fiindcă ştia prea multe şi îl făcuse pe Maior să fie dependent de el, singurul lucru inteligent. Dacă Garnet şi-ar fi pierdut slujba,

şi-ar fi făcut bagajul şi ar fi plecat, aşa că se aştepta ca Roper să facă la fel. Nu îi trecea prin cap că Jake ar fi fost atît de înfuriat de moartea soției Maiorului încît ar fi rămas, deoarece Garnet însuşi nu şi-ar fi riscat niciodată viața pentru o femeie, mai ales pentru una moartă. Nu ştia nici că Roper mai avea un motiv, mult mai întemeiat, să rămînă la Ferma Regatului.

Astfel că stătea în pat şi făcea planuri, atît de însetat de puterea care era aşa aproape, încît nu putea să adoarmă. Se tot freca gîndindu-se la fermă şi la Celia Waverly, pînă cînd deveniră una în mintea lui. Ar fi putut foarte uşor să iasă din odaie şi să-şi caute o tîrfă, dar un impuls ciudat îl făcu să rămînă în pat. Nu voia să penetreze o tîrfă ieftină, ci pe Celia, şi nimic altceva nu avea să-i ofere satisfacție.

Drumul înapoi spre fermă fu la fel de obositor. Petrecură cea mai mare parte a lui în trăsură, hurducăindu-se peste pietre şi prin gropi, înghițind praful stîrnit de călăreții din față. Singura alinare veni mai tîrziu, cînd făcură popas. Începuse să se facă răcoare, praful se mai potolise şi toți îşi puteau dezmorți picioarele.

Cît timp se pregăti ceva de mîncare, Jake lucră cu cei trei cai noi şi privirea Victoriei aluneca mai mereu în direcția aceea. Ea îşi spuse că o făcea doar ca să se uite la animale, dar vocea lui plutea în aer ca o catifea, instruind, liniştind, lăudînd. Fără voia ei, avea acelaşi efect şi asupra ei.

Iapa Celiei învață cel mai repede cum să se comporte cu o şa pentru femei, ceea ce o făcu pe fată să fie şi mai mîndră de ea. Îi puse numele Gypsy, un nume care atrăgea atenția mai mult decît cea care îl purta, şi copleşea animalul cu atenție. Jake se gîndi că iapa putea fi călărită cînd aveau să ajungă la fermă, dar nu îi spuse nimic Celiei, pentru că ştia că ar fi început imediat să ceară să iasă singură. Era mai bine să nu ştie pînă cînd nu puteau merge şi celelalte cu ea.

Nici roibul ales de Emma nu puse multe probleme, dar cu iapa Victoriei era o altă poveste. Bărbatul cel corpolent mințise; nu numai că nu era obişnuită cu şaua, dar nici nu o suporta. Încerca să-l muşte de fiecare dată cînd îi punea şaua pe spate; fornăia ca să-l împiedice să-i strîngă chinga (un truc la care renunță după ce el o puse în genunchi de cîte ori o făcea); şi putea să lovească bine. El nici nu încercă să o încalece; se gîndi că avea să fie o luptă grea şi nu voia să o înceapă pînă cînd nu se afla într-un țarc, de unde n-ar fi putut să fugă, în cazul în care l-ar fi aruncat. Cînd nu voia să-i pună şaua era afectuoasă şi jucăuşă ca un copil, dar şaua o făcea să înnebunească. Îl făcea şi pe el să înnebunească, dar îşi amintea mereu că era vina lui, că se oferise să antreneze caii. Avea să o îmblînzească pentru Victoria chiar dacă avea să moară făcînd asta şi se gîndi că acest lucru era foarte posibil.

Victoria se purta ca şi cum el ar fi fost făcut din aer, privind, pur şi simplu, prin el. Nu dădu atenție acestui lucru, pentru că avea destul timp cînd ajungeau înapoi la fermă. Oricît ar fi încercat ea să nege, îi plăcea felul în care o atingea. Aşa că o privea pe ascuns şi aştepta.

Ajunseră la fermă a doua zi spre prînz. Maiorul intră imediat în casă strigînd-o pe Carmita, lăsînd femeile să coboare neajutate. Jake sări de pe cal şi ajunse lîngă trăsură exact la timp pentru a o ajuta pe Emma. Celia, bineînțeles, sărise deja şi o rupsese la fugă. Emma îi zîmbi şi murmură un "mulțumesc". Apoi, Jake se întoarse spre Victoria şi se priviră o secundă înainte ca ea să se uite în altă parte. Dar el văzuse suficient ca să îşi dea seama că ezita să-l lase să o atingă. Zîmbi şi o cuprinse pe după mijloc, în loc să-i dea mîna doar. Aşezînd-o cu picioarele pe pămînt, zise "Doamnă" politicos şi îşi atinse pălăria.

– Mulțumesc, domnule Roper, spuse ea cu o voce puțin încordată.

– Mîine dimineață voi lucra cu iapa, doamnă, şi va trebui să fiți de față.

Ea făcuse deja doi paşi. Se opri şi se întoarse.

– De ce?

– Dacă voi lucra numai eu cu ea, va crede că e a mea. Nu cred că vreți asta, nu?

Victoria îl privi. Avea nevoie doar de un cal bun de călărit; ce importanță avea dacă ținea mai mult la Jake decît la ea? Apoi se înfurie şi mai mult ia gîndul că reacționa exact aşa cum voia el.

Era calul ei şi nu voia doar un animal pe care să-l călărească; voia ca iapa să-i fie ca o prietenă. Ar fi deranjat-o mereu dacă aceasta se ducea mai degrabă la Roper decît la ea şi, dacă asta însemna că este meschină, atunci, aşa era.

Întoarse privirea.

– La ce oră? întrebă apoi cu o voce calmă, ca şi cum n-ar fi contat.

– La zece. Puteți dormi mai mult, ca să fiți odihnită.

Ştia că e obosită. Acel gînd înmuie ceva înlăuntrul ei, ceva ce nu putea permite să se înmoaie. Încerca să nu se lase mişcată de atenția lui, dar nu reuşi. Dintr-un oarecare motiv, Jake era protector față de ea şi se văzu nevoită să admită că acest lucru conta. Ar fi vrut să se cuibărească în brațele lui şi să-şi pună capul pe umărul lui, chiar şi numai pentru o clipă.

Era îmbujorată cînd intră în casă, dar, din fericire, acest lucru putea fi pus pe seama soarelui arzător. Emma era în hol şi îşi scotea boneta şi mănuşile. Din spate, se auzeau strigătele înăbuşite ale Maiorului care descoperise ceva ce îl nemulțumea. Celia coborî scările în fugă şi ar fi trecut pe lîngă Emma, dacă aceasta nu i se aşeza în față.

– Dumnezeule, unde te grăbeşti aşa? o întrebă Victoria scoțîndu-şi boneta.

– La grajduri. Jake a zis c-o să mă învețe să-l țesal pe Gypsy.

Emma zîmbi amuzată.

– Nu crezi că ar trebui să te îmbraci cu ceva mai adecvat?

Celia ridică din umeri.

– O rochie e o rochie.

– Sînt rochii vechi şi rochii noi; cele vechi sînt mai bune pentru țesălatul cailor.

Celia se uită la rochie şi zise "Bine," după care o zbughi înapoi pe scări.

Victoria rîse.

– N-o să facă niciodată diferența.

– A pierdut atît de multe, nu? spuse Emma. Petrecerile, balurile, flirturile. Nu vezi cum i-ar da tîrcoale toți băieții?

Zîmbetul Victoriei se stinse cînd îşi puse boneta şi mănuşile pe masă.

– Oare ce se va întîmpla cu ea? E atît de încrezătoare. Vreau să găsească un bărbat minunat pe care să-l iubească, unul blînd şi care să o prețuiască aşa cum merită, zise ea şi continuă mai încet. Îmi fac griji, pentru că n-am văzut un asemenea bărbat aici.

– Pentru niciuna dintre noi, spuse Emma.

Îl iubise pe Jon, plînsese după el, dar trecuse mult timp de la moartea lui şi ea era încă tînără. Şi ea voia să întîlnească dragostea, să se căsătorească şi să aibă o familie. Recunoscu în sinea ei că venise aici plină de speranță, căci căsătoria Victoriei însemnase sfîrşitul foametei şi sărăciei şi ea visase cowboy chipeşi, virili şi dornici de aventură, care să o ducă în acel ținut sălbatic. În schimb, trăiau izolate la ferma aceea care părea să ascundă un strat de urîțenie şi ură dincolo de frumusețe. Cu cîteva excepții, bărbații erau ostili şi cu priviri lacome.

Nici situația Victoriei nu era mai bună. De fapt, era chiar mai rea. Emma se cutremură la gîndul de a fi căsătorită cu Maiorul, de a trebui să i se supună în pat, dacă avea chef să o viziteze. Ideea ar fi fost de neconceput dacă ar mai fi fost în Augusta, dar, acum, Emma nu şi-ar fi schimbat părerea despre Victoria dacă îşi găsea alinarea lîngă Jake Roper.

El era un bărbat, nu un ticălos dezgustător ca Maiorul. Era chiar prea bărbat pentru gustul Emmei, dar Victoria era mai puternică decît ea, poate chiar suficient de puternică pentru cineva ca Roper.

McLain intră ca o furtună în casă. Amîndouă se dădură la o parte din calea lui şi el trecu pe lîngă ele fără să spună un cuvînt, urcînd scările încruntat. Niciuna dintre ele nu îndrăzni să-l întrebe ce se întîmplase.

McLain trînti uşa odăii sale şi lovi un scaun cu piciorul. Imediat întrebase unde era Angelina şi Lola îi spusese că plecase cu unul dintre oamenii lui în dimineața aceea şi încă nu se întorsese. Era plin de furie; nu numai că ea nu era acolo cînd voia el, dar era sigur că bărbatul respectiv nu îşi făcea treaba. Tîrfă afurisită! Avea s-o învețe el minte cînd o vedea.

Totuşi, acum nu avea ce să facă şi asta îl înfuria şi mai tare.

Poate fata aceea, Juana... nu, la naiba, o avusese o dată şi nu fusese mai bună decît pumnul lui. Nici măcar atît, fiindcă stătuse nemişcată şi se smiorcăise. Nici nu se gîndi să se culce cu soția sa; mintea sa se ferea de acea posibilitate în aşa măsură încît gîndul nici nu se formă. Era destul de tulburat de teama permanentă de Sarratt; coşmarurile şi starea de nelinişte păreau să se fi înrăutățit în ultima vreme, ca şi cum fantomele s-ar fi pregătit de atac. Sigur nu avea nevoie de soția lui rigidă care să-i amintească de Elena. Auzind-o pe Victoria cînd intră în odaia alăturată se enervă atît de tare, încît ieşi la fel de repede cum intrase.

Stătea în hol, roşu la față de furie şi căutînd un țap ispăşitor. Sunetul acela vesel îl enervă şi mai rău, la început, şi apoi îşi dădu seama că se auzea din odaia Celiei, a cărei uşă era uşor întredeschisă. Aceea era, într-adevăr, o frumusețe, mai drăguță chiar şi decît Angelina. Şi nu era la fel de rigidă ca sora ei. Poate chiar i-ar fi plăcut să aibă un bărbat. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît ideea i se părea mai atrăgătoare. În definitiv, şi Celia era o Waverly; doar că nu era o doamnă, aşa cum era sora ei. Ştia că Victoria avea să fie ocupată cel puțin cinci minute, schimbîndu-şi hainele de călătorie. Puse în balanță prudența şi tentația mergînd în vîrful picioarelor pînă cînd putu să se uite prin crăpătura uşii.

Celia era în jupon şi cămăşuță şi fredona în timp ce alese o rochie mai veche din dulap şi şi-o vîrî pe cap. Avea avantajul de a se încheia în față, motiv pentru care o şi alesese, şi începu să încheie nasturii.

McLain o privi, fascinat de umerii şi brațele ei goale. Avea şi sîni măricei, ai căror sfîrcuri se zăreau prin cămăşuța subțire. Razele soarelui care pătrundeau pe fereastră îi luminau părul şi el se gîndi, în mod total necaracteristic lui, că arăta ca un înger. Doamne, ce frumoasă era! Şi un pic emancipată, nu ca Victoria. Cu siguranță nu semăna deloc cu Elena. Durerea din vintre se intensificase de cînd o privea şi se gîndi cum ar fi fost să o aibă. Trebuia să țină secret față de Victoria, dar credea că ştie un mod de a face asta.

Aruncă o privire pe hol şi, apoi, din nou la Celia. Ea aproape că terminase să se îmbrace, aşa că el se îndepărtă la fel de atent cum se apropiase. Inima îi bătea cu putere de emoție.

Coborî în bibliotecă şi scoase o sticlă de coniac din sertarul biroului. Acolo era şi un pahar, dar îl ignoră şi duse sticla la gură. Alcoolul îi arse gîtlejul, o fierbințeală plăcută care se potrivea cu cea dinlăuntrul lui.

Dumnezeule, iată ceva ce aştepta cu nerăbdare! Mai luă o înghiţitură pentru a-şi sărbători deşteptăciunea. Trebuia doar să aibă grijă să nu afle Victoria. Era suficient de sensibilă încît să-şi facă bagajele şi să plece, dacă afla că el se culca cu surioara ei, şi umilinţa ar fi fost insuportabilă, după cît se lăudase în Santa Fe cu soţia sa aristocrată. Ar fi putut să mintă, desigur, dar erau atîţia oameni la fermă, încît cineva tot ar fi vorbit şi adevărul ar fi ieşit la iveală.

Era sigur că putea să o aibă pe Celia ori de cîte ori voia şi fata n-ar fi vorbit. Era o copilă prostuţă. Nu trebuia decît să o ameninţe cumva... Se gîndi puţin, încercînd să găsească ceva cu care să o sperie. În cele din urmă, faţa îi fu brăzdată de un zîmbet. Asta era, sigur! Avea să-i spună că, dacă vorbeşte, îi va face rău Victoriei. Se gîndi să spună că ar fi ucis-o pe Victoria, dar i se păru prea exagerat. Fata ar fi putut intra în panică. Frumuseţea planului era că totul era o minciună, dar ea era atît de naivă, încît avea să creadă orice îi spunea.

Avea destul timp să îşi pună planul în aplicare. Cumpărarea cailor fusese o idee genială. Din moment ce ele nu prea cunoşteau zona, nu aveau să se aventureze prea departe singure, dar el îi putea spune lui Roper să le însoţească, dîndu-i ordin să le arate împrejurimile sau să le ducă undeva destul de departe încît să fie plecate cîteva ore. Din cît îşi dăduse seama, Celia nu călărea atît de bine încît să facă asemenea drum, aşa că avea să rămînă acasă. Atunci, avea să fie a lui.

Dacă acei plan nu funcţiona, avea să găsească altceva. Să o păcălească promiţîndu-i că îl putea călări pe Rubio, poate, şi să o îndepărteze de casă. Îl cuprindea nerăbdarea numai la acel gînd.

Celia nu era o tîrfă, ca Angelina; era strîmtă şi tînără...

Se foi pe scaun şi mai luă o înghiţitură de coniac. Roper trebuia să se grăbească să antreneze caii.

După încă o înghiţitură, sticla se goli. Înjurînd dezgustat, împinse sticla goală pe birou, deplasînd nişte hîrtii, şi o licărire argintie îi atrase atenţia.

Încremeni şi stomacul i se strînse. Cînd reuşi să se mişte, mîna îi tremura.

Împinse hîrtiile la o parte, descoperind ceea ce doar zărise.

Un cuţit. Lama era foarte tăioasă.

Nu era al lui. Nu îl lăsase el acolo.

Se uită repede în dreapta şi în stînga. Îi era teamă să se mişte sau să se uite în spate. Îşi încordă auzul ca să surprindă orice sunet care ar fi indicat că mai era cineva în încăpere. Apoi, mintea i-o luă razna.

Sarratt!

Ticăloşii de băieţi nu muriseră sau fantomele lor se întorseseră după el. Trebuia să fie atent acum.

Nu luă cuţitul. Nu putea. Îşi strînse coapsele protector.

Poate că el nu înţelegea ce înseamnă cuţitul. Juana se uită la uşa închisă cu ochii plini de ură. Nu conta dacă el ştia; ea ştia şi era hotărîtă. Dacă o mai atingea o dată, îl omora. Ura crescuse în ea din noaptea aceea cînd o violase el şi ea nu uitase. Nu avea să uite niciodată.

– De ce s-a măritat sora ta cu McLain?

Jake nu vrusese să pună întrebarea şi era furios pe sine pentru că îi scăpase.

Era un gînd care nu-i dădea pace; trebuia să ştie. Celia se uită la el pe deasupra spinării lui Gypsy, periindu-l.

Pentru o clipă, în ochii ei apăru o expresie de persoană în vîrstă.

– Ca să nu ne fie foame, spuse ea apoi.

Nu se aşteptă la acel răspuns. Se uită la ea cu ochii îngustaţi.

– Foame?

– Nu mai aveam nici mîncare, nici bani. Maiorul a zis că le dă mulți bani mamei şi tatei dacă Victoria se mărită cu el. Aşa că s-a măritat.

Acea explicație simplă îl şocă pe Jake. Practic, Victoria fusese vîndută; se măritase cu McLain ca să-şi ajute familia.

Nu mai întrebă nimic şi Celia perie calul în tăcere cîteva minute, după care îl întrebă:

– Cînd o să-l pot călări pe Gypsy?

– Peste vreo săptămînă.

– De ce aşa tîrziu?

– Vreau să fiu sigur că înțelege cum ar trebui să se poarte cînd cineva stă în şa într-o parte.

– De ce trebuie să stau într-o parte? De ce nu pot avea o şa ca a ta?

– Pentru că doamnele nu încalecă.

El era de părere că şeile acelea erau stupide şi periculoase, dar dacă îi spunea acest lucru, ar fi trebuit să-i explice de ce trebuia să folosească aşa ceva, totuşi, şi nu voia să înceapă o asemenea discuție cu ea.

Dacă ar fi cunoscut-o pe Celia mai bine, ar fi ştiut că nu renunța la un subiect pînă nu-l înțelegea.

– De ce doamnele nu încalecă?

El îşi trase pălăria mai mult pe ochi.

– Pentru că li s-ar ridica rochiile şi li s-ar vedea picioarele.

– Atunci, de ce nu poartă şi femeile pantaloni, ca bărbații?

– Pentru că, şi aşa, li s-ar vedea picioarele.

Ea îl privi pe deasupra calului.

– Nu mai mult decît se văd picioarele bărbaților, spuse ea indignată. Prin ce se deosebesc picioarele femeilor de cele ale bărbaților?

Jake se gîndi cît de uşor putea fi încolțit cineva. Putea să-i dea multe răspunsuri, dar se hotărî asupra unuia.

– Sînt mai frumoase.

Ea se uită în jos, evident examinîndu-şi picioarele, deşi erau ascunse sub fusta albastră.

– Dacă sînt mai frumoase, de ce le ascundem? întrebă ea, acum total nedumerită. Mi se pare că bărbații ar trebui să poarte fuste ca să-şi ascundă picioarele, dacă sînt urîte, şi femeile să poarte pantaloni.

El schiță un zîmbet şi se stăpîni să nu rîdă.

– Bărbații trebuie să facă multe munci grele, spuse el. N-ar putea să le facă dacă ar fi împiedicați de fuste, nu crezi? Ți-l închipui pe Maior purtînd rochie şi marcînd tauri? I-ar lua foc juponul.

Celia rîse. Un alt gînd îi trecu prin minte şi se uită la el cu ochii mici, ceea ce o făcu să arate ca o pisicuță feroce.

– Dar femeile poartă fuste cînd fac mîncare.

– Bărbații sînt mai neîndemînatici decît femeile. Femeile se descurcă în fuste; bărbații s-ar împiedica în ele şi ar cădea.

– Uneori şi eu mă împiedic. De aceea cred că ar trebui să port pantaloni.

El capitulă şi făcu singurul lucru pe care îl putea face un bărbat.

– De ce nu o întrebi pe Victoria?

Celia oftă cu regret.

– Nu m-ar lăsa.

Se apucă din nou să-l perie pe Gypsy şi Jake o privi zîmbind uşor. Era încîntătoare. Îşi dădea seama de ce Victoria făcea tot posibilul să o protejeze. Îşi dădea seama şi de ce se lăsase măritată cu McLain; nu ştia ce ticălos era soțul ei şi făcuse tot posibilul să-şi ajute familia. În sinea lui, Jake se gîndi că tatăl lor era un ticălos slab dacă îşi vînduse fiica unui bărbat de două ori mai mare decît ea, dar asta nu însemna că fiica lui nu era o doamnă.

Celia şi Emma aveau să fie responsabilitatea lui Jake după ce avea să se însoare cu Victoria. Îşi dădu seama că avea să mai poarte multe conversaţii asemănătoare cu Celia şi nu ştia dacă să rîdă sau să ofteze. Cel puţin putea să o trimită la Victoria cînd subiectul devenea prea dificil pentru el. Poate putea s-o trimită la Ben cu unele întrebări. Trecuse mult timp de cînd nu îşi mai văzuse fratele în încurcătură; abia aştepta.

CAPITOLUL ŞAPTE

Victoria bătu iapa pe gît şi îi murmură ceva. Animalului îi plăcea toată acea atenţie şi o tot împungea cu capul, încurajînd-o să continue.

– Ce nume o să-i pui? o întrebă Jake trecîndu-i căpăstrul peste cap.

Iapa nu păru deranjată de căpăstru şi îl acceptă fără probleme. Abia cînd îi puse şaua începu să se agite. Se întrebă ce avea să facă atunci cînd o încăleca.

– Nu ştiu.

Se gîndise la asta, căci întotdeauna le puseseră nume animalelor lor, dar nu găsise niciunul potrivit pentru iapă.

– Găseşte ceva care să însemne nărăvaşă şi încăpăţînată, mormăi Jake.

Victoria nu îşi putu reţine un zîmbet.

– Nu e deloc aşa!

– Aşteaptă să te apuce de picior, zise el.

Cînd îi văzu chipul radiind simţi o emoţie ciudată. Într-un fel sau altul, acel cal era o mană cerească, forţînd-o pe Victoria să petreacă mai mult timp cu el. Intenţiona să folosească fiecare minut pentru a o face să fie conştientă de el. Doamnă sau nu, sub acele haine, era o femeie, şi îi plăcea cînd o atingea el.

– Mai bine te dai la o parte sau o să fii muşcată acum, o preveni el şi aşteptă pînă cînd Victoria se mută ca să pună şaua pe spinarea iepei.

Animalul întoarse capul brusc, dar el fu prea rapid şi dinţii iepei clămpăniră în aer.

Victoria rîse şi acel sunet îl făcu pe Jake să simtă o strîngere în piept.

– Poate ţi se pare amuzant, dar n-o s-o călăreşti pînă cînd n-o dezvăţ de toate obiceiurile proaste, spuse el.

Iapa se feri cînd el încercă să strîngă chinga, făcîndu-l să înjure furios, dar nu se sinchisi să-i ceară scuze Victoriei pentru limbaj. Probabil că avea să audă lucruri şi mai rele înainte ca preţioasa ei iapă să poată fi călărită.

– De ce nu-i pui o şa pentru femei? întrebă ea.

– Pentru că trebuie s-o călăresc eu şi sub nicio formă n-o să folosesc aşa ceva.

Victoria rîse din nou. Era amuzant să vadă cum iapa fugea de el; dacă un cal putea avea expresii, atunci, iepei sigur îi plăcea ceea ce făcea. Jake nu se lăsă pînă nu strînse chinga cît de mult voia. Îi spuse iepei cuvinte pe care Victoria nu le auzise niciodată într-o companie politicoasă, dar niciodată nu fu aspru cu ea.

La sfîrşit, o bătu pe gît şi ea întoarse capul, adulmecîndu-i pieptul.

– Îndărătnică afurisită, murmură el, după care luă hăţurile şi îi spuse Victoriei: Urcă-te pe gard. O să-ncerc s-o încalec şi nu cred c-o să-i placă.

Victoria îl ascultă, din moment ce toţi bărbaţii care erau în preajmă se retraseră lîngă gard şi îşi sprijiniră braţele, strigîndu-i lui Jake încurajări, insulte sau sfaturi.

– N-o să rezişti nici zece secunde, Roper.

– Stai în şa...

– Arată-i ce poţi...

– Arată-le idioţilor cum se face... Îmi cer scuze, doamnă.

– Sper să-ţi placă praful, Roper, fiindcă o să înghiţi o grămadă.

– De asta nu mă îndoiesc, spuse Jake zîmbind. N-ar fi prima oară.

Îşi fixă mai bine pălăria pe cap şi îşi vîrî piciorul stîng în scară, după care sări în şa dintr-o mişcare.

O secundă, iapa rămase complet nemişcată, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că cineva era în spinarea ei. Apoi, ţîşni, întîi pe picioarele din spate, se răsuci şi aterizâ cu capul foarte jos. Se arcui, sări şi se răsuci, încercînd să-l trîntească lîngă gard. Oamenii strigau învăluiţi în nori de praf.

Iapa se răsuci din nou în aer şi aterizâ ridicînd picioarele din spate. Jake fu aruncat peste capul ei şi aterizâ cu zgomot. Oamenii rîdeau şi strigau sugestii. O auzi pe Victoria rîzînd şi sunetul acela îl făcu să simtă un val de plăcere, deşi scuipa praf. Jake se aşezâ în şezut. Iapa se potoli imediat ce îl aruncă din şa şi se duse la el împingîndu-l cu botul.

– Afurisită ce eşti, spuse el încet, ridicîndu-se în picioare. Trebuie să înveţi să te porţi ca să te poată călări doamna. N-o să scapi de mine; o să te încalec pînă cînd o să fii atît de obosită încît n-o să mai poţi sări şi, apoi, o să te învăţ să te porţi frumos.

Luă hăţurile şi sări din nou în şa înainte ca iapa să-şi dea seama ce face.

Obosise puţin după primul efort de a-l arunca din şa, dar nu era gata să se recunoască învinsă. Cu flăcări în ochi, se arcui şi se răsuci; încercă totul, dar nu scăpă de omul din spinarea ei. Alergă direct spre gard şi coti exact în ultima clipă, iar unul dintre oameni o trase pe Victoria de pe gard.

– Scuze, doamnă, zise el fără să-şi ia ochii de la omul din şa şi de la cal.

– Nu face nimic. Mulţumesc.

– Da, doamnă.

Iapa mai încercă de cîteva ori să-l arunce, după care începu să alerge de jur împrejurul ţarcului fără să încetinească deloc.

– O să sărim peste gard! strigă el şi o îndreptă direct spre gard.

Îşi luă avînt şi sări cu mult peste gard. Lui Jake îi zbură pălăria, dar el rămase în şa. Se aplecă mult peste gîtul iepei. Cînd avea să-şi consume energia, putea începe antrenamentul cu ea. Nu putea decît să o lase să alerge. În acel moment, era singura soluție.

– Cred că va trebui să înălțăm gardul, spuse cineva.

Victoria privi cum calul şi călărețul se pierdeau în zare.

– Cînd se vor întoarce? întrebă ea.

– Cînd va obosi calul.

Se uită la omul care vorbise. Era acelaşi care o trăsese de pe gard cînd iapa venea spre ea. Se simțea jenată pentru că nu ştia cum îl cheamă şi ar fi vrut să-i mulțumească din nou pentru gest. Îi întinse mîna.

– Vă rămîn îndatorată, domnule...?

– Quinzy, spuse bărbatul.

Se uită la mîna ei şi o şterse pe a sa de pantaloni înainte să i-o strîngă.

– Jake Quinzy, doamnă.

– Mulțumesc că ai acționat atît de repede, domnule Quinzy. Am fost luată prin surprindere şi nu puteam să mă mişc singură.

El îşi trase pălăria mai mult pe ochi.

– Plăcerea a fost a mea, doamnă.

La fel ca mulți dintre ceilalți bărbați, Jake Quinzy îşi ținea tocul mai jos, pe pulpă. Pielea feței era asemeni unui pergament, cu multe riduri care radiau în jurul ochilor, iar favoriții erau puțin grizonați, dar era la fel de zvelt şi musculos ca oricare dintre bărbații mai tineri. Ochii săi, de un cenuşiu amestecat cu căprui, erau goliți de orice emoție cînd o măsură de sub borul pălăriei.

Cum trebuia să se poarte cu astfel de oameni? Habar nu avea ce fel de viață ducea, ce fel de om era. Totuşi, era încă

acolo şi nenumăratele ore de studiu al bunelor maniere o făcură să înceapă o conversație.

– Recunosc că sînt geloasă pe domnul Roper, spuse ea zîmbind. Speram să fiu eu prima care călăreşte iapa aceea.

– E mai bine s-o liniştească altcineva, spuse Quinzy. V-ați putea răni dacă v-ar arunca din şa.

– Doamne, am mai fost aruncată! spuse ea rîzînd cînd îşi aminti cîteva dintre căzăturile pe care le luase. Bănuiesc că toți cei care călăresc sînt aruncați din şa.

– Da, doamnă, aşa cred.

Quinzy avea treburi de făcut, dar rămase lîngă doamna McLain, lăsînd-o să-l atragă într-o conversație măruntă. Rareori avea ocazia să stea de vorbă cu o femeie ca ea. Îl fascina; era la fel de îngrijită ca o profesoară de la şcoala de duminică şi emana un parfum dulce. Pielea ei era albă şi delicată şi el îi simțise trupul fragil cînd o luase după mijloc şi o trăsese de pe gard. Era atît de diferită de el, încît se simțea ca un urs mare, în comparație cu ea. Garnet spunea că e o nesuferită cu nasul pe sus, dar lui Quincy îi părea calmă şi distinsă. Hotărî că nu avea să-l asculte pe Garnet cînd era vorba de doamna McLain.

Iapa alerga ca vîntul. Muşchii ei puternici se încordau şi se destindeau cînd copitele atingeau pămîntul. Jake intră în ritm, strîngînd-o cu picioarele, şi încercă să o facă să răspundă la mişcarea mîinii lui, dar iapa îl ignoră şi el hotărî să o lase să alerge pînă nu mai putea.

Avea o energie uluitoare. El era un bărbat solid, dar ea dădea impresia că era uşor ca fulgul. Mult timp după ce majoritatea cailor ar fi fost epuizați, picioarele ei lungi continuau să alerge fără efort.

Bănui că nu mai alerga din cauza temperamentului, ci de pură plăcere, şi se simți cuprins de admirație. Doamne, ce cal!

Era perfectă pentru Rubio, o iapă extraordinară pentru un armăsar pe măsură. Mînjii lor aveau să-i lase pe toți ceilalți cai în urmă.

Pe de altă parte, Maiorul ar fi putut avea dreptate, oricît de mult îi displăcea să recunoască asta. Putea fi un cal prea dificil pentru Victoria. Avea la fel de multă forță ca majoritatea armăsarilor, deşi Rubio era mai tare.

Treptat, ea încetini, mergînd întîi în galop şi, apoi, la pas. El o bătu pe gît şi o lăudă cu admirație în glas. Nu era nici măcar epuizată; era obosită, dar mersul îi era încă sigur şi scutură din cap, manifestîndu-şi caracterul.

– Bravo, fetițo. Doamne, ce frumos alergi! Eşti gata să ne întoarcem acasă acum?

Ea se opri şi el o lăsă să se odihnească un minut, dar nu descălecă. Era destul de nărăvaşă să o ia la goană înapoi fără el. Cînd răsuflarea îi reveni la normal, el o strînse cu picioarele şi ridică hățurile. Ea fornăi, scutură din cap şi îl ignoră.

Jake înjură uşor şi o îmboldi cu călcîiele. Ea încercă să-l muşte. Se părea că avea să-l aştepte o zi lungă.

Abia după două ore se întoarseră la fermă. Ea răspundea la unele comenzi, dar ignora altele. El îşi ținea nervii sub control şi mîinile relaxate pe hățuri. În ciuda problemelor pe care i le făcuse, era un animal magnific. Încă mai avea suficientă energie ca să se cabreze cînd se apropiară de țarc, ca să demonstreze că el se afla în spinarea ei doar pentru că ea îi dădea voie.

Victoria nu se vedea nicăieri, dar era limpede că lăsase vorbă să fie chemată imediat cum se întorcea el, pentru că se apropie în timp ce el încă scotea şaua de pe iapă. Îşi schimbase costumul de călărie cu o fustă bleumarin şi o bluză cu guler înalt, cu puțină dantelă la gît şi la mîneci. Părea la fel de imaculată ca omătul iarna, în timp ce el era transpirat şi plin de praf şi îl durea şi capul fiindcă stătuse atît de mult în soare fără pălărie.

– Cum s-a descurcat? întrebă ea mîngîind botul iepei.

– A fost egal, mormăi el. Eu am cîştigat uneori, ea, alteori.

El era la fel de asudat ca şi calul şi fața îi era plină de praf. Era exact genul de bărbat pe care ea îl evitase întotdeauna, dar nu se întoarse în casă, aşa cum ştia că ar fi trebuit. În schimb, îl privi cum se ocupă de cal şi imaginea mîinilor şi brațelor sale puternice şi bronzate, o fascina.

– M-am gîndit la un nume pentru ea, zise ea, fiindcă nu ştia ce altceva să spună.

– Şi eu m-am gîndit la cîteva, mormăi Jake.

– Sophie.

El mormăi din nou, un sunet care nu exprima nici aprobare, nici dezaprobare.

– Sophie rămîne, deci.

– N-am vrut să-i pun un nume comun ca Princess sau Duchess, ori vreun nume din mitologie. Doar Sophie.

Tăcu, puțin tensionată, pentru că voia să-i placă alegerea ei.

– Merge, spuse el ducînd calul într-o boxă, după care îi aduse o găleată de apă şi îi dădu să mănînce.

O bătu uşor pe crupa lucitoare şi iapa se mişcă puțin, atît cît să-l înghiontească puțin.

Victoria rîse şi el ridică privirea, cu o urmă de zîmbet pe buze.

– Te-am auzit rîzînd cînd m-a aruncat.

Ea nu păru vinovată şi ochii îi licăriră.

– A fost amuzant. Părea atît de mîndră de sine.

El închise uşa boxei şi îşi sprijini brațele pe marginea de sus. Era atît de aproape, încît ea îi putea mirosi sudoarea şi îi simțea căldura trupului. Înainte să apuce să pună ceva distanță între ei, el îi atinse obrazul cu dosul degetelor.

– Nu m-am supărat, spuse el încet. Îmi place să te aud rîzînd.

Îşi dădu seama că nu rîdea destul. Ar fi vrut să o strîngă la piept şi să o protejeze, să-i ofere o lume în care să rîdă mai mult.

Atingerea lui o derută. Întoarse privirea şi căută să schimbe subiectul.

Sophie era cea mai bună scuză la îndemînă, aşa că întrebă:

– Aleargă bine?

– Dacă aleargă bine, repetă el încet cu admirație în glas. E atît de rapidă şi de puternică încît poate că nu e o idee prea bună să o călăreşti.

Victoria deveni rigidă.

– Călăresc foarte bine şi e calul meu.

– E încăpățînată şi atît de puternică, încît dacă ea vrea să o ia la goană, n-ai putea s-o opreşti.

– Îți repet, e calul meu şi o să-l călăresc.

– Dacă mă gîndesc bine, aveți multe în comun, spuse el privind-o cu intensitate. E mîndră, îndărătnică şi se împotriveşte dacă vrea s-o încalece un bărbat, dar îi place odată ce se obişnuieşte.

Victoria se făcu albă şi făcu un pas în spate, distanțîndu-se de acei ochi verzi şi duri. Era foarte clar ce vrusese să spună şi felul în care o privea.

– Nu, şopti ea. Nu spune asta.

Îşi ridică fusta ca să plece, dar el o apucă de braț şi o trase mai aproape.

– Dacă fugi nu înseamnă că e mai puțin adevărat.

– Te rog să-mi dai drumul, domnule Roper.

– Jake, zise el. Nu-mi mai spune "domnule Roper", ca şi cum nu te-am sărutat şi nu m-ai sărutat. Şi, poate, nu vreau să-ți dau drumul. Poate mai vreau un sărut.

– Taci! spuse ea uitîndu-se în jur disperată şi îngrozită că cineva i-ar fi putut vedea sau auzi.

Pentru Dumnezeu, de ce făcea asta? Putea intra oricine. El îl omorîse pe Pledger ca să nu spună că îl văzuse pe Jake ieşind din odaia ei şi, acum, punea în pericol acelaşi secret în mod intenționat.

– Nu e nimeni în jur, spuse el zîmbind puțin trist şi îi dădu drumul. Nu fi aşa speriată. Doar n-o să strigi "viol" ca să-ți protejezi reputația. N-o să te bag într-o boxă, să-ți ridic fustele, deşi ar fi o idee foarte plăcută, doamnă McLain.

– Jake, te rog.

Poate că o considera mîndră, dar ea era gata să implore, dacă era nevoie.

– Nu sînt acel gen de femeie. Îmi pare rău dacă ți-am dat impresia asta...

– Impresia pe care o am e că eşti o femeie care nu ştie cîtă plăcere îți poate oferi trupul tău...

– Plăcere! spuse ea pe un ton de dezgust.

El fu încîntat că i se confirma bănuiala. Ea nu simțea plăcere cînd McLain îşi făcea datoria de soț. Tot îl mai deranja faptul că ea dormea cu acel ticălos, dar n-ar fi suportat gîndul că îi şi plăcea.

– Da, plăcere, zise el încet. Nu face greşeala să crezi că a mă avea în tine e la fel cu a-l avea pe McLain.

Ea se făcu albă ca varul cînd îşi aminti visele şi fanteziile ruşinoase pe care le avusese în legătură cu el şi fu îngrozită, de parcă el ar fi putut să-i ghicească gîndurile.

Începu să se dea înapoi.

– Nu e bine, şopti ea. Nu putem...

– Aşa, fugi. Cum am mai spus, asta n-o să schimbe nimic. Ne vedem mîine dimineață. La zece.

Ea fugi repede în casă, îmbujorată la față. Avea să-i spună maiorului că vrea pe altcineva să antreneze calul. Dar ce scuză putea să invoce pentru înlocuirea lui Jake?

Nu putea face nimic care să ducă la concedierea lui; era singura protecție pentru Celia.

Nu putea să facă nimic. Era prinsă într-o plasă a împrejurărilor şi nu se putea elibera fără să o pună în pericol pe Celia.

Aşa că, a doua zi dimineață la zece, era afară, cu chipul golit de orice expresie. Jake era deja în şa şi o plimba liniştit pe Sophie prin țarc, învățînd-o comenzile pe care trebuia să le ştie orice cal manierat. Îi aruncă Victoriei doar o privire pătrunzătoare cînd apăru, după care o ignoră şi se concentră asupra iepei.

Soarele era puternic şi ea simți un firicel de transpirație şiroindu-i pe spate. Îşi frecă ceafa, care începea să o usture în ciuda pălăriei cu boruri largi pe care o împrumutase de la Carmita în dimineața aceea. De ce voia, oare, ca ea să fie acolo, cînd doar el lucra cu iapa?

– Ai avut probleme cu ea azi-dimineață? îl întrebă ea, în cele din urmă.

– Puțin. A vrut să sară peste gard şi s-o ia la goană ca ieri. Dar n-a încercat să mă muşte cînd am pus şaua pe ea, aşa că facem progrese.

– Cît mai durează pînă cînd o voi putea călări?

– Depinde.

– De ce ?

– De felul cum se poartă şi de cît de repede învață.

– Domnule Roper, e foarte cald aici. Am lucruri mai bune de făcut decît să stau în soare şi să mă umplu de praf.

El trase de hățuri, oprind-o pe Sophie, şi se uită la ea.

– Bine. Să schimbăm şeile şi poți începe să lucrezi cu ea. Dar nu vreau să aud că te văicăreşti dacă te aruncă.

Inima îi sări în piept Victoriei la gîndul că avea să călărească frumoasa ei iapă şi zîmbi.

– Eu nu mă "văicăresc" cînd sînt aruncată.

– Să vedem cît de bună eşti, spuse el apoi şi o duse pe Sophie în grajd, unde îi scoase şaua, punînd-o pe calul său, după care îi arătă cu capul spre încăperea cu harnaşamente. Şaua ta e acolo. Treci la treabă.

Dacă îşi închipuia că ea nu ştie să pună şaua pe cal, urma să descopere altceva. Victoria găsi una dintre şeile pentru femei pe care Maiorul le cumpărase în Santa Fe şi o pătură pentru şa, şi le duse în locul unde Sophie se mişca agitată.

– Ai grijă la dinți, o avertiză el.

Victoria o mîngîie pe Sophie şi îi vorbi înainte să-i aşeze pătura pe spate. Iapa întoarse capul, urmărindu-i fiecare mişcare. Cînd Victoria ridică şaua, iapa se mişcă, dar nu se îndepărtă. O lăsă să-i pună şaua pe spate şi, în final, întoarse capul, de parcă ar fi fost plictisită, în timp ce Victoria strîngea chingile.

Jake terminase deja să pună şaua pe calul său, un roib masiv, şi veni să o ajute pe Victoria să urce în şaua ei. Ea aştepta să țină mîinile căuş ca să poată pune piciorul, însă el îi cuprinse mijlocul şi o ridică fără niciun efort. Uluită, Victoria se prinse de umerii lui, înfigîndu-şi degetele în muşchii lui. Jake o aşeză în şa şi o ținu acolo, fiind atent la Sophie.

Victoria îşi propti genunchiul drept în oblînc, în timp ce căută scara cu piciorul stîng. Sophie privi în jur, curioasă că purta o povară mult mai uşoară şi o şa ciudată, dar păru să le accepte.

Jake sări în şa.

– Are gura sensibilă, aşa că nu trage cu putere de hățuri. Are nevoie doar de împunsătură cu călcîiul, dar nu o lovi. Asta o înfurie.

Victoria ascultă şi descoperi că nu trebuia să-i dea lui Sophie decît un mic semn în sensul direcției în care voia să meargă. Ieşiră din grajd în razele fierbinți ale soarelui şi se opriră în curte cînd îi strigă Maiorul.

– Ce cal frumos! spuse el apropiindu-se. Da, ne va da mînji minunați cînd o vom împerechea.

Victoria deveni rigidă. Era prima oară cînd auzea de împerecheatul iepei. Pînă la urmă, da, voia un mînz de la ea, dar Sophie era încă tînără şi avea destul timp. Întîi, voia să se poată bucura de noul ei cal.

– Nu vreau ca Sophie să fie împerecheată încă, spuse ea cu fermitate.

Maiorul nici nu se uită la ea. Continua să o examineze pe Sophie, încîntat de felul cum arăta. O bătu pe gît puțin mai tare şi iapa dădu să o ia la goană.

Jake întinse mîna ca să o ajute pe Victoria să o stăpînească şi ea murmură încet ca să o liniştească.

Maiorul îşi propti mîinile în şolduri.

– Ai avut dreptate, Roper. Mînjii de la ea îi vor lăsa în urmă pe toți ceilalți cai din teritoriu, spuse el de parcă Victoria n-ar fi spus nimic.

Ea strînse din buze, dar o soție nu îşi contrazicea soțul în public. Avea să aibă timp mai tîrziu.

– E puternică şi rapidă, spuse Jake pe un ton neutru.

Totuşi, McLain rămase pe loc şi făcu ochii mici.

– Unde vreți să mergeți?

– Mă gîndeam să ne îndreptăm spre rîu şi să-i dăm roată prin nord.

McLain încuviință.

– Cît timp crezi că veți lipsi?

Chipul lui Jake era impasibil, aşa cum era de fiecare dată cînd vorbea cu McLain. Doar aşa îşi putea ascunde ura.

– Vreo două ore.

– Nu vă grăbiți, nu vă grăbiți. Sînt multe locuri de văzut.

În cele din urmă, se îndepărtă, dar nu înainte de a o bate pe Sophie pe gît din nou. Iapa nechează în semn de protest şi se dădu în spate puțin.

Jake întinse mîna din nou pentru a o ajuta pe Victoria, de data aceasta pentru a o prinde în caz că ar fi căzut din şa. Dar ea se ținu bine în şa şi o linişti pe Sophie. Cînd iapa se potoli complet, McLain mergea deja spre casă fără să le mai arunce măcar o privire.

Ticălosul. Jake privi în urma lui sumbru.

Îşi conduseră caii prin curte, după care îi îmboldiră să pornească într-un galop uşor. Jake le urmărea şi pe Victoria şi pe Sophie, dar prima era, într-adevăr, o călăreață bună şi cea din urmă părea să se comporte bine. Se relaxă şi începu să se bucure de drum. Era o zi frumoasă de vară şi femeia pe care avea de gînd să o facă a lui era lîngă el. Astfel de lucruri puteau să amețească un bărbat.

Rîul se afla la vreun kilometru şi jumătate de casă, o panglică lată şi sclipitoare.

– De ce nu s-a construit casa mai aproape de rîu? întrebă ea.

Se gîndi că ar fi fost un lucru înțelept, să fie aproape de o sursă de apă. În spatele casei, curgea un pîrîiaş, dar acesta dispărea în anotimpul secetos.

– Vezi cît de puțin adînc e? În fiecare primăvară se revarsă, spuse el, după care îi arătă spre nord, în stînga lui. Vezi păduricea aia de pe malul rîului? Apa e pînă la brîu. Acolo facem baie vara.

Bărbații făceau baie în rîu? Ea se ruşină din cauza ignoranței ei, căci bănuise că aveau căzi de baie. Dacă s-ar fi gîndit bine, şi-ar fi dat seama că ar fi fost foarte greu să se

aducă şi să se încălzească suficientă apă pentru toţi bărbaţii care lucrau la fermă.

– Cîţi bărbaţi lucrează la fermă?

– Puţin peste o sută.

– Atît de mulţi? N-aş fi zis.

– Doar o jumătate sînt la fermă în orice moment. Ceilalţi sînt la cabane sau pe proprietate. Aceasta are peste jumătate de milion de acri.

Ea fu uluită de mărime. Nimeni nu îi spusese pînă atunci şi ea era prea timidă ca să întrebe, ca nu cumva să semene a lăcomie. Dar avea încredere în Jake şi ceea ce îi spusese el o amuţea. Gîndul că era înconjurată de atît de mult spaţiu o înspăimînta, dar simţea şi bucurie. Se uită în spate, în direcţia de unde veniseră, dar casa era ascunsă de un pîlc de copaci şi de întinderea de pămînt. Cu excepţia lui Jake, era singură, mai singură decît îşi amintea că fusese vreodată. Erau soarele şi pămîntul, rîul, vîntul, calul superb de sub ea şi era minunat. Abia aştepta să înceapă să călărească singură şi îi spuse lui Jake.

El pufni.

– Femeie, gîndeşte-te! Nu poţi să vii aici singură, niciodată.

Ea dădu să spună că putea să facă orice voia, dar îşi dădu seama că el ştia mult mai multe decît ea despre acel ţinut sălbatic şi frumos.

Aşa că întrebă calmă:

– De ce?

– Hacienda e aici de multă vreme, dar asta nu înseamnă că ţinutul e civilizat. Dacă iapa te aruncă din şa aici şi fuge, trebuie să mergi mult mai mult decît un kilometru pînă la casa unui vecin. Nu există vecini. Sînt urşi, pume şi şerpi. Nu doar atît, dar mai sînt şi indienii care atacă vitele, deşi nu mai e atît de rău acum, cînd Navajo sînt în rezervaţie. Furau vitele de sub nasul tău. Şi printre oamenii noştri sînt unii care nu sînt corecţi, în caz că n-ai observat. N-ar fi bine să fii aici singură.

– Cînd o să antrenezi caii Emmei şi Celiei? Atunci o să pot veni cu ele.

– Calul Celiei e gata, dar nu i-am spus, pentru că ar fi vrut să plece singură.

Se uitară unul la altul, înţelegînd, şi Jake zîmbi cu tristeţe.

– S-a tot ţinut de capul meu deja s-o las să încalece ca un bărbat.

Victoria păru îngrozită.

– Ce i-ai spus?

– I-am zis că fustele ar împiedica-o şi că ar trebui să-ţi ceară ţie voie, oricum.

Ochii lui sclipiră plini de amuzament.

– Mulţumesc foarte mult, spuse ea ţîfnoasă, dar nu putu să nu zîmbească. Şi calul Emmei?

– Nici cu roibul domnişoarei Emma nu vor fi probleme. Doar în privinţa acestei domnişoare îmi făceam griji.

– Se comportă perfect.

– Aşa e. Îmi dă emoţii.

Victoria dădu capul pe spate şi rîse, făcînd să-i lunece pălăria; aceasta îi rămase agăţată în panglici. Continuînd să rîdă uşor, dădu să şi-o aşeze la loc.

Jake nu putu să nu se uite la ea; era atît de strălucitoare şi veselă, aşa cum trebuia să fie. Simţi din nou acel nod ciudat în piept, care se transformă, apoi, într-un zvîcnet.

Trase de hăţuri şi descălecă. Ea se opri din rîs şi îl privi surprinsă cum veni şi o luă din şa. Se agăţă de umerii lui, încercînd să se ţină departe de el, dar Jake o lăsă să lunece uşor pe trupul lui pînă cînd cizmele ei atinseră pămîntul. Fusta i se agăţă în catarama cartuşierei, făcînd să i se vadă juponul alb. Ea se făcu roşie la faţă şi încercă să se dea în spate, dar el încă îi cuprindea mijlocul şi o trase mai aproape, lăsînd capul în jos.

Nu fu dur cu ea. Gura îi era caldă, iar limba pătrunse încet şi dulce.

Victoria tremură, dar îi mai simţise sărutul şi tentaţia de a-l simţi din nou era prea puternică. Îi înconjură gîtul cu braţele şi îi întîmpină gura cu mişcări timide şi nesigure ale propriei limbi. El se cutremură, strîngînd-o şi mai tare în braţe şi ea se întrebă dacă îl putea face pe acel bărbat periculos să simtă aceeaşi plăcere fierbinte şi incontrolabilă pe care o stîrnea el în fiinţa ei.

El îşi plimbă mîinile pe spatele ei şi ea se arcui spre el ca o pisică. Jake profită repede de acea dăruire instinctivă a trupului ei şi îi cuprinse sînul cu mîna. Victoria tresări şi deschise ochii brusc. Nimeni nu o atinsese acolo; încercă să se desprindă de el, dar Jake continuă să o mîngîie blînd.

– Opreşte-te! şopti ea.

Mîna lui îi ardea sînul chiar şi prin haine, provocînd o întărire ruşinoasă a sfîrcului. Ea ştia că n-ar fi trebuit să-l lase să facă acel lucru, ştia că n-ar fi trebuit să-i placă, dar o făcea. Plăcerea fierbinte deveni tot mai intensă şi un geamăt uşor i se opri în gît.

El îşi scoase pălăria şi o lăsă să cadă în praf, lîngă ei. Soarele străluci în ochii lui verzi, îngustaţi.

– De ce vrei să mă opresc? întrebă el încet.

Răsuflarea i se înteţise şi trupul îi era încordat.

– Nu se cuvine.

Scuza aceea i se păru slabă chiar şi ei, dar i se înrădăcinase încă din ziua în care trecuse la fuste lungi, lăsînd copilăria în urmă.

Niciodată nu îşi închipuise că avea să fie atît de slabă în faţa impulsurilor propriului trup.

Expresia lui Jake nu se schimbă cînd se uită la ea.

– Ba se cuvine, iubito.

Adevărul acelor cuvinte îl şocă. Ţinuse în braţe multe femei, dar niciuna nu păruse atît de perfectă; niciuna nu îl făcuse să

se simtă "acasă". Era uluitor cum se putea simţi atît de bine şi atît de excitat, în acelaşi timp.

– Trebuie să ne oprim.

Ea ştia că ar fi trebuit să îşi retragă braţele din jurul gîtului lui şi să-l dea la o parte, dar era atît de plăcut să stea acolo, sub razele soarelui, în braţele lui, simţindu-i căldura trupului şi respirîndu-i mireasma pielii, încît nu putu să se desprindă.

– Imediat, spuse el cu o voce răguşită din nou şi ei îi tresări inima cînd se aplecă spre ea.

Forţa i se evaporă complet sub valul de căldură care o cuprinse şi dădu capul pe spate. El îi acoperi gîtul cu muşcături uşoare, după care reveni iar asupra gurii. Îi atinse celălalt sîn şi aceleaşi furnicături o luară din nou cu asalt. O durere surdă începu să se formeze în partea inferioară a pîntecului; se mişcă inconştient, atingîndu-şi şoldurile de ale lui şi el scoase un sunet gutural cînd îi cuprinse şoldurile şi o strivi de trupul său.

Fusese neplăcut cu Maiorul. Cu Jake, ea nu voia decît să se agaţe, căutînd orbeşte mai multă plăcere. Îşi strecură mîinile în părul lui încălzit de soare şi îşi lipi palmele de capul lui pentru a-l ţine pe loc şi a se bucura de mai mult sărutări. Gustul lui era ameţitor, un amestec de cafea şi tutun, şi răsuflarea lui o umplu, o contopire nu mai puţin intimă decît aceea a limbii lui care o căuta pe a ei.

Sophie se mişcă nerăbdătoare, împungîndu-i. Jake înălţă capul.

– Afurisită ce eşti, zise el răguşit.

Victoria respira sacadat. Se dădu în spate, luîndu-şi faţa în mîini. După încă un minut ar fi fost întinsă pe jos, în praf, pentru el. Acel gînd era într-o asemenea contradicţie cu felul în care gîndise mereu despre sine, încît se simţi devastată; acum, trebuia să-şi recunoască slăbiciunea. Îl dorea pe Jake Roper într-un fel carnal, pe care nu îl mai putea nega. Fusese

îngrozitor de geloasă cînd îl văzuse făcînd dragoste cu fiica vînzătorului ambulant; numai acel gînd făcea să i se întețească bătăile inimii, în timp ce prezența lui îi producea aproape durere.

Dumnezeule mare. Îl iubea.

Întotdeauna crezuse că, pentru a iubi un om, era nevoie să-l cunoşti de multă vreme şi să existe prietenie la bază. Acum ştia că se putea porni de la dorință fizică, că nu era necesar să placi persoana respectivă şi că standardele vechi păleau în fața ei.

Părul lui era ciufulit, buzele umflate şi expresia dură, cînd se luptă cu propria dorință. Se aplecă încet să îşi ridice pălăria, de parcă fiecare mişcare trebuia calculată.

După ce o puse pe cap, zise:

– Al naibii să fiu dacă o să-mi cer scuze.

– Nu, aprobă ea în şoaptă.

– N-a fost ultima oară, adăugă el mîngîindu-i obrazul palid cu un deget. O să fii femeia mea, dar nu se va întîmpla în praf, cu soarele arzînd pielea asta albă şi frumoasă. Vom fi în pat, Victoria, cu uşa încuiată, şi nu va trebui să ne temem că ne va întrerupe cineva.

Anii în care mama ei o învățase lucruri îi strigau să nege acea presupunere arogantă că ea ar fi fost la cheremul lui, dar nu putu. Nu se putea minți pe sine, nu se putea ascunde în dosul unor reguli severe, care nu mai erau valabile în acel ținut sălbatic. Îl dorea; nu putea să pretindă contrariul.

Gemu în sinea ei şi izbuti să şoptească:

– Nu pot. Sînt măritată.

– Măritată! spuse el şuierător. Eşti măritată cu un criminal şi un fustangiu ticălos. Cum crezi că a pus mîna pe fermă? Crezi că a dat bani pe ea? A ucis familia căreia îi aparținea, Sarratt; a violat-o pe Elena Sarratt înainte să-i tragă un glonț în cap. Ăsta e bărbatul căreia vrei să-i fii credincioasă, bărbatul care s-a dus în patul unei tîrfe a doua zi după ce te-ai măritat cu el.

Cuvintele lui erau asemeni unor lovituri. Greața îi întoarse stomacul pe dos şi se prăbuşi în genunchi, vărsînd.

Cu chipul întunecat, Jake luă bidonul de apă şi îşi udă eşarfa de la gît. După ce închise bidonul la loc, se aşeză în genunchi lîngă Victoria şi îi şterse fața cu blîndețe. Ea luă eşarfa şi o puse pe obraji, încercînd să stăpînească starea de greață care încă îi tulbura stomacul la gîndul că asemenea individ o atinsese.

– De unde ştii de familia aceea, de Sarratt? întrebă ea, în cele din urmă, cu o voce înăbuşită.

– Zvonurile circulă, zise el întinzîndu-i bidonul. Bea puțină apă.

Ea îşi clăti gura şi scuipă în praf şi abia după aceea bău. Ar fi trebuit să-i fie îngrozitor de ruşine să verse şi să scuipe în fața unui bărbat, dar, într-un fel, aceste lucruri erau mărunte după tot ce-i spusese Jake. Înălță capul şi îl privi cu mîna streaşină la ochi.

– Nu pot să mai stau aici, zise ea simplu. O să le iau pe Emma şi pe Celia şi o să plecăm. Nu pot să mai stau în aceeaşi casă cu el.

Jake înjură cînd auzi că voia să plece.

– Nu, spuse el.

Ea îl apucă de braț.

– Dar nu pot să mai rămîn.

– Trebuie să rămîi. Eu sînt aici, Victoria. Voi avea grijă de voi.

– Ce poți să faci tu? Nu tu eşti în casă cu el, nu tu trebuie să stai cu el la masă şi să-l priveşti în față, să-l asculți...

– Nu va mai dura mult, spuse el.

Nu vrusese să-i spună atît de multe, dar ea reacționase mai violent decît se aşteptase la aflarea adevărului despre soțul ei.

Privirea ei tulbure se limpezi cînd se uită la el.

– Ce vrei să spui?

– Am auzit nişte zvonuri şi asta-i tot ce pot să-ţi spun. Ai încredere în mine, Victoria. Rămîi. Voi avea eu grijă de tine.

Ochii lui verzi o priviră pătrunzători. Pentru o clipă, ea fu pe atît de înspăimîntată de el pe cît era de scîrbită cînd se gîndea la Maior; era ceva dur în ochii lui, ca şi cum nimic nu i-ar fi stat în cale. Totuşi, el era bărbatul pe care îl iubea, oricît de periculos ar fi fost. Dacă pleca, putea să nu-l mai vadă niciodată. Inima i se strînse de durere la acel gînd.

– Bine, şopti ea. Voi rămîne.

CAPITOLUL OPT

Ea abia suportă să se uite la Maior în seara aceea, la cină. Mîncarea nu avea niciun gust. Se gîndea tot timpul la ce îi spusese Jake despre felul cum soţul ei o violase şi o omorîse pe acea femeie. Îi era frig din cauza repulsiei, procesul ei de gîndire fiind încetinit de imaginile oribile care îi umpleau mintea, atît de clare de parcă le văzuse ea însăşi.

Luă o înghiţitură de apă.

– E o casă veche. A cui a fost înainte ?

Se îngrozi imediat de cum rosti acele cuvinte. De ce spusese asta, oare? Şocul o făcea să fie proastă.

McLain deveni rigid şi faţa lui rumenă căpătă o culoare pămîntie.

– De ce întrebi? Cine a vorbit despre asta?

Nu mai putea decît să pretindă că era curioasă. Fu conştientă că Emma devenise mai atentă, dar nu îndrăzni să se uite la verişoara ei.

– Nimeni. Mă întrebam în legătură cu casa. Cît de veche e?

El aruncă o privire în jur repede, ca pentru a se asigura că nu pîndea nimeni în umbră.

– Nu ştiu. Sigur n-a zis nimeni nimic?

– Sigur. E o arhitectură de pe vremea misionarilor spanioli, nu-i aşa? E superbă şi trebuie să aibă cel puţin două sute de ani. Nu ştii?

McLain aruncă încă o privire în jur. Nimeni nu vorbise; la naiba, nu mai trăia nimeni din cei care ştiau, în afară de Garnet, Quinzy şi Wallace, acum că Roper îi dăduse lui Pledger un bilet spre iad. Ea întreba doar pentru că era o casă veche; aristocraţii din sud, ca ea, puneau mult preţ pe lucrurile vechi.

– Cam aşa ceva, cred, mormăi el, ştergîndu-şi fruntea cu şervetul.

– Cum se numea familia care a avut-o înainte?

– Nu-mi amintesc, spuse el prea repede.

Juana intrase cu Lola pentru a strînge masa şi auzi întrebarea Victoriei. Îi aruncă Maiorului o privire încărcată de ură şi spuse:

– Sarratt, senor. Familia se numea Sarratt.

El ţîşni în picioare, spumegînd de furie.

– Nu pomeni numele ăsta în faţa mea, cătea afurisită! tună el azvîrlind farfuria pe jos cu o mişcare rapidă. Afară! Te omor! La naiba, te învăţ eu minte să te mai amesteci în lucruri care nu te privesc...

Juana se feri, dar el o apucă de braţ şi o plesni peste faţă cu toată puterea. Lola se dădu înapoi, apăsîndu-şi pumnii pe gură ca să nu plîngă. Juana ţipa şi ar fi căzut sub forţa loviturii dacă nu o ţinea el de braţ. Celia ţipă, albă la faţă, şi Emma se ridică în picioare.

O furie rece ca gheaţa explodă în Victoria. I-ar fi plăcut foarte mult să-şi lovească soţul în clipa aceea, dacă ar fi putut. Se repezi înainte cînd el ridică braţul să o lovească pe Juana din nou şi îl apucă de încheietura mîinii, furia dîndu-i suficientă putere ca să-l împiedice.

– Domnule McLain! spuse ea cu o voce rece şi aprigă.

Ochii ei albaştri păreau aproape lipsiţi de culoare cînd îl priviră, asemeni unor ochiuri de gheaţă în jurul unor punctişoare negre.

O clipă, crezu că avea s-o lovească şi pe ea, atît de furios era fiindcă fusese împiedicat să o pedepsească pe Juana. Se întoarse spre ea cu un mîrîit, dar ea rămase pe loc, albă la faţă şi cu maxilarul încleştat.

El încremeni, privind-o, în timp ce faţa i se golea de culoare. Lăsă braţul jos, încet.

– Cum îndrăzneşti? spuse ea cu greu printre dinţii încleştaţi. Acestea nu sînt nici vorbele, nici gesturile unui gentleman. M-ai făcut de ruşine.

Instinctiv, ea alese să-l lovească în punctul cel mai vulnerabil, faţada sa de respectabilitate. Oricît de fragilă ar fi fost, era singura ei armă contra lui.

El se făcu roşu din nou şi le aruncă o privire Emmei şi Celiei, care îl priveau îngrozite. La naiba! După cum îl privea fata acum, nu avea să-l lase nici măcar să o atingă, cu atît mai puţin să se culce cu ea. Iar Victoria îl privea ca şi cum el s-ar fi tîrît chiar atunci de sub o piatră, cu nasul ei de aristocrată strîmbat în semn de dezgust.

Era numai vina cătelei aceleia mexicane, care pomenise numele de Sarratt în faţa lui, făcîndu-l să-şi piardă controlul. Dacă ar fi găsit văgăuna în care se tîrîse mucosul acela de Sarratt ca să moară, ar fi scuipat pe hoitul lui. Dar poate că nu murise... Se gîndi iar la cuţitul din bibliotecă şi îşi aminti de acel cuţit sclipitor şi ochii plini de ură ai băiatului.

Avu senzaţia că i se umflă pielea, ca şi cum stătea să-i plesnească. Se uită la femeile care îl acuzau în tăcere şi privirile lor erau asemeni unor cuţite care sclipeau în întuneric. Se răsuci pe călcîie şi ieşi din încăpere ca o furtună, mergînd atît de repede, că parcă alerga.

Suspinele Juanei erau înăbuşite, dar răsunau în liniştea rămasă în urma lui McLain. Victoria o luă pe după umeri.

– Îmi pare rău, şopti ea. Îmi pare rău.

Juana suspina întretăiat.

– Eşti rănită? o întrebă Victoria.

Întrebarea aceea o afectă pe Juana într-un mod ciudat. Înghiți în sec, ridică ochii injectați spre Victoria şi spuse cu o voce nesigură:

– O să vă facă rău.

– Ba nu, spuse Victoria îndreptîndu-se şi ochii ei albaştri erau hotărîți.

Lucrurile se schimbaseră; nu avea să mai tolereze prezența acelui monstru în dormitorul ei, dacă ar mai fi încercat să vină din nou.

Ar fi țipat cît o țineau puterile, ar fi vărsat, dacă îndrăznea să o atingă. Avea să plece, îşi lua familia şi avea să plece dimineață.

Dar Jake îi spusese să rămînă. Spusese că va avea grijă de ea. Mai spusese şi că nu avea să mai dureze mult.

Oare ce vrusese să spună? Că plănuia să le ia de acolo?

Acel gînd o îngrozea, dar ştia că ar fi riscat. Dacă fugea cu un alt bărbat avea să fie marcată pe viață, indiferent de împrejurări sau că soțul ei era un criminal. Ar fi fost exclusă din societate şi acel gînd o făcu să simtă un fior rece. Dar ce însemna asta acolo? Nu atît de mult cît însemna Jake. El o speria, o înfuria, dar o făcea să se simtă atît de vie încît forța sîngelui care îi trecea prin trup îi provoca durere. Dacă era cu el fără să fie căsătoriți, sufletul avea să-i fie condamnat; dacă nu era cu el, avea să fie condamnată la moarte în viață fiind.

El devenise mai important pentru ea decît propria-i viață şi asta o speria mai mult ca orice altceva.

O linişti pe Lola; Juana nu mai plîngea şi nu se lăsa mîngîiată.

– Maiorul n-o să facă nimic, le asigură Victoria, sperînd că nu mințea.

Aceea era altă responsabilitate; trebuia să se asigure că ele nu aveau de suferit din cauza ei. Se întrebă ce părere avea să aibă Jake despre a avea grijă de şase femei şi zîmbi slab. Oricare ar fi fost planurile lui, ea era sigură că nu era pregătit pentru aşa ceva.

– Întoarce-te la treburile tale, spuse ea liniştitor, bătînd-o pe Juana pe umăr. Îți promit că n-o să facă nimic şi, dacă încearcă, țipă după mine.

Lola o luă după umeri pe Juana, care acceptă cu rigiditate acea îmbrățişare. Urma roşie a mîinii lui McLain căpăta o tentă întunecată pe fața Juanei. Lola o conduse în bucătărie.

Chipul Celiei era întunecat, cînd ea era o persoană foarte deschisă.

– Mă duc la culcare, murmură ea şi fugi din încăpere.

Emma privi uluită după ea şi dădu s-o urmeze, dar se opri şi se întoarse spre Victoria.

– Vino în camera mea, spuse ea. Putem vorbi acolo.

Sus, se aşezară amîndouă pe marginea patului ca să stea de vorbă aşa cum făceau de cînd erau mici.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Emma direct.

Victoria strînse pumnii amintindu-şi ce spusese Jake; acum era convinsă că acele cuvinte oribile erau adevărate.

– Jake mi-a spus că Maiorul a furat ferma de la familia Sarratt, după ce i-a ucis pe toți. A zis că Maiorul a violat femeia – nu-mi amintesc numele ei – şi apoi a împuşcat-o în cap.

Emma se făcu albă ca varul cînd auzi tonul calm al Victoriei.

– Dacă e adevărat...îngăimă ea. Dumnezeule, l-ai întrebat despre familia Sarratt...

– Am vrut să văd cum reacționează, spuse ea cu flăcări în ochi. Soțul meu e un criminal, un violator şi un hoț. Tot ce-a spus Jake a fost adevărat.

– Ce-o să facem? întrebă Emma ridicîndu-se şi începînd să se plimbe prin odaie. Nu putem rămîne aici, dar cum o să plecăm? Mă îndoiesc că Maiorul McLain ne-ar împrumuta bani şi ne-ar lăsa să-i folosim trăsura. Va trebui să găsim un motiv să mergem din nou la Santa Fe şi să plecăm de-acolo cumva.

– Nu pot să plec. Nu încă.

Emma o privi uimită.

– De ce? Tu singură ai zis că e un violator şi un criminal! Cum poţi să rămîi?

– Jake m-a rugat să rămîn.

– Ah.

Cu acea silabă, Emma arătă că înţelegea tot. Se gîndi la situaţia lor. În cele din urmă, spuse:

– Victoria, ştii că vei avea sprijinul meu oricum vei avea nevoie. Întotdeauna ai fost cea puternică, cea care ne-a hrănit şi cînd nu era mîncare. Poate nu mai eram în viaţă azi dacă n-ai fi avut curajul să-ţi sacrifici fericirea măritîndu-te cu Maiorul. Dar cum putem să rămînem? De ce nu pleacă Jake cu noi?

– Nu ştiu, spuse Victoria. Poate plănuieşte să ne ia de-aici; doar m-a rugat să rămînem şi a zis că n-o să mai dureze mult.

– Ai încredere în el?

– Am încotro? E singura noastră protecţie.

Ar fi avut încredere în el dacă ar fi crezut că o făcea din respect pentru ea sau chiar şi dintr-un sentiment de bine şi rău, dar avea senzaţia că o făcea din propriile motive, care nu aveau nicio legătură cu dreptatea sau cu ea însăşi.

McLain era lac de sudoare şi globii oculari i se mişcau repede în dosul pleoapelor închise. În visele lui, tocmai ieşea din trupul inert al Elenei cînd o figură hidoasă sărea asupra lui dintr-un ungher întunecat al odăii. Era mucosul de Sarratt cu cap de lup şi ochi galbeni strălucitori; în loc de mîini, avea nişte

gheare albe, lungi şi încovoiate. Se repezi spre organul genital al Maiorului cu acele gheare iar şi iar şi, în vis, McLain urla şi se rostogolea prin odaie, dar trupul masiv îi era tot în pat şi mîinile îi zvîcneau. Băiatul îi sfîşia gîtul cu colţi însîngeraţi şi ochii galbeni erau atît de aproape încît McLain se vedea în ei. Pînă la urmă, ghearele îi atinseră vintrele şi el urlă ca o fiară cînd organul îi fu retezat...

Se trezi brusc, privind îngrozit în odaia întunecată, de parcă se aştepta ca figura aceea din iad să sară asupra lui din vreun ungher. Umbrele se întindeau spre pat. Nu se putea mişca. Nu putea decît să stea întins, lac de sudoare, aşteptîndu-şi moartea oribilă. Inima îi bătea nebuneşte şi duhoarea transpiraţiei sale provocate de groază umplea odaia. În liniştea aceea nu se auzea decît respiraţia sa anevoioasă.

Încă îl căuta. Ticălosul nu murise. Era undeva, cu cuţitul lui sclipitor, aşteptînd o ocazie, aşteptînd să-l prindă singur, aşteptînd...

În cele din urmă, McLain îşi făcu destul curaj ca să se dea jos din pat şi să aprindă o lumînare. Flacăra fragilă îl lumina doar pe el, lăsînd încăperea într-o beznă şi mai adîncă. Avea nevoie de mai multe lumînări, mai multă lumină. O lampă cu petrol, da, asta îi trebuia. Vreo două lămpi cu petrol.

Cu mîinile tremurînd, găsi încă trei lămpi şi le aprinse, răspîndindu-le prin odaie ca să alunge întunericul. Voia mai multe, dar nu avea curaj să deschidă uşa dormitorului ca să coboare să le aducă. Dacă Sarratt aştepta ghemuit de partea cealaltă a uşii? Avea să aştepte pînă se făcea ziuă şi să aibă grijă să aducă mai multe lămpi înainte de lăsarea serii. Dacă avea suficientă lumină, ticălosul nu mai avea cum să se ascundă în umbră şi el avea să fie în siguranţă.

Jake o bătu uşor pe Sophie pe crupă ca să ştie că era în spatele ei, dar era pregătit să sară imediat într-o parte, în caz

că ar fi lovit cu piciorul. Nu avea chiar atîta încredere în ea. Observă că prezenta semne că ar fi fost în călduri, aşa că hotărî să nu ia calul său în ziua aceea cînd ieşea cu Victoria. Era mai sigur dacă lua altă iapă, atît pentru Victoria, cît şi pentru sine.

– Ai rezolvat-o cu iapa aia afurisită? întrebă McLain venind în spatele lui.

Jake se uită la el, observîndu-i ochii roşii şi faţa nebărbierită. Arăta ca şi cum ar fi băut toată noaptea. Ura rece din sufletul lui Jake se înteţi şi mai mult, aşa cum se întîmpla de fiecare dată cînd se uita la McLain.

– O să fie bine, spuse el, dar nu mai adăugă şi faptul că avea îndoieli că avea să fie vreodată docilă.

Sophie avea să fie mereu prea nărăvaşă. Avea să fie mereu îndărătnică şi arogantă şi avea să-i placă să alerge.

– Intră în călduri.

McLain mormăi.

– Încearc-o mîine dimineaţă cu alt armăsar. Dacă e pregătită, pune-l pe Rubio cu ea.

Jake încuviinţă scurt.

– Ieşi cu Victoria în dimineaţa asta?

– Nu ştiu.

Fiecare muşchi i se încordă. Nu voia să vorbească despre Victoria cu McLain. Ura să-i audă numele rostit de gura murdară a acelui om, ura să ştie că ea purta numele de McLain.

– Arată-i împrejurimile, spuse McLain deodată şi ochii îi licăriră.

Jake ridică din umeri.

– Sigur.

Insistenţa lui McLain era puţin ciudată, dar lui Jake îi convenea, aşa că nu se gîndi prea mult.

– O s-o trimit afară. De ce n-o duci la North Rock? I-ar plăcea.

– E la vreo două ore de aici.

– Ai zis că se pricepe. O să facă faţă, spuse McLain după care se întoarse şi porni grăbit spre casă.

Jake privi în urma lui îngustînd ochii. Era ciudat. S-ar fi zis că McLain i-o arunca pe Victoria în braţe, dar care să fi fost motivul?

Poate că acel episod din Santa Fe cu Pledger îl făcuse bănuitor; poate că McLain credea că o să-l prindă pe Jake purtîndu-se prea familiar cu soţia sa şi ar fi avut un motiv să-i tragă un glonţ în cap. Nimeni n-ar fi scos o vorbă; un bărbat avea dreptul să-şi protejeze familia. Ideea părea tipică pentru Garnet.

Jake puse şaua pe Sophie şi pe încă o iapă; în mai puţin de jumătate de oră, Victoria apăru în costumul de călărie. Părea palidă, dar două pete aprinse de culoare îi ardeau în obraji. Nu se uită la el cînd o săltă în şa.

– Unde mergem? întrebă ea cînd se depărtară de casă.

– Nicăieri anume. Călărim doar.

În niciun caz nu avea să meargă la North Rock.

– Nu voiam să călăresc azi.

El o privi cu atenţie. Părea mai tulburată decît în urmă cu o zi. Blestemata ei de conştiinţă. Ori de cîte ori avea timp să se gîndească, anula orice progres făcuse el. Furia, încă aproape de suprafaţă după întîlnirea cu McLain, clocotea în el.

În niciun caz nu avea s-o lase să se îndepărteze iarăşi de el.

– Din cauza a ceea ce s-a-ntîmplat între noi ieri? întrebă el.

– Nu s-a-ntîmplat nimic! spuse ea muşcîndu-şi buza de ruşine că negase atît de repede, pentru că nu era adevărat.

Ascunzîndu-se de ceea ce simţea nu făcea să dispară totul.

– Pe naiba, izbucni el trăgîndu-şi iapa mai aproape de Sophie.

Ea îi aruncă o privire scurtă, disperată. Ochii lui verzi licăreau periculos sub borul pălăriei.

– Ştiu, spuse ea şi înghiţi în sec. Îmi pare rău, doar că...

Înghiţi din nou.

– Aseară l-am întrebat a cui a fost ferma înaintea lui. Nu voia să răspundă şi, atunci cînd Juana a zis că a fost a familiei Sarratt, el a devenit violent şi a lovit-o.

Cuvintele ei erau sacadate şi vocea, încordată.

– E adevărat tot ce ai spus, altfel el n-ar fi reacţionat aşa. Nu suport să locuiesc în aceeaşi casă cu el. Cît va mai dura, Jake? O să ne iei de-aici? Merg oriunde vrei, numai să plecăm.

Ea puse capăt şuvoiului de cuvinte, aşteptînd ca el să spună că urmau să plece curînd. Dar el o privi furios şi liniştea era întreruptă doar de zgomotul copitelor şi răsuflării cailor, de zdrăngănitul pintenilor şi scîrţîitul pielii. Se simţi extrem de jenată. Oare îl înţelesese atît de greşit? Nu vrusese să spună că avea să le ia de-acolo?

– Nu-i mai pomeni de familia Sarratt, spuse Jake cu o voce seacă.

Victoria păli şi mai mult. Ridică hăţurile şi o îmboldi pe Sophie cu călcîiul pentru a merge mai repede. Iapa nu avea nevoie de prea multe îndemnuri. Ţîşni în faţă de parcă ar fi fost pe arcuri şi Victoria fu încîntată de entuziasmul ei. Nu voia nimic mai mult decît să se îndepărteze de Jake Roper, să nu se mai uite la faţa lui şi să-şi vadă propria prostie.

Jake înjură şi porni după ea. Dacă iapa pe care o călărea n-ar fi fost crescută pentru viteză pe distanţe scurte, nu ar fi depăşit-o atît de repede. Cînd ajunse în dreptul ei, îi smulse hăţurile din mîini, făcînd-o pe Sophie să încetinească.

– Să nu mai faci asta niciodată, se răsti el şi mai furios din cauza pericolului prin care tocmai trecuse ea.

Victoria nu ştia de cîtă viteză era capabilă Sophie sau cît de îndărătnică era.

– Altfel ce faci? strigă ea trăgîndu-l de braţ. Dă-mi hăţurile!

El strînse din dinţi.

– Victoria, calmează-te, spuse el apoi încercînd să aibă răbdare.

Chiar şi furios, el fu uimit de atitudinea ei sfidătoare. Încă de la început îl înfruntase, cînd chiar şi bărbaţi înarmaţi mergeau în vîrful picioarelor în preajma lui. O fi fost ea pudică, dar laşă nu era.

Ea lăsă mîna jos şi întoarse capul.

– Îmi cer scuze.

Dumnezeule mare, de cîte ori avea să-i ceară scuze în ziua aceea? Oricît ar fi fost de groaznic, trebuia să o facă.

– Am înţeles greşit ce ai spus. Credeam că ai vrut să spui că noi...

Se opri, însă, neputînd să găsească nişte cuvinte care să-i lase puţină demnitate.

El nu îi vedea decît obrazul palid.

– N-ai interpretat greşit nimic, spuse apoi încet.

Privirea pe care i-o aruncă ea fu atît de încurcată, încît ar fi vrut să o îmbrăţişeze chiar în clipa aceea, dar erau încă prea aproape de casă. Ar fi fost nebun să rişte atît de mult, mai ales acum, cînd Ben era pe drum. Dacă avea răbdare, se alegea şi cu ea şi cu ferma, dar tensiunea era atît de mare, încît ţinea pumnii strînşi.

– Să mergem cît mai departe de casă, zise el. Ştiu un loc unde putem merge.

Inima îi bătea foarte tare, dar îl urmă. Era o enigmă pentru ea la fel ca în prima zi cînd îl cunoscuse şi o îngrozea gîndul că punea în mîinile lui nu numai propria viaţă, ci şi pe cele ale Emmei şi Celiei. Era un pistolar, un om care trăia aducînd moarte. Nu îi putea citi gîndurile, era extrem de imprevizibil. Dar prefera să fie cu el şi în primejdie decît în siguranţă fără el.

Călăriră relaxați, fără să vorbească, vreo o jumătate de oră. Se aflau într-o vale frumoasă şi îngustă, acoperită de iarba şarpelui galbenă. Un pîlc de plopi de pe culmea unui deal se aplecau uşor în adierea vîntului pe care ei nu îl simțeau în vale. Într-acolo se îndreptau acum.

Cînd ajunseră printre copaci, el trase de hățuri şi descălecă.

– Nu ne poate vedea nimeni aici, spuse el cuprinzîndu-i mijlocul şi dînd-o jos din şa.

Nu adăugă şi faptul că, dat fiind că se aflau mai sus, ar fi văzut dacă se apropia cineva; nu avea rost să o sperie, în cazul în care suspiciunile lui ar fi fost neîntemeiate. Primul său imbold, cînd îi simți trupul subțire în mîini, fu să o strîngă în brațe şi să nu se mai sature de ea. Parfumul ei delicat şi dulce îl ispitea. Ajunse într-un punct în care aproape că nu îi mai păsa că nu era nici momentul, nici locul potrivit. Nu i-ar fi luat mult să-i ridice fusta, dacă asta era tot ce voia. Dar el voia mai mult decît cîteva minute de împerechere. O voia în totalitate, voia să se cufunde în dulceața ei. Nu voia să rişte să îşi distrugă planurile presînd-o prea tare.

Legă hățurile lui Sophie de o creangă a unui copac, dar iapa lui fu legată superficial. Victoria tot evita să-l privească, cel puțin pînă cînd el îi luă mîna şi i-o sărută.

Atunci, ea îi aruncă o privire plină de tristețe şi el se întrebă la ce se gîndea, oare?

Nu mai cunoscuse niciodată o femeie cu atîtea principii morale.

Continua să trăiască într-o lume fantastică a bunelor maniere; de ce anume era nevoie ca să deschidă ochii şi să-şi dea seama că viața în Vest era grea şi singura regulă era aceea de a rămîne în viață prin orice mijloace?

– Să ne aşezăm, propuse el şi, cu cizma, făcu o movilită din ace de pin.

Ea se aşeză pe movilită, aranjîndu-şi fusta cu grijă, aşa încît să-i acopere ghetuțele joase. El se întinse lîngă ea, sprijinindu-se în cotul stîng.

– Am nişte planuri, spuse el după vreun minut. O să te scap de McLain, dar va mai dura puțin.

Ea luă un băț şi îl plimbă prin praf.

– Şi Emma şi Celia?

– Şi pe ele.

Nu era nicio problemă, îşi spuse el. Bineînțeles, ea nu ştia că planurile lui erau de a-i lua locul lui McLain, nu de a pleca.

– Cît va mai dura? şopti ea. Nu mai suport mult.

– Nu ştiu exact. Va trebui să ai răbdare pînă va veni timpul.

Era aproape insuportabil gîndul de a o lăsa să intre în casa aceea ca soție a lui McLain şi, dacă era atît de rău pentru el, oare cum se simțea ea? Dar trebuia să o facă deocamdată. El avea să se revanşeze față de ea după aceea, cînd ferma avea să fie din nou a lui şi a lui Ben.

Ea întoarse capul, întrebîndu-se cum îi putea cere aşa ceva dacă simțea măcar pe jumătate pentru ea ceea ce simțea ea pentru el. Se temea că răspunsul era că el nu simțea la fel. Simți o durere puternică, dar ochii îi rămaseră uscați şi bărbia fermă; n-ar fi avut niciun rost să se plîngă. Dacă nu o iubea, nu o iubea. Cel puțin, o dorea atît de mult încît să fie cu ea, ceea ce îi oferea ocazia de a-i cîştiga iubirea, pînă la urmă.

Jake îi cuprinse bărbia cu mîna înmănuşată şi o întoarse cu fața spre el.

– Nu te bosumfla, spuse el cu puțină asprime. Fac tot ce pot şi va trebui să ai răbdare.

– Nu mă bosumflu, zise ea.

– Atunci, nu mai întoarce capul.

Ea îl privi în față.

– Nu ştiu nimic despre tine şi nu înțeleg nimic. Cred că am dreptul să fiu îngrijorată.

– Nu-mi dau seama cum poți să spui asta după ziua de ieri. E ceva între noi, Victoria. Fie că "înțelegi" sau nu. De ce altceva aş face tot posibilul să te ajut?

– Nu ştiu. Asta mă îngrijorează.

Văzu un licăr în ochii lui verzi, dar dispăru înainte să îşi dea seama ce însemna.

– Eşti atît de închis în tine, încît nimeni nu te cunoaşte. Simt că-mi pun viața în mîinile tale fără să ştiu nimic despre tine.

– Ştii că te vreau.

Ochii ei albaştri păreau răniți.

– Da, ştiu asta.

El vru să-i simtă pielea, aşa că îşi scoase repede mănuşile şi îi atinse fața din nou. Îşi strecură degetele prin părul ei, în timp ce, cu degetul mare, îi mîngîie obrazul de catifea. Razele soarelui, care se strecurau printre copaci, îi mîngîiau părul. Pielea ei părea aproape străvezie, în timp ce, în ochi, îi sălăşluiau secrete pe care el nu şi le putea închipui. Un val de dorință îl cuprinse atît de intens, încît asudă brusc. Doamne, trebuia să aibă măcar puțin din ea, altfel exploda.

– Nu-ți face griji, murmură el şi o trase la piept. Voi avea grijă de tine. Ai încredere în mine şi nu spune nimic nimănui.

Gura i se contopi cu a ei şi Victoria descoperi că, cel puțin cît el o ținea în brațe, nu îşi făcea griji pentru nimic.

Celia auzi pe cineva venind şi se duse repede în ascunzătoarea ei din pod, temîndu-se că era Garnet care încerca s-o prindă singură, aşa cum îi spusese Victoria că avea să încerce. La fel de agilă şi tăcută ca o pisică se întinse pe jos, lipindu-şi ochiul de o crăpătură în podea.

Văzu că nu era Garnet, ci Maiorul, care mergea încet prin grajd şi se uita în toate boxele.

– Celia, spuse el încet, pe un ton linguşitor. Eşti aici? Vreau să-ți arăt ceva.

Ea nu se mişcă, dar închise ochii, ca să nu-l mai vadă. Nu mai suporta să-l vadă; avea ceva ce i se părea respingător, deşi nu putea spune exact ce anume. Parcă era înconjurat de un nor negru, un întuneric malefic. La început, încercase să-l placă, de dragul Victoriei. Dar nu reuşise şi, acum, abia mai suporta să fie în aceeaşi încăpere cu el.

– Celia, strigă el din nou. Vino aici, fetițo. Vreau să-ți arăt ceva.

Ea simți un fior rece prin tot corpul. Rămase nemişcată cît îl privi ieşind din grajd. Avea să stea ascunsă pînă se întorcea Victoria.

Maiorul spusese că mergeau la North Rock, dar Garnet se pricepea la luat urma şi, din cît văzuse, nici nu se îndreptaseră spre Rock. Îi urmărise avînd grijă să nu fie văzut. Ajunseseră într-o vale, unde el ezitase să-i urmeze, căci ar fi putut să-l vadă din orice punct. Presupunînd că aveau să se întoarcă pe acelaşi drum, îşi alese un loc, ascunzîndu-şi calul după nişte stînci de mărimea unui cal mai mic.

Dădu la o parte cîteva pietricele cu piciorul şi se aşeză. Cu puşca într-o mică scobitură a stîncii, cu pălăria pe ochi ca să-i ferească ochii de razele soarelui, el aşteptă.

Sophie se mişcă agitată cînd Jake o urcă pe Victoria în şa şi el se gîndi o clipă să o urce pe iapa lui. Dar, după scurtul dans, Sophie se potoli.

– Ține bine hățurile, spuse el încălecînd, la rîndul lui. Azi e agitată.

Victoria se aplecă şi îi mîngîie gîtul ca satinul.

– Pare în regulă.

– Intră în călduri.

Victoria roşi.

– Ah, spuse ea stins.

Jake conduse caii în afara pîlcului de copaci, aplecîndu-se mult ca să evite crengile şi fiind atent la Sophie, asigurîndu-se că nu încerca s-o azvîrle pe Victoria. Sophie muşcă zăbala agitată, neplăcîndu-i faptul că cealaltă iapă mergea în faţa ei. Fără să aştepte imboldul Victoriei, mări pasul pînă cînd fu cu jumătate de gît în faţa celeilalte şi ieşi dintre copaci cu intenţia de a prelua conducerea.

Victoria ţinea hăţurile bine, trăgînd de ele atît cît să o încetinească pe Sophie, dar fără să-i rănească gura. Iapa fornăi, scuturînd din cap. Jake îşi aduse iapa lîngă ea.

– Poţi s-o stăpîneşti?

– Da. Vreau să alerge. Ce-ar fi să le lăsăm să se distreze?

Amintindu-şi cum alerga Sophie, el scutură din cap.

– Calul ăsta nu poate ţine pasul cu ea. O s-o lăsăm să alerge cînd o să fiu cu armăsarul meu.

Cîteva lucruri se întîmplară simultan. Sophie, nervoasă din cauza reţinerii, se ridică pe picioarele din spate şi ţîşni de lîngă iapa lui Jake. Victoria se dezechilibră, dar reuşi să rămînă în şa şi să ţină hăţurile. Jake înjură şi se aplecă să prindă hăţurile exact în clipa cînd o pocnitură sfîşie aerul în faţa lor.

Victoria abia sesiză un bîzîit, cînd Jake se aruncă de pe cal şi, în cădere, o trînti şi pe ea la pămînt. Căzu pe spate şi, pentru o clipă, nu văzu decît nişte pete negre şi roşii. Cînd vederea i se limpezi, Jake o trase repede spre nişte tufişuri.

– Stai aici, îi spuse el scurt.

Ea nu avu încotro; nici n-ar fi putut să se mişte. Ameţită, îl văzu dînd fuga la cal şi scoţînd puşca din teacă. Apoi, aplecat, veni repede înapoi la ea.

– Eşti teafără? o întrebă el fără să se uite la ea, ci scrutînd valea.

– Da, izbuti ea să spună, deşi nu era sigură.

Observă pata roşie de pe cămaşa lui de un albastru deschis şi şocul o făcu să se ridice în şezut. Fusese împuşcat! Cineva trăgea în ei.

– Să-ţi văd braţul, spuse ea, scoţînd o batistă din buzunarul fustei.

El nu se întoarse.

– Nu-i nimic, e doar o zgîrietură. Glonţul n-a pătruns.

– Să văd, repetă ea cu încăpăţînare şi se aşeză în genunchi.

El o împinse la loc, aruncîndu-i o privire scurtă şi rece.

– Stai jos. Ar putea fi încă aici.

Victoria strînse din buze şi, vîrîndu-şi degetele pe sub centura lui, îl trase în jos. El se dezechilibră şi se aşeză lîngă ea.

– La naiba...

– Ar putea să te împuşte din nou! Eşti o ţintă mai mare ca mine.

Ochii lui erau reci ca gheaţa.

– N-a tras în mine. Dacă iapa aia nu se agita, erai moartă acum.

Ea îl privi şocată. De ce ar fi vrut cineva s-o împuşte?

– Probabil că cineva vîna.

Asta trebuia să fie. Nu îşi putea închipui că era altceva.

El mormăi.

– Un vînător care trage aşa prost o să moară de foame. În niciun caz doi oameni călare nu pot fi luaţi drept căprioare sau altceva.

Scoase pistolul din toc şi i-l dădu.

– Ştii să tragi?

Ea mînuise pistoale de duel; în timpul războiului, păruse un lucru înţelept să ştii cîte ceva despre arme. Îşi încleştă mîna pe patul pistolului şi îl ridică.

– Oarecum, şopti ea.

– Atunci, împuşcă pe oricine vezi, în afară de mine, îi zise el, după care dispăru după nişte tufişuri.

Ea rămase nemişcată, atentă la orice zgomot. Iapa lui păştea liniştită puţin mai încolo, dar nu o vedea şi nici nu o auzea pe Sophie. Păsările ciripeau, insectele zumzăiau şi o adiere uşoară de vînt îi trecea prin păr. Trecu aproape o oră pînă cînd îl auzi strigînd "E în regulă."

Se ridică şi îl văzu venind spre ea cu Sophie.

– Oricine a fost a dispărut, spuse el. A tras din spatele acelor stînci. Cred că a aşteptat o vreme, după urme. Un singur om. Şi urmele lui duc direct spre rîu.

Ar fi putut să se ducă după el, dacă ar fi avut timp. Dar nu avea. Trebuia s-o ducă pe Victoria înapoi la fermă. Avea să verifice după aceea, dar deja cel care o făcuse avea să aibă destul timp ca să-şi şteargă urmele.

Ea insistă să-i examineze rana de pe braţ şi i-o legă cu batista ei. Obrajii îi erau palizi, dar nu ţipase şi nici nu devenise isterică, nici cînd o trîntise de pe cal. Părul i se desfăcuse pe jumătate, era plină de praf şi fusta îi era ruptă. Acum nu prea mai arăta ca o doamnă, dar se ţinea tare. El nu ştia cine încercase s-o omoare, dar sigur avea să afle. Şi, atunci, avea să fie cu un ticălos mai puţin pe pămînt.

CAPITOLUL NOUĂ

Jake intră în salon cînd luau cina. Nu se uită în jur, pentru că nu suporta să vadă casa aceea şi să ştie că McLain locuia în ea. Se uită direct la Victoria, cu o expresie întunecată, şi îşi dădu seama după chipul ei că nu spusese nimic despre ce se întîmplase.

Nu ştia de ce, dar nu era problema lui.

– Cineva a tras în doamna McLain azi, îi spuse el brusc lui McLain, care ridicase privirea surprins în clipa cînd el intrase în încăpere. Dacă iapa nu s-ar fi agitat, ar fi fost moartă acum.

McLain se făcu roşu la faţă.

– A tras în ea! Nimeni de la fermă n-ar trage în soţia mea.

– Am descoperit locul unde a stat la pîndă. Cineva a încercat s-o omoare. N-am nicio îndoială.

Celia stătea nemişcată pe scaunul ei, fără să se citească nimic în privirea ei, dar uitîndu-se la McLain.

– Au fost fraţii Sarratt, spuse ea încet.

McLain mătură farfuria cu o singură mişcare a braţului. Se ridică pe jumătate în picioare şi se uită furios la ea.

– N-au fost blestemaţii ăia! urlă el. Sînt morţi cu toţii!

Vocea îi era şi dură şi disperată, în acelaşi timp, de parcă s-ar fi îndoit de propriile cuvinte. Trînti cu pumnul în masă, făcînd ca farfuriile şi paharele să zdrăngăne.

– Afurisitul ăla de Duncan Sarratt şi căţeaua aia de nevastă-sa au murit amîndoi. La fel şi bastarzii lor jumătate mexicani! Sînt morţi, vă spun eu!

Jake îşi stăpîni impulsul de a-l împuşca în cap chiar în clipa aceea.

Ura îl făcu să nu observe spaima Maiorului. Puterea de care avu nevoie ca să-şi stăpînească furia îl făcu să-i fie greu să vorbească.

– Femeile să nu mai călărească pînă nu aflu cine a fost. Azi după-amiază l-am urmărit pînă la rîu, dar s-a întunecat înainte să descopăr locul unde a ieşit din apă. O să încerc din nou mîine.

– Găseşte-l, spuse McLain respirînd anevoios pentru a-şi stăpîni furia. Şi omoară-l pe nenorocit.

Jake le salută pe femei din cap şi ieşi la fel de brusc cum intrase.

McLain încă mai gîfîia şi ochii injectaţi priveau în gol. Victoria se scuză încet şi o scoase pe Celia din încăpere. Cînd se îndepărtară destul, îşi apucă sora de braţ.

– De ce ai spus asta? şopti ea agitată. Ai văzut cum a făcut aseară, cînd Juana a pomenit numele lor!

– Îl urăsc! spuse Celia ridicînd privirea. Am vrut să-l văd speriat, ca aseară. Îl urăsc!

Se desprinse din mîna ei şi o rupse la fugă în sus pe scări pînă în odaia ei, unde trînti uşa.

Victoria o văzu pe Emma în spate cînd se întoarse; era albă la faţă şi tremura. Se uită la ea cu ceva ce aducea a groază în privire.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă ea cu o voce tensionată. Dumnezeule, cineva a vrut să te omoare!

– Şi n-a reuşit. Iar Jake a fost rănit la braţ. N-am vrut să te îngrijorezi.

Şi nici nu vrusese să vorbească despre asta. Era calmă la suprafaţă, dar se simţea speriată şi vulnerabilă.

Ceva urma să se întîmple şi ea nu înţelegea nici ce, nici de ce, doar simţea nesiguranţa tot mai mare din viaţile lor.

– Trebuie să plecăm de-aici, spuse Emma.

– Nu pot!

Dădu să vorbească din nou, dar îi făcu semn din cap s-o urmeze. Nu voia să rişte să le audă cineva. Merseră în odaia Emmei şi închiseră uşa. Victoria se apropie de fereastră.

– Am mai vorbit despre asta aseară. Nu pot să plec fără Jake.

Emma se aşeză pe marginea patului cu mîinile împreunate.

– Îl iubeşti?

Suna la fel de şocant acum ca şi prima oară cînd îşi spusese acel lucru în sinea ei. Era o doamnă căsătorită, o Waverly din Augusta; el era un pistolar, un om care ucidea fără pic de emoţie. Încă o şoca gîndul că acele lucruri contau foarte puţin.

– Da.

– El te iubeşte?

– Mă... mă doreşte.

Era greu să scape de Emma.

– El te iubeşte?

– Nu.

Recunoaşterea aceea o umplu de durere. Văzuse dorinţă fizică în ochii lui, nu şi dragoste.

– Atunci, cum poţi să-ţi rişti viaţa stînd lîngă el?

– Tu l-ai fi lăsat pe Jon? o întrebă Victoria. Chiar dacă ai fi ştiut că el nu simţea pentru tine la fel cum simţeai tu pentru el, l-ai fi lăsat?

Buzele Emmei tremurară şi ea îşi privi mîinile.

– Nu, spuse într-un tîrziu. Nu, nu l-aş fi lăsat.

– Atunci, ştii de ce rămîn. Tu şi Celia puteţi să vă întoarceţi în Augusta.

– Nici pe tine nu te las. Şi ştii că nu avem la ce să ne întoarcem în Augusta.

Şi, poate, nu era nimic nici acolo, în acel ţinut superb şi sălbatic, în afară de moartea provocată de cineva care avea un motiv să o vrea moartă. Se părea că, acolo, acel motiv nu trebuia să aibă prea mult sens.

– Dacă voi păţi ceva, promite-mi că o iei pe Celia şi plecaţi imediat.

Emma o privi, albă ca varul.

– Ai grijă să nu ţi se întîmple nimic, şopti ea.

După ce ieşi din camera Emmei, Victoria bătu în uşa Celiei. O găsi stînd tăcută la fereastră şi privind în curte. Nu ridică privirea zîmbind, cum făcea de obicei.

Victoria îi puse o mînă pe umăr, întrebîndu-se ce se întîmplase, oare, de îi dispăruse fericirea din ochi, lăsînd în urmă acea indiferenţă ciudată.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă ea pe un ton blînd.

Celia simţi un fior rece.

– Mă striga, şopti ea. Aşa cum strigi o pisică. M-am speriat şi m-am ascuns în pod. L-am privit printr-o crăpătură în podea cum mergea pe acolo, uitîndu-se în boxe şi strigîndu-mă. Aş vrea ca acei Sarratt să-l omoare.

Victoria îşi simţi gîtlejul strîngîndu-se de spaimă.

– Cine? întrebă ea. Garnet?

Celia o privi cu un amestec de frică şi ură.

– Nu. Maiorul.

Victoria nu dormi în noaptea aceea, fiind mult prea încordată. Pur şi simplu, nu putea să ţină ochii închişi.

Privea în tavan, întrebîndu-se dacă făcea bine hotărînd să rămînă, dacă avea vreun drept să le pună pe Emma şi pe Celia în asemenea pericol. Dar, oare, avea de ales? Stînd în pat, fără să doarmă, făcu un jurămînt: dacă Maiorul se atingea de Celia sau îi făcea vreun rău, avea să-l omoare cu mîna ei.

Uşa dintre odăi se deschise şi ea îngheţă pe loc. Întoarse capul şi se uită la silueta solidă care se clătina în prag. Dumnezeule, nu...

– E aici? întrebă McLain împleticit şi ea îl simţi duhnind a whiskey.

Îşi umezi buzele şi se ridică în şezut. La cine se referea? Oare îl văzuse cineva pe Jake sărutînd-o? Se uită la el, încordată şi gata să o ia la fugă dacă se apropia mai mult.

– Cine?

– Sarratt. Blestematul ăla. E aici?

Ea abia dacă înţelegea ce spunea.

– Nu. Nu e nimeni aici, vezi foarte bine, zise ea cu gîtlejul uscat.

– Încearcă să mă omoare şi o să te omoare şi pe tine, ca să se răzbune pe mine. Nimic nu i-ar plăcea mai mult unui Sarratt decît să pună mîna pe femeia mea.

Părea aproape lăudăros şi se clătina pe picioare, ca o salcie în bătaia unui vînt invizibil.

– Ai zis că au murit toţi.

El izbucni într-un rîs ciudat, înfundat.

– Da, dar poate că nu. Poate că nu. N-am găsit cadavrele băieţilor. Ştiai asta? Nu le-am găsit niciodată cadavrele. Dacă Sarratt s-a întors, o să ne omoare pe toţi în paturile noastre, mai ales pe tine. Acolo i-ar plăcea să te găsească. Da, în pat. I-ar plăcea să te înjunghie şi să te audă ţipînd, aşa cum ţipa maică-sa... Eşti sigură că nu-i aici?

Gîtlejul ei era uscat; înghiţi în sec înainte să răspundă.

– Sînt sigură.

– N-o să poată ajunge la mine, mormăi el întorcîndu-se în odaia lui. O să fiu cu ochii-n patru şi o să ţin lămpile aprinse. Da, multe lămpi... fără umbre.

Uşa se închise. acoperindu-i mormăielile.

Îşi pierduse minţile. Victoria privi ţintă uşa. Nu îi venea să creadă că are o conştiinţă, dar trecutul lui sîngeros îl bîntuia, jucîndu-se cu mintea lui. Deşi ştia că e nebun, ea nu putu să nu simtă un fior rece. Dacă era adevărat că unul dintre băieţii Sarratt supravieţuise, era de înţeles că nu avea să ezite să se răzbune pe McLain, distrugîndu-l pe el şi familia lui, la fel cum distrusese el familia Sarratt.

Cineva trăsese în ea în ziua aceea. Dacă n-ar fi fost Jake... dacă Sophie nu s-ar fi agitat chiar atunci...

Oare cineva voia s-o omoare ca să se răzbune pe McLain? Îşi dădea seama că el avea duşmani.

Nu găsise niciodată cadavrele băieţilor.

Dacă unul dintre ei supravieţuise, oare îl ura pe McLain atît de mult încît să distrugă o familie întreagă, aşa cum făcuse el? Îl ura atît de mult încît să vrea să-i omoare soţia?

Se cutremură, pentru că ştia că răspunsul era "da".

A doua zi dimineaţă, Jake îl puse pe Rubio în ţarc cu Sophie. Armăsarul necheză cînd simţi mirosul iepei şi o adulmecă. Erecţia îi era vizibilă deja. Sophie se trase nervoasă într-o parte, deşi stătuse nemişcată cu mai puţin de jumătate de oră în urmă, cînd o mirosise un alt armăsar. Jake înjură, dar îi legase deja picioarele din faţă, aşa că nu avea să plece nicăieri.

Rubio necheză din nou, de data aceasta furios, şi o muşcă pentru a-i arăta cine era şeful. Sophie întoarse capul imediat şi îl muşcă şi ea. Rubio încercă să se urce pe ea, dar Sophie se feri, nechezînd speriată. Dacă ar fi fost o iapă sălbatică, ar fi luat-o la goană pe dealuri, într-un efort de a-şi salva fecioria, şi el ar fi fugit după ea. Dar, cu picioarele legate, în ţarc, Sophie nu avea nicio şansă.

Rubio se ridică iar pe picioarele din spate şi o prinse cu dinţii de ceafa arcuită, penetrînd-o. Sophie ţipă, cutremurîndu-se sub greutatea şi impactul armăsarului, dar acum stătea nemişcată, aşa cum îi dicta instinctul.

Victoria auzi ţipătul iepei şi se încruntă îngrijorată. Lăsă jos lucrul şi se duse la fereastră, însă nu putu să vadă nimic. Curioasă să vadă ce anume provocase agitaţia şi întrebîndu-se dacă Sophie îl trîntise din nou pe Jake, ieşi în curte şi privi spre grajd.

Rubio era afară şi o ataca pe Sophie. Fu cuprinsă de panică şi, fără să stea pe gînduri, o luă la fugă spre ţarc. Întotdeauna ştiuse că acel cal era periculos; Un fior rece o străbătea ori de cîte ori îl vedea...

Atunci, îl văzu pe Jake privind liniştit şi alţi cîţiva angajaţi erau în preajmă. Îl văzu pe Rubio muşcînd-o pe Sophie de gît, îi văzu mişcările şi se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de un zid. Dumnezeule! Se împerecheau! Iapa ei frumoasă era împerecheată cu acel criminal. Acest lucru o revoltă la fel de mult ca gîndul de a-l avea pe McLain în patul ei.

– Opriţi-vă!

Nu vrusese să strige, dar cuvintele îi ţîşniră de pe buze.

Jake întoarse capul. Victoria era la jumătatea distanţei între casă şi grajd, cu ochii mari de groază. Începu să alerge spre el.

Cîţiva bărbaţi erau în preajmă pentru a ajuta, dacă era nevoie, şi el se încruntă cînd îşi dădu seama că nu voia ca Victoria să asiste la împerecherea cailor şi ceilalţi să o vadă. Ieşi din ţarc şi porni spre ea, prinzînd-o de braţe cînd încercă să treacă mai departe.

– Opreşte-l! îngăimă ea, încercînd să scape din strînsoare. Ia-l de pe ea!

El o scutură uşor, răsucind-o ca să nu vadă caii.

– Nu pot să-i opresc. Ce-i cu tine?

Era albă la faţă şi cu ochii ieşiţi din orbite.

– Nu voiam să fie împerecheată, spuse ea pe un ton sugrumat. Ştiai asta. Nu acum. Mai ales nu cu el!

Purtarea ei îl enervă; era ceva obişnuit să se împerecheze cel mai bun armăsar cu cea mai bună iapă, pentru a se obține cei mai buni mînji. O răsuci, forțînd-o să pornească înapoi spre casă.

– Credeai c-o s-o împerechem cu vreo mîrțoagă?

Degetele lui îi pătrundeau în carne; aproape că o tîra în graba de a duce înăuntru, departe de ochii celorlalți. Era furios că o văzuseră asistînd la un act sexual, chiar şi între animale. Nu se opri decît cînd ajunseră în curte.

– Du-te înapoi în casă. N-ar fi trebuit să vii afară.

Faptul că el nu înțelegea nimic fu asemeni unei palme peste față. Ea nu se aştepta la compasiune, dar măcar că înțelegea că avea dreptul să simtă astfel. Se trase din mîna lui şi întoarse capul ca să nu mai vadă şi să audă caii, care se împerecheau.

– Credeam că e iapa mea, zise ea încet. Nu mi-am dat permisiunea să fie împerecheată.

– Eu am sugerat să fie împerecheată cu Rubio înainte ca Maiorul s-o cumpere, zise Jake pierzîndu-şi răbdarea. Pentru asta a cumpărat-o, nu ca să-ți facă o plăcere. L-am convins să mă lase s-o pregătesc pentru tine; altfel, ai fi călărit un cal asemănător cu cel al Emmei. Ieri, am hotărît să-l punem pe Rubio cu ea. Nu îi face rău şi vei avea un mînz frumos de la ea.

– Ba nu, zise ea privindu-l în ochi. Maiorul va avea un mînz frumos de la ea.

Apoi, se întoarse şi dădu să intre în casă.

El îi puse mîna pe umăr şi o răsuci, înfuriat de felul cum îi întorsese spatele.

– Nu te mai purta prosteşte. Aici nu eşti în Sudul tău neprețuit; nu ne permitem să pierdem un animal bun. Chiar ai crezut că e cumpărată numai ca s-o călăreşti tu?

Victoria înălță bărbia, mîndria împiedicînd-o să-şi arate durerea. N-ar fi deranjat-o atît de mult dacă ar fi fost alt armăsar.

– Bănuiesc că aşa am crezut, zise ea pe un ton lipsit de expresie. În definitiv, calul Emmei n-a fost folosit pentru munca la fermă, şi nici iapa Celiei.

– Nu sînt la fel ca Sophie, zise el încercînd să o facă să priceapă că nu avea sens să se comporte astfel. Ți-am spus, nu va păți nimic. Cînd o să aflu cine a tras în tine ieri şi vom fi din nou în siguranță, vom putea să călărim, ca înainte.

Expresia ei nu se schimbă.

– Mă tem că nu, domnule Roper, zise ea şi dădu din nou să intre în casă. Nu am cal.

Deci, îi spunea din nou "domnul Roper"? Furia puse stăpînire pe el în timp ce se întorcea în țarc.

Caii terminaseră, dar niciunul dintre bărbați nu se apropia de Rubio, iar Sophie era agitată ori de cîte ori se apropia vreunul dintre ei. Acea situație nefamiliară o făcuse să devină nervoasă şi, cînd era nervoasă, Sophie muşca.

Tot furios, Jake îl duse pe Rubio în boxă, bătîndu-l pe gît şi spunîndu-i că făcuse o treabă foarte bună. Rubio fornăi, cu urechile puțin pe spate. Jake nu se întoarse cu spatele la cal cînd ieşi din boxă şi închise uşa. Dacă mînzul avea să aibă temperamentul părinților lui, mai bine îl împuşcau de cînd se năştea, fiindcă nimeni n-ar fi putut să-l călărească.

Sophie se feri de el, ridicînd picioarele legate de parcă ar fi vrut să scape de frînghie. Avea sînge pe gît în locul unde o muşcase Rubio. Afurisitul, întotdeauna era dur cu iepele. Jake îi murmură liniştitor lui Sophie pînă cînd ea rămase nemişcată şi îl lăsă să se apropie. El o mîngîie şi văzu cum îi dispăru expresia sălbatică din ochi. Cînd se aplecă să-i scoată frînghia, ea îl împunse cu capul, afectuoasă.

Fir-ar să fie, oare tot ce ținea de femei era contradictoriu?

Ar fi vrut s-o scuture bine pe Victoria. Se purtase ca şi cum n-ar mai fi putut s-o călărească niciodată pe Sophie şi îşi vărsase năduful asupra lui.

Răbdare. Trebuia doar să aibă răbdare. Dar era din ce în ce mai greu.

În zilele care urmară, Victoria nu mai ieşi din casă. Nici Celia şi nici Emma.

Cele trei femei îşi petrecură timpul cu treburile de zi cu zi, aruncîndu-şi reciproc priviri încordate şi mute, dar continuîndu-şi activităţile cu un aer liniştit. Ce altceva puteau să facă?

Isteria nu ar fi rezolvat nimic.

Celia stătea mereu pe lîngă sora şi verişoara ei, căutînd instinctiv siguranţa companiei lor. Abia suporta să stea în aceeaşi încăpere cu Maiorul cînd mîncau.

McLain arăta tot mai rău, pe zi ce trecea. Ochii lui păreau în permanenţă roşii şi umflaţi, era tras la faţă şi nebărbierit. Victoria se îndoia că se şi spăla, fiindcă emana mereu un miros acru. Îl auzea noaptea, mergînd încolo şi încoace de partea cealaltă a uşii şi mormăind singur, iar acele zgomote o făceau să se înfioare. Era nebun. Nu putea să simtă niciun pic de milă pentru el; acea pedeapsă părea foarte potrivită pentru crimele lui. Dar se temea de ce avea să se întîmple cînd realitatea nu avea să mai aibă niciun sens pentru el. Ar fi putut zice că unul dintre băieţii Sarratt era în încăpere cu ei şi ar fi început să tragă cu arma. Sau, şi mai rău, ar fi putut crede că ea era femeia pe care o violase şi o omorîse şi avea să repete episodul. Mai bine era ucisă de la început decît să-i suporte atingerea.

Nu ştia cît avea să mai suporte. Îşi petrecea timpul aproape de casă, avînd grijă ca Celia să fie mereu supravegheată, neputînd să se plimbe călare atît cît ar fi vrut. Noaptea, fixa cu privirea uşa dintre odăi, ascultînd mormăielile şi rîsetele tot mai nebuneşti ale Maiorului. În jur era un aer ameninţător de care

ea nu putea să scape, deoarece era şi afară şi înăuntru. Pericolele pîndeau la tot pasul.

Garnet îl urmărea pe McLain cu ochii îngustaţi. Blestematul îşi pierdea minţile, zicînd că băieţii Sarratt se întorceau ca să-i omoare pe toţi. Lucrurile nu ieşiseră aşa cum plănuise el.

Nu reuşise să împuşte femeia şi, de atunci, nu mai ieşise să călărească. Era furios şi pe Roper, fiindcă se ostenise mult să îi pună din nou potcoave calului, ştiind că Roper examinase foarte atent urmele de la locul pîndei.

Acum nu mai putea să încerce să omoare femeia, iar McLain îi agita pe toţi cu aiurelile lui legate de băieţii Sarratt, care se întorceau din mormînt ca să se răzbune.

Poate că ar fi trebuit să facă ceea ce plănuise iniţial, şi anume să-l omoare pe Maior. Cel puţin, i-ar fi închis gura. Doar că nu putea face asta pînă cînd nu găsea un mod de a scăpa de Roper. Garnet nu îşi dădea voie să îşi spună că se temea de Roper. Punea acest lucru pe seama precauţiei, fiindcă era extrem de rapid cu pistolul şi la fel de periculos ca un urs grizzly rănit.

Will Garnet se mîndrea cu faptul că nu se temea de nimeni, dar şi că era destul de deştept încît să ştie că existau oameni cu care nu trebuia să se pună. Roper era unul dintre ei.

Jake Quinzy se opri lîngă el, privindu-l şi el pe Maior cum mergea spre casă clătinîndu-se. Quinzy scuipă în praf înainte să vorbească.

– Maiorul mă sperie. Sînt aici de multă vreme, dar mă gîndesc că ar fi timpul să plec.

Garnet rînji.

– Te sperie vorbăria aia despre Sarratt?

Quinzy scuipă din nou.

– Nu, zise el cu o privire rece. Dar nu-mi place nici să lucrez pentru un nebun.

Lui Garnet nu-i plăcea să vorbească nimănui despre planurile lui, dar avea nevoie de arma lui Quinzy.

– S-ar putea ca Maiorul să nu mai fie prea mult timp pe-aici.

Quinzy mormăi şi se gîndi la vorbele lui.

– Vrei să-i iei locu'?

– Nu văd de ce nu.

– N-am nimic împotrivă, zise el, după care făcu o pauză. Doar dacă n-ai în plan să-i faci rău doamnei McLain. Atunci n-aş fi de acord.

Garnet îl privi uimit. Quinzy nu se dăduse niciodată înapoi de la nimic. Dar nu era momentul să se certe cu el acum. În schimb, spuse:

– Am planuri pentru soră-sa. Planuri bune, adăugă el rîzînd.

Rîse şi Quinzy.

– Chiar e drăguță, nu? Crezi că între picioare e la fel de blondă ca în cap?

Doar acel gînd îl făcu pe Garnet să respire mai repede. Acela era încă un motiv pentru care era supărat; nu o mai văzuse pe Celia ieşind din casă de zile întregi. Femeile stăteau ascunse în casă de parcă i-ar fi atacat indienii.

– Cînd ai de gînd să faci ceva? întrebă Quinzy.

– Habar n-am.

Acum îşi dorea să nu fi spus nimic, pentru că, dacă nu făcea ceva, avea să pară un laş. Pe de altă parte, nu putea face nimic pînă cînd nu ajungea la soția Maiorului.

Aşa că nu putea decît să aştepte.

Un călăreț singuratic şi plin de praf se apropie de fermă tîrziu, într-o după-amiază, alunecînd în şa de oboseală. Angelina Garcia îl văzu prima şi ochii îi scînteiară la gîndul de a avea un bărbat nou, dar nu se mişcă de lîngă peretele hambarului.

Următorul care îl văzu pe călăreț fu unul dintre pistolari. Îl înghionti pe Garnet şi i-l arătă pe străin. Garnet privi fără prea mult interes; probabil că era încă un hoinar, la fel ca miile de indivizi care veniseră în Vest după război, căutînd de lucru.

Jake îl privi pe călăreț, dar nu făcu niciun efort să-i vorbească sau să-i atragă atenția. Avea să aibă destul timp mai tîrziu. Ce naiba făcea, apărînd acolo astfel? Dacă cineva observa asemănarea dintre ei, oamenii aveau să devină bănuitori. Dar cînd străinul întoarse capul, Jake îşi înăbuşi un zîmbet, văzînd că avea o barbă scurtă şi de culoare închisă. Deştept.

Omul căuta de lucru şi Garnet se gîndi la asta. Nu trebuia să-l întrebe pe Maior de fiecare dată cînd angaja un văcar, fiindcă obişnuiau să plece aşa cum veneau. Dar, oricît de murdar şi obosit era, omul acela nu arăta a văcar.

Poate că îl trădau ochii, reci şi inexpresivi; poate că părea puțin cam prea relaxat cu arma la brîu, al cărei mîner era tocit de atîta folosință. După el, era un pistolar, poate chiar unul căutat. Le prindea bine încă un om, dar Maiorul voia să-i vadă personal. Sigur, Maiorul se purtase atît de ciudat în ultima vreme, încît Garnet s-ar fi mirat dacă ar fi vorbit logic.

La naiba cu Maiorul. Oricum, nu prea mai conta ce îi plăcea lui.

– Găseşte-ți un loc, îi spuse Garnet. Te pricepi să manevrezi chestia aia de la brîu?

– Trăiesc, zise omul simplu, descălecînd.

– Cum te cheamă?

– Tanner.

Garnet nu îl întrebă dacă era numele sau prenumele. La naiba, poate că nici nu era numele lui adevărat.

Tanner se ocupă întîi de calul său epuizat. Îi dădu apă şi de mîncare, după care îl perie şi îl duse într-o boxă goală.

Aruncînd şaua pe umăr, porni în căutarea barăcii.

La fel ca toate clădirile, cu excepția hambarului din lemn, baraca era din chirpici, aşa că oferea răcoare vara. În ciuda acestui lucru, dacă vremea permitea, mulți preferau să doarmă afară, înfăşurați în pături. Tanner avea de unde să aleagă dintre atîtea paturi libere. Nu păreau prea murdare şi lui nu prea îi păsa. Era atît de obosit, încît credea că ar fi putut să doarmă şi în picioare. Gîndindu-se că nu era nicio grabă pînă a doua zi dimineață, îşi scoase cizmele, îşi vîrî pistolul sub pernă şi se culcă. Nu simți nodurile din saltea.

Se trezi puțin după miezul nopții, simțindu-se om din nou. Nevrînd să-i deranjeze pe cei din preajmă, inclusiv pe Garnet, îşi vîrî pistolul înapoi în toc. Pipăindu-şi buzunarele după ingredientele pentru o țigară, îşi făcu una şi o aprinse cu un pai pe care îl vîrîse în maşina de gătit. Apoi îşi luă cizmele şi ieşi în vîrful picioarelor, ca un om care voia să fumeze o țigară în toiul nopții. Afară, îşi puse cizmele şi începu să se plimbe, fumînd şi uitîndu-se la stele. Era o noapte fără lună, dar acest lucru făcea ca stelele să strălucească şi mai tare. Era genul de noapte cînd sunetele se auzeau la distanțe mari.

Se duse lîngă țarc şi se rezemă de gard pînă îşi termină țigara. Abia după aceea se duse în grajd să vadă ce făcea calul. Acesta moțăia liniştit. Apoi se duse în hambar.

– Era şi timpul să te trezeşti, spuse cineva încet şi, cînd se întoarse, îşi văzu fratele.

– E cineva pe-aici? întrebă Ben la fel de încet.

– Nu.

Jake aştepta de ore întregi ca să fie sigur că nimeni nu intrase în hambar. Totuşi, el şi Ben merseră mai în interior, departe de uşi. Rubio fornăi şi bătu dintr-o copită, semn că nu-i plăcea să fie trezit din somn.

– Ce naiba se petrece? întrebă Ben simțind că avea dreptul să fie arțăgos. Mi-ai scris în telegramă să vin cît pot de repede,

că lucrurile s-au schimbat. Am început să adun oamenii pe care i-am angajat, i-am spus lui Lonny să-i aducă aici imediat şi am plecat. Aproape că mi-am omorît calul ca să ajung aici şi să văd că totul pare în regulă. M-am gîndit că te-au dibuit.

Nu mai spuse şi că se temuse că avea să-şi găsească fratele mort, da amîndoi ştiau ce avea să se întîmple dacă cineva i-ar fi descoperit înainte ca oamenii lor să ajungă acolo şi să-i sprijine.

– Maiorul s-a însurat.

– Şi?

– Cînd el o să moară, ea va moşteni tot.

Ben tăcu, gîndindu-se la ce însemna asta pentru planurile lor.

– La naiba, zise el.

– Da. E o doamnă, suficient de tînără ca să-i fie fiică. Verişoara ei şi sora mai mică locuiesc şi ele aici, acum.

– Şi ce-o să facem? Nu putem ucide o femeie nevinovată.

– Nu, dar o văduvă se poate recăsători.

Ben tăcu din nou, gîndindu-se.

– Te însori cu ea?

– Ai altă soluție?

– Nu, dar mai e o problemă. Ea se va mărita cu tine?

– Da, zise Jake.

Victoria încă mai era supărată din cauza poveştii cu iapa, dar o ținuse în brațe şi simțise forța răspunsului ei suficient de des ca să ştie că ar fi făcut orice voia el.

– Vor fi cîteva împuşcături cînd vom pune mîna pe fermă, spuse Ben. Există pericolul ca femeile să fie rănite.

– Nu şi dacă am eu grijă. Cînd o să avem sprijin, o să-l chem pe McLain şi o să-l oblig să mă înfrunte. Dacă eu mă răfuiesc cu el, în timp ce tu şi oamenii îi supravegheați pe ceilalți, nu vor fi împuşcături necontrolate.

– Stai aşa, spuse Ben venind în faţa fratelui său. Doar n-o să-l înfrunţi singur.

– Aşa e logic.

– Pe naiba. E şi lupta mea şi voi lua parte la ea, nu voi sta cu mîinile în sîn, în timp ce tu îţi vei asuma toate riscurile.

În întuneric, Jake nu putu să-i vadă chipul lui Ben, dar nici nu era nevoie. În niciun caz nu putea să-l ţină departe de înfruntare.

– Bine. Cînd vor ajunge oamenii?

– Peste cîteva zile, o săptămînă. Lonny o să-i grăbească.

Cel mult o săptămînă. Toată fiinţa lui Jake se încordă la gîndul că, în sfîrşit, totul avea să se termine. Voia atît de mult ca McLain să moară încît îl durea. Nu avea să permită nici măcar să fie îngropat pe pămîntul familiei Sarratt. O săptămînă şi pămîntul avea să fie din nou al lor – iar Victoria avea să fie a lui.

– McLain a luat-o razna, zise el frecîndu-şi ceafa.

Era obosit, dar toţi nervii îi erau încordaţi de cînd îl zărise pe Ben.

– Nu se ştie ce-o să facă. Vorbeşte tot timpul că fraţii Sarratt se întorc...

Ben deveni rigid.

– Ei bine, are dreptate, dar de unde ştie?

– Nu ştie. Tocmai asta e. De fiecare dată cînd se întîmplă ceva, începe să bombăne că fraţii Sarratt se răzbună pe el. Dacă un tăuraş moare, zice c-a fost otrăvit. Dacă aude o împuşcătură, crede că s-a tras în el.

– Se pare că păcatele încep să-l bîntuie pe ticălos.

– Ideea e că va trebui să ne mişcăm repede. Vom intra noaptea, în linişte. Majoritatea oamenilor sînt plecaţi cu herghe-liile, aşa că vom avea de înfruntat cam o treime din ei. Întîi mergem în baracă şi va trebui s-o facem fără împuşcături. După ce

ne ocupăm de cei de-acolo, intrăm în casă. McLain doarme în dormitorul cel mare.

Fusese cel al părinţilor lor.

– O să intrăm încet şi îl scoatem afară.

Şi Victoria avea să fie în dormitor, se gîndi el. Nu voia să o vadă în pat cu McLain, dar avea să facă ceea ce trebuia, chiar dacă asta însemna să-l omoare pe McLain în faţa ei.

Ben încuviinţă.

– Nu putem risca să ne vadă cineva oamenii. O să plec peste vreo două zile ca să-i întîmpin. Dar, odată ce o să plec, n-o să pot să mă mai întorc fără să-i trezesc bănuielile lui Garnet. O să ţin oamenii în Trecătoarea lui Parson. N-o să putem face vreo mişcare fără să ştim dacă tu eşti pregătit sau nu, aşa că va trebui să vii să ne spui.

Lui Jake nu-i plăcea ideea de a pleca de la fermă nici pentru patru zile, cît avea să-i ia pînă la Trecătoarea lui Parson şi înapoi, dar nu avea încotro. Femeile aveau să facă ce făceau şi aşa în fiecare zi, stînd în casă.

– Asta e singura noastră întîlnire, spuse el. E prea riscant, cineva ar putea să ne vadă împreună. De-acum încolo, nu mă cunoşti.

Ben căscă.

– Nu te-am văzut în viaţa mea, amice, zise el îndepărtîndu-se.

CAPITOLUL ZECE

– Cine e ăla? întrebă McLain bănuitor, uitîndu-se la noul angajat.

– Zice că-l cheamă Tanner.

– De unde e?

– N-a zis şi nu l-am întrebat, spuse Garnet îndepărtîndu-se puţin de McLain, căci duhnea a whiskey.

Ochii lui erau mai roşii ca de obicei şi pupilele ca nişte punctişoare negre.

– Scapă de el. Nu vreau străini pe-aici. Ar putea fi unul din spionii fraţilor Sarratt.

– Nu fi aşa prost, izbucni Garnet pierzîndu-şi răbdarea. I-am omorît pe nenorociţii ăia, ai uitat? I-am împuşcat pe amîndoi.

Altădată, McLain s-ar fi repezit furios la el pentru că îi răspundea obraznic, dar acum clătină din cap doar.

– Nu le-am găsit cadavrele. Le-am căutat, dar nu le-am găsit.

– Sînt morţi, îţi spun eu! Aşa răniţi cum erau, fără mîncare şi apă, fără să poată ajunge la un doctor, n-aveau cum să supravieţuiască. Te agiţi pentru nişte fantome afurisite şi asta sperie oamenii.

McLain îl privi cu îngrijorare.

– Dacă au murit, de ce n-am văzut niciun vultur? Ei i-ar fi găsit chiar dacă noi n-am reuşit.

– Sînt morţi, spuse Garnet şuierător. Au trecut douăzeci de ani. Nu crezi că s-ar fi întors de mult dacă ar fi trăit?

Nicio logică nu învingea siguranţa febrilă a lui McLain.

– Au aşteptat să mă însor. Nu pricepi? Vor să-mi omoare soţia aşa cum le-am omorît-o şi eu pe a lor.

– Tu nu le-ai omorît soţiile, ci mama, spuse Garnet simţind că explodează de nervi.

Idiotul nu mai era lucid.

– Dar n-au cum să-mi omoare mama, aşa că îmi vînează soţia! insistă McLain clătinînd din cap cînd văzu că el nu înţelegea. Fac asta, pentru că e a mea, pricepi? Dar pe mine n-o să mă prindă. O să stau cu ochii-n patru după ei, în fiecare noapte, o să-i aştept. Ticăloşii o să-ncerce să se furişeze, dar o să aibă o surpriză, fiindcă eu o să-i aştept.

– Dumnezeule! exclamă Garnet clătinînd din cap, căci îşi dădu seama că nu avea niciun rost să mai discute.

Lucrase pentru McLain toţi acei ani, pentru că Maiorul fusese mai ticălos şi mai brutal decît el, dar acum nu vedea decît un bătrîn nebun şi împuţit. Starea lui se deteriorase rapid, dar Garnet nu simţea nici milă, nici loialitate faţă de el. Cît McLain fusese puternic, Garnet îl urmase. Acum, că era slab, Garnet avea de gînd să-l strivească la fel de indiferent ca pe un gîndac.

– Mai bine te duci în casă şi mă laşi pe mine să mă ocup de oameni, îi spuse el atunci. Doar eu sînt supraveghetorul, nu?

McLain rîse fals.

– Da, dar eu sînt şeful, să nu uiţi asta, zise el. Poate că mă crezi nebun, dar ar trebui să te fereşti şi tu de ei. Şi pe tine vor să se răzbune. Tu le-ai împuşcat tatăl.

Gîndindu-se la acel adevăr, McLain porni spre casă, tîrşîindu-şi picioarele. Era extrem de obosit după atîtea nopţi în care stătuse de veghe, dar de fiecare dată cînd dormea îl vedea pe blestematul de băiat repezindu-se la el cu cuţitul. Nu mai îndrăznea nici să stea întins în pat, aşa că stătea pe scaun

pentru ca, în caz că adormea, să cadă şi să se trezească. Astfel, nu dormea prea mult, dar nici nu visa.

Scîrbit, Garnet îi întoarse spatele siluetei lui McLain care se îndepărta.

– Hei, Tanner!

Ben veni lîngă el.

– Da?

– Bătrînu' are ceva cu tine. Ai grijă să nu te vadă prea mult.

– Sigur, zise Ben şi dădu să plece.

– Stai puţin.

Ben se opri şi zise din nou:

– Da?

– Ai făcut vreo treabă cu arma aia?

– Ce fel de treabă?

– Nu face pe prostu' cu mine. Ştii ce fel de treabă. Ai omorît vreodată pe cineva pentru bani?

Ben trase din ţigară.

– Am înfruntat cîţiva din propriile mele motive, dar nu pentru altcineva.

– Eşti dispus s-o faci?

– Depinde.

– De ce? De bani?

– Nu. Depinde de cel pe care ar trebui să-l omor. Unii nu merită efortul.

– Eşti fricos? îl întrebă Garnet rînjind şi sperînd să-l întărîte.

– Nu, doar precaut. Doar faci conversaţie sau ai pe cineva în vizor?

În loc să răspundă direct, Garnet îl întrebă:

– Ce părere ai de Roper?

Ben îşi dezveli dinţii pe lîngă ţigară.

– Aşa cum am zis, unii nu merită efortul.

– Nu crezi că ai putea să-l dai gata?

– Să zicem că nu sînt destul de sigur ca să-mi risc viaţa într-o luptă care nu e a mea, zise Ben îndepărtîndu-se şi avînd grijă să nu i se citească furia pe chip.

Ticălosul voia ca el să-şi omoare propriul frate! Dar de ce? Nu îndrăznea să rişte să fie văzut vorbind cu Jake pentru a afla motivul. Nu putea decît să-şi facă griji şi să simtă cum i se amplifica furia. Dacă Garnet continua să întrebe, mai devreme sau mai tîrziu avea să găsească pe cineva dispus să-l omoare pe Jake. Mai mult ca sigur avea să fie cineva care împuşca pe la spate şi asta îl îngrijora pe Ben.

Aşteptaseră douăzeci de ani şi, acum, ardea de nerăbdare. Pentru prima oară după douăzeci de ani era acasă, se afla pe pămîntul Sarratt, privea casa în care se născuse şi în care fuseseră ucişi părinţii lui. Dumnezeule, nimic nu avea să-i oprească acum, nici Garnet, nici altcineva de la fermă, nici măcar femeia din casă, care era stăpîna regatului. Avea să se mărite cu Jake, pentru că nu îi permiteau să facă altceva.

Ben se întrebă cum arăta. Nici măcar nu îl întrebase pe Jake cum o chema. Nu avea o părere prea bună despre ea, totuşi, dacă se măritase cu un om ca McLain. Privise spre casă cît de mult putuse fără să dea de bănuit, dar nu văzuse nicio femeie care ar fi putut fi ea.

Trei mexicane, două între două vîrste şi una tînără, intraseră şi ieşiseră din casă; erau, evident, servitoare. O altă mexicană tînără care părea să doarmă în apropierea barăcii îl urmărise toată dimineaţa cu privirea, asemeni unui vultur care aşteaptă să moară un tăuraş. Auzise că o chema Angelina şi era foarte frumoasă, dar Ben era prea tensionat ca să-l intereseze ceea ce avea ea de oferit.

De fapt, nici nu avea rost să mai stea. Luase legătura cu Jake, se liniştise că fratele lui era teafăr şi stabiliseră unde şi cînd să se întîlnească. Ar fi putut să încalece şi să plece, ca să

aibă suficient timp pentru a se întîlni cu Lonny şi să se asigure că oamenii lor nu făceau vreo greşeală prea aproape de fermă, avertizîndu-l, astfel, pe McLain. Imediat cum avea să-l prevină pe Jake de faptul că Garnet căuta să angajeze pe cineva ca să-l omoare, avea să plece.

După cină, se plimbă pe afară, fumînd, ca în seara anterioară.

Jake nu se zărea nicăieri, dar Ben nici nu se aşteptase să-l vadă. Aşteptă, stinse ţigara şi se mai plimbă prin preajmă. Cînd se opri lîngă un copac masiv, Jake murmură:

– Aici sînt.

Umbrele din jurul copacului îi ascundeau vederii, mai ales că Jake stătea pe vine, cu spatele lipit de trunchi. Era tot o seară fără lună şi cîţiva nori pluteau pe cer, acoperind stelele şi făcînd ca întunericul să fie şi mai adînc. Ben se lipi de trunchiul copacului, ridicînd un picior şi proptindu-l de acesta.

– Garnet a încercat să mă angajeze ca să te omor, spuse el foarte încet.

Jake mormăi.

– Sînt prudent din ziua în care am venit aici.

– De ce vrea să te omoare?

– Simte o mîncărime pentru sora cea mică şi eu nu-l las să şi-o scarpine.

Ben nu înţelegea cum putea un bărbat să se ataşeze atît de mult de o anumită femeie, dar îi văzuse pe prea mulţi făcînd asta ca să se mai mire.

– Mîine o să plec. Te aşteptăm.

– O să vin.

– Ai grijă de tine.

– Da.

Ben plecă a doua zi dimineaţă, fără să spună nimic nimănui. Nu făcuse nimic, aşa că nu ceru să fie plătit. Doar încălecă şi plecă.

Jake nu îşi văzu fratele îndepărtîndu-se şi nici nu spuse nimic cînd ceilalţi comentară despre acest eveniment mai tîrziu.

Peste două zile avea de gînd să-l urmeze. Înainte, însă, trebuia să o vadă pe Victoria ca să-i spună să stea în casă şi să aibă grijă ca Emma şi Celia să facă acelaşi lucru. Dar cum să stea de vorbă cu ea, cînd nu mai ieşise de zile întregi?

A doua zi o văzu pe Emma, după-amiază tîrziu, cînd ea ieşi o clipă în curte. Îi făcu semn şi ea veni la poartă.

– Ce face Victoria? o întrebă el direct.

– E obosită, spuse ea.

– De ce n-aţi mai ieşit?

– Sîntem mai în siguranţă înăuntru, spuse ea cu un zîmbet trist, care dispăru repede. Ai aflat cine a tras în Victoria?

– Nu. N-am găsit nicio urmă. Din cauza asta stă în casă?

– Da. Şi ca s-o supravegheze pe Celia.

– De ce are Celia nevoie de supraveghere? Mai mult ca de obicei, adică.

Ochii Emmei erau negri cînd se uită la el.

– Maiorul a încercat s-o prindă singură în hambar.

Altă dată ar fi fost îngrozită spunînd aşa ceva unui bărbat, dar toate se schimbaseră de cînd se aflau în teritoriu.

Jake înjură printre dinţi şi nu se scuză.

– Mîine dimineaţă plec, zise el. Să staţi în casă, departe de Garnet...

– Hei, Roper!

Jake se întoarse şi îl văzu pe Garnet venind spre ei cu o expresie bănuitoare. O salută pe Emma din cap şi se îndepărtă, lăsînd-o să îşi muşte buzele.

Cînd Jake ajunse lîngă Garnet, acesta arătă din cap spre Emma, care se întorcea în casă.

– Nu-mi spune că te dai pe lîngă ea! Dar cred că ar zice mersi, nu?

Jake rămase inexpresiv şi nu-i răspunse.

Văzînd că tace, Garnet se încruntă.

– Ce cauți pe-aici, pe lîngă casă?

– De ce întrebi?

Garnet se înroşi puțin.

– Fiindcă sînt supraveghetorul, de-aia, şi mă priveşte tot ce se-ntîmplă la ferma asta!

– Du-te şi dă raportul, zise Jake şi se îndepărtă, dar foarte atent la omul din spatele lui.

Era extrem de încordat, aşteptînd cel mai mic semn că Garnet ducea mîna la pistol. Era gata să se arunce într-o parte şi să tragă, la rîndul lui, dar Garnet nu se mişcă.

Emma se chinui toată noaptea. El urma să plece. Cum să-i spună asta Victoriei? Avea să-i sfîşie inima, dar trebuia să ştie că nu aveau să mai aibă protecția lui Jake.

Era atît de furioasă, încît nu putu să adoarmă ore întregi. Cum putea să plece după lucrurile pe care i le spusese Victoriei şi felul cum o sărutase? Emma avusese încredere în el instinctiv şi, acum, se simțea şi mai trădată, dar ştia că Victoria avea să se simtă şi mai rău, pentru că îl iubea.

Totuşi, nu putea să nu spere că înțelesese greşit, că vrusese să spună altceva. Asta trebuia să fie. Se consolă cu acel gînd şi, în cele din urmă, fu atît de epuizată încît adormi.

Emma se trezi devreme şi se îmbrăcă, fără să se gîndească prea mult la hainele pe care şi le punea. Avea să se ducă la baracă, să-l întrebe pe Jake ce vrusese să spună, mai precis. Ieşi repede din casă, fără să se gîndească la faptul că era foarte nepotrivit să intre singură în baracă. Dar angajații începeau treaba în zori întotdeauna şi nu credea că cineva mai era în pat.

Aerul dimineții era rece, dar se încălzea repede, imediat ce soarele începea să urce pe cer.

Emma se înconjură cu brațele şi grăbi pasul. Cînd ajunse, bătu la uşă, dar nu auzi niciun zgomot înăuntru. Ciocăni din nou, ca să fie sigură, după care deschise uşa încet. Încăperea aceea mare şi joasă era goală, deşi podeaua şi orice suprafață erau acoperite cu lucrurile angajaților. Ea se întoarse, neştiind ce să mai facă, şi se duse repede în grajd, în speranța că mai era cineva acolo.

Avu noroc. Găsi un mexican, al cărui nume nu îl ştia, care punea fîn într-o boxă goală. Ea se rugă să vorbească engleză.

– Ştii cumva unde e Roper? întrebă ea.

El ridică privirea, dar pe chipul său nu se citi nimic.

– Roper? întrebă ea din nou. L-ai văzut?

– Si, spuse omul.

– Ştii unde e?

– A plecat, senorita. Devreme.

– A spus unde se duce? Cînd se întoarce?

Mexicanul scutură din cap.

– A plecat de tot, senorita. Şi-a luat şi lucrurile.

Emma simți că i se face rău. Deci, era adevărat.

– Mulțumesc, spuse ea şi se întoarse repede în casă.

Şi Victoria se trezi devreme. Ştiind că nu avea nimic de cîştigat amînînd, Emma se duse direct la uşa verişoarei ei şi ciocăni. Victoria deschise neliniştită, înfigîndu-şi un ultim ac în păr.

– Ce s-a-ntîmplat?

Ştia că se întîmplase ceva, altfel Emma ar fi aşteptat-o să coboare.

– A pățit ceva Celia?

– Nu.

Emma intră în odaie şi îi luă mîinile într-ale ei, forțînd-o să stea nemişcată.

– Jake a plecat.

Cuvintele erau destul de simple, dar nu aveau sens. Victoria se încruntă, întrebîndu-se ce încerca să-i spună Emma.

– A aflat cine a tras în noi atunci?

– Nu, spuse Emma închizînd ochii o secundă. A plecat, Victoria. Şi-a luat lucrurile şi a plecat. Unul dintre mexicani a zis că a plecat de dimineață.

Fu ca un pumn invizibil în piept. Victoria se uită la Emma, ascultîndu-şi inima cum se chinuia să bată. Era albă la față.

– A... plecat?

– Da.

Ciudat cum aerul în sine părea mort, cum înăbuşea cuvintele.

Emma o ținu după umeri şi se trezi aşezîndu-se.

– Ştiu că n-am prea ieşit din casă în ultima vreme, dar acum va trebui să avem şi mai multă grijă, spuse Emma, încercînd să se concentreze asupra problemelor cele mai presante. Niciuna dintre noi nu trebuie să calce afară.

– Nu, sigur că nu, murmură Victoria. Nu cînd Garnet...

Nu cînd Garnet era nesupravegheat, acum. Numai Jake îl ținea la distanță. Dar Jake plecase.

Plecase!

Lumina dispăru din acea dimineață însorită. Victoria stătu nemişcată multă vreme, incapabilă să facă altceva decît să absoarbă durerea, trădarea, realitatea faptului că ştia nu numai că nu era iubită, dar şi că era atît de neimportantă, încît el nici nu-i spusese că avea să plece. El însemnase totul pentru ea şi ea nu însemnase nimic pentru el.

Îi spusese să aibă încredere în el şi ea avusese. Rămăsese acolo, punîndu-le în pericol pe Celia şi pe Emma cu nesăbuința ei. Aveau să plătească şi să trăiască asemeni unor animale în cuşcă, doar ca să supraviețuiască.

Era cu atît mai dureros cu cît era singurul bărbat pe care îl iubise. Războiul îi întrerupsese anii în care ar fi trebuit să fie

curtată în Augusta, aşa că nu avusese ocazia să se îndrăgostească. Dar mai ştia şi că rezervele ei erau atît de mari, încît ar fi fost puțin probabil că acei tineri ar fi ajuns vreodată la pasiunea din sufletul ei, aşa cum făcuse Jake. Riscase totul pentru el, atît social cît şi emoțional, iar el plecase atît de uşor, de parcă ar fi fost o femeie uşoară, precum Angelina.

Emma o lăsase singură cu suferința ei, lucru pentru care Victoria îi era recunoscătoare. Ce era orgoliul? Nu îi punea mîncare pe masă şi nu o îmbrăca; nu îi putea proteja pe oamenii pe care îi iubea. Totuşi, se agățase de el ca de o ultimă apărare. Indiferent cît o costa, cînd avea să coboare nu avea să-şi arate suferința.

Trebuia să se gîndească la supraviețuirea lor, fiindcă plecarea lui Jake le pusese în pericol pe toate.

Puteau să stea în casă, dar nici aşa nu erau în siguranță.

Pentru prima oară, regreta înrăutățirea stării Maiorului, căci, cel puțin, el l-ar fi ținut pe Garnet departe de casă.

Văzuse ură în ochii lui Garnet cînd se uita la ea şi poftă trupească atunci cînd se uita la Celia. Acum nu îl mai împiedica nimic să o aibă pe sora ei şi ar fi împuşcat-o pe Victoria fără scrupule, dacă ar fi încercat să-l oprească. Ştia că avea să încerce acest lucru, ca şi Emma. Amîndouă aveau să se lupte ca nişte tigroaice pentru cei dragi.

Trebuiau să se apere reciproc pînă cînd puteau pleca. Şi asta trebuia să se întîmple curînd. Se cutremură la gîndul de a se aventura în teritoriu singure, dar alternativa era insuportabilă. Trebuiau să înceapă să facă planuri imediat.

În cele din urmă, se ridică şi respiră adînc. Dacă stătea în odaie nu îl aducea înapoi. Se privi în oglindă şi văzu o tînără subțire, cu chipul trist, dar se bucură că nu părea să arate rău. Cu spatele drept şi bărbia sus, coborî scările.

Era aproape ora prînzului. Nu îşi dăduse seama cît stătuse în odaie. Cînd Lola aduse mîncarea, Victoria se forță să

mănînce. Îşi dădu seama că pierderea personală nu îi frîngea inima atît de mult încît să-i afecteze stomacul, dar o inimă frîntă suna mai romantic decît o durere de stomac.

Era numai ele trei la masă, fiindcă Maiorul nu intrase în casă.

Devenise atît de aiurit, încît nimeni nu era surprins sau îngrijorat. Cînd terminară de mîncat, Victoria îşi împături şervetul şi se uită la Emma.

– Va trebui să plecăm.

Emma încuviinţă.

– Cît mai curînd cu putinţă.

– Unde o să mergem? întrebă Celia tristă.

Spunea mult faptul că nu întreba "de ce" sau "cînd", ci doar "unde".

– Vom merge la Santa Fe ca să facem aranjamentele necesare pentru drumul spre casă. Acolo sînt soldaţi, aşa că vom avea protecţie, în caz că... în caz că vom fi urmărite.

Emma, practică, începu să înşire lucrurile de care aveau nevoie.

– Vom avea nevoie de cai, alimente, pături, haine.

– Arme şi muniţie, spuse Victoria sumbră, hotărîtă să nu fie lipsită de apărare.

Se învăţase minte să nu mai depindă de altcineva pentru protecţie.

– Cum o să luăm caii?

– Va trebui să plecăm noaptea, fără să facem cel mai mic zgomot.

– În noaptea asta?

– O să încercăm.

Îşi petrecură restul zilei împachetînd cele cîteva lucruri pe care voiau să le ia cu ele. Celia renunţă la rochiile cele noi fără ezitare, urmînd exemplele Victoriei şi Emmei. Aveau prea multe griji ca să se mai preocupe de rochii.

Emma hotărî să răspundă de ustensilele de gătit şi alimentele pe care aveau să le ia. Aveau să aibă nevoie doar de un ibric şi o tigaie, pe care izbuti să le ia din bucătărie. Făcu mai multe drumuri, de fiecare dată luînd cîte ceva, cafea, zahăr, făină, ceapă, cartofi, fasole, un cuţit, trei linguri.

Victoria se furişă în bibliotecă, vrînd să ia armele Maiorului, dar se opri brusc cînd îl văzu stînd la birou. El ridică privirea şi ochii îi erau atît de roşii încît îi amintiră de imaginile pe care le văzuse în biserică reprezentînd ochii Satanei. Făcuse o încercare de a se bărbieri în dimineaţa aceea, în sfîrşit, dar îi scăpaseră cîteva locuri. Totuşi, se ridică în picioare şi spuse cu entuziasm:

– Voiai o carte, draga mea?

– Da, mă gîndeam să citesc ceva în după-amiaza asta, zise ea, stăpînindu-şi dezamăgirea.

– Ia ce vrei, spuse el. Nu credeam că sînt multe cărţi aici care ar putea interesa o doamnă.

Ea se prefăcu interesată de cîteva cărţi de pe rafturi, dar nici măcar nu văzu titlurile.

În spatele ei, McLain rîse uşor. Victoria îi aruncă o privire şi îl văzu uitîndu-se la ea cu maliţiozitate.

– Da, eşti o adevărată doamnă. A meritat. Eşti atît de înţepată, încît cred că şi chiloţii îţi sînt scrobiţi.

Victoria se întoarse imediat şi porni spre uşă, dar el continuă să rîdă.

– Dar n-o să-ţi fie de niciun folos cînd Sarratt o să pună mîna pe tine. Ai crezut că eşti prea bună pentru mine, nu-i aşa, căţea?

Răsuflarea i se înteţi pe măsură ce resentimentele începură să iasă la lumină.

– N-ai vrut să fii a mea, dar lui Sarratt puţin o să-i pese de ce vrei tu, o s-o bage în tine oricît te-ai împotrivi. Dar o doamnă

nu se împotriveşte, nu? Doar ai sta acolo ţeapănă ca o moartă... ca o femeie care a fost împuşcată în cap...

Ea ieşi într-o clipă, închizînd uşa ca să nu mai audă şuvoiul de cuvinte care urmară. Inima îi bătea cu putere şi ea alergă pe scări, pînă în odaia ei. Era nebun!

Dar nici faptul că ştia acest lucru nu o împiedică să simtă groază la gîndul că avea dreptate. Nu găsiseră niciodată cadavrele. Cineva trăsese în ea. Era posibil ca unul dintre băieţii Sarratt să fi supravieţuit şi să se întoarcă după douăzeci de ani.

Îi trebui un minut ca să se liniştească suficient de mult pentru a-şi da seama că nu avea importanţă. Avea să plece curînd cu Emma şi Celia, aşa că nu conta dacă McLain avea dreptate. Avea să fie singur acolo.

Avea nevoie de acele arme, dar nu le luă în seara aceea. McLain stătu acolo toată noaptea vorbind singur şi rîzînd din cînd în cînd, lumina lămpilor ţinînd umbrele departe.

A doua zi, Garnet veni în casă şi rînji ca un lup cînd o văzu.

– Ce face surioara dumneavoastră? întrebă el cu tupeu, căci ştia că avea putere acum.

Victoria privi prin el şi se îndepărtă fără să răspundă, dar era îngrozită.

Nu avu ocazia să ia armele nici în ziua aceea.

Înainte să meargă la culcare, Emma şopti:

– Poate ar trebui să renunţăm la arme şi să plecăm.

– Nu putem. Ştii cum e afară.

Cele două femei se priviră, amîndouă avînd pe chipuri o mască de disperare şi teamă. Planul de a ajunge la Santa Fe singure părea aproape imposibil şi, totuşi, erau hotărîte să încerce. Fără alt mijloc de protecţie, ar fi fost aproape sigur sinucidere.

Nu putu să ia armele nici în a treia zi.

În a patra zi, un vînt fierbinte începu să sufle dinspre sud-vest, din deşert, agitînd pe toată lumea. Bărbaţii se certară şi izbucniră trei bătăi, Lola şi Carmita se răstiră una la cealaltă, Celia se ascunse toată ziua şi Rubio îl ucise pe mexicanul cu care vorbise Emma în ziua în care plecase Jake.

Nefericitul fusese neatent cînd dusese armăsarul înapoi în boxă după ce pusese fîn proaspăt. Se întorsese cu spatele doar o clipă şi calul îl lovise cu copitele sale mortale şi cu ochii plini de ură. Se ridicase în două picioare iar şi iar, vărsîndu-şi furia asupra trupului care se zvîrcolea, cinci sute de kilograme de ură dezlănţuită. Mexicanul era de nerecunoscut cînd armăsarul se linişti suficient de mult ca ceilalţi să-l lege cu cîteva frînghii şi să-l scoată din boxă, pentru ca ei să poată ajunge la victimă.

McLain pufni cînd i se spuse.

– Prostul, trebuia să fie mai atent, mormăi el.

Dar în cea de a patra zi, Victoria luă armele. Pentru că nu ştia dacă aveau să poată pleca în noaptea aceea, nu voia să se observe lipsa armelor. Luă doar o puşcă, pentru că McLain le ţinea înşirate chiar în spatele lui; poate că una ar fi scăpat neobservată, dar trei, sigur nu. Ca să ia muniţia potrivită, scoase un glonţ şi îl compară cu altele, pînă le găsi pe cele potrivite. Apoi puse repede săculeţul cu gloanţe în buzunar.

Spre dezamăgirea ei, găsi doar un pistol. Nu părea la fel de mare ca acela pe care i-l dăduse Jake în ziua cînd cineva trăsese în ea. Imediat se forţă să nu se mai gîndească la Jake, pentru că descoperise că, numai aşa putea supravieţui. Căută iarăşi gloanţe potrivite şi ieşi repede cu cele două arme în braţe, aproape îngrozită că cineva ar fi putut să intre şi să o surprindă.

Dar nu putură să plece în noaptea aceea. Poate din cauza acelui vînt fierbinte şi enervant sau poate din cauza faptului că erau tulburaţi de atacul lui Rubio asupra mexicanului, cîţiva bărbaţi umblară pe afară toată noaptea, neliniştiţi. Victoria şi Emma

rămaseră treze în odăile lor cufundate în beznă pînă în zori, dar tot timpul fusese activitate în preajma hambarului şi grajdului.

În niciun caz nu ar fi putut pleca fără să le vadă cineva.

Tîrziu, în după-amiaza celei de a cincea zile, un cowboy veni călare repede, azvîrlind pietre şi praf în urma sa.

– Călăreți, îngăimă el cu răsuflarea tăiată sărind din şa. Sînt mulți şi vin încoace dinspre Trecătoarea lui Parson.

McLain se făcu alb la față.

– Sarratt, spuse el cu o voce aspră şi dădu fuga în casă.

Garnet înjură.

– Prost afurisit! strigă el în urma lui, dar nu îşi pierdu vremea cu Maiorul şi se întoarse spre călăreț. Cîți sînt?

– Nu ştiu, douăzeci, treizeci, cel puțin.

Omul nu îi spuse lui Garnet că nu ştia nici să citească, nici să socotească, ci folosise numerele pe care le auzise la alți cowboy cînd se referiseră la un grup mai mare. De fapt, şaizeci şi trei de oameni se îndreptau spre fermă.

Garnet se gîndi. Avea îndoieli că oamenii aceia voiau să fure vite; hoții de vite lucrau în grupuri mai mici. Dar venirea a douăzeci, treizeci de oameni pe proprietatea cuiva nu era un gest de prietenie. Pe de altă parte, avea destui oameni ca să înfrunte un asemenea grup. Nu se gîndi nicio clipă că ar fi putut fi doar în trecere.

Dar nu voia să-şi adune oamenii şi să le iasă în întîmpinare. În primul rînd, ar fi putut să-l vadă ei înainte să-i vadă el. În al doilea rînd, clădirile fermei ofereau protecție. Să vină acolo. La urma urmei, ei nu ştiau că fuseseră văzuți. El era în avantaj.

McLain dădu buzna în bibliotecă şi smulse puştile din locurile lor, asigurîndu-se că toate erau încărcate. Nu observă că una lipsea. Mormăind, le duse în odaia sa.

O întîlni pe Victoria pe scări şi rîse cînd o văzu.

– Vine Sarratt, spuse el. L-a văzut un călăreț. Acum o să vezi cum e, cățea încrezută ce eşti, şi o să te facă să-ți doreşti

să nu mă fi privit ca pe un gunoi, adăugă el, după care trecu pe lîngă ea şi intră în odaia lui, trîntind uşa.

Victoria dădu fuga la uşa de la intrare. Sigur delira din nou. Dar văzu că oamenii se agitau pe afară şi i se strînse stomacul.

– Ce se întîmplă? îi strigă ea unuia.

– Vin nişte călăreți, doamnă, spuse el arătînd spre Santa Fe. Din partea aia.

Ea încercă să îşi spună că faptul că veneau nişte călăreți nu însemna neapărat că unul dintre ei era un Sarratt. Dar fără voia ei, McLain o molipsise cu groaza lui.

Urcă scările în fugă şi o găsi pe Emma în odaia ei.

– Trebuie să plecăm, zise ea. Chiar acum. Vin nişte călăreți. Asta ar putea fi ultima noastră şansă.

Emma sări imediat şi luă lucrurile şterpelite din locul unde le ținea ascunse sub pat.

Victoria se duse apoi la uşa Celiei, sperînd ca aceasta să fie înăuntru şi nu ascunsă pe undeva, cum stătuse cu o zi înainte. Rugile îi fură ascultate şi îşi găsi sora la fereastră, de unde privea activitatea de afară.

– De ce aleargă toată lumea? întrebă ea.

– Vin nişte călăreți, spuse Victoria încet. Plecăm. Acum. Eşti gata?

Celia încuviință, îşi puse o pălărie veche pe cap, îşi legă un şal în jurul umerilor şi luă mica bocceluță de sub pat.

În puținul timp care trecuse de la sosirea călărețului, se lăsase întunericul. Femeile se duseră în hambar, unde erau ținuți caii lor. Victoria ținea puşca îndreptată în jos şi ascunsă sub faldurile fustei. Pistolul era în buzunarul Emmei. Bărbații tot mai alergau prin jur, dar niciunul nu păru să le observe pe cele trei femei care străbăteau curtea hotărîte.

Dacă cineva încerca să le oprească acum, se gîndi Victoria, avea să-l împuşte.

Puseră şeile pe cai. Sophie necheză nerăbdătoare cînd simți greutatea şeii, căci nu mai ieşise de zile întregi. Roibul Emmei era la fel de nerăbdător şi, pînă şi liniştita Gypsy a Celiei tropăi puțin agitată.

Încălecară din hambar şi le dădură pinteni cailor, lăsînd capetele jos cînd ieşiră. Imediat cum ajunseră afară, Victoria o îmboldi pe Sophie spre stînga şi se cufundă în beznă, urmată de celelalte două.

– Cine e? strigă cineva.

Quinzy, cu vederea sa foarte bună, spuse:

– Sînt femeile.

– Lăsați-le să plece, spuse Garnet după ce înjură. O să se rătăcească. Le găsim noi mai tîrziu, după ce ne ocupăm de nenorociții ăia.

Victoria încetini imediat cum trecură de clădirile fermei, atît pentru că nu vedea bine pe întuneric, cît şi pentru că trebuia să se gîndească. Dacă oamenii aceia veneau dinspre sud, ea nu îndrăznea să meargă în direcția aceea, căci s-ar fi ciocnit de ei. Dar Santa Fe, destinația lor, se afla în sud. Ştia că în est şi nord erau comanşii. Iar în vest era un ținut dificil şi necruțător. Însă trebuiau să meargă spre vest, cel puțin doar pînă puteau să o ia spre sud, mai tîrziu.

Iscoada mexicană, Luis, spuse încet:

– Ne-au văzut.

Jake înjură încet şi Ben scuipă.

– Atunci, mergem, zise Jake. Acum. Dar încet. Toată lumea să-şi acopere pintenii. Nu vreau să ne dea de gol zdrăngănitul. Iar cînd ne apropiem, înfăşurăm copitele cailor în cîrpe.

Se uită la stele şi sări în şa. Nerăbdarea clocotea în el.

În seara aceea. Avea să se termine totul în seara aceea. McLain avea să moară şi Victoria avea să fie a lui.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Întunericul şi ținutul necunoscut le forțau pe femei să meargă la pas, cînd instinctul le îndemna să se grăbească. Dacă avea să fie lună, aceasta încă nu răsărise, iar vîntul fierbinte gonea norii pe cer, acoperind stelele aproape complet. Caii, simțind nervozitatea celor pe care le purtau în şei, erau agitați. Fu nevoie de toată priceperea Victoriei pentru a o stăpîni pe Sophie şi, în acelaşi timp, să îşi dea seama pe unde mergeau, în întuneric.

Deşi vedeau foarte bine obstacolele mari, întunericul ascundea gropile şi denivelările care ar fi putut face un cal să cadă, rupîndu-şi un picior, poate, sau chiar provocînd moartea celui din şa.

Fiecare zgomot părea ciudat, amplificat de aerul nopții. Celia îşi înăbuşi un țipăt cînd o bufniță zbură pe deasupra capului ei şi zise "Iertați-mă, iertați-mă" atît de jalnic, încît Victoriei îi dădură lacrimile.

Nu înjurase niciodată, dar era atît de furioasă din cauza a ceea ce îi făceau acele lucruri Celiei, încît gîndul îi răsună în minte:

– Blestemați să fie, blestemați să fie toți!

Nu intenționase să fie o blasfemie, ci o înjurătură. Pe toți – McLain, Garnet, toți bărbații de la fermă care le priviseră ca pe nişte bucăți de carne, chiar şi peJake, fiindcă le lăsase să înfrunte totul singure – îi înjură pe toți.

Celia nu avea să mai fie niciodată la fel. Inocența ei lipsită de griji dispăruse şi nu avea să mai revină niciodată. Acum, cînd se uita la bărbați, nu o mai făcea cu acea încredere de copil că ei aveau să o apere, ci perfect conştientă că exista rău în lume şi că aceia despre care crezuse mereu că erau protectorii ei, erau, de fapt, cei care o puteau răni.

Celia ar fi trebuit, peste cîțiva ani, să se îndrăgostească de un bărbat puternic şi blînd, să se mărite cu el, să aibă o familie împreună cu el şi să moară foarte bătrînă, fără să cunoască altceva decît dragostea soțului ei. Era ceva ce Victoria realiză că puține femei obțineau, dar era viața pe care ar fi trebuit să o aibă Celia. Acest lucru nu avea să se întîmple acum. Ea văzuse urîțenia de care era capabil omul şi asta o schimbase.

Războiul nu o atinsese, dar atmosfera dură şi violentă din Vest şi Valea Regatului, da.

Sophie se împiedică, dar îşi reveni imediat. Victoria se aplecă în față pentru a-i mîngîia gîtul lucios şi a-i şopti încurajări.

– Continuăm sau aşteptăm să se lumineze de ziuă? întrebă Emma.

Probabil că nu ajunseseră prea departe, dat fiind că merseseră la pas mai tot timpul, dar Victoria avea impresia că se aflau la un milion de kilometri de civilizație. Tocmai voia să spună că era în regulă dacă aşteptau pînă dimineață, cînd o împuşcătură sfîşie aerul nopții.

De fapt, nu fu doar o împuşcătură, ci o mulțime, pocnete de pistoale şi rafale de puşti, care continuară.

Toate trei se uitară spre fermă, deşi nu se vedea nimic.

Emma vorbi prima.

– Pare a fi un război.

– Aşa şi este. Ferma e atacată.

– Dar de cine?

Victoria abia putu să vorbească, atît de uscat îi era gîtlejul.

– Maiorul a zis că e Sarratt.

– Nu se poate. De ce ar aştepta cineva douăzeci de ani ca să se răzbune? zise Emma încercînd să folosească un ton liniştitor, dar şi ea îşi simți gîtlejul strîngîndu-se.

– Pentru că atît a aşteptat Maiorul ca să se însoare, răspunse Victoria şi întoarse capul lui Sophie.

Era îngrozitor de speriată, dar trebuia să-şi mențină calmul. Dacă era Sarratt, oare avea să se ostenească să vină după ele? Nici nu avea cum să ştie încotro porniseră, dacă nu vorbea cineva. Dacă mai rămînea cineva care să vorbească.

Maiorul îi insuflase spaima; nu se mai putea convinge singură că totul era doar în mintea ei.

– Trebuie să mergem mai departe, spuse ea. Cît putem de mult. Cu cît vom fi mai departe de fermă mîine dimineață, cu atît vom fi mai în siguranță.

Nu atacară ferma ca nişte cowboy care atacau un oraş, intrînd cu mare zarvă şi trăgînd cu armele la întîmplare. Îşi lăsară caii la o anumită distanță şi se apropiară în linişte, pe jos. Din moment ce aveau să se lupte corp la corp, îşi legaseră batistele pe brațul stîng ca să se recunoască între ei şi să nu se împuşte unii pe alții. După acel însemn aveau să-i recunoască şi oamenii lui McLain, dar nu aveau încotro.

Totul începu cînd unul dintre oamenii de la fermă dădu roată hambarului şi se trezi față în față cu unul dintre oamenii fraților Sarratt. Primul duse mîna la pistol, dar glonțul din puşca celui de al doilea îi spulberă pieptul cînd ieşi prin spate.

Jake şi Ben înaintară spre casă luptînd alături. Era greu de spus, dar lui Jake nu i se părea că se trăgea din casă, ceea ce îl făcu să spere că femeile nu erau în pericol. Atenția îi era concentrată asupra lui McLain, să-l găsească şi să-l omoare.

Aşa trebuia să se întîmple; nu îşi putea permite să se gîndească la Victoria pînă cînd nu-l elimina pe McLain.

Cineva trase cu puşca în ei din podul hambarului, glonţul şuierînd atît de aproape de capul lui Jake, încît acesta îi simţi căldura şi se aruncă într-o parte. Se uită în jur, îl văzu pe Luis şi îi strigă:

– Ia-l pe nenorocitul din pod!

Luis zîmbi, dezvelindu-şi dinţii albi în întuneric, şi fugi agil spre hambar.

În jurul lor, erau numai oameni morţi, răniţi sau pe moarte şi, totuşi, se auzeau împuşcături din toate direcţiile.

– Unde-i Garnet? mormăi Ben.

– Ascuns pe undeva. Nu riscă.

Wendell Wallace apăru de după stîlpul unde se ascunsese şi ţinti spre Jake. Ben trase, iar Wendell se prăbuşi la pămînt. Degetul îi apăsă convulsiv pe trăgaci şi un glonţ zbură la întîmplare.

Jake se apropie de el prudent, cu pistolul pregătit. Cînd ajunse lîngă Wendell, văzu că acesta respira anevoios şi un lichid negru îi ieşea cu un bolborosit din piept.

Wendell se uită la el şi zise:

– Roper! Dumnezeule! De ce ai făcut asta?

– Numele meu nu e Roper, ci Sarratt.

Wendell clipi des, încercînd să îl vadă mai bine.

– Dumnezeule mare, spuse el din nou. Credeam că v-am omorît.

– Nu, dar noi te-am omorît pe tine. Eşti împuşcat în plămîn, Wendell.

Acesta încercă să respire adînc şi scoase un gîlgîit din gîtlej.

– Cred că da, zise el cu un glas atît de stins, că aproape nici nu se auzi. Să fiu al naibii. Bănuiesc c-o să mor.

– Da.

– Mai bine decît în burtă, mai spuse el şi privirea îi încremeni.

Ben se uită la el.

– Ăsta era Wendell Wallace?

– Da.

– Mi-aduc aminte de el. M-a învăţat să cioplesc în lemn. Apoi s-a dat cu McLain şi a-ncercat să ne omoare.

– Da, spuse Jake din nou.

Dădură buzna în casă împreună, ghemuiţi şi cu degetele pe trăgaci. Nu se întîmplă nimic, nimeni nu se clinti. Lămpile încă ardeau.

Chipul lui Ben era rigid. Era prima oară cînd se afla în casă după douăzeci de ani. Se uită la lespezile pe care murise mama lui.

Căutară la primul etaj, unde le găsiră pe Carmita, Juana şi Lola îmbrăţişate în bucătărie. Carmita icni cînd îl văzu pe Jake.

El nu avea timp de explicaţii sau să le liniştească.

– Unde-i McLain?

Carmita avea ochii mari.

– Nu ştiu, senor, zise ea înghiţind în sec. Era în bibliotecă.

Fiecare era de cîte o parte a uşii şi Jake apăsă pe clanţă. Era încuiată. Îi făcu semn lui Ben, după care se dădu în spate, ridică piciorul şi lovi în uşă. Ben intră primul, rostogolindu-se şi ridicîndu-se, dar nimic nu se clinti în încăpere. Nu era nimeni acolo.

– Fir-ar să fie, unde e? întrebă Ben frustrat.

– Ca şi Garnet, se ascunde.

Deodată, Jake ridică privirea şi toată faţa i se încordă.

Dacă McLain era sus şi folosea femeile ca scut?

Fugi în sus pe scări, urmat îndeaproape de Ben. El căută în odăile de pe partea dreaptă, iar Ben în cele de pe stînga. Toate erau goale.

Blestematul, ce făcuse cu femeile? Convins, acum, că le luase McLain, jură că avea să-l jupoaie de viu dacă măcar o atinsese pe Victoria.

– Verifică în curte.

Era ultimul loc unde se gîndea că s-ar fi putut ascunde McLain, fără să fie nevoie să se îndepărteze de casă şi să înfrunte ploaia de gloanţe de afară.

Ben încuviinţă.

– O să dau ocol casei şi intru prin spate.

Jake aşteptă în bucătărie, dîndu-i timp lui Ben să dea ocol casei. Cele trei servitoare erau tot ghemuite pe jos, îmbrăţişate.

– Ce se petrece, senor Jake? întrebă Carmita.

– Ne luăm ferma înapoi, spuse el fără să o privească şi deschizînd uşa cu pistolul. Eu şi fratele meu.

Lola înălţă capul.

– Sarratt, şopti ea cînd Jake ieşi din bucătărie.

Fîşii de lumină de la fereastră brăzdau curtea, iluminînd unele locuri, lăsînd în beznă altele. Jake abia îl zări pe Ben furişîndu-se pe lîngă zid, cu pistolul în mînă.

– Domnule maior? strigă Jake încet.

Auzindu-l, Ben rămase nemişcat.

– Domnule maior?

Timp de un minut, nu se auzi nimic şi Jake mai făcu un pas în jurul unei bănci, chiar banca pe care stătuse Victoria a doua zi după ce se căsătorise cu McLain.

– Roper?

Şoapta se auzi din dreapta lui, aproape de butoiul cu apă de ploaie. Fiecare nerv din corpul lui Jake se încordă.

– Da.

– Au zis că ai plecat.

– M-am întors.

Încet, McLain ieşi de după butoi. Lumina unei ferestre îi

căzu pe faţă, scoţînd în evidenţă semnele nebuniei lui. Rîse chicotit.

– Eu i-am zis, dar nu m-a crezut. Sarratt s-a-ntors, nu-i aşa?

Jake se uită dezgustat la epava din faţa lui.

– Da, McLain. M-am întors.

McLain rîse din nou.

– Nu, nu tu. Sarratt. Tu te-ai întors, dar şi el.

– Eu sînt Sarratt.

– Nu, tu eşti Roper. Trebuie să-l găseşti şi să-l omori pentru mine. Trebuie să...

Jake mai făcu un pas, intrînd în peticul de lumină. Chipul îi fu luminat dintr-o parte, ceea ce îi scoase în evidenţă fruntea, maxilarul şi pometii, făcînd ca ochii să-i pară două găuri negre.

Lui McLain, care era într-o stare febrilă, i se păru că semăna cu un craniu, un mort care se întorsese să-l bîntuie.

McLain scoase un geamăt şi se dădu înapoi.

– Eşti mort! ţipă el. Te-ai întors, dar eşti tot mort. Pleacă, blestematule! Vreau o lampă! Să-mi aducă cineva o afurisită de lampă!

Jake simţi un gust amar. Omul acela era nebun. Clipa răzbunării, pe care o aşteptase de douăzeci de ani, venise, în sfîrşit, arma era în mîna lui, dar ţinta îi era furată de nebunie. Îl voia pe McLain aşa cum fusese cu douăzeci de ani în urmă, nu acel nenorocit smiorcăit.

Deodată, McLain ridică mîna în care ţinea pistolul, dar îi tremura. Încremenit din pricina dezamăgirii, Jake fu luat pe nepregătite şi, deşi avea pistolul în mînă deja, pentru o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că nu avea timp. În clipa aceea, o împuşcătură răsună din spatele lui, urmată imediat de o alta. McLain tresări sub impactul celor două gloanţe, stînd aproape în vîrful picioarelor, şi pistolul îi căzu din mînă. Se uită la Jake cu o ură de nedescris.

– Mori din nou, nenorocitule! De data asta, eu o să te omor şi o să am grijă să rămîi...

Ridică mîna, fără să-şi dea seama că nu mai avea pistolul, şi făcu mişcarea de a trage. Pe chip îi apăru o expresie de uimire şi muri la picioarele lui.

Jake se întoarse furios ca să vadă cine îi furase bucuria răzbunării şi cine îi salvase viaţa.

Juana ţinea unul dintre pistoalele Maiorului cu ambele mîini. Chipul îi era complet lipsit de expresie cînd se uită la trupul lui McLain. Atunci, îl scuipă şi şopti:

– Bine.

Apăru şi Ben lîngă Jake şi amîndoi se uitară la cadavru. Jake avu un sentiment de regret absurd. Se terminase, dar în locul luptei la care se aşteptase, avusese în faţă un om răpus de nebunie şi răzbunarea finală îi aparţinuse Juanei. Într-un fel, McLain tot cîştigase, căci deşi zăcea mort la picioarele lor, le furase satisfacţia nefiind aşa cum îl ştiau ei.

Acea înfrîngere neaşteptată le lăsă un gust amar.

De afară încă se mai auzeau împuşcături, dar acum erau mai sporadice. Acest lucru îi aminti lui Jake că nu se terminase, nu pînă cînd nu aveau şi trupul lui Garnet la picioare.

Şi unde naiba era Victoria?

El şi Ben intrară din nou în casă. Juana îi urmă, asemeni unei somnambule, deşi lacrimi îi şiroiau pe obraji.

– Dios, murmură ea. Dios.

După felul cum se purta, Jake bănui prin ce o făcuse McLain să treacă. Îşi închipui că nevoia ei de răzbunare era la fel de mare ca a lor şi încercă să nu îi poarte pică. Le ajută pe Carmita şi pe Lola să se ridice, asigurîndu-le că nu aveau să păţească nimic.

– Unde e senora? întrebă el. Şi sora şi verişoara ei?

Carmita scutură din cap, părînd speriată.

– Nu ştiu. Nu sînt sus?

– Nu.

Carmita începu să-şi frîngă mîinile.

– Madre de Dios! Dacă erau afară...

Nu termină fraza, că el şi ieşi din casă. Dacă fuseseră afară, ar fi putut fi nimerite de gloanţe din greşeală.

Totul se terminase acum. Oamenii lui McLain care mai erau în viaţă ieşiră din ascunzători cu mîinile sus şi goale. Jake şi Ben cercetară împrejurimile, întorcînd cadavrele cu cizmele şi împingînd pistoale din mîini întinse. Însă nu era nici urmă de Garnet sau de femei.

O senzaţie de frig puse stăpînire pe Jake cînd privi în jur. Oare le luase Garnet? Dacă era aşa, Jake ştia că nu avea să o mai vadă pe Victoria în viaţă, pentru că nu ar fi stat cu mîinile în sîn în timp ce Garnet îi viola sora. S-ar fi luptat cu el şi Garnet i-ar fi tras un glonţ în cap fără să stea pe gînduri. Simţi un nod în stomac la acel gînd.

Se întoarse spre cei cîţiva bărbaţi şi alese unul. Trase cocoşul armei, ştiind că toţi auziseră clic-ul, şi lipi pistolul de tîmpla lui.

– Shandy, unde e Garnet?

Sudoarea începu să-i şiroiască pe faţă, în ciuda faptului că era o noapte rece.

– L-am văzut plecînd, Roper. Jur!

– Cînd ?

– Cînd ai intrat în casă. El şi alţi cîţiva.

– În ce direcţie?

Shandy ridică o mînă tremurătoare şi arătă spre est.

– A luat şi femeile?

Acum, Shandy tremura atît de tare, încît îi clănţăneau dinţii.

– Nu, jur că nu.

Degetul lui Jake se încordă imperceptibil pe trăgaci.

– Cred că mă minți, Shandy. Femeile nu sînt aici. Trebuie să le fi luat Garnet.

Shandy începu să scuture din cap.

– Jur, jur, zise el înspăimîntat.

– Nu minte, Roper, spuse repede altcineva din grup. Le-am văzut pe femei că au plecat înainte să înceapă împuşcăturile. Au ieşit gonind din hambar şi au luat-o spre vest, în direcție opusă față de Garnet.

Jake se întoarse spre Luis.

– Adu-mi o lampă.

Lăsă cocoşul pistolului să revină la loc, dar îl privi pe Shandy în ochi.

– Dacă mă minți, nu mai vezi răsăritul.

El, Ben şi Luis porniră spre hambar. Sophie nu mai era, şi nici caii Emmei şi Celiei. Examinară pămîntul, dar prea multe persoane trecuseră pe acolo în ultima jumătate de oră ca să-şi mai facă o părere. Ieşiră şi el descoperi uşor urma lui Sophie. Se ținu după ea treizeci de metri.

– Doar trei cai, spuse Ben.

– Cu poveri uşoare, adăugă Luis.

Jake se îndreptă, începînd să simtă o furie incredibilă.

– Femeie proastă. I-am spus să stea în casă.

Le dusese pe Emma şi pe Celia în necunoscut, cînd niciuna nu avea idee cum era să supraviețuiască sau să se orienteze. Mai rău, şi Garnet era undeva, liber. Deşi pornise în direcție opusă, ar fi putut vedea femeile plecînd şi să schimbe direcția, odată ce era în siguranță.

Ben îşi trecu mîna peste față, obosit.

– Nu putem să le căutăm pe întuneric, Jake.

– Ştiu.

Ar fi trebuit să folosească lampa ca să se ia după urme şi lumina s-ar fi văzut de departe în noapte. Neştiind cine era,

femeile ar fi fugit de el; Garnet l-ar fi localizat. Toți muşchii îi erau încordați, dar nu avea încotro. Trebuiau să aştepte pînă dimineață să înceapă căutările, deşi, astfel, îi dădea timp şi lui Garnet.

Era din ce în ce mai furios. Dacă ea l-ar fi ascultat, acum ar fi fost în siguranță, nu singure în sălbăticie.

Speră că era destul de deşteaptă încît să se adăpostească în timpul nopții.

– Mai avem multe de făcut, spuse Ben întrerupîndu-i şirul gîndurilor sumbre. Aşa cum ai spus, ăştia erau doar o treime din oamenii lui McLain. Ne vor mai aştepta confruntări, mai ales dacă Garnet li se va alătura.

Jake mormăi.

– Eu nu-l caut pentru asta. Garnet n-o să lupte dacă există şanse egale şi noi le-am cam egalat în seara asta. Dar s-ar putea ca ceilalți să reacționeze.

Ben îi puse o mînă pe umăr.

– O să le găsim mîine, îi zise atunci, dar şi el avea îndoieli.

Trei femei singure puteau păți multe lucruri în zona aceea.

Victoria fu nevoită să se oprească. Deşi instinctele îi spuneau să meargă mai departe, Celia nu era obişnuită să meargă prea mult. Înainte de miezul nopții, fata avea dureri, deşi nu se plînse. Abia cînd se opriră ca să se uşureze, Victoria îşi dădu seama cîte îndurase Celia, fiindcă aceasta izbucni în plîns cînd alunecă la pămînt.

– Trebuie să ne odihnim, spuse Emma. Nu poate merge mai departe.

Îşi frecă uşor şezutul şi se strîmbă puțin.

– Cred că şi pe mine o să mă doară.

Victoria se uită în jur după un adăpost, dar nu avea lumina lunii care să o ajute. Nu vedea decît nişte pete negre acolo unde

erau pomi. Cel puțin, pomii le ofereau protecție. O luă după umeri pe Celia şi o întrebă:

– Poți să mergi puțin, pînă la pomii aceia?

Celia încuviință, reținîndu-şi lacrimile.

– Da. Îmi pare rău. Ştiu că ar trebui să mergem mai departe.

– Ar trebui, dar sîntem obosite şi la fel sînt şi caii. Dacă nu-i lăsăm să se odihnească nu ne vor fi de niciun folos mîine.

Merseră încet pînă la liziera copacilor şi descoperiră un grup de stînci care oprea vîntul. Victoria şi Emma scoaseră şeile de pe cai şi le dădură apă, după care îi legară într-un loc unde puteau să pască. Cînd se întoarseră, văzură că Celia aranjase păturile şi pregătise trei porții mici de mîncare.

Victoria se aşeză pe pătură, luînd bucuroasă porția de pîine cu brînză. Acum, că stătea jos, îşi dădea seama cît de obosită era. Epuizarea îşi spuse cuvîntul; abia se atinse de mîncare, dar nu îndrăzni să doarmă.

Forțîndu-se să nu se întindă, puse puşca pe genunchi.

– O să veghez cît dormiți voi.

Celia se întinse gemînd şi adormi într-o clipă. Emma se duse şi se aşeză lîngă Victoria.

– Chiar crezi că a fost Sarratt? o întrebă ea încet, ca să nu o deranjeze pe Celia. Cum era posibil, după atîția ani?

Victoria oftă.

– Nu ştiu. Dar Maiorul era atît de sigur şi de speriat. Ştii că stătea treaz nopțile şi îi aştepta? Nu dormea. Îl auzeam toată noaptea, vorbea singur şi, uneori, venea în odaia mea ca să-mi spună ce-mi vor face...

Se opri şi Emma o îmbrățişă repede.

– Ştiu că n-ar trebui s-o spun, dar Maiorul e nebun. Ştii asta, nu?

– Da, ştiu.

– Atunci, de ce ai crede ce zice el?

– Pentru că e nebun, nu prost, spuse Victoria privind în noapte. Pentru că cineva a tras în mine. Pentru că nu văd niciun alt motiv...

– Nu crezi că Maiorul şi-a făcut mai mulți dușmani în afară de Sarratt? întrebă Emma. Ar putea fi oricine.

Victoria nu putu să nu rîdă uşor.

– Ce mai contează? Un dușman e un dușman.

– Ai dreptate, sigur. Nu mai contează cine a tras, ci intenția.

– Cît de liniştitor!

Rîseră amîndouă cîteva secunde, după care Emma redeveni serioasă.

– În cît timp crezi că ajungem la Santa Fe?

– Nu ştiu. Sigur, putem merge mai repede decît cu trăsura.

– Dacă nu ne rătăcim.

– Dimineață o luăm spre sud. O să ne întîlnim cu cineva şi o să cerem îndrumări.

– O să îndrăznim?

Victoria atinse puşca.

– Abia aştept să folosesc asta.

Tăcură o vreme, ascultînd vîntul printre copaci.

– Ştii că Maiorul ar putea veni după noi, zise Emma la un moment dat. Sau să-l trimită pe Garnet. Orice s-ar fi întîmplat în seara asta la fermă, e posibil să fi scăpat.

Victoria se gîndise la acest lucru şi hotărîse să nu le mai ducă înapoi la fermă pe Celia şi pe Emma.

– Voi face orice e necesar.

Îi fu atît de greu să spună asta, încît se cutremură şi îşi mască repede reacția adăugînd:

– Mi se face frig. Ce-ar fi să încerci să dormi, în loc să-mi ții companie? N-o să pățesc nimic.

– Mă trezeşti peste două ceasuri? Şi tu trebuie să dormi.

– Da, sigur.

Stînd singură în întuneric, Victoria se gîndi la multe lucruri. Se întrebă ce se întîmplase la fermă, pentru că, aşa cum spusese şi Emma, ar fi putut fi oricine. Se întrebă dacă trebuia să ia legătura cu autorităţile din Santa Fe pentru a cere ajutor şi dacă cineva avea să le răspundă.

Îşi făcea griji pentru Celia. Nu ar fi trebuit s-o aducă în Vest. Acum, nu putea decît să spere că surioara ei avea să uite, în cele din urmă, unele dintre lucrurile neplăcute şi să înveţe să aibă din nou încredere în bărbaţi.

Jake... În cele din urmă, gîndurile ei se îndreptară, inevitabil, spre el şi aproape că gemu de durere. De ce plecase fără un cuvînt după tot ce se petrecuse între ei? Îşi aminti felul cum o sărutase, clipele cînd ea îi dăduse voie să-i mîngîie sînii. Oare de aceea plecase, pentru că ea decăzuse în faţa lui permiţîndu-i acele intimităţi?

Oare conta motivul? El plecase şi ea trebuia să înfrunte realitatea crudă, el nu avea aceleaşi sentimente. Vrusese doar să se culce cu ea.

Avusese de gînd să o trezească pe Emma, dar stătuse atît de mult cu gîndurile ei şi era atît de obosită, încît nici nu simţise cînd i se închiseră ochii.

– Victoria, trezeşte-te. Soarele e pe cer, spuse Emma scuturîndu-o pînă cînd se ridică în capul oaselor, căscînd. De ce nu m-ai trezit?

– Am vrut, dar am adormit, zise Victoria ridicîndu-se repede.

Răsuflă uşurată cînd văzu că totul părea normal. Emma şi Celia reuşiseră să facă un foc micuţ şi Celia prăjea cartofi şi costiţă. Cafeaua fierbea în ibric.

Soarele strălucea deja, dar aerul era încă rece. Ea căută un loc unde să îşi facă nevoile, după care se întoarse şi îşi şterse faţa şi mîinile cu o batistă udă.

Le era foarte foame, aşa că mîncară cu poftă. Celia îşi frecă şezutul cînd se ridică.

– O să poţi călări? o întrebă Victoria îngrijorată.

Propriii ei muşchi o dureau, aşa că îşi închipui cum se simţea Celia.

– Da, spuse fata, după care adăugă: dar n-o să-mi placă.

Victoria rîse, dar Emma o apucă de braţ şi îi arătă spre est.

– Uite.

Victoria miji ochii şi văzu călăreţii. Siluetele lor se vedeau pe o creastă, profilate în lumina soarelui de dimineaţă. Nu îşi dădea seama exact cîţi erau.

O cuprinse o spaimă rece. Se întoarse repede şi aruncă praf peste foc cu piciorul.

– Repede, puneţi şeile pe cai!

Distanţele erau înşelătoare. Călăreţii păruseră atît de aproape, pentru că soarele era în spatele lor; erau la cîţiva kilometri distanţă şi nu puteau să le fi văzut. Doar dacă nu cumva fumul le dăduse de gol...

Sophie îşi alese dimineaţa aceea ca să fie agitată, ferindu-se cînd Victoria încercă să pună şaua pe ea.

– Termină! spuse ea categoric, ascunzîndu-şi panica.

Dacă Sophie îi simţea teama, nu se lăsa înşeuată.

Se urcară pe pietre ca să încalece. Emma sări din şa şi dădu fuga la foc.

– N-o să las tigaia aici, zise ea. E singura noastră tigaie.

Din fericire, tigaia se răcise suficient cît să nu o frigă. Veni repede înapoi şi Victoria puse tigaia în desagă, în timp ce Emma încălecă din nou.

Nu mai îndrăzniră să meargă spre sud acum, căci, astfel, călăreţii le-ar fi tăiat calea.

Victoria întoarse spatele soarelui şi dădu pinteni calului.

Celia se ţinu în şa hotărîtă şi iapa ei mai mică încercă din răsputeri să ţină pasul cu ceilalţi cai. Totuşi, Victoria şi Emma

încetiniră pentru ca Celia să poată ține pasul. Victoria privi neliniştită peste umeri de multe ori, dar călăreții nu mai erau pe creasta dealului şi nu se mai vedeau. Ea se rugă să nu fi fost de la fermă, ci să fie nişte necunoscuți în trecere, care să nu dea atenție urmelor lor.

Cînd ajunseră în vîrful unui deal, Victoria se opri şi se întoarse să se uite în direcția din care veniseră.

– De ce te-ai oprit? strigă Emma, întorcîndu-şi şi ea calul.

– Vreau să văd unde sînt. S-ar putea să nu vină după noi.

Aşteptară şi îngustară ochii pentru a vedea călăreții. Întîi auziră ceva ca un tunet îndepărtat, doar că cerul era senin. Victoria aşteptă cu gura uscată.

Călăreții ajunseră pe altă creastă şi inima ei aproape că se opri. Erau mult mai aproape decît se aşteptase, călărind în galop şi direct spre ele.

– Dumnezeule! Fugiți!

Încercă să gîndească, dar creierul îi era amorțit. Trebuia să fie ori Sarratt, ori Garnet. Ambele variante însemnau moarte.

Celia călărea cu maxilarul încleştat, dar era albă la față. Victoria o făcu pe Sophie să alerge de o parte a calului Celiei, în timp ce Emma trecu în partea cealaltă.

Ar fi fost mai bine dacă Celia lua alt cal din grajd, dar nu se gîndiseră la asta. Acum, liniştita, dar înceata Gypsy putea face diferența între a scăpa şi a fi prinse.

Peisajul se schimba, devenind tot mai uscat şi sterp, pe măsură ce, în locul copacilor, apăreau stînci şi tufe. O adiere uşoară de vînt stîrnea praful şi li-l arunca în fețe. Victoria se uită din nou peste umăr şi văzu călăreții şi mai aproape decît înainte. Nu-l recunoştea pe niciunul dintre ei, dar văzu că îşi ridicaseră eşarfele ca să se ferească de praf. Chipurile lor acoperite, chiar şi de la distanță, erau amenințătoare.

Trase de hățuri cînd coborîră o pantă. Celia scoase un țipăt şi fu cît pe ce să aterizeze peste capul lui Gypsy, dar în ultima clipă, Victoria o apucă de fustă şi o trase înapoi în şa. Deodată, Victoria strigă:

– Stați!

Traseră de hățuri. Biata Gypsy era aproape epuizată, dar caii Emmei şi Victoriei aveau încă energie. Victoria sări din şa.

– Repede, Celia, să schimbăm caii!

– Nu pot s-o călăresc pe Sophie! strigă Celia îngrozită, dar sări din şa.

– Va trebui. Eu călăresc mai bine. Pot să scot mai mult de la Gypsy decît tine. Ține puşca, îi spuse ea Emmei. Dă-mi pistolul.

Şi Emma se conformă.

– Ce faci?

– Trebuie să ne despărțim, spuse Victoria urcînd-o pe Celia în şaua lui Sophie, după care încălecă şi ea pe Gypsy. Ia-o pe Celia şi luați-o spre est.

– Spre est!

– Da. E mai mult adăpost şi probabil că se vor lua după mine. Sophie e puternică, va rezista mult.

– Nu pot să te las! strigă Emma.

– Trebuie! Ai grijă de Celia!

– Atunci, du-te tu cu ea! Îi derutez eu.

Victoria îi aruncă o privire severă.

– Pe mine mă vor, spuse ea. Nu e Garnet. Îi cunosc calul. Aşa că trebuie să fie Sarratt sau altcineva care îl urăşte pe Maior. Acum, pentru Dumnezeu, grăbiți-vă!

Fără să mai aştepte şi fără să se mai uite înapoi, îi dădu pinteni sărmanei Gypsy şi porni spre vest.

Nu avea nicio speranță că avea să-i țină la distanță pe călăreți la nesfîrşit; spera doar să le ofere Emmei şi Celiei o

şansă să scape. Poate, chiar dacă le prindea Sarratt, nu avea să le facă rău. În definitiv, nu purtau numele lui McLain.

Călări aşa cum nu o mai făcuse niciodată, avansînd şi mai mult pe terenul stîncos şi arid. Nu era deşert, dar nu erau nici copaci, nici ape cristaline, nici pajişti verzi. Soarele era sus pe cer şi ea îl simţea dogorind prin materialul subţire al bluzei.

O dureau braţele şi picioarele.

Gypsy se împiedică. Victoria era îngrozită, dar ştia că trebuia s-o lase să se odihnească, altfel risca să moară sub ea. Se opri şi descălecă, ducînd-o de căpăstru cît putu de mult înainte să-i dea o înghiţitură de apă. Cînd iapa încetă să mai sufle atît de greu, Victoria încălecă din nou şi porni la drum, dar mai încet. Iapa nu suporta mai mult.

Victoria avea gîtlejul uscat şi plin de praf, dar nu îndrăzni să bea niciun pic de apă, căci ar fi putut avea nevoie pentru Gypsy. O cuprinse o uşoară ameţeală, dar se concentră să îşi menţină echilibrul.

Se uită în spate din nou şi clipi des, derutată. Văzu un singur călăreţ care se apropia constant de ea – sau era un miraj? Unde erau ceilalţi? Inima i se opri în loc de groază. Şiretlicul ei dăduse greş. El îi trimisese pe ceilalţi după Emma şi Celia şi venea după ea, la fel de necruţător ca soarele. Era Sarratt. Ştia sigur că era Sarratt.

Îi dădu pinteni calului, dar nu simţi că ar fi alergat mai repede.

Se apropiau de un grup de stînci roşiatice, cînd Gypsy începu să se clatine.

Victoria se uită din nou în spate şi văzu că el era la cîteva minute distanţă. Calul ei nu mai putea să meargă. Se opri şi sări din şa, luînd-o la fugă spre stînci. Ghetele ei alunecară cînd se căţără tot mai sus, căutînd un loc unde să se ascundă. Pistolul era greu în buzunar. Dumnezeule, dacă era nevoită, avea să-l

folosească. El era singur; nu era nevoie decît de o împuşcătură dacă ţintea bine.

Riscă şi aruncă o privire de după o stîncă. El era sub ea, descălecînd cu o grație care o sperie şi, totuşi, i se păru ameţitor de cunoscut. Partea inferioară a feţei era în continuare acoperită de eşarfă. Ridică privirea şi scrută stîncile, dar ea se trase repede înapoi.

Stînca fierbinte îi frigea mîinile. Se uită la soarele care strălucea necruţător pe cer şi se întrebă dacă avea să fie ultima oară cînd îl vedea. Niciodată nu fusese atît de speriată.

– Fir-ar să fie, nu mă mai face să pierd timpul şi vino încoace.

Vocea îi era înăbuşită de eşarfa care îi acoperea gura, dar furia se distingea clar.

Era limpede că nu credea că are de ce să se teamă de ea. Victoria avea impresia că se temea ea suficient pentru amîndoi, dar reuşi să se controleze. Poate că avea să piardă, dar nu fără să lupte.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Luă pistolul cu mîini tremurătoare şi, pentru o clipă, privi fascinată cum sclipea ţeava în lumina soarelui. Ce obiect ciudat de frumos, acel instrument al morţii; era atît de potrivit scopului său. Singura ei şansă de scăpare era să-l folosească.

Îşi ţinu răsuflarea, ascultînd. Cînd auzi un zgomot mai jos, în stînga ei, trase cocoşul cu ambele mîini. Respiră adînc de două ori ca să se calmeze şi se uită pe după stîncă.

Îl văzu cînd sări pe o altă parte a stîncii. Inima îi sări din piept şi trase la întîmplare. Glonţul atinse stînca aproape de capul lui. El se adăposti şi ea nu mai putu să-l vadă, dar ştia că nu îl nimerise.

Avea să vină în direcţia din care se trăsese şi, acum, ştia că e înarmată. Victoria se căţără şi mai sus, zgîriindu-şi palmele pe stînca încinsă de soare. O şopîrlă se uită la ea cu ochi ca două mărgeluţe, după care se strecură într-o crăpătură răcoroasă. Şi-ar fi dorit să poată intra şi ea acolo.

Poate, în timp ce el se căţăra, ea ar fi putut să coboare. Dacă putea să ajungă la cai, îi lua pe amîndoi şi îl lăsa acolo.

Se întinse pe burtă şi, cu privirea aţintită asupra stîncilor de sub ea, după orice mişcare, începu să se tîrască în spate. Pietrele îi sfîşiară fusta şi îi zgîriară şi mai mult palmele, dar ea nici nu observă.

Credea că va reuşi. Văzu caii şi începu să spere. Apoi, auzi un zgomot în spate şi, în clipa următoare, el o apucă de mijloc

şi o ridică, speriind-o atît de tare, încît nu putu nici să ţipe. Bărbatul o apucă de braţ atît de brusc, încît îi amorţi mîna şi el îi luă pistolul cu uşurinţă. Cuprinsă de disperare, Victoria se uită la omul cu faţa acoperită care era hotărît s-o omoare.

– Prostuţo ce eşti, spuse el trăgînd de eşarfă. Pe cine vrei să omori, pe mine, pe tine sau calul tău?

Victoria îl privi cu gura căscată. Simţi razele fierbinţi ale soarelui pe capul descoperit şi credea că, poate, are halucinaţii. Dar el încă îi ţinea încheietura strîns şi o privea cu ochii lui verzi de sub borul pălăriei. Nu credea că avea să mai vadă vreodată acei ochi verzi...

– Jake? şopti ea, nevenindu-i să creadă. Nu ştiam că eşti tu. Credeam că eşti Sarratt.

Expresia de pe chipul lui era întunecată cînd o privi şi urmară cîteva clipe de tăcere, atît de lungi, încît ea simţi un fior rece. Ochii lui erau întunecaţi şi reci.

– Chiar sînt, zise el apoi şi o trase jos de pe stîncă. Stai jos şi să nu te clinteşti. Mă duc să mă ocup de cai. Dacă te mişti, o să regreţi.

Vorbise pe un ton inflexibil şi ea nu se îndoia că fusese serios.

Se aşeză în praf, privindu-l cum scoase şeile de pe cai, după care îi plimbă puţin pe amîndoi. Ea nu cunoştea calul pe care îl avea el, ceea ce o făcu să-şi muşte buzele. Dacă ar fi avut calul lui, l-ar fi recunoscut. Oare ar mai fi fugit de el? Dacă nu, ar fi fost o greşeală? Spusese că era un Sarratt şi ea tot nu ştia ce avea de gînd în privinţa ei.

Gypsy era atît de obosită, încît abia putea să mai meargă. Jake – dacă acela era numele lui adevărat – le dădu puţină apă cailor, după care îi legă într-un loc unde erau cîteva plante la umbra stîncilor.

Victoria se simți și mai distrusă decît atunci cînd Emma îi spusese despre plecarea lui. Era o diferență ciudată, dar atunci suferise din cauza pierderii și a faptului că el îi trădase încrederea. Acum, era îngrozită că acea trădare era mult mai profundă. Nu era vorba doar că el nu o aprecia la fel de mult, dar era posibil să se folosească de ea ca să se răzbune. Oare sperase să-și astîmpere o parte din setea de răzbunare punîndu-i coarne Maiorului? Ce avea de gînd cu ea acum? Încercă să se gîndească ce să-i spună, dar nu-i veni nimic în minte. Și poate era mai bine. Nu putea decît să stea și să privească.

Jake era atît de furios, că abia putea să vorbească. Nu numai că ea îi nesocotise ordinul de a sta în casă, dar le pusese și pe celelalte în pericol. Le epuizase caii și trăsese în el. Numai acel lucru îl înfuria atît de tare, încît nu voia să se mai apropie de ea pînă cînd nu se mai liniștea. Părea epuizată și amețită. Trecu ceva timp pînă se calmă îndeajuns pentru a se duce la ea cu bidonul în mînă. Probabil că îi era la fel de sete ca și lui.

Ea nu ridică privirea cînd se apropie el și nici cînd stătu în fața ei, cu picioarele desfăcute. Se pregăti, dar nu se întîmplă nimic. El continua să stea în picioare în fața ei, fără să scoată un cuvînt.

În cele din urmă, ea rupse tăcerea.

– Tu ai atacat ferma aseară, nu?

Jake desfăcu bidonul și i-l puse în mînă.

– Da. Eu și fratele meu am venit cu oamenii noștri și ne-am luat ferma înapoi, zise el și, după o pauză, adăugă: McLain e mort.

Victoria nu reacționă în niciun fel, căci încă se simțea amorțită. Bău din bidon. Apa o învioră, deși era caldă.

Jake luă bidonul și bău și el. Apoi îi puse capacul și se șterse la gură cu mîneca, privind-o în tot acest timp.

– Am zis că soțul tău e mort.

Ea nu se uită la el.

– Am auzit.

– Nu-ți pasă?

– Nu-l plîng, dar nu pot să mă bucur că cineva moare, zise ea.

– Juana l-a omorît. O violase.

Victoria tresări și se întrebă dacă mințise. Poate se bucura că Maiorul murise. Fusese un om oribil. Oare altă pedeapsă ar fi fost de-ajuns?

– Eu și Ben sîntem stăpînii fermei acum.

O umbră de interes îi dădu ghes și înălță capul. Nu prea înțelesese ce spusese el înainte.

– Deci și fratele tău a supraviețuit, spuse ea încet. Mă bucur.

Se uită, apoi, la cai și puse întrebarea al cărei răspuns nu voia cu adevărat să-l știe.

– Unde sînt ceilalți?

– I-am trimis după Emma și Celia.

– Nu...zise ea înghițind în sec și încercînd din nou. Nu le vor face rău, nu?

– Nu dacă nu vor face o prostie. De exemplu, să tragă.

Victoria se cutremură, pentru că Emma, probabil, avea să tragă.

Jake puse piciorul pe stîncă lîngă ea și își propti brațele pe genunchi.

– De ce ai schimbat calul cu Celia?

– Gypsy nu putea să țină pasul. M-am gîndit că Celia ar avea mai multe șanse să scape dacă o avea pe Sophie.

El nu mai spuse nimic, ci doar o privi. Ea se uita în pămînt; se simțea atît de abătută în adîncul sufletului, încît era aproape insuportabil. Dacă Emma sau Celia pățeau ceva, nu avea să

şi-o ierte niciodată – presupunînd, bineînțeles, că Jake nu o omora. Dar, dacă ar fi vrut asta, se gîndi ea, ar fi făcut-o deja.

Înălță capul din nou.

– Ce ai de gînd să faci cu mine?

El zîmbi, dar nu era chiar un zîmbet plăcut. Să fac dragoste cu tine pînă cînd niciunul dintre noi n-o să mai poată merge, îşi spuse el cu un amestec de furie şi dorință născut din grijă şi teamă pentru ea. Dorința nebună de a se împerechea era înnăscută şi nu avea să se relaxeze pînă cînd nu avea să fie a lui cu adevărat, pînă cînd nu o simțea în brațele sale. Deocamdată, însă, tot nu îndrăznea să o atingă. În schimb, îi răspunse:

– Te duc înapoi la fermă. După ce se odihnesc caii.

Ea se temu să mai pună alte întrebări.

Erau patru. Emma văzu acest lucru cînd aruncă o privire peste umăr. Celia nu se descurca bine cu Sophie. Iepei părea să-i fie milă de călăreața sa nepricepută şi alerga extrem de lin, dar fără să atingă viteza de care era capabilă. Drept urmare, cei patru călăreți le ajungeau repede din urmă. Emma îşi dădu seama că nu avea încotro. Putea să rămînă cu Celia sau să se salveze pe sine. În niciun caz ambele. De fapt, Emma nu avea de ales. Făcu roibul să alerge în pas cu Sophie şi întoarse puşca.

Nu avea o poziție tocmai bună pentru a trage, aşa că primul glonț zbură aiurea.

Ben înjură şi se aplecă peste gîtul calului, cerîndu-i să alerge şi mai repede. Era obosit, dar văzînd ceilalți cai în față, făcu un efort şi țîşni înainte. Luis, lîngă el, făcu acelaşi lucru. Ben o luă ca țintă pe femeia care trăgea în ei, iar Luis, pe fata care abia mai stătea în şa.

Nu fu prea uşor. Bruneta trase din nou şi, de data aceasta, glonțul trecu periculos de aproape. Fata se ținea bine în şa şi

iapa pe care o călărea mări viteza. Ben făcu în aşa fel încît ajunse în dreapta celei cu puşca, practic ieşind din raza ei. Calul lui galopa energic, lovind pămîntul cu copitele şi suflînd pe nări; ajunse în dreptul crupei roibului şi prinse mai multă putere datorită nevoii de a fi primul. Încetul cu încetul, ajunse paralel cu roibul.

Cu coada ochiului, Ben îl văzu pe Luis întinzînd mîna ca să apuce căpăstrul iepei. Micuța cea blondă țipă şi începu să-i lovească mîna, iar bruneta încercă să manevreze puşca asemeni unei bîte, neavînd încredere că ar fi putut trage în Luis, atît de aproape de fată.

Ben se aplecă în şa şi îi cuprinse mijlocul, trăgînd-o de pe cal şi oprindu-l pe al său.

Emma se zvîrcoli, încercînd să scape din strînsoare, dar nu reuşi decît să scape puşca. Încercă să-i zgîrie fața, să-l tragă de păr, de orice parte la care putea ajunge. Atîrnînd în aer, tot cu brațul lui în jurul mijlocului, nu avu prea mult succes şi, de disperare, începu să-l lovească în picior cu călcîiele, nimerind şi calul în coaste. Animalul pufni şi se ridică pe picioarele din spate, iar ea îl auzi pe bărbat înjurînd cînd căzură amîndoi în praf.

Emma continuă să lovească şi să încerce să scape. Bărbatul o apucă de picior şi o trase înapoi, iar cînd ea lovi din nou, el veni deasupra ei, înjurînd tot timpul. Îi imobiliză picioarele cu coapsele sale şi îi prinse pumnii, țintuindu-i încheieturile pe pămînt, deasupra capului.

– Las-o în pace! Dă-te de pe ea!

Ben înălță capul şi o văzu pe micuța blondă fugind spre el, dar Luis o prinse din spate şi îşi încrucişă brațele în fața ei, astfel încît ea nu putea să mai facă nicio mişcare. Ştiind că nu mai trebuia să-şi facă griji în privința ei, Ben îşi îndreptă toată atenția asupra pisicii sălbatice care se zvîrcolea sub el.

Emma se răzvrăti împotriva greutății care o țintuia la pământ, arcuindu-se şi răsucindu-se şi încercînd să-l lovească în față. Era prea îngrozită ca să mai gîndească limpede, dar nu putea să capituleze, pur şi simplu; era împotriva oricărui instinct.

Bărbatul nu încercă să o lovească sau să-i facă vreun rău. Doar o ținea imobilizată pînă avea să obosească. Trecuse ceva vreme de cînd Ben nu mai ținuse o femeie în brațe şi acel trup delicat şi, categoric, feminin, care se zvîrcolea sub el îi atrase atenția, făcîndu-l să se întărească. Instinctiv, îşi mută picioarele aşa încît erau între ale ei; cînd ea se arcui din nou, îi simți tăria.

Se înfioră şi rămase nemişcată, ochii ei căprui fiind imenşi pe chipul palid şi plin de praf. Se uită la chipul dur al bărbatului de deasupra ei, şocată de ceea ce simțea că se întîmplă cu trupul lui. Nu mai simțise niciodată greutatea unui bărbat şi, acum, că lupta lor devenise brusc una sexuală, ea se sperie şi nu se mai clinti.

Deşi ştia că mai erau şi alți bărbați în preajmă, într-un fel ciudat, ea avea senzația că erau singuri. Îi simți mirosul de sudoare şi răsuflarea lui îi atingea fața. Ştia că şi el trebuia să simtă la fel în timpul acelui schimb de răsuflări.

Observă că ochii lui erau migdalați, iar genele şi sprîncenele, negre. El se mişcă din nou, aşa încît se lipi şi mai mult de ea.

Ea o auzi pe Celia suspinînd. Întoarse capul şi, cînd o văzu pe fată în brațele unui bărbat, nu mai simți niciun pic din acea senzualitate ciudată care pusese stăpînire pe ea. Imediat se făcu roşie la față.

– Te rog, zise ea înăbuşit. Lasă-mă să mă ridic.

Ben se sprijini într-un cot, ținîndu-i în continuare brațele țintuite în praf.

– Va fi nevoie să mă lupt din nou cu tine? o întrebă el gîfîind.

– Nu.

El se ridică atunci şi o trase şi pe ea în picioare. Emma întinse brațele şi Luis îi dădu drumul Celiei, care o rupse la fugă spre verişoara ei. Fata suspina înspăimîntată.

Ben îşi luă pălăria de jos şi o scutură de pantaloni. Respira greu şi, deşi nu mai avea erecție, încă mai avea o senzație neplăcută.

Emma mîngîie părul încîlcit al Celiei şi se uită peste capul ei la bărbații din jur.

– Ce aveți de gînd să faceți cu noi? întrebă ea, uitîndu-se instinctiv la cel care o pusese jos.

– Vă ducem înapoi la fermă, spuse el.

Emma lăsă capul în jos, ascunzîndu-şi spaima în timp ce o liniştea pe Celia. Era epuizată şi nu îşi dorea nimic mai mult decît să se prăbuşească, dar mîndria o făcu să stea în picioare şi să nu îşi arate slăbiciunea în fața duşmanului.

Ben se uită la soare, ca să-şi dea seama cît era ceasul.

– Va trebui să lăsăm caii să se odihnească înainte să pornim înapoi. Nu vom ajunge la fermă în noaptea asta, dar ne vom întîlni cu Jake şi cu doamna McLain.

Emma înălță capul brusc.

– Jake? întrebă ea şi inima începu să-i bată cu putere.

Oare Jake Roper venise în ajutorul lor, pînă la urmă? Dar se temea să spere, pentru că Jake era un nume des întîlnit. Pînă atunci, Emma fusese hotărîtă să nu spună nimic despre Victoria, în speranța că reuşise să scape.

– Jacob Sarratt, spuse Ben. Fratele meu. Eu sînt Ben Sarratt.

Ea îl privi albă la față, pentru că Victoria avusese dreptate, pînă la urmă.

– Şi... Maiorul?

Ben se duse să lege hățurile lui Sophie şi îi aruncă Emmei o privire indiferentă peste umăr.

– Mort, spuse el.

Era după-amiază tîrziu cînd văzură doi călăreți apropiindu-se. Ben mormăi mulțumit, bucuros că Jake o recuperase pe văduva dispărută fără multe probleme. Planul său de a intra legal în posesia fermei căsătorindu-se cu ea ar fi fost inutil dacă n-ar fi găsit-o. Ben îi privi cum se apropiară, foarte curios în legătură cu acea femeie cu care voia să se însoare Jake.

În cele din urmă, Emma o recunoscu pe Victoria şi dădu fuga spre ea cu un țipăt, dar se opri brusc cînd îl recunoscu pe bărbatul de lîngă verişoara ei. Îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Ben şi, apoi, încă una lui Jake. Jake Roper era Jake Sarratt? Înțelese totul într-o clipă. Doamne, îşi bătuse joc de ele de la bun început!

Cînd ajunseră în tabără, Victoria nu aşteptă să o ajute nimeni să descalece. Scoțînd piciorul din scară, ea sări şi se împiedică, dar îşi recăpătă echilibrul înainte ca Jake să încerce s-o prindă.

– Emma? Celia?

Auzind neliniştea din glasul ei, Emma se duse repede la ea.

– Amîndouă sîntem tefere. Celia are dureri peste tot, dar n-am fost rănite. Tu... eşti...

– Obosită, spuse Victoria, permițîndu-şi un moment de slăbiciune, după care adăugă: bănuiesc că ai aflat.

– Despre Maior? Da.

– Şi despre Sarratt? întrebă Victoria fără nicio expresie pe chip.

– Da.

Nu mai era nimic altceva de spus. Toate erau în siguranță, cel puțin deocamdată. Nici nu puteau ghici ce le aştepta mai departe.

Victoria stătu tăcută cu Emma alături. Unul dintre bărbați, cel căruia îi spuneau Wylie, începu să pregătească masa de seară. Victoria se mişcă doar ca să ofere din proviziile lor.

Jake era foarte tăcut şi Ben o studie pe Victoria foarte atent. Ea nu ştia că îi admira atitudinea demnă şi expresia mîndră de pe chipul ei plin de praf. Admira şi faptul că, evident, ea era motivul pentru care Jake era abătut, fiindcă nicio femeie nu reuşise să treacă de zidul de care se înconjura Jake.

Mîncară la apusul soarelui şi, la puțin timp după aceea, se culcară. Victoria era prea obosită ca să mai spună ceva cînd Jake îşi trînti sacul de dormit lîngă pătura ei, deşi se întrebă ce credeau ceilalți.

Hotărî că era prea obosită ca să-i pese şi, întorcîndu-se pe o parte, adormi înainte ca Jake să apuce să-şi scoată cizmele.

Cînd ajunseră la fermă a doua zi, Victoria tot nu ştia ce avea de gînd Jake cu ele. Dacă ar fi vrut să le omoare, sigur ar fi făcut-o pînă atunci şi le-ar fi lăsat cadavrele printre stînci. În schimb, el le adusese înapoi, la Carmita, care ieşi în fugă din casă, strigînd bucuroasă şi cu brațele întinse.

Peste tot se vedeau urme ale luptei recente, de la mulțimea de chipuri noi la găurile din ziduri. Cîteva ferestre fuseseră sparte şi o mulțime de găuri se vedeau în lemnul negru al uşii de la intrare. Totuşi, alte lucruri erau neschimbate. Carmita era tot grijulie ca o mamă, iar Angelina Garcia îşi pierdea timpul prin preajmă.

Femeile urcară obosite, cu Carmita agitîndu-se în jurul lor, în timp ce Lola şi Juana începură să încălzească mari cantități de apă pentru băile lor. Celia abia urca treptele de durere; hotărîră ca ea să facă baie prima ca să se relaxeze. Carmita

rezolvă problema şi cu multă alifie, în ciuda ezitării Celiei de a-şi dezgoli picioarele şi şezutul.

În casă era multă activitate şi, dacă era un lucru la care se pricepea Victoria, acela era să se ocupe de treburile casnice. Se apucă de treabă ca să nu îşi strige în gura mare temerile şi incertitudinile, deoarece tot nu ştia ce urma să se întîmple şi se temea să întrebe.

Odaia Maiorului fusese golită, de parcă acesta nici nu existase vreodată; pînă şi mobila dispăruse.

Era ciudat să deschidă uşa dintre cele două odăi şi să vadă pereţii şi duşumeaua goale. Nu plîngea nimeni după soţul ei şi dispăruse orice urmă a lui. Se părea că nimeni nu voia să vorbească despre asta. Se întrebă dacă McLain fusese împuşcat chiar în odaia aceea. Se întoarse în odaia ei şi închise uşa în linişte.

Cînd veni vremea pentru baie, încuie ambele uşi şi zăbovi multă vreme în apa fierbinte. Îşi spălă părul, oftînd de plăcere cînd se simţi curată din nou, şi îl perie îndelung pînă se uscă. În cele din urmă, nu mai avu scuze ca să mai zăbovească şi fu nevoită să se îmbrace şi să coboare la cină.

Momentul cinei fu foarte ciudat. Celia mîncă în odaia ei şi cele patru persoane care se aflau la masă aveau propriile motive pentru care tăceau. Emma, de obicei la fel de sigură pe ea ca o maică stareţă, era palidă şi se uită doar la Victoria de cele cîteva ori cînd ridică privirea din farfurie. Jake nu era încruntat, dar expresia sa era sumbră. El şi Ben nu făcură niciun efort să lege o conversaţie, ci mîncară fără întrerupere. Victoria simţea un nod în stomac şi nu luă decît cîteva înghiţituri.

Imediat după aceea, cei doi bărbaţi se duseră în bibliotecă şi închiseră uşa.

După ce plecară, Emma prinse viaţă.

– Mă duc în odaia mea, spuse ea uşurată. Voi citi cîteva ore pînă o să adorm. Cel puţin, mă voi relaxa.

Victoria încuviinţă, la fel de uşurată.

– Sună foarte bine. Şi eu am nişte lucruri de cîrpit şi o să-mi ia vreo oră.

Urcară scara împreună. Victoria cusu cîţiva nasturi şi repară cîteva tivuri, treburi care îi redară o parte din realitatea pierdută. Multe lucruri păreau la fel ca înainte, dar împrejurările se schimbaseră. Incertitudinea era supărătoare, se gîndi ea rupînd aţa cu dinţii pentru ultima oară şi punînd cutia de cusut la loc. Maiorul şi Garnet dispăruseră, dar viaţa ei era şi mai tensionată decît înainte.

Cel puţin, era suficient de liniştită ca să doarmă. Ridică fusta pentru a-şi scoate pantofii şi ciorapii, după care se duse desculţă la măsuţa de toaletă pentru a-şi scoate acele de păr.

Era cu braţele ridicate, scoţînd ultimul ac, cînd uşa dinspre hol se deschise şi Jake intră în odaie. Victoria păli.

– Ce cauţi aici? întrebă ea.

Drept răspuns, el răsuci cheia în broască şi o vîrî în buzunar. Sub privirea ei îngrozită, se duse la uşa de legătură şi repetă gestul. Cu nonşalanţă, de parcă s-ar fi dezbrăcat în faţa ei în fiecare zi, îşi scoase cizmele şi cămaşa. Bustul său gol era musculos şi ea îl privea ca vrăjită. O cuprinse o căldură ciudată şi ridică privirea.

Rămase încremenită, privindu-l cu ochii mari. Chipul lui era la fel de inexpresiv ca în ziua cînd îl cunoscuse şi ea îşi dădu seama că aceea era ultima parte a răzbunării lui. Fusese o proastă în privinţa lui; ba mai rău, pînă şi acum îl iubea. Era o pasiune care o mistuia, o durere împletită cu teamă; niciodată nu ştiuse că o persoană putea fi, în acelaşi timp, iubită şi temută, dar niciodată nu mai iubise un om care nu voia decît să se răzbune pe ea.

– Vino aici, îi spuse el calm.

Inima ei bătea cu putere şi, pentru o clipă, teama o făcu să-l asculte. Apoi, îşi îndreptă spatele şi înălţă bărbia.

– Crezi că te voi ajuta să mă violezi? Categoric, nu.

El ridică din umeri şi zîmbi.

– Nu schimbă cu nimic rezultatul, zise apoi şi se apropie, oprindu-se în faţa ei. Şi nici următoarea hotărîre a ta, dar o să-ţi dau de ales. Te dezbraci singură sau o fac eu, dar mie nu-mi pasă de nasturi sau cusături. E alegerea ta, repetă el, dar hainele tale nu vor supravieţui dacă le voi scoate eu.

Ea privi în ochii lui verzi, încercînd să vadă ceva în ei, dar nu reuşi.

– Nu pot spune nimic ca să te conving să mă laşi în pace?

– Nu. Am hotărît să te am din ziua cînd te-am văzut prima oară şi nu s-a schimbat nimic. Dar poţi să încerci să mă faci să mă răzgîndesc, dacă insişti.

Ea hotărî să nu o facă, pentru că se temea că ar fi ajuns să-l implore şi mîndria ei nu îi permitea acest lucru.

– Poţi să şi ţipi, dacă vrei, spuse el. Dar nici asta n-o să-ţi fie de folos. Doar le va tulbura pe Emma şi Celia, care nu te vor putea ajuta. Deci, ce hotărîre iei? Te dezbraci? o întrebă el ridicînd o sprînceană.

Urînd faptul că era laşă, ea începu să descheie nasturii bluzei cu degete tremurătoare. Părea să nu aibă încotro.

Niciodată nu se mai dezbrăcase în faţa unui bărbat şi nici nu îşi închipuise că avea să facă aşa ceva vreodată. Descheie nasturii din faţă, după care trecu la cei de la manşete, dar el îşi pierdu răbdarea şi zise:

– Scoate-o.

Nu reuşea să descheie nasturele de la spate al fustei şi, înjurînd pe înfundate, o făcu el însuşi. Fusta îi alunecă în jurul şoldurilor, dar fu oprită de jupoane. Ea îşi scoase bluza şi îi dădu drumul pe un scaun.

– Acum, fusta, zise el.

Un tremur uşor îi cuprinse picioarele cînd ea ridică fusta şi o scoase peste cap, după care o puse tot pe scaun. Acum, stătea în faţa lui în jupoane şi brasieră, extrem de conştientă de umerii goi şi braţele goale şi de faptul că sfîrcurile îi erau vizibile prin pînza subţire.

El era la cîţiva centimetri de ea, atît de aproape încît îi simţea căldura trupului. Încercă să se dea în spate, dar se lovi de măsuţa de toaletă.

Jake schiţă un zîmbet ironic.

– Juponul, o îndemnă el apoi.

Ea îl scoase pe primul peste cap. El se uită frustrat la cel aproape identic de dedesubt. Ea se grăbi să-l scoată şi închise ochii îngrozitor de ruşinată cînd îl lăsă să-i cadă la picioare. Acum era numai în izmenuţe şi brasieră şi sîngele îi năvăli în obraji. Nici Maiorul nu insistase să o vadă dezbrăcîndu-se, în cele două nopţi oribile cînd încercase să consume căsnicia. Dar acela nu era Maiorul, ci Jake. Paralizată, ea se uită la pieptul său musculos, la umerii laţi şi puternici, la pielea care lucea în lumina slabă a lămpii. Un păr cîrlionţat şi negru îi acoperea pieptul punctat de două sfîrcuri mici, de un maro închis.

Ciudat, dar niciodată nu se gîndise că bărbaţii aveau sfîrcuri şi, văzînd acest lucru, deveni şi mai conştientă de faptul că el era aproape gol.

Jake simţi un val de dorinţă cînd îi văzu sînii rotunzi care împungeau materialul subţire. Doamne, era atît de frumoasă, subţire şi cu pielea albă, cu forme plăcute în locurile potrivite.

– Acum, brasiera, spuse el cu o voce puţin răguşită.

Ea păli din nou şi, automat, îşi încrucişă braţele peste piept.

– Nu, zise ea cu o voce tremurătoare şi Jake era aproape la limita răbdării.

Întinse mîna şi îi trase brasiera peste cap, uitînd de ea imediat. Mintea îi era concentrată asupra Victoriei, asupra sînilor albi şi rotunzi şi a sfîrcurilor de un maro trandafiriu. Vrusese să o pedepsească puţin pentru îngrijorarea şi chinul prin care îl făcuse să treacă fugind, dar răbdarea şi nevoia lui de răzbunare dispăruseră.

Mai mult ca orice, acum voia să o simtă goală şi dornică în braţele sale.

Victoria se înfioră cînd i se dezveliră sînii. Nici măcar Maiorul nu insistase să-i vadă sînii goi. Încercă să-şi încrucişeze braţele peste piept din nou, dar Jake îi prinse încheieturile şi îi ţinu braţele pe lîngă corp, privind-o îndelung.

– Nu te ascunde de mine.

Căldura punea stăpînire pe el din ce în ce, acum că era atît de aproape să o aibă. Niciodată nu mai simţise o asemenea dorinţă de a o avea pe acea femeie şi nu alta.

– Voi vedea fiecare centimetru din corpul tău pînă se va termina totul.

– De ce îmi faci asta? întrebă ea cu lacrimi în ochi, dar clipi des, pentru că nu voia să le vadă el. Ce ţi-am făcut eu?

– Ai înţeles greşit, spuse el şi mai răguşit decît înainte. Nu vreau să te pedepsesc. Te vreau şi mă vrei şi tu. E timpul să facem ceva în privinţa asta.

Îi dădu drumul unei încheieturi şi puse o mînă pe mijlocul ei, lipindu-şi palma de cutia ei toracică şi savurîndu-i moliciunea pielii sub degetele sale.

– O să-ţi placă la fel de mult ca şi mie.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Eşti nebun!

Izbucnirea ei îi spuse multe. Zîmbi şi o cuprinse cu ambele braţe, lipind-o de el.

– O să vezi că nu sînt McLain, scumpo. O să te iubesc pînă o să ne pierdem minţile amîndoi.

Din amestecul de teamă, şoc, stînjeneală şi furie, ieşi doar un protest coerent şi cuvintele erau un geamăt de disperare.

– Dar n-ar trebui să mă vezi aşa!

– De ce nu? murmură el mîngîindu-i urechea cu buzele. Eşti atît de frumoasă şi delicată. Peste puţin, vom fi goi amîndoi şi, dacă şi ţie îţi va plăcea să mă priveşti măcar pe jumătate cît îmi place mie să te privesc, n-o să ne mai îmbrăcăm niciodată.

Ea tremură la gîndul de a fi goală lîngă el; acel gînd era atît de străin de educaţia ei, încît mintea îi amorţi, incapabilă să formeze imaginea. Era bucuroasă că mai avea măcar izmenuţele, deşi se temea că nu pentru multă vreme.

– Sărută-mă, spuse el pe un ton jucăuş, dar ea nu putu.

El îi cuprinse bărbia şi o întoarse cu faţa.

– Sărută-mă, zise el din nou în şoaptă şi îi acoperi gura cu a sa.

Victoria atîrna în braţele lui, abia atingînd podeaua cu vîrfurile picioarelor. Gura lui o sufoca şi o cuprinse ameţeala. Fără să vrea, se agăţă de umerii lui puternici. Senzaţia pe care i-o provocă pieptul lui frecîndu-se de sfîrcurile ei îi tăie răsuflarea. Cînd încercă să tragă aer, limba lui îi fură acel sărut intim, penetrînd-o în acel mod pentru a o pregăti pentru celălalt. În ciuda spaimei, gustul lui îi era familiar, parfumul pielii lui încinse fiind atît de ispititor încît ar fi vrut să-şi ascundă faţa în umărul lui şi să-i inspire şi mai mult mirosul.

O senzaţie caldă punea stăpînire pe trupul ei, dîndu-i o stare de ameţeală. Îşi desprinse gura de a lui, dar capul îi căzu pe spate, oferindu-şi gîtul spre a fi sărutat.

– Aşa, iubito, murmură el cuprinzîndu-i şezutul şi lipind-o de sine.

Ea icni din nou şi gemu un protest incoerent. Nu putea să-i facă aşa ceva, nu putea să simtă astfel, ca şi cum ar fi vrut ca el să continue să o sărute, ca şi cum ar fi vrut să facă mai mult. Era o nebunie ciudată, să vrea ca el să facă ceea ce i se păruse atît de respingător cînd încercase Maiorul. Şocul provocat de neruşinarea ei o făcu să se mişte, gest care îi smulse lui un geamăt gros.

O mînă o ţinea pe şezutul ei şi, cu cealaltă, îi desfăcu legăturile izmenuţelor. Cînd le lărgi, le trase în jos, dezgolindu-i întîi fesele şi, apoi, coapsele.

Victoria scoase un ţipăt slab şi se arcui în mîna lui, dar el o ridică şi mai mult, aşa încît izmenuţele îi căzură la picioare.

O luă în braţe şi o duse în pat. Pentru prima oară, Victoria i se împotrivi, încercînd să scape. Se simţi atît de expusă în faţa forţei lui, încît îşi pierdu controlul.

Îl lovi cu picioarele şi cu pumnii, încercînd să se elibereze şi să se dea jos din pat. El o potoli cu uşurinţă, ţintuindu-i mîinile deasupra capului şi apăsîndu-i picioarele cu ale sale.

– Uşurel, spuse el liniştitor şi ea îi simţi răsuflarea caldă pe faţă. Nu-ţi fie teamă, scumpo, nu ai de ce. N-o să-ţi fac niciun rău.

Vocea lui era liniştitoare şi îşi plimbă buzele peste locul unde se îmbinau gîtul şi umărul ei.

Atingerea fierbinte a gurii lui pe piele o făcu să tresară şi, cu un ţipăt incoerent, ea încercă din nou să se ridice. El o ţinu jos, întrebîndu-se de ce era atît de speriată. Sigur, ştia că nu avea să-i facă rău. Dar poate că experienţele ei cu Maiorul fuseseră şi mai neplăcute decît îşi închipuise el, poate se aştepta la ce era mai rău din partea lui. Dorinţa de a o poseda chiar în clipa aceea era extrem de mare, dar nu asta era tot ce îşi dorea.

Victoria era o doamnă, dar era şi o femeie pasională şi el voia acea pasiune. Voia ca ea să se agaţe de el, trupul ei să se arcuiască pentru a-l primi, nu să încerce să-l respingă; voia să simtă contractarea ei interioară în clipa eliberării.

– Victoria. Uită-te la mine, scumpo. Nu te mai împotrivi şi uită-te la mine.

– Dă-te de pe mine, strigă ea înăbuşit.

– N-o s-o fac, zise el ţinîndu-i încheieturile cu o mînă şi, cu cealaltă, îi prinse bărbia şi îi întoarse faţa spre el.

Văzu că avea lacrimi în ochi, dar nu le dădea voie să curgă. Îi sărută tîmpla, în semn că îi aprecia mîndria, după care îi sărută obrazul.

– Nu trebuie să-ţi fie teamă, repetă el încet, sărutîndu-i colţul gurii.

– Nu face asta, te rog, nu-mi face asta.

Cuvintele ieşiră şi ea îşi dădu seama cu groază că îl implora. Jurase să nu facă asta, dar realitatea de a fi fost dezbrăcată de haine o lăsase şi fără mîndrie. Ar fi fost în stare de orice ca să-l împiedice să o umilească astfel.

– O să plec, promit. Plecăm dimineaţă, dacă vrei...

– De ce aş vrea asta? murmură el zîmbind amuzat şi îşi frecă uşor pieptul de sfîrcurile ei.

Ea îşi ţinu răsuflarea. Sfîrcurile parcă îi ardeau, întărindu-se. El repetă mişcarea, de data aceasta, apăsînd puţin mai tare şi căldura care punea stăpînire pe trupul ei începu să îi alunge teama.

El o sărută, deschizînd gura pe a ei. O sărută alene şi cu siguranţa unui bărbat care ştie că nu se va opri la săruturi.

Ea scoase un geamăt de protest, dar el continuă pînă cînd simţi dispărînd o parte din tensiune şi muşchii ei începură să-i răspundă.

Ea nu voia să răspundă; încercă să se împotrivească, dar fu învinsă de propriile emoţii. La urma urmei, îl iubea. Deşi ştia

că el nu o iubeşte, că acel act făcea parte din ura lui faţă de Maior, nu putu să stăvilească valul de căldură pe care îl simţi la atingerea lui. Nu se putu abţine să nu-i întîmpine mica invazie cu propria-i limbă şi să-i simtă gustul în adîncul ei.

El îşi lăsă mîna să lunece încet de pe bărbia ei pe gît şi mai jos, acoperindu-i sînul. Ea tresări, şocată cînd simţi prima oară mîna unui bărbat pe sînul ei gol.

Palma lui o frigea şi senzaţia de încordare din sînii ei se intensifică. El îşi plimbă degetul în jurul sfîrcului şi pe el într-o mişcare circulară care îi smulse un geamăt. Încercă să-şi desprindă gura de a lui, dar Jake o sărută şi mai profund, ţinînd-o imobilizată, în timp ce îşi mută atenţia asupra celuilalt sîn.

Ea începu să tremure, dar nu de teamă.

El îşi înălţă capul, în sfîrşit, şi îi privi sînii rotunzi şi albi, cu sfîrcurile asemeni unor mărgele. Degetele lui arse de soare contrastau puternic cu pielea ei delicată.

– Eşti atît de frumoasă, zise el apoi şi se aplecă asupra sînilor ei.

Gura lui fierbinte îi cuprinse un sfîrc. Victoria scoase un ţipăt, dar sunetul îi rămase captiv în gîtlej.

Un fior o scutură şi se arcui din nou, dar era încă ţintuită de mîna şi picioarele lui. Nu îşi închipuise niciodată că el îşi putea folosi gura astfel, nu anticipase acea căldură udă sau furnicăturile pe care le simţea cînd el sugea cu putere. Limba lui îi mîngîia şi îi lingea sfîrcul şi ea începu să simtă o fierbinţeală jos, între picioare. Gemu, conştientă de unduirea ruşinoasă a şoldurilor ei, dar nu putea face nimic ca s-o oprească.

– Aşa, scumpo, şopti el. Vreau să simt cum te mişti.

Îşi mută gura asupra celuilalt sîn, ameţit de parfumul sînilor ei. Ea scoase un alt ţipăt stins, făcîndu-l să se cutremure de dorinţă.

Îşi lăsă mîna să lunece în jos, încercînd să-i desfacă picioarele.

Ea sări brusc, şocul fiind mai puternic decît plăcerea.

– Nu, ţipă ea, tremurînd. Dumnezeule, nu! exclamă ea arcuindu-şi şoldurile pentru a scăpa de el.

Jake îi astupă gura cu a sa, acoperindu-i protestele cu săruturi îndelungi şi profunde. Ea se încordă, împotrivindu-se, însă el continuă să o sărute pînă cînd învinse acea furtună de rezistenţă. Cînd o simţi moale şi tremurînd, îşi desprinse gura de a ei.

– Eşti minunată, scumpo. Desfă picioarele pentru mine, lasă-mă să te ating.

– Nu, nu e bine, n-ar trebui să faci asta...

Îşi aminti ce durere simţise cînd Maiorul îşi vîrîse degetele cu brutalitate în ea şi se îngrozi.

– Ba e bine, o întrerupse el pe un ton cald.

Ochii lui erau de un verde intens, arzători şi... tandri.

– Vreau să te ating. Vreau să simt cît de moale şi udă eşti.

Ea se cutremură.

– N-o să mă doară?

Dorea atingerea lui. Întregul ei trup îl dorea, dar amintirea legată de noaptea nunţii ei o împiedica să-l asculte.

– Nu, n-o să te doară, promise el şi îşi dori ca McLain să revină la viaţă pentru ca el să-l omoare din nou pentru faptul că îndrăznise să o rănească. Desfă picioarele, Victoria.

În sfîrşit, ea îşi relaxă coapsele suficient de mult cît să-l lase să îşi mişte degetele. El o făcu cu blîndeţe, depărtîndu-i buzele sexului pentru a-i primi mîngîierea. Victoria se cutremură din nou, extrem de conştientă de umezeala jenantă care ştia că o simţea şi el cînd o mîngîia uşor.

Dar nu semăna cu ce făcuse Maiorul, se gîndi ea ameţită. Nu îi provoca durere; o freca, explorînd-o cu degete tandre şi

respira agitat, de parcă faptul că o atingea îl excita peste măsură.

– O să-ți placă, zise el mîngîindu-i cu degetul mare nodul micuț de deasupra sexului.

O plăcere atît de intensă încît era aproape dureroasă îi scutură tot trupul. Gemu, fără să-şi dea seama că picioarele i se desfăcuseră mai mult în timp ce se arcuia sub mîna lui.

El continuă să-şi mişte degetul, îmbătîndu-se cu sunetele scoase de ea şi plăcîndu-i felul în care îşi mişca şoldurile. Parfumul trupului ei era mai intens, mai amețitor. Acum era o febră în ea, febra pe care o dorise el din clipa în care o văzuse, devenind la fel de intensă ca a sa.

Foarte curînd avea să fie a lui. Era suficient de udă, după părerea lui, dar ca să fie mai sigur, vîrî încet un deget în ea.

Victoria încremeni cînd îşi simți trupul penetrat, pregătindu-se pentru durere, dar fierbințeala din ea se intensifică. Nu era durere, ci o plăcere insuportabilă. Nu ştia, nu îi păsa. Întregul trup îi zvîcnea. Îşi ascunse fața în umărul lui cînd el îşi mişca degetul înăuntru şi afară, ceea ce îi făcu şoldurile să se unduiască într-un fel pe care nu îl putea controla.

Jake scoase un geamăt. Era atît de strîmtă, încît ştiu că avea să-i fie greu să intre în ea, oricît de pregătită ar fi fost. Era atît de udă, încît nu mai avea niciun rost să mai aştepte.

Acum, îi dădu drumul mîinilor, dar Victoria nici nu se gîndi să se împotrivească. Era prea tîrziu pentru asta. Un foc ardea în ea, sînii o dureau şi simțea un zvîcnet între picioare pe care nu ştia cum să-l potolească. Trupul îi era curios de neascultător. Îl privi nedumerită cum se ridică şi rămase lîngă pat, făcînd ceva cu centura pantalonilor. Încetul cu încetul, îşi dădu seama că îşi descheia pantalonii şi, într-o fracțiune de secundă, aceştia îi căzură la picioare şi dispărură.

Lumina lămpii era prea puternică. O nouă teamă o smulse din ceața senzuală şi se sprijină într-un cot, ridicînd mîna ca pentru a-l ține la distanță. Îi vedea perfect trupul musculos şi gol, erecția groasă înconjurată de cîrlionți negri. Îl privi cu groază. Maiorul nu arătase deloc aşa. În niciun caz nu avea să-l accepte aşa în ea, era prea mare, avea să o rănească...

– Nu, spuse ea răguşită, încercînd să scape de el.

Jake o trase înapoi şi o încălecă, desfăcîndu-i picioarele şi aşezîndu-se între ele. Spaima explodă în ea cînd membrul lui rigid îi atinse uşor locul sensibil dintre picioare.

– Nu pot, gemu ea, răsucind capul dintr-o parte în alta. Jake, te rog!

– E în regulă, o linişti el. N-o să fie nicio problemă, o să vezi. O să alunece uşor şi n-o să te doară deloc. Relaxează-te, scumpo.

Ştia că era îngrozită din cauza a ceea ce îi făcuse Maiorul, dar ştia şi că, pentru că o făcuse Maiorul, el nu trebuia acum să-i rupă himenul, provocîndu-i durere. Nu, avea de gînd să fie o plăcere pentru ea.

O sărută îndelung şi ea simți din nou acel val de căldură, acea tensiune pe care ştia că numai el o putea alina. Îşi recunoscu înfrîngerea cu un suspin şi îşi ridică şoldurile spre el.

– Te rog, şopti ea.

– Bine, draga mea, murmură el cu gura lipită de gîtul ei.

În niciun caz nu se putea relaxa sau să fie nonşalantă în legătură cu ceea ce i se întîmpla acum. Avea să-i facă orice voia, indiferent ce ar fi făcut ea. Nu mai avea niciun control asupra propriului corp. Scoase un oftat adînc cînd el se lăsă cu toată greutatea asupra ei şi cînd, cu o mînă, o ținu deschisă şi cu cealaltă, îşi dirijă membrul. Se înfioră cînd îl simți catifelat şi fierbinte.

– Jake...

– Uşor, uşor, şopti el şi intră uşor, aplicînd din ce în ce mai multă presiune.

Victoria îl împinse într-un efort de a respinge acea invadare fierbinte a trupului ei.

Lacrimi fierbinți îi lunecară pe obraji, în sfîrşit, necontrolate. El îi prinse mîinile şi le ţintui din nou pe pernă, continuînd să intre în ea, încet, încet, pînă la capăt.

– Oh, Doamne, gemu el cuprins de valuri de plăcere.

Era atît de strîmtă încît era aproape insuportabil pentru el. Rămase nemişcat cîteva clipe, după care începu din nou superba sarcină de a-i provoca plăcere.

– E în regulă, scumpo, zise el sărutînd-o iar şi iar.

Penetrarea fu atît de dificilă, încît se gîndi la Maior pentru o clipă. Dar alungă acel gînd; nu simţise acea rezistenţă tipică a pielii delicate cînd intrase în ea. Totuşi, ea plîngea şi asta îi făcea rău. Îi şterse lacrimile şi începu să-şi mişte şoldurile încet într-un fel care să-i aducă plăcerea supremă.

Ea stătea moale, cu privirea aţintită asupra chipului său încordat, acceptînd penetrarea şi retragerea membrului său într-o muţenie uluită. Cînd îşi imaginase acel act de supremă intimitate, se gîndise la durere şi repulsie, neputînd să priceapă de ce părea să le placă atît de mult bărbaţilor. Acum, cînd îşi recăpătă răsuflarea, începu să înţeleagă ce făcea o femeie, în afară de datorie, să se supună acelui act. Nu era vorba atît de supunere, cît de participare, deşi trupul ei abia începea să înveţe asta. Mişcările lui ritmice întețiră focul din ea, aducîndu-i trupul la viaţă aşa cum nu îşi imaginase.

Începu încet, fiindcă atît simţurile ei cît şi carnea erau încă şocate de invazia lui, dar era ceva inexorabil. Simţi mirosul de sudoare curată care îi făcea trupul să lucească, pînă şi cel nou şi incitant al dragostei lor. Se simţi învăluită de căldura lui. Simţi forţa braţelor lui care o înlănţuiau, abdomenul lui plat care se

freca de ea cu fiecare împingere, coapsele puternice care le ţineau pe ale ei desfăcute.

Îşi lăsă mîinile să lunece, fără să îşi dea seama, pe umerii lui; erau fierbinţi şi netezi sub palmele ei.

Îi înconjură şoldurile cu picioarele.

Îşi arcui spatele, primindu-l în totalitate.

Şi acea căldură creştea în ea.

După aceea, nu mai ştiu cînd îi distruse valul de căldură şi ultima fărîmă de control. Se agăţă de el, icnind cînd îi simţi mîinile puternice pe sîni, ţipînd cînd şoldurile ei se înălţară spre el. Îşi înfipse degetele în părul lui, trăgîndu-l spre ea. Gemu şi el, cuprins de frenezie. Ea era asemeni unui foc lichid în braţele lui; trupul ei îl frigea şi îl fermeca.

Ea îi zgîrie spatele, ţipînd din nou, simţind o nevoie nebună să scape de tensiunea din ea. Se cutremură, împingîndu-se în el. Mişcările frenetice ale lui Jake zguduiau tot patul. Ea gemu, ştiind că, dacă nu se elibera, avea să-i explodeze inima. În clipa următoare, se strînse convulsiv în jurul bărbăţiei lui şi simţurile îi explodară în valuri uriaşe.

El îi cuprinse şoldurile şi se împinse în ea mai adînc, cu putere. Se încordă şi tot trupul i se arcui în momentul de extaz. Un strigăt răguşit îi ieşi din gîtlej şi amîndoi trăiră acea mică moarte, care era o moarte a sinelui şi o exaltare a vieţii.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Ea se trezi încet, simțind o durere fizică şi o indispoziție. Ar fi preferat să rămînă noapte veşnic, căci astfel ar fi putut sta în pat cu el, excluzînd realitatea.

Era singură în pat, lucru pentru care era recunoscătoare. În ciuda pasiunii pe care o împărtăşiseră în timpul nopții, nu credea că ar fi fost capabilă să se dea jos din pat, goală, în lumina zilei, sub privirile lui. Nici acum nu era capabilă; se întinse sub cearşaful răsucit şi şifonat. Deşi coapsele îi protestau, iar sînii şi buzele păreau umflate şi iritate, singura durere reală părea să o simtă între picioare şi, spre uşurarea ei, nici aceea nu era foarte mare.

Starea ei de tristețe nu era provocată de problemele fizice, care erau minore, ci de nesiguranța, care fusese amplificată de actul lui de iubire. Înainte, situația era că ea îl iubea, dar nu era iubită. O realitate simplă, dar dureroasă.

Încă îl iubea. Dacă n-ar fi fost aşa, i s-ar fi putut împotrivi, însă recunoscuse de mult că îl iubea pe pistolarul dur, cu privirea rece. Indiferent dacă îşi spunea Roper sau Sarratt, indiferent dacă el jurase să se răzbune pe oricine purta numele de McLain, ea îl iubea. Nu putea iubi cu jumătăți de măsură şi nici nu se putea împiedica să-l iubească fiindcă o minţise şi îi înşelase încrederea. Vrînd nevrînd, el avea şi iubirea şi loialitatea ei. Simțul onoarei, care o făcuse să rămînă cu McLain deşi îl disprețuia, avea să-i dăruiască inima ei lui Jake Sarratt

pentru totdeauna. Stătuse lîngă el toată noaptea, şocată de intimitățile pe care le dorise el, arzînd de plăcerea pe care i-o provocase şi devenise, în mod irevocabil, femeia lui Jake Sarratt.

Ea îi dăruise tot, trupul, onoarea şi mîndria ei. O întrista, însă, certitudinea din sufletul ei că el nu prețuia acel dar. Se bucurase de trupul ei, dar îşi aminti cu durere că se bucurase şi de trupul femeii cu care îl văzuse în hambar.

Razele soarelui care pătrunseră pe fereastră rîdeau de ea, dar după încă o clipă în pat, îi răspunse ridicîndu-se. Chiar dacă era singură, ținu capul sus şi spatele drept cînd spălă urmele nopții trecute de pe trupul ei şi se îmbrăcă, la fel ca de obicei, cu o bluză şi o fustă simplă. După ce îşi adună lucrurile de pe jos, se aşeză la măsuța de toaletă să îşi prindă părul. Era un moment pe care îl amîna, fiindcă îi era groază să se privească dimineața, temîndu-se că senzualitatea nopții precedente avea să i se citească pe chip.

Spre uşurarea ei, arăta la fel ca întotdeauna, deşi puțin mai palidă. Chipul îi era grav şi senin şi, dacă se vedea în ochii ei că ştia ceva mai multe lucruri acum, era de aşteptat.

Îi fusese greu să se privească în oglindă; pentru a da ochii cu Jake avea nevoie de tot curajul pe care îl poseda.

Jake stătea îngîndurat în bibliotecă, ținînd în mînă o cană de cafea făcută de Lola. Nici el nu scăpase neatins de noaptea precedentă. Ştiuse că o voia pe Victoria; chiar recunoscuse că era obsedat de ea. Dar nu ştiuse cît de puternică era acea obsesie sau că, acum, după ce o avusese, o dorea şi mai mult.

Toate planurile lui păruseră atît de simple, dar acum era prins. Victoria era o tentație căreia nu putea să-i reziste, o complicație pe care nu o putea rezolva. El şi Ben aveau ferma din nou, pămîntul care era al lor prin naştere, nu şi prin lege.

McLain era mort; deşi Garnet supravieţuise, era de-ajuns că dispăruse. Jake nu avea de gînd să-l caute. Dacă Garnet îi apărea în cale din nou, avea să-l omoare, dar deocamdată, Jake era mulţumit. Aproape.

Ce avea să facă în privinţa Victoriei? Îl ameninţa aşa cum n-o mai făcuse nimeni, pentru că era o ameninţare emoţională. Noaptea trecută îşi arătase vulnerabilitatea. Îl îngrozea slăbiciunea pe care o avea faţă de ea. Ştia că putea să scape de acea ameninţare doar fugind, se putea proteja scăpînd de ea, dar asta însemna să piardă ferma.

Ea fusese soţia lui McLain; ar fi trebuit să-l dezguste gîndul de a o atinge, dar adevărul era că tînjea să o aibă iar şi iar. Era atît de delicată, încît urîţenia lui McLain nu reuşise să o strice. Noaptea petrecută împreună nu îi diminuase dorinţa, dimpotrivă, o amplificase.

Ar fi vrut cu disperare să se împotrivească acelei dorinţe. Ar fi putut s-o trimită undeva, dar gîndul că un alt bărbat s-ar fi putut însura cu ea îl făcea să strîngă din dinţi furios. Şi, odată cu ea, ar fi pierdut şi ferma. Era prins în pînza ei ca o insectă proastă şi ideea aceea nu-i plăcea deloc.

Nu putea să renunţe la ea, aşa că nu avea rost nici măcar să cocheteze cu ideea. El şi Ben deţineau controlul asupra fermei, dar nu erau proprietari. Doar dacă nu se însura cu Victoria. Atunci, avea să fie a lui şi avea să-i dea jumătate lui Ben.

Putea păstra ferma sau putea să se protejeze renunţînd la Victoria. El şi Ben se născuseră în casa aceea; gîndul de a se întoarce acolo, de a reintra în posesia ei, îi stăpînise toată viaţa. El luptase pentru asta, ucisese pentru asta, o recîştigase, dar, legal, încă aparţinea altcuiva. Putea încerca să se închidă emoţional, să se înconjoare de zidul de gheaţă care îl ajutase atît de mult pînă atunci. Dar fizic şi legal, el şi Victoria aveau să fie soţ şi soţie. Chiar nu avea încotro.

Ben intră; sorbind şi el dintr-o cană de cafea. Se trînti pe un fotoliu lîngă Jake şi îşi privi fratele, ştiind foarte bine unde îşi petrecuse noaptea şi ce era în mintea lui acum.

– E o femeie grozavă, spuse Ben.

Jake ridică privirea.

– Ştiu.

– Şi o adevărată doamnă. Nu sînt prea sigur de verişoara aia a ei, dar Victoria e o doamnă din cap pînă-n picioare.

O expresie de amuzament alungă încruntarea lui Jake o clipă şi zise zîmbind:

– Emma? E şi mai rigidă decît Victoria. Ce i-ai făcut de ai înfuriat-o aşa?

– Eu? sări Ben. Ea a tras în mine şi a-ncercat să-mi zboare creierii cu puşca!

Jake ridică din umeri.

– Şi Victoria a tras în mine.

– S-a luptat ca o pisică sălbatică, zise Ben amintindu-şi cum o simţise pe Emma sub el şi cum rămăsese nemişcată cînd îl simţise tare lipit de ea.

Schimbă subiectul repede.

– Planurile tale rămîn în picioare?

– Am de ales?

– Amîndoi ştim că da.

Ben ştia că Jake nu i-ar fi făcut rău Victoriei, dar voia să-şi smulgă fratele din starea aceea, aşa că spuse:

– Ferma e a Victoriei acum. Poţi să te însori cu ea sau s-o omori.

Victoria coborîse imediat după ce Ben intrase în bibliotecă şi stătea lîngă uşă, încercînd să-şi facă curaj să-i salute. Jake o văzuse ca nimeni altcineva, o atinsese ca nimeni altcineva. Amintirea aceea era în ochii lui ori de cîte ori se uita la ea şi trebuia să ştie şi Ben, căci toţi bărbaţii ştiau ce îi făcea un bărbat

unei femei. Nu avusese intenția să tragă cu urechea, dar ezitînd să intre, o făcuse. Şi ceea ce auzise o făcuse să pălească brusc.

Deci, de aceea încercase să o seducă. Încă de la început plănuise să o facă să se îndrăgostească de el ca să accepte să se mărite cu el şi, astfel, să-l facă, legal, proprietarul fermei. Bănui că ar fi trebuit să se bucure că el se gîndea la acea variantă, în loc s-o omoare pe loc, aşa cum făcuse cu McLain. Se părea, totuşi, că nu se hotărîse în privința sorții ei şi acel gînd o făcu să devină rigidă.

Intră în bibliotecă, făcîndu-i pe amîndoi să se uite la ea. Era încă albă la față, dar calmă.

– N-am putut să nu aud, spuse ea pe un ton liniştit, dar puțin încordat.

Îşi împreună mîinile ca să nu îi tremure şi se forță să-l privească pe Jake în ochi.

– Pentru ce ar trebui să mă pregătesc, pentru nuntă sau pentru înmormîntare?

Jake se încruntă; încă nu-i plăcea ideea că ea avea atîta putere asupra emoțiilor lui, dar realitatea era că avea. Stătea acolo calmă şi adunată, încheiată pînă în gît, de parcă nu şi-ar fi înfipt unghiile în spatele lui şi nu țipase de plăcere cînd el îi ținuse trupul cuprins de spasme pentru a se elibera, la rîndul lui. Amintirea aceea îl făcu să fie tare din nou. S-o omoare? Nici nu se putea gîndi la aşa ceva. Şi ea cum putea să-şi închipuie asta, mai ales după noaptea precedentă? O privi furios cu ochii lui verzi şi reci.

– Pentru nuntă, zise el brusc. Am trimis un om după părintele Sebastian. Ne va căsători după-amiază.

– Mulțumesc, şopti ea şi ieşi din încăpere.

Cel puțin, nu se prefăceau, îşi spuse ea zîmbind amar. El nu încercase să o mintă şi să o amăgească. Nici măcar nu se

ostenise să o întrebe dacă voia să se mărite cu el. Dar de ce ar fi făcut-o? Putea să se mărite cu el sau să moară.

O căută pe Emma, pe care o găsi în curte, bucurîndu-se de soare şi de faptul că nu mai trăiau cu o teamă continuă. Măcar pentru asta, Victoria le era recunoscătoare fraților Sarratt.

– Jake se însoară cu mine după-amiază, spuse ea direct, neştiind cum să formuleze altfel.

Emma făcu ochii mari.

– După-amiază? exclamă ea, după care adăugă roşind: da, sigur, după noaptea trecută...

Victoria tresări.

– Ştiai? întrebă ea îngrozită.

Emma roşi şi mai mult.

– Nu de aseară. Dar azi-dimineață l-am văzut pe Jake ieşind din camera ta cu cămaşa în mînă.

Victoria se aşeză pe o bancă şi îşi privi mîinile, stînjenită.

Era o prostie, după ce trecuseră prin atîtea. Chiar dacă Emma nu ştia ce lucruri şocante îi făcuse Jake sau cum îi răspunsese ea, Victoria ştia foarte bine că nu putea să nu se gîndească la ele.

Emma se aşeză lîngă ea şi o luă după umeri.

– Te rog, nu fi jenată, spuse ea. Te vei mărita după-amiază, aşa că nu te gîndi că e atît de scandalos că ai anticipat jurămintele nupțiale cu mai puțin de douăzeci şi patru de ore. Doar dacă nu... dacă nu cumva a fost groaznic?

– Nu, nu e asta, zise ea şi, după o pauză, adăugă: dar nu mă iubeşte.

Oftă şi privi un boboc de trandafir cum se legăna în adierea vîntului.

– Acum, că Maiorul e mort, ferma e a mea, din punct de vedere legal. Şi Jake poate intra în posesia ei doar însurîndu-se cu mine sau omorîndu-mă. Îi sînt recunoscătoare că a ales căsătoria.

Emma fu şocată.

– Atunci, nu poți să te măriți cu el.

– Aşa ar fi normal, nu? Dar vreau să trăiesc. Şi ar trebui să vă omoare şi pe tine şi pe Celia, aşa că nu te grăbi să spui că ar trebui să-l refuz.

I se păru chiar puțin amuzant. Îi zîmbi Emmei.

– Şi n-a fost deloc groaznic.

Emma roşi şi întoarse privirea, dar zîmbi şi ea uşor.

– Deci, nu actul în sine e groaznic, ci, uneori, bărbatul e.

– Exact. Decența e inutilă şi e ceva extrem de intim, dar nu groaznic, zise ea oftînd. Chiar dimpotrivă.

Emma se cutremură, dar nu de frig. Nu putu să nu se gîndească la momentul cînd Ben Sarratt stătuse deasupra ei, vizibil excitat. Îl evitase de atunci, pentru că aroganța lui o enerva, dar nu trebuia decît să nu se mai concentreze şi îi simțea trupul din nou deasupra ei.

Stătură una lîngă alta, fiecare gîndindu-se la un alt Sarratt. În cele din urmă, foamea îi dădu ghes Victoriei, din moment ce dormise pînă mai tîrziu şi ratase micul dejun.

Era multă treabă de făcut, acum că cei doi bărbați se mutaseră în casă, şi ea pierduse vremea destul.

Maiorul stătea plecat aproape toată ziua, pînă spre sfîrşit, cînd îşi pierduse mințile; singurul contact care îl avea cu el era la ora mesei. Nu era la fel cu Jake şi cu Ben. Prezența lor se simțea foarte mult în casă; intrau şi ieşeau mereu, umplînd încăperile cu glasurile lor groase, cu zgomotul cizmelor lor pe dale şi aducînd mirosul de cai şi de tutun. Victoria izbuti să-l evite pe Jake, dar îl prinse pe Ben suficient cît să-l întrebe care harnaşament era al lui şi care era al lui Jake. După ce le separă, se întrebă ce să facă în legătură cu hainele lui Jake. Să le pună în odaia ei sau în cea alăturată? Poate intenționa să se instaleze acolo, din moment ce dăduse ordin să se golească.

Ar fi fost foarte simplu să-l întrebe, dar nu avea curaj. După tot ce se întîmplase între ei, nu se simțea în largul ei cu el.

Jake observă că viitoarea sa soție îl evita într-atît încît nici nu se uita la el şi devenea din ce în ce mai nervos. Dacă ea îşi închipuia că el avea să suporte asta, se înşela amarnic. Era destul de rău că îi intrase pe sub piele, dar în niciun caz nu avea să o lase să stea îmbufnată ori de cîte ori nu-i plăcea ce făcea el, mai ales cînd se înşela. Era încă furios din cauza faptului că ea crezuse că ar fi ucis-o ca să pună mîna pe fermă; mai mult decît furios, pentru că asta însemna că îl punea în aceeaşi categorie cu McLain. Se simți nedreptățit. Dar şi mai mult, se simțea încă amenințat şi se bucura de orice scuză pentru a fi furios, ca să stea departe de ea. Blestemată să fie pentru efectul pe care îl avea asupra lui! Nu trebuia decît să o vadă şi inima începea să-i bată mai tare, îşi pierdea concentrarea şi nu voia decît să facă dragoste cu ea din nou. Se gîndi la noaptea precedentă şi se înfioră de plăcere. Nu fusese doar bine; fusese unic. Extraordinar. Niciodată nu mai fusese atît de concentrat asupra unei femei, încît lumea din afara patului să dispară complet. Vrusese să lămurească multe lucruri între ei seara trecută, dar nu discutaseră nimic. O văzuse acolo, ştia că putea fi a lui şi o avusese. Nimic altceva nu fusese important.

Jake şi Ben, împreună cu supraveghetorul, Lonny, discutau ce era de făcut cu oamenii lui McLain rămaşi, care erau cu vitele departe, cînd Emma bătu politicos în uşa deschisă şi vîrî capul în încăpere. Se uită doar la Jake, evitînd privirea cercetătoare a lui Ben.

– Unde vrei să aibă loc nunta, Jake? Victoria zice că nu are importanță.

Era o minciună, fiindcă Emma nu o întrebase, dar era o mică înțepătură intenționată.

Emma nu îl iertase şi nu se dădea înapoi de la a plăti cu aceeaşi monedă.

Jake se încruntă, enervat, aşa cum vrusese Emma să fie.

– În salon? Acolo s-a măritat cu Maiorul, zise ea zîmbind şi înţepînd şi mai adînc.

Chipul lui Jake deveni rigid.

– Nu, spuse el după un minut, cu o voce foarte scăzută. În curte.

Emma zîmbi din nou şi se retrase.

Lonny se uită la uşa închisă cu un zîmbet ciudat de satisfăcut pe chip.

– De rasă, zise el. Da, femeile astea sînt de rasă. E frumos să ai femei în preajmă. Ele îi fac pe bărbaţi să se poarte mai bine, nu?

– Ce ştii tu? întrebă Ben pufnind neîncrezător cînd auzi acele cuvinte de la supraveghetorul lor, care era un individ dur şi aspru.

– Am stat şi eu pe lîngă femei! zise Lonny. Ştiu să fac diferenţa între doamne şi femei uşoare, iar acestea sînt nişte doamne. O să vă facă să aveţi grijă la maniere, asta dacă aveţi aşa ceva.

Ben începu să rîdă uşor şi, după vreun minut, Jake se relaxă îndeajuns încît să rîdă şi el. Lonny participase în mai multe războaie, lupte şi răfuieli decît amîndoi la un loc. Erau prieteni de mai bine de cinci ani, cînd îl scoseseră pe jumătate beat dintr-un bordel în flăcări. Era aproape insuportabil ca el să le ţină predici despre diferenţa dintre doamne şi femei uşoare.

Părintele Sebastian sosi mai devreme decît se aşteptase Victoria şi nu era gata. Nici chiar ţinînd cont de împrejurări, nu avea de gînd să se mărite îmbrăcată cu hainele pe care le purtase toată ziua. În ziua primei nunţi, se gîndise mult; la cea

de a doua, nu avu timp decît să se aranjeze puţin şi să îşi pună una dintre rochiile bune. La prima nuntă, fusese îngrozită. La a doua simţea mai multe lucruri: tristeţe, pentru că el nu o iubea şi se însura cu ea doar pentru fermă; teamă, pentru că soţul ei îi era, totuşi, străin, în ciuda faptului că făcuseră dragoste şi era un bărbat dur şi aspru, care trăia folosind arma; uşurare, pentru că el o dorea, totuşi, că avea o şansă cu el; şi, categoric, bucurie. Avea să fie soţul ei. Chiar dacă nu o considera decît o povară necesară, ea avea să-şi împartă cu el viaţa, numele, patul şi avea să-i poarte copiii.

Nunta aceea se mai deosebea şi prin altele. Oamenii din jurul ei păreau bucuroşi, chiar fericiţi. Celia încă mai suferea de pe urma călăritului şi nu era la fel de plină de energie ca înainte, dar expresia de încordare îi dispăruse din ochi şi rîsul ei vesel se auzi de cîteva ori. Emma se agita cu pregătirile pentru acea nuntă în pripă, dar ochii îi străluceau. Carmita sporovăia întruna; Lola cînta în bucătărie; pînă şi Juana fredona în timp ce îşi făcea treburile. Bărbaţii intrau şi ieşeau, strigînd, înjurînd, cerînd scuze oricărei femei ar fi fost în zonă, apoi înjurînd din nou, imediat ce uitau unde se află. Unii mai îndrăzneţi flirtau cu oricine purta fustă.

Numai mirii păreau mai puţin încîntaţi, deşi pe bărbaţi îi interesa evenimentul doar pentru că le oferea un prilej de a petrece. Jake era încordat şi, prin urmare, irascibil.

Victoria era foarte sensibilă la motivele pentru care se însura el şi devenea tot mai agitată cu fiecare clipă. Cînd coborî treptele pentru a merge la ceremonia care avea să o transforme în doamna Jacob Sarratt, tremura atît de tare încît abia putea să-şi ţină fusta ridicată ca să nu se împiedice.

– Pe aici! spuse Emma bucuroasă, conducînd-o prin casă. Toată lumea aşteaptă.

Victoria nu întrebase şi presupusese că nunta avea să aibă loc în salon, fiindcă era cea mai elegantă încăpere din casă. Dar Emma o conduse în curte. O cuprinse un sentiment de uşurare. Amurgul scălda curtea într-o lumină aurie; acel spaţiu era plin de cei care bănuia ea că lucrau pentru ei acum, bărbaţi şi femei. Erau mai mulţi bărbaţi decît femei, desigur, şi se mişcau nerăbdători, răsucindu-şi pălăriile în mîini. Femeile decoraseră curtea cum putuseră mai bine cu lămpi mexicane, chiar dacă soarele strălucea încă, şi panglici colorate pe care Carmita şi Lola le păstraseră de la un carnaval de demult.

Părintele Sebastian îi zîmbi cînd păşi lîngă Jake. Ea se întrebă dacă nu i se părea ciudat să ţină o altă slujbă de nuntă pentru ea la atît de puţin timp după prima. Fusese soţie, văduvă şi, acum, din nou soţie cu o viteză ameţitoare. Dacă ar fi fost acasă, ar fi purtat doliu cel puţin un an şi ar fi stat închisă în casă cu familia ei. Ar fi fost de neconceput să se gîndească măcar la un alt angajament timp de un an şi jumătate, dar, aici, se căsătorea din nou la trei zile după moartea soţului ei.

Se forţă să nu rîdă şi tresări cînd Jake îi luă mîna într-a lui. Îl privi cu ochi mari şi uluiţi şi fu readusă la realitate cînd văzu scînteierea rece din ai săi.

Dar mîna lui era caldă şi, cînd o simţi tremurînd, el îi strînse degetele uşor. Acel gest o mai linişti, amintindu-i că, în ciuda violenţei din el, acel om alesese să o protejeze.

Îşi amintea foarte puţine lucruri de la prima nuntă; dar ştia că aceasta avea să-i rămînă întipărită în memorie. Majoritatea oaspeţilor erau înarmaţi, dar Victoriei nu i se păru nimic ciudat, cînd şi mirele era la fel. Soarele strălucea, păsările ciripeau, bărbaţii îşi dregeau glasurile, preotul ţinea slujba, iar ea şi Jake dădeau răspunsurile cuvenite.

În tot acest timp, el îi ţinu mîna într-a lui.

Nu aveau inele, dar ea nu simţea nevoia. Îl scosese pe cel dat de Maior pe drumul înapoi spre fermă, după ce aflase de moartea lui, şi îl aruncase în praf.

Jake era perfect conştient de tot ce era în jur, dar mai ales de femeia de lîngă el. Acum, că devenea legal a lui, îşi dădu seama şocat că, după legile lui Dumnezeu şi ale oamenilor, el era, acum, protectorul ei; jurase să o apere de primejdii, de frig, de foamete şi să aibă grijă de ea şi de copiii pe care i-ar fi putut avea. Stătea, acum, între ea şi greutăţile vieţii. Totuşi, ea încă se temea, pentru că o simţea tremurînd şi mîna ei delicată era rece. Nu avea încredere în el că avea să o protejeze? Atunci îşi dădu seama că de el se temea. Cum era posibil? Dar faptul că era aşa îi spunea că ea se mărita cu el doar fiindcă se temea că, altfel, ar fi ucis-o.

Trebuia să înveţe cîteva lucruri despre bărbatul cu care se mărita.

Apoi, preotul îi binecuvîntă şi totul se termină. Urmară o mulţime de strîngeri de mîini, de îmbrăţişări şi de felicitări, iar Carmita se aruncă de gîtul lui Jake şi îl sărută entuziasmată pe buze, după care se îngrozi de gestul ei.

– Bine aţi venit înapoi, Senor Jake, bîigui ea şi fugi.

Unul dintre angajaţii mexicani aduse o chitară şi începu să cînte. Cînd soarele apunea se aduseră băuturile. Whiskey şi tequila curgeau pe gîtlejurile bărbaţilor. Cîţiva luară femeile la dans prin curte, tropăind într-un mod care nu avea nicio legătură cu dansul, ci cu starea lor de spirit.

Jake o ţinu pe Victoria lîngă el. Cînd cerul se cufundă în întuneric, lămpile mexicane aruncară o lumină magică şi rîsetele din jur alungară tensiunea lui Jake.

Fără un cuvînt, o cuprinse pe Victoria de mijloc, o lipi de sine şi începu un dans lent, singurul pe care îl ştia. Ea îi aruncă o privire uimită, după care se relaxă în braţele lui. Puse capul

pe umărul lui şi oftă, dar lui i se păru un oftat de mulțumire sau, cel puțin, de uşurare.

Părea atît de fragilă în brațele lui. Îşi ținea capul sub bărbia lui şi parfumul vag al părului ei îl incita uşor. Îi simțea sînii lipiți de el; îşi aminti cît de rotunzi erau, cît de albi şi cum îşi frecase el fața de ei. Coapsele ei subțiri se mişcau cu grație lipite de ale sale în ritmul muzicii; noaptea trecută îi înconjurase fesele cu ele cu o pasiune nestăvilită.

Fusese pe jumătate excitat toată ziua, gîndindu-se mereu la noaptea precedentă. Acum, îşi înăbuşi un geamăt cînd o mişcă în aşa fel încît se atinse de erecția sa. Ea îl privi şi o văzu înghițind în sec. Ochii ei albaştri erau întunecați, dar nu schiță niciun protest şi, în clipa următoare, îşi puse capul din nou pe umărul lui.

Ben stătea rezemat de unul din stîlpi, privindu-l pe Jake cum dansa cu proaspăta sa soție. O plăcea pe Victoria, dar ar fi trebuit să ştie că Jake n-ar fi plănuit să se însoare cu ea dacă ar fi fost genul de femeie gălăgioasă. Nu ştia ce ar fi făcut, dar căsătoria ar fi ieşit din discuție.

Îşi plimbă privirea prin curte şi o zări pe Emma dansînd tocmai cu Lonny.

Ben ar fi jurat că Lonny nu dansase în viața lui, dar iată-l învîrtindu-se, tropăind şi simțindu-se excelent. Emma rîdea. Ben deveni rigid şi îngustă ochii, privind-o. Ea nici nu se uita la el, dar dansa cu orice cowboy stîngaci care o invita.

Lola aduse răcoritoarele, gogoşi şi prăjituri. Oamenii se năpustiră asupra gogoşilor, pe care le numeau "semnul ursului", cu strigăte de bucurie, şi dansul se întrerupse pe moment. Cînd reîncepu, Ben observă că Emma îi refuza pe toți rîzînd pe motiv că voia să se odihnească. Găsi un loc pe o bancă în partea opusă față de locul unde stătea el şi îi privi pe ceilalți cum dansau. Majoritatea bărbaților dansau între ei, din moment ce

erau atît de puține femei, dar acest lucru nu afecta cu nimic atmosfera.

Ben se plimbă prin curte şi ajunse în spatele Emmei. Ea nu ştiu că era acolo decît atunci cînd el îşi propti piciorul pe bancă lîngă ea şi se aplecă, proptindu-şi brațul pe genunchiul ridicat.

– Cît ai de gînd să mai fugi de mine din cauza acelei întîmplări? o întrebă el calm.

Emma nu se uită la el.

– Nu s-a-ntîmplat nimic, domnule Sarratt, spuse ea la fel de calmă.

– Pe naiba. M-ai făcut să fiu tare şi ne-a plăcut amîndurora.

Ea îşi trase şalul mai sus pe umeri, dar tot nu se uită la el.

– Domnule Sarratt, cred că eşti obişnuit cu alt gen de femeie. Nu sînt de vină pentru ce se întîmplă cu trupul tău şi nici nu-mi place să fiu tratată ca o femeie uşoară căreia i-ar plăcea s-o atingi.

Vocea lui Ben deveni şi mai aspră.

– Eu cred că ai fi mult mai plăcută dacă ai fi atinsă mai mult.

Deşi ştia că era periculos să continue acea conversație nepotrivită, Emma zîmbi ironic.

– De tine? Ai o părere prea bună.

Ben se îndreptă, puțin şocat, după care păşi peste bancă pentru a sta în picioare în fața ei.

Fără o vorbă, o apucă de încheietură şi o ridică în picioare, trăgînd-o, apoi, afară din curte. Emma protestă, dar era atîta gălăgie încît nimeni nu observă. Cînd ieşiră din curte, o întoarse şi o lipi de un zid. Doar cîțiva centimetri îi despărțeau; el mirosea puțin a sudoare şi ea tremură în semn de răspuns.

Acolo era întuneric, deşi lumina, muzica şi veselia erau doar de partea cealaltă a zidului. O liniște ciudată îi înconjura, întreruptă doar de răsuflarea lui agitată.

El lăsă capul în jos, dar ea îşi propti mîinile în pieptul lui şi zise:

– Să nu îndrăzneşti!

Protestul ei fu, însă, inutil. Gura lui o acoperi pe a ei şi cînd ea vru să se ferească, el îşi înfipse mîna în părul ei pentru a-i ține capul nemişcat. Îi apăsă cu putere buzele moi. Ea îl muşcă, înfigîndu-şi dinții în buza lui inferioară. El înjură şi întoarse capul, ştergîndu-şi sîngele cu mîna.

– Mai fă asta o dată şi îți fac băşici pe fundul gol, zise el furios.

Emma văzu că nu putea scăpa din strînsoarea lui. Dădu capul pe spate, privindu-l sfidătoare.

– Mă durea! Voiai să nu fac nimic?

– Bănuiesc că nu, zise el după o clipă, după care îi atinse buzele uşor cu degetele.

Chiar şi în lumina aceea slabă care venea de dincolo de zid, văzu că se umflau deja.

– N-am vrut să-ți fac rău.

Ea abia respira. Ar fi vrut ca el să-i dea drumul, să nu-i mai simtă trupul musculos lipit de ea, de la piept pînă la genunchi. Îl împinse din nou, dar descoperi că gestul ei tot nu avu niciun efect.

El încă îi privea gura.

– Trebuie să facem ceva în privința asta, zise apoi încet.

– Ba nu trebuie, spuse ea repede şi el rîse uşor.

– Asta crezi tu, zise el apoi şi o sărută din nou, dar fără violență, de data aceasta.

Îşi plimbă limba prin gura ei, pătrunzînd tot mai adînc. Emma tresări în brațele lui, după care, brusc, toată tensiunea din trup se evaporă şi se lăsă moale în brațele lui.

O nebunie amețitoare puse stăpînire pe ea, născută din plăcerea tot mai mare pe care i-o provocau săruturile lui

îndrăznețe. Îl înlănțui cu brațele, uitînd de sunetele de protest pe care ar fi trebuit să le scoată, uitînd că niciun bărbat nu putea respecta o femeie care îl lăsa să o sărute astfel, doar dacă nu erau logodiți. Nu protestă nici cînd el îi puse mîna pe şezut şi o trase mai aproape, cuibărindu-se între picioarele ei, aşa cum făcuse în ziua cînd o pusese la pămînt. În schimb, ea scînci, lăsînd capul pe spate, lipit de zid, şi depărtînd picioarele şi mai mult, în semn de capitulare. Ben profită imediat, mişcîndu-şi şoldurile lasciv. Îi puse mîna pe sîn, masîndu-l prin bariera hainelor. O simți tremurînd şi lăsîndu-se moale în brațele lui.

Îi sărută maxilarul şi golul de după ureche.

– Ai mai fost cu un bărbat? o întrebă el, rugîndu-se ca răspunsul să fie "da".

Dar ea clătină din cap amețită.

– Nu, şopti ea apoi.

El înjură în gînd mult timp, folosind toate înjurăturile pe care le auzise vreodată şi născocind cîteva combinații noi. La naiba, de ce nu o făcuse măcar o dată? Dar, imediat, mintea i se răzvrăti împotriva acelui gînd. Nu voia să ştie că alt bărbat o posedase, deşi asta ar fi însemnat că şi el putea face la fel.

Existau doar două feluri de femei: cumsecade şi uşoare. O femeie cumsecade nu lăsa niciun bărbat în afara soțului să se bucure de favorurile ei, dar era nevoie doar de o greşeală pentru a deveni o femeie uşoară. O femeie cumsecade era respectată şi protejată; dacă un bărbat lua cu forța o femeie cumsecade, se putea aştepta să fie spînzurat imediat ce era prins. Aşa se obişnuia, iar Ben ar fi ajutat cu plăcere la spînzurarea ticălosului care lua cu forța o femeie, cumsecade sau uşoară.

Dar alții nu vedeau lucrurile aşa; dacă Emma s-ar fi culcat cu el, ar fi trecut în mod automat dincolo de linia care le separa pe femeile respectabile de celelalte.

Bariera era atît de clară şi absolută, încît Ben oftă adînc şi se îndepărtă de ea. Dacă s-ar fi gîndit la căsătorie ar fi fost altceva, dar Ben nu era înclinat spre căsătorie. O voia pe Emma, dar decizia îi aparţinea ei, pentru că ea risca şi el nu voia să o seducă.

– Atunci, e alegerea ta, Emma, spuse el cu greu. Putem merge sus, în odaia mea, chiar acum, sau ne putem opri. Dacă te decizi să mergi sus cu mine, vreau să-ţi fie clar că n-am de gînd să mă însor.

Era dureros de sincer. Emma îl privi nedumerită, întristată de pierderea subită a atingerii lui. Adevărul era că tot trupul ei pulsa, dornic de mai mult.

Nici ea nu se gîndise la căsătorie. Nu se gîndise la nimic şi o cuprinse furia, pentru că răspunsese unor instincte. Căsătorie? Nu, nu asta voia, abia dacă îl cunoştea pe acel om. Era a doua oară cînd vorbea cu el. Şi a doua oară cînd îl simţise lipit de ea, excitat.

Dar cuvintele lui o readuseră la realitate, arătîndu-i ce fusese pe cale să facă. Ar fi putut să se culce cu el, dar numai din dorinţă fizică. Iar cînd s-ar fi dat jos din pat nu ar mai fi fost o femeie respectabilă. Dacă s-ar fi măritat vreodată, şi spera să o facă, ar fi trebuit să-i explice soţului de ce nu mai era fecioară. Singura alternativă ar fi fost să se rupă complet de familie şi de oricine o cunoştea şi să înceapă o viaţă nouă ca "văduvă", ceea ce ar fi explicat lipsa virginităţii ei.

Avea atît de mult de pierdut şi atît de puţin de cîştigat. Cîteva clipe de plăcere faţă de o viaţă întregă de respectabilitate. Dacă l-ar fi iubit ar fi fost altceva, dar nu era vorba nici de asta.

Cu demnitatea înnăscută cu care înfrunta orice problemă, Emma îi răspunse:

– Nici eu nu vreau să mă căsătoresc. Îţi mulţumesc că mi-ai dat de ales.

Ben îi zîmbi în colţul gurii.

– Care-i răspunsul? o întrebă el apoi, deşi îl ştia foarte bine.

– Nu, zise ea, îndepărtîndu-se.

CAPITOLUL PAISPREZECE

La ora nouă, Victoria se scuză şi urcă în odaia ei. Nu ştia cît de curînd avea s-o urmeze el, aşa că se grăbi să se dezbrace, să se spele şi să se îmbrace decent cu o cămaşă de noapte. El îi luase tot ce avea şi trebuia să recapete o parte din sine, măcar un pic de decenţă. Avea douăzeci şi unu de ani şi fusese luată de soţie de două ori, o dată pentru ce reprezenta şi, acum, pentru ceea ce avea, dar încă nu din dragoste, pentru ea însăşi. Simţea nevoia să aibă cît mai multe mijloace de apărare.

Se bucură că se grăbise, pentru că abia apucase să-şi pună cămaşa de noapte, că Jake deschise uşa şi intră în odaie. Îi privi cămaşa de noapte.

– Ce rapidă ai fost.

Ea nu-i răspunse, pentru că era foarte limpede pentru el cît de mult se grăbise.

El îşi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă pe un scaun, după care îşi desfăcu apărătoarele de piele din jurul coapselor. Îl privi cum îşi scoase armele şi îşi dădu seama că nu le avusese cu o seară în urmă. Venise la ea neînarmat şi se întrebă dacă o făcuse pentru ca ea să nu înşface vreo armă şi să-l împuşte.

El turnă apă în bazin şi se spălă pe faţă. Victoria îl privi, simţind cum trupul ei începea să pulseze şi să-l dorească, iar el nici măcar nu o atinsese. Observă că avea cîteva cicatrici, unele dintre ele atît de vechi încît erau doar nişte dungi albe, dar altele

erau încă suficient de noi pentru a fi roşii. Ar fi vrut tare mult să le atingă, să-i simtă pielea încinsă sub palme.

El îşi şterse faţa şi umerii, observînd că ea îl privea.

– Desfă-ţi părul, zise el şi Victoria îl ascultă.

Părul îi ajungea pînă la şolduri cînd era liber. După ce scoase toate acele, se duse la măsuţa de toaletă ca să şi-l perie. Jake se aşeză ca să-şi scoată cizmele şi ciorapii, dar nu îşi luă ochii de la ea.

– Bine, spuse el încet. Acum scoate-ţi cămaşa de noapte.

Ea îşi umezi buzele.

– Întotdeauna dorm cu cămaşă de noapte.

– Nu. Dormeai cu cămaşă de noapte. Acum, nu.

Se ridică şi începu să-şi descheie pantalonii. Ea îl privi cum îşi scotea hainele, atenţia fiindu-i atrasă de vintre. Era excitat. El se dezbrăcă de tot, dar ea tot nu se mişcase.

– Victoria. Cămaşa, spuse el tot încet.

Ea se cutremură. Cămaşa avea să dispară, într-un fel sau altul. O apucă de jos şi începu să o ridice, dezvelindu-şi întîi gleznele, apoi gambele, genunchii, pulpele. El fu la fel de vrăjit cum fusese ea cînd îl privise. Cămaşa se ridică mai mult, dezvelind peticul de cîrlionţi de un maro deschis, apoi abdomenul, mica adîncitură a buricului, unduirea mijlocului.

Ea se opri şi mîinile îi tremurau vizibil.

– Vrei s-o fac eu? şopti el şi ea dădu afirmativ din cap.

Se duse lîngă ea şi îi puse mîinile pe şolduri, dar nu îi scoase cămaşa de noapte imediat. În schimb, o trase spre el şi îi acoperi gura cu a sa. Sărutul fu prelung şi ameţitor. Ea dădu drumul cămăşii şi îşi puse mîinile pe umerii lui, lăsînd materialul să cadă peste mîinile care îi mîngîiau fesele.

Fu complet docilă cînd el îi scoase cămaşa, în sfîrşit, şi o duse în braţe în pat. Trupul lui gol era fierbinte cînd îl acoperi pe al ei, umplînd-o de sărutări. Gustă, muşcă uşor şi linse,

făcîndu-i ambele sfîrcuri să se întărească. Îi gustă interiorul brațului, curba taliei, burta chiar deasupra cîrlionților. O întoarse apoi cu fața în jos, în ciuda protestelor ei înăbușite, şi îi sărută gambele, dosul genunchilor, urcînd apoi pe pulpă şi înfigîndu-şi uşor dinții în una dintre fese, fără să-i provoace durere, dar îndeajuns cît să simtă o mică înțepătură. Apoi, continuă să urce pe spatele ei, lingînd şi sărutînd, şi cînd îşi îndreptă atenția din nou asupra feselor, ea se zvîrcolea, gemînd de plăcere. El trecea de la un loc moale şi dulce la altul, asemeni unei albine deasupra nectarului, încercînd să-şi astîmpere setea cu gustul şi parfumul ei.

O întoarse din nou pe spate şi îi remarcă privirea înceţoşată şi felul cum desfăcu picioarele pentru a-l întîmpina. Profită de acea invitație pentru a se apleca şi a o săruta, limba lui făcînd-o să se arcuiască în pat, iar el văzu că şocul îi şterse expresia senzuală din ochi. Înainte să apuce să facă altceva decît să scoate cuvinte incoerente, el o acoperi cu trupul lui şi îi astupă gura cu un sărut, în timp ce intra în ea încet.

Fu puțin mai uşor decît înainte, dar Victoria tot tresări. Nu se putea hotărî dacă era dureros sau atît de plăcut încît se învecina cu durerea. Nu avea importanță; trupul ei vibra deja de dorința de a fi posedat. El îi dădu părul la o parte de pe față şi o sărută, ținînd-o pînă cînd intră complet.

Victoria se agăță de el, întrebîndu-se vag dacă avea să fie la fel ori de cîte ori o atingea el.

Îi făcea lucruri de care nu auzise niciodată şi pe care nu şi le închipuise. Nu mai avea nici o fărîmă de autocontrol, uitînd complet tot ce fusese învățată.

– Doamne, scumpo, eşti atît de strîmtă, spuse el mişcîndu-se încet şi gemînd. Ca o mănuşă. Simt cum mă strîngi.

Ea gîfîia şi geamătul ei se contopi cu al lui cînd Jake se mişcă din nou. Îşi înfipse unghiile în umerii lui, rotindu-şi şoldurile şi implorîndu-l să o elibereze.

Avea să se întîmple repede, dar Jake nu putu amîna momentul. Reacția ei îl înnebunea. Începu să împingă ritmic, mai dur decît ar fi vrut, dar şoldurile ei îi răspundeau cu aceeaşi frenezie. Se întîmplă repede şi o simți zvîcnind în brațele lui, în timp ce el era golit şi de sămînță şi de vlagă. Satisfacția fu cutremurătoare. Din nou.

Ea îşi simți trupul greu şi vlăguit, atît de sătul încît nici nu mai voia să se mişte. Cînd Jake se retrase din ea, Victoria scoase un murmur de protest, dar el se rostogoli pe o parte şi o trase în brațele sale, cuibărindu-i capul pe umărul lui. Ea deschise ochii o clipă; lampa încă ardea, dar era prea obosită ca să-i pese.

El îşi lăsă mîna să lunece pe trupul ei, mîngîind-o încet de la umăr la şold, bucurîndu-se de textura pielii ei, de formele ei grațioase, de tot ce ținea de ea. Ea pluti într-o lume a viselor creată de epuizare şi plăcere, încercînd să nu gîndească, nevrînd să gîndească, chiar şi cînd rosti cuvintele:

– Dacă nu mă măritam cu tine, eram moartă pînă acum?

El încremeni. Victoria îşi dori cu disperare să nu fi rostit acele cuvinte, pentru că nu voia să ştie adevărul. El se însurase cu ea şi, chiar dacă o făcuse pentru a pune mîna pe fermă, ea era tot soția lui. Făcuse dragoste cu grijă pentru a-i oferi plăcere. Nu avusese de gînd să stîrnească probleme, dar o făcuse.

El se ridică puțin ca s-o privească.

– O să-ți spun asta o singură dată, după care nu vreau să mai discut. Nu am chef să-mi arunci asta în față ori de cîte ori te superi pentru ceva. În ceea ce mă priveşte, n-ai fost niciodată în primejdie. Înțelegi?

Ea fu uimită de furia pe care o simțea.

– Nu am voie să te întreb de motivele tale? întrebă ea încercînd să se ridice în capul oaselor, dar el o ținu mai strîns pentru a împiedica acea mişcare.

– M-ai mințit de la început, ai plecat şi m-ai lăsat să mă descurc singură cu Garnet...

– I-am spus Emmei... Ah, fir-ar să fie! zise el şi se prăbuşi în pat cu dezgust cînd îşi dădu seama ce se întîmplase.

Garnet îl întrerupsese în timp ce vorbea cu Emma. Victoria crezuse că a părăsit-o, pur şi simplu. Nu era de mirare că le luase pe celelalte două şi fugise!

– Garnet m-a întrerupt înainte să-i spun Emmei cînd aveam să mă întorc. Nu te-am părăsit, trebuia să mă întîlnesc cu Ben. Îmi pare rău pentru asta, dar n-am ce să fac, zise el. Ai înțeles ce am spus? Nu vreau să mai aud nimic despre ucis.

– L-am auzit pe Ben... începu ea să spună, dar el ridică mîna, oprind-o.

Deci, el nu avusese de gînd s-o omoare. Era bine de ştiut, dar voia să audă că se însurase cu ea pentru că o iubea, nu pentru că era singura modalitate de a intra în posesia fermei. O durea gîtlejul de cît se abținea să vorbească.

– Da, înțeleg, zise ea, în sfîrşit. Ai plănuit asta de la început? îl întrebă apoi făcînd un gest care însemna tot, ferma, McLain, ea însăşi... tot ce făcuse el, chiar şi faptul că făcuse dragoste cu ea cu o noapte în urmă.

Crezuse, oare, că ea avea să accepte nunta mai docilă dacă făceau dragoste înainte? Dacă da, probabil că avusese dreptate.

Nu voia să creadă că pasiunea lui fusese calculată, dar nu putea să nege că se simțea irevocabil legată de el.

– În mare parte.

Nu vedea niciun motiv să nu-i spună.

– Eu aveam treisprezece ani şi Ben, unsprezece, cînd McLain ne-a ucis părinții şi ne-a luat ferma. A crezut că ne-a omorît şi pe noi, dar ne-am ascuns şi am supraviețuit, cumva. Ben a fost rănit mai rău ca mine şi am crezut c-o să moară şi el.

Am plănuit asta timp de douăzeci de ani, muncind, strîngînd bani, exersînd ore, zile, ani întregi cu armele ca să fim suficient de buni pentru a o recupera. Nimic nu avea să ne stea în cale.

– Şi aşa a fost, zise ea, după care adăugă încet: înțeleg. Ferma e mai importantă pentru tine decît orice altceva.

Aşteptă, sperînd că el va nega, că avea să o sărute şi să-i spună că ea era mai importantă pentru el decît ferma. Dar nu o făcu şi ea închise ochii. Trecură cîteva clipe pînă cînd se simți din nou stăpînă pe propria-i voce.

– Ce ai fi făcut dacă nu acceptam să mă mărit cu tine?

El ridică din umeri.

– Nu s-a-ntîmplat. Nu-i cazul să ne mai gîndim.

Ea simți un fior rece şi se cutremură. El înțelese greşit motivul şi o trase mai aproape.

– Ți-e frig?

– Nu.

Nu pe dinafară. Pe dinăuntru se simțea înghețată, dar cuvintele pe care avea nevoie să le audă rămaseră nerostite.

– Te încălzesc eu.

Ea auzi căldura din glasul lui şi inima începu să-i bată mai repede imediat. Se părea că trupul ei învățase deja să anticipeze plăcerea de a fi posedat de el. Dădu capul puțin pe spate şi îl privi rugător.

– Jake...

Însă el nu răspunse. Îi prinse pulpa şi îi trase piciorul peste şoldul lui.

De data aceasta, intră şi mai uşor, dar ea tot îşi ținu respirația în acel moment.

Toți mușchii i se încordară, ținîndu-l strîns. Nu putu decît să se agațe de el.

Mai tîrziu, satisfăcut, el se întinse pe burtă şi adormi. Victoria rămase cu privirea ațintită în tavan, simțind gustul amar al propriei înfrîngeri.

A doua zi, Luis intră în hambar şi zări pe cineva furişîndu-se într-o boxă goală. Zăbovi puţin, pînă cînd ochii i se obişnuită cu seimîntunericul. Oricine ar fi fost fusese la armăsarul Rubio, care era un cal superb, dar şi unul dintre cei mai periculoşi pe care îi văzuse Luis vreodată. Jake avea planuri mari cu acel cal şi nu i-ar fi plăcut dacă cineva i-ar fi făcut ceva.

Luis vîrî cîte un pai în fiecare pinten ca să nu mai facă zgomot. Apoi, scoase pistolul şi înaintă fără niciun sunet, în vîrful picioarelor.

Auzi un foşnet slab şi se îndreptă într-acolo. Trase cocoşul armei la loc. Se uită printre scînduri şi rămase uluit. Ce era bucăţica aceea de material? Semăna cu o fustă.

Oftînd, vîrî pistolul la loc în toc şi îşi propti braţele pe poartă.

– Domnişoară Waverly, spuse el politicos. Aveţi nevoie de ajutor?

Fata stătuse complet nemişcată; îşi dădu seama de acest lucru din încordarea trupului.

Oare juca vreun joc? Dar tresări la auzul vocii lui şi, pe chipul ei, se citi frică.

– Nu, zise ea ridicîndu-se repede.

Cîteva paie se agăţaseră de fusta ei. Stătea în mijlocul boxei, speriată în continuare. Era asemeni unui cerb încolţit, gata să fugă.

Luis, deşi avea douăzeci şi doi de ani, învăţase de mult să se descurce cu armele. Era la fel de periculos ca un şarpe cu clopoţei, aşa cum descoperiseră mulţi pe propria lor piele. Nu îşi amintea să fi cunoscut iubire în viaţa lui, dar cînd fusese foarte mic, trebuia să fi existat o mamă iubitoare, care îl ţinuse la sîn şi îi cîntase cîntece de leagăn, pentru că lui Luis îi plăceau femeile. Îi plăcea felul cum arătau, cum miroseau, cum mergeau, cum vorbeau. Tinere sau mai puţin tinere, femei uşoare sau fete bătrîne, slabe sau dolofane, de la eleve de şcoală la

femei de bordel, pentru toate Luis avea un zîmbet dulce. Era obişnuit ca toate să-i răspundă, chiar dacă era doar o încălzire involuntară a ochilor.

Atunci, de ce îl privea fata aceea incredibil de frumoasă cu atîta teamă?

Acest lucru îl supăra. Îi rănea orgoliul. Nu voia ca fata să se teamă de cineva sau ceva. Femeile existau, după părerea lui Luis, pentru a fi preţuite. Ar fi vrut să o ia după umeri şi să-i jure că totul avea să fie bine, că el, Luis, avea să o apere cu propria-i viaţă.

În schimb, zîmbi, punîndu-şi în funcţiune farmecul, şi rămase nemişcat.

– Te uitai la cal, *chica*? E frumos, nu?

Ochii ei erau de un albastru închis, ca adîncimile oceanului. Luis fusese în California şi văzuse acea culoare superbă. Întregul lui trup reacţiona în faţa frumuseţii ei. Dar ea îl privea în continuare, fără să răspundă la tonul liniştitor al vocii lui.

Luis se dădu puţin în spate, pentru ca ea să aibă mai mult spaţiu.

– Numele meu e Luis. Luis Fronteras.

Habar nu avea care era numele său adevărat, dar alesese, de mic copil, numele satului pe ale cărui ulite trăise.

Ochii ei licăriră puţin.

– Ai avut mare curaj să încerci să fugi într-un asemenea ţinut, continuă el liniştitor. Trei femei singure, noaptea! V-am admirat foarte mult. Voiam să vă spun că sînteţi în siguranţă acum, că voiam doar să vă protejăm, nu să vă facem rău.

– N-am fost curajoasă, spuse Celia, în sfîrşit, cu un glas stins. Mi-era frică. Victoria e cea curajoasă.

Ah, sora cea mare, soţia lui Jake. Era, într-adevăr, formidabilă, cu aerul ei mîndru şi ochii ei albaştri.

– Da, e foarte curajoasă, zise el cu reală admirație. Unde vă duceați?

– Am vrut să mergem spre Santa Fe, dar știam că veneau niște călăreți dinspre sud, așa că nu puteam. Victoria a zis că, în est, sînt indieni, așa că am luat-o spre vest și aveam de gînd să pornim spre sud dimineață, cînd aveam să fim suficient de departe de fermă.

Un plan, își spuse Luis, care ar fi funcționat foarte bine dacă ele ar fi fost mai obișnuite cu ținutul. El deschise larg ușa boxei și se dădu înapoi pentru a-i face loc.

– Și cealaltă doamnă drăguță, cea cu ochi frumoși, căprui, e verișoara ta?

Știa foarte bine că așa era, dar voia să o facă să vorbească mai mult.

Celia încuviință, făcînd cîțiva pași spre ușă, dar oprindu-se înainte să ajungă prea aproape de el.

– Emma. A venit să locuiască la noi, în Augusta, acum cîțiva ani, în timpul războiului. Unchiul Rufus și mătușa Helen muriseră, logodnicul Emmei murise în război, așa că ea nu avea unde să se ducă. Și Emma e curajoasă.

– Toate trei sînteți foarte curajoase.

Ea scuturâ din cap.

– Nu sînt deloc curajoasă. Mi-a fost foarte frică și nu voiam decît să mă ascund. Victoria și Emma au zis că trebuie să plecăm, pentru ca Maiorul și Garnet să nu poată... să nu poată să-mi facă rău.

Expresia goală reveni în ochii ei și Luis înțelese. Era inevitabil. Era atît de frumoasă, cum putea un bărbat să se uite la ea și să nu o dorească?

La fel ca toți cei din teritoriu, Luis îi știa pe McLain și pe Garnet după reputație și își dădu seama prin ce o făcuseră să treacă pe acea copilă frumoasă.

Luis se îndepărtă de ușă, arătîndu-i că nu avea nicio intenție să o încolțească. Se opri în fața boxei lui Rubio și acesta dădu urechile pe spate, privindu-l. Luis era prea deștept ca să se rezeme de ușă, în apropierea dinților și copitelor lui, dar nu se putu abține să nu-l admire.

– Ticălos superb ce ești, spuse el în spaniolă, nu ești bun decît pentru iepe, nu? Ești prea rău ca să fii călărit, dar ce viață ai! Nu faci decît să mănînci, să dormi și să vrăjești iepe.

Celia ieși din boxa goală și rămase pe loc privindu-l, gata să fugă, totuși. Luis îi aruncă un zîmbet fermecător.

– În viața mea n-am văzut un cal mai frumos.

Ea încuviință și zîmbi, în sfîrșit.

Luis își ținu răsuflarea. Fata părea un înger.

– E superb, zise ea încet. Îi aduc lucruri să mănînce și, acum, mă lasă să-l mîngîi pe gît.

Îl sperie gîndul că fata s-ar fi putut apropia prea mult de cal, dar nu o certă. Orice urmă de furie ar fi făcut-o să fugă.

– Numele meu e Celia, zise ea.

El știa deja acest lucru, dar dădu din cap de parcă ea i-ar fi dăruit un cadou.

– Am o iapă, Gypsy. Jake m-a ajutat s-o aleg. E foarte deșteaptă, dar cînd ne urmăreați voi, Victoria a vrut să facem schimb de cai, fiindcă iapa ei e mai rapidă decît a mea și voia ca eu și Emma să scăpăm.

– Da, sora ta e foarte curajoasă.

– Mă bucur că s-a măritat cu Jake. Îl plac. Dar ar fi trebuit să ne spună numele lui adevărat.

– A avut motivele lui, *chica*.

– Știu, spuse ea oftînd și strălucirea de pe chipul ei se stinse. Maiorul era un om oribil. Știai că le-a omorît părinții?

– Da.

– Înainte să ştiu că Jake e, de fapt, Jake Sarratt, mă rugam ca fraţii Sarratt să se întoarcă şi să-l omoare pe Maior. Ştiu că e un păcat, şopti ea, dar îl uram.

– Nu e un păcat să urăşti răul.

– Sper că nu. Trebuie să plec, zise ea, făcîndu-i-se teamă din nou şi o rupse la fugă.

Luis o privi ieşind pe uşa hambarului. Era dulce şi fermecătoare şi o dorea.

Zilele care urmară după nunta Victoriei trecură încet. Trăiseră în tensiune atîta timp, încît acea stare de calm îi făcu pe toţi să simtă că vara se prelungea. Timpul nu trecea, se scurgea. Toţi răsuflau uşuraţi.

Celia începu să rîdă din nou şi acel sunet îi făcea pe toţi să zîmbească. Se ţinea după Jake ori de cîte ori ieşea din casă şi, deşi încă era timidă cu Ben, cineva începuse să-i facă farse acestuia. Victoria o bănuia pe Celia, pentru că sora ei avusese mereu o înclinaţie pentru acest lucru, dar Ben ştia că e Celia. O văzuse o dată ieşind pe furiş din odaia lui, dar continua să pretindă că nu ştia ce se petrece. Ea se bucura atît de mult, încît el exagerea adesea păţaniile, doar ca s-o vadă cum făcea pe nevinovata, în timp ce se chinuia să nu rîdă.

În ceea ce o privea pe Emma, Ben era ţinut la distanţă prin tăcere. Ea se prefăcea că el nu exista şi el îi dădea voie să o facă. Nu era uşor, din moment ce locuiau în aceeaşi casă, dar Emma era atît de stăpînă pe sine încît era posibil. El nu ştia cum, dar ea îi putea vorbi şi, totuşi, se purta ca şi cum n-ar fi fost acolo. Acest lucru îl înfuria, dar îl accepta, pentru că ştia motivul.

Zilele erau pline. În ciuda faptului că se aşteptaseră la ce era mai rău, nu avuseseră probleme cu oamenii care erau plecaţi cu vitele. Unii plecaseră aruncînd priviri peste umăr, alţii

rămăseseră. Jake şi oamenii săi munceau ore întregi, numărînd animalele şi schimbînd marcajul atît la vite, cît şi la cai. Jake şi Ben stăteau pe afară adesea din zori şi pînă noaptea. Se întorceau obosiţi şi murdari, mirosind a cai şi sudoare. Pentru a le fi mai uşor să se spele, amenajară un spaţiu în spatele barăcii cu două găleţi de apă agăţate deasupra capului şi cu cîte o frînghie legată de fiecare. Majoritatea bărbaţilor căpătară obiceiul de a se dezbrăca, a vărsa o parte de apă în cap, a se săpuni şi a folosi restul de apă pentru a se clăti.

Cel care consuma apa trebuia să umple găleţile la loc. La capătul fiecărei zile fierbinţi, era întotdeauna un lung şir de oameni care aşteptau să folosească acel mecanism, deşi mulţi se duceau tot la rîu dacă voiau să facă baie. Pentru unii dintre ei, acest lucru nu se întîmpla prea des.

Pentru Victoria, zilele lungi de vară conţineau o doză de irealitate. În timpul zilei, făcea ceea ce făceau soţiile dintotdeauna; cosea, avea grijă ca oamenii să mănînce la timp şi se ocupa de mulţimea de lucruri mărunte legate de un cămin. Aşa se gîndise mereu că avea să fie viaţa ei şi rutina îi era extrem de familiară.

Noaptea, însă, lucrurile se schimbau. Cînd Jake urca scările în fiecare seară şi intra în odaia ei – a lor, acum – închizînd uşa în urma lui, nimic nu mai era aşa cum îşi închipuise ea. Îşi petrecea următoarele ceasuri într-o ceaţă senzuală, în braţele lui. Îşi pierdu obiceiul de a se îmbrăca sau dezbrăca singură şi trebui să se înveţe cu trupul lui în pat. O atingea oricum şi oricînd voia şi îi plăcea să o facă des. Nu mai era niciun centimetru din trupul ei pe care să nu-l fi explorat. Ea se cufunda în senzualitatea nopţilor, mintea fiindu-i copleşită de dorinţele carnale, atît ale lui cît şi ale ei. Uneori, cînd se trezea dimineaţa, era îngrozită de excesele din noaptea precedentă şi jura să nu îşi mai dea voie niciodată să se comporte atît de

absurd. Dar intențiile ei nu rezistau niciodată după primul lui sărut sau prima atingere a trupului său gol.

Cu cît exercita el mai multă influență asupra ei în timpul nopții, cu atît încerca ea să își construiască apărarea în timpul zilei. Dacă el ar fi spus acele cuvinte simple, *te iubesc*, i s-ar fi dăruit în totalitate, dar el îi şoptea numai cuvinte de dorință fizică. Aşa că, în fiecare dimineață, ea încerca din răsputeri să îşi izoleze inima de el, să ascundă o parte din ea într-un loc unde el să nu o găsească. Era pură autoapărare, nevoia de păstra o fărîmă din ea întreagă şi neatinsă, o bază pe care să se poată sprijini dacă restul vieții ei se destrăma.

– O pisicuță!

Celia era încîntată cînd luă micuțul animal din mîinile lui Luis. Lipi micul ghem de blană de obraz şi pisicuța miorlăi slab.

– Oh, Luis, unde ai găsit-o?

– În încăperea cu harnaşamente. Cred că mama ei a murit.

– O să fie bine? întrebă ea nerăbdătoare. E destul de mare ca să mănînce singură?

El ridică din umeri.

– Putem afla într-un singur fel.

Merseră împreună în casă, unde Celia o imploră pe Lola să-i dea o farfurioară de lapte cald, pe care o puse pe dalele încinse de soare din curte. Pisicuța adulmecă timidă înainte să înceapă să lipăie.

Celia zîmbi.

– E destul de mare.

– Aşa se pare.

Luis o privi cum stătea pe vine şi uitîndu-se atentă la pisică. Era atît de încîntătoare, încît îi venea să o ridice în picioare şi să o sărute.

Ea ridică privirea.

– Unde o s-o ții? Ce nume i-ai dat?

– N-o țin nicăieri. Ți-am adus-o ție.

– Adică e a mea? îngăimă ea.

– Dacă o vrei.

– Sigur c-o vreau! N-am mai avut niciodată un animal, zise ea frecînd pisicuța după urechi şi aceasta se arcuia spre mîna ei, dar continuînd să bea lapte.

– Lola a zis că ai găsit o pisicuță, spuse Victoria ieşind în curte.

Spre surprinderea lui Luis, se aşeză şi ea pe vine, la fel ca şi Celia, şi mîngîie pisica.

– E atît de drăguță şi moale.

– Luis a găsit-o. A zis că pot s-o păstrez.

Victoria zîmbi.

– Ce nume o să-i pui?

– Nu ştiu, n-am mai avut o pisică. Ce nume de pisici sînt?

– Tigru? sugeră Victoria, dar se uită îndoielnic la pisicuță şi rîse împreună cu Celia.

– Ce nume i-ai pune, Luis? întrebă Celia.

El ridică din umeri şi se aşeză pe vine lîngă ele.

– Nici eu n-am avut animale.

Victoria îi zîmbi, întrebîndu-se dacă simțea vreo asemănare cu animalul, din moment ce şi el se mişca asemeni unei feline. Îl plăcea, deşi cînd se uita la el, vedea pericolul plutind în jurul lui. Dar zîmbetul lui Luis era mereu cald şi blînd; nu era niciodată brutal în preajma Celiei şi părea să se fi numit singur un fel de paznic al fetei. Victoria se bucura şi spera ca Celia să nu se mai teamă atît de mult de bărbați. În general, bărbații din jurul ei o tachinau şi aveau grijă de ea, dar niciodată nu o amenințau şi nu îi aruncau priviri piezişe.

– În primul rînd, e băiat sau fetiță? întrebă Victoria.

Luis ridică din umeri din nou, dar Celia deveni curioasă.

– Cum îți dai seama?

– O iei şi te uiți, spuse Luis.

Ea făcu aşa cum spuse el şi întoarse pisicuța pe spate. Toți trei se uitară atent la burtica ei.

După puțin, Celia întrebă:

– La ce ne uităm?

– Nu ştiu, recunoscu Victoria amuzată.

– Luis?

El se prefăcu că se gîndeşte, dar în cele din urmă, recunoscu:

– Pare o burtică foarte pufoasă.

– Aşa mi s-a părut şi mie, spuse Victoria.

Celia începu să rîdă şi, în scurt timp, rîdeau toți trei. Cînd auziră zgomot de cizme, ridicară privirile. Celia ridică pisicuța.

– Luis mi-a dat o pisicuță, îi spuse ea lui Jake. Vrem să-i punem un nume, dar nu ştim dacă e băiat sau fetiță.

Jake zîmbi şi Victoria simți cum i se înmoaie inima. El luă pisicuța şi o examină.

– E motan, zise apoi şi i-o puse în brațe Celiei.

– Cum ți-ai dat seama?

El nu avea de gînd să înceapă o asemenea discuție cu ea, aşa că îi ciufuli părul şi spuse:

– Din experiență. Erau multe pisici în preajmă cînd eu şi Ben eram mici.

– Arată-mi cum să-mi dau seama.

Victoria privea amuzată, aşteptînd să vadă cum ieşea Jake din situația aceea. Luis întorsese capul ca să-şi ascundă zîmbetul.

– Ar trebui să ai o fetiță şi un băiat unul lîngă altul ca să-ți arăt care e diferența.

– Presupun că da, zise ea oftînd dezamăgită. Cel puțin, acum ştim că trebuie să găsim un nume de băiat.

– Spune-i Tom, zise el. E un nume de motan, aşa că se potriveşte.

– Tom.

După ce se gîndi puțin, dădu din cap aprobator şi puse pisicuța din nou în fața farfurioarei cu lapte.

Jake îi întinse mîna Victoriei pentru a o ajuta să se ridice şi o conduse în casă, ținînd mîna pe spatele ei.

Cînd ajunseră destul de departe, ea îl întrebă:

– Putem să avem încredere să-l lăsăm pe Luis cu Celia?

– La fel de mult ca în oricine altcineva. E prea frumoasă ca să crezi că bărbații n-o vor remarca, dar nu-i va face nimic cu forța, dacă asta vrei să ştii.

– Cred că da. E atît de inocentă. Nu vreau să pățească nimic îngrozitor.

Ochii lui verzi licăriră.

– Îngrozitor? întrebă apoi în şoaptă.

Victoria clipi de cîteva ori şi îşi dădu seama, deodată, că o conducea în sus pe scări. Roşi puternic.

– Ce faci? întrebă ea tot în şoaptă.

– Vreau să fac dragoste cu tine.

– Jake, e în toiul zilei.

– Ştiu. Şi ce-i cu asta?

– Toți vor şti ce facem.

– Crezi că nu ştiu cînd ne culcăm în fiecare seară?

– Oamenii dorm noaptea. E clar că nu dormim dacă mergem în odaie acum!

Apăsarea mîinii lui era hotărîtă.

– Sîntem căsătoriți. E legal.

Era decis să dărîme zidul de care se înconjura ea, într-un fel sau altul. Nu ştia de ce, dar continua să ridice bariere între ei. Cînd intra în casă în fiecare seară, găsea întotdeauna un zid invizibil între ei, ținîndu-l departe de gîndurile ei. În fiecare

noapte, el îl dărîma, dar ea îl refăcea în timpul zilei. Acum, venise special pentru a face dragoste cu ea, ca să vadă dacă putea distruge bariera o dată pentru totdeauna. O voia în totalitate, fiecare părticică din ea, cu lăcomia cuiva extrem de însetat; se simțea ca şi cum i se dăduse un pahar cu apă şi i se spusese să nu bea decît jumătate.

Încuie uşa şi o dezbrăcă şi pe ea şi pe sine. Cînd o aşeză pe pat, văzu disperarea din ochii ei. Şi inima lui se umplu de disperare. De ce simțea că trebuia să-i reziste? Apoi, ea închise ochii şi îl înlănțui cu brațele. Pentru el, ca şi pentru ea, motivul nu mai conta.

Se eliberară împreună, arcuindu-se unul spre celălalt, deja înnebuniți de pasiune. Restul lumii nu mai există cît făcură dragoste, dar după aceea, cînd ea îşi aranja hainele, el văzu reținerea din ochii ei şi ştiu că dăduse greş.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Mult timp după ce se întoarse la treabă, Jake rămase îngîndurat. Victoria era soția lui, dar el nu putea spune că era a lui. Acel gînd îl rodea. Ce anume o făcea să-l țină la distanță? Oare regreta că se căsătoriseră?

Reținerea ei ascundea secrete; el le simțea prezența, deşi nu putea să intre în mintea ei să le desluşească. Ea îi ascundea ceva şi el habar nu avea despre ce era vorba. Pentru prima oară în viața lui, o femeie pătrunsese dincolo de zidul lui emoțional, făcîndu-l să se simtă vulnerabil şi să se înfurie pentru că el nu putea ajunge la ea aşa cum ajunsese ea la el. Ce era? Ce ascundea? Oare era ceva legat de căsătoria ei cu Maiorul? Rămăsese, oare, vreo urmă din ceea ce îi făcuse el? Nu era ceva ce făcuse ea, după părerea lui, mai degrabă ceva ce i se întîmplase.

Posibilitățile îl făcură să simtă un fior rece. Se temea să o întrebe ce nu era în regulă, ca nu cumva să nu suporte răspunsul. De fiecare dată cînd şi-o închipuia în pat cu Maiorul simțea o furie amară. Nu suportase să vadă lucrurile personale ale lui McLain şi pusese să fie aruncate toate, dar pe soția lui nu putea s-o arunce. Era soția lui acum – sau nu? Oare vreo parte din mintea ei era stăpînită încă de amintiri? Oare era mai mult de-atît, ceva ce nu putea nega sau ignora?

Fusese teamă reală în ochii cînd făcuseră dragoste prima oară, dar el pusese acest lucru pe seama situației. Credea că

învinsese cînd ea era dulce şi înfierbîntată în braţele lui. Sigur trebuia să ştie deja că nu avea de ce să se teamă din partea lui.

Dar nu se temea de el. Altceva o chinuia şi, în loc să vină la el pentru alinare, ea se închidea în sine. Poate se gîndea că n-ar fi înţeles, că ar fi învinuit-o pentru orice ar fi fost.

Ce îi făcuse Maiorul?

Dacă o presa, ea se retrăgea şi mai mult. Trebuia să o înveţe să aibă încredere în el şi singurul mod în care putea face asta era să-i arate iar şi iar cît de mult o dorea. Cu cît creştea intimitatea lor, cu atît avea să-i crească şi încrederea şi, într-o zi, el avea să străpungă zidul din mintea ei. Orice ar fi fost, se gîndi el, avea să o ţină în braţe, să o protejeze şi să o iubească. Nu conta ce era, atît timp cît el *ştia*. Putea să se lupte cu oricine pentru ea, dar nu şi cu fantome.

Emma îşi petrecea mult timp în acele zile de vară călărind. Fuga lor îi dovedise cît de necesar era să fii în formă fizică bună în acel ţinut. Victoria călărea împreună cu ea, de cele mai multe ori şi, uneori, venea şi Celia. Dar, în ziua aceea, ieşise singură, fiindcă Celia era pe undeva cu pisicuţa ei, iar Victoria le scria o scrisoare părinţilor ei, informîndu-i în legătură cu moartea lui McLain şi cu a doua căsătorie a ei. Aveau să fie profund şocaţi, oricum ar fi formulat totul, şi ea se chinuise cu scrisoarea aceea toată dimineaţa.

Emma scoase şaua de pe cal. Cînd se întoarse să pună şaua peste gard, se ciocni de cineva. Scoase o exclamaţie de uimire şi se clătină din cauza impactului.

Ben o ţinu să nu cadă. O măsură din ochi. Ea era conştientă de faptul că avea părul ciufulit, bluza albă îi era murdară de praf şi bănui că era murdară şi pe faţă. Roşi stînjenită.

El îi luă şaua din mîini şi o puse pe gard fără să se grăbească. Ea era, de obicei, atît de îngrijită, dar acum arăta minunat de răvăşită, cu părul desfăcut încadrîndu-i faţa. Cînd se întoarse din nou spre ea, o văzu stînd cu braţele moi pe lîngă corp, dar, acum, chipul îi era încordat. Simţi şi ea acest lucru; el ar fi vrut să nu fie aşa, fiindcă o atracţie unilaterală era mai uşor de suportat decît una reciprocă.

– Ai călărit singură? o întrebă el, în sfîrşit, simţind nevoia să rupă tăcerea dintre ei.

Ea încuviinţă.

– N-am găsit-o pe Celia şi Victoria era ocupată.

– Nu-mi place. Să nu mai faci asta.

Emma roşi din nou, dar de data aceasta, de furie.

– N-ai niciun drept să-mi spui ce să fac.

El se încruntă şi făcu un pas spre ea.

– Nu te certa cu mine, spuse el încet. Am avut un motiv să spun asta. E prea periculos pentru o femeie să umble singură, chiar şi atunci cînd e pe pămîntul nostru.

Ea îşi muşcă buzele, dorindu-şi ca reacţiile ei să nu fie atît de vizibile pentru el.

– Ai dreptate, bineînţeles. Nu ştiu de ce m-am răstit la tine.

– Acum minţi, pentru că amîndoi ştim de ce, zise el plimbîndu-şi degetul pe clavicula ei şi acel gest delicat îi făcu pe amîndoi să se cutremure. Poţi oricînd să te răzgîndeşti.

Ea înghiţi în sec.

– Şi apoi?

– Apoi vom înceta să ne mai evităm reciproc. Avem o mîncărime pe care trebuie să o scărpinăm, fiindcă altfel n-o să treacă. Şi vom putea dormi noaptea, în loc să stăm treji.

Emma îi întoarse spatele.

– Mulţumesc, spuse ea cu greu. Nu cred că ar trebui să-mi pierd timpul cu un bărbat care crede că sînt la fel de importantă ca o pişcătură de ţînţar.

Ben o cuprinse de mijloc şi o trase spre el, frecîndu-se de ea cu o mişcare circulară.

– Niciodată n-am vrut să fac asta cu un ţînţar, murmură el sărutîndu-i gîtul.

Ea se înfioră şi capul îi căzu pe umărul lui. Duse mîinile în spate şi îi cuprinse coapsele. Simţea fiori reci oriunde o atingea el cu gura lui fierbinte.

– Oh, Doamne, şopti ea.

Cum putea fi astfel?

Ben îşi plimbă mîinile peste pieptul ei pînă îi cuprinseră sînii. Gemu cînd simţi cum îi umpleau palmele. O voia goală, voia să stea gol lîngă ea.

O întoarse aproape cu brutalitate şi o sărută apăsat. Emma se arcui în braţele lui, înlănţuindu-l cu braţele. Ardea toată şi singurul lucru care i-ar fi oferit alinare era trupul lui gol lîngă al ei. Era o femeie uşoară şi ştia că ar fi trebuit să-i fie ruşine, dar nu îi era.

Ben îşi desprinse gura de a ei şi îşi lipi buzele de pleoapele ei, de obraji şi din nou de buzele ei cu sărutări scurte şi disperate.

– Vino cu mine, spuse el cu o voce răguşită. Te doresc mult, Emma.

Ea abia putea să gîndească. Era ameţită şi se agăţă de umerii lui laţi pentru că se clătina pe picioare. Să meargă cu el. Voia să o facă, simţea nevoia...

– Unde? întrebă ea şi, vag, îşi dădu seama că şi după voce părea ameţită.

Ben se cutremură şi făcu un pas pentru a o duce într-o boxă goală, dar îşi dădu seama că nu o putea tăvăli în fîn, acolo şi atunci. Era plină zi. Bărbaţii intrau şi ieşeau mereu; ar fi fost un miracol să nu-i deranjeze nimeni. Nu voia ca vreun cowboy să caşte gura la trupul delicat al Emmei. Era a lui şi nimeni altcineva nu avea să o vadă.

Avu nevoie de mult autocontrol ca să-şi desprindă mîinile de pe sînii ei şi să-i cuprindă faţa. O sărută din nou, cu pasiune.

– Vino în odaia mea la noapte, zise el.

Ochii ei mari şi căprui erau ameţiţi şi îşi linse buzele, ca şi cum l-ar fi gustat. Suferinţa se strecură în privirea ei laolaltă cu realitatea.

– Nu pot, şopti ea.

El strînse din dinţi. Ea trebuia să plece imediat, altfel el avea să uite de bunele intenţii. Cît mai fu în stare, îi dădu drumul şi o împinse uşor. Ea se îndepărtă fără să privească înapoi, împiedicîndu-se puţin, de parcă nu avea echilibru. Ben îşi rezemă capul de bîrna de sus s boxei, respirînd greu. Abia după cinci minute, se îndreptă şi ieşi din hambar, palid la faţă.

În pod, Celia se întoarse pe spate, privind firele de praf care pluteau în jurul ei. Ochii îi erau tulburaţi şi curioşi. Ben îi făcuse nişte lucruri rele Emmei, dar pe ea nu părea să o fi deranjat. Făcuse genul de lucruri asupra cărora o avertizase Victoria că voiau să i le facă Maiorul şi Garnet ei; gîndindu-se la atingerea lor i se făcu greaţă. Dar privindu-i pe Ben şi Emma nu i se făcuse greaţă; se simţise ciudat, puţin emoţionată. Nici Emmei nu părea să-i fi fost greaţă.

Poate că lucrurile acelea erau rele doar dacă le făceau nişte oameni răi. Era derutată, dar era conştientă şi de o anumită certitudine care creştea în ea. Ceea ce tocmai văzuse nu era greşit. Era ceva nou şi puţin înfricoşător, dar nu greşit.

Pisicuţa sărea pe burta ei şi Celia o mîngîia absentă. Stătea întinsă în podul plin de praf, uitîndu-se la razele soarelui, şi făcu primul pas spre stadiul de femeie.

Luis o găsi tîrziu în după-amiaza aceea la mai bine de un kilometru şi ceva de casă, jucîndu-se cu pisicuţa. Ridică privirea şi zîmbi cînd îl văzu, dar nu spuse nimic. El descălecă şi lăsă hăţurile să atîrne pe jos.

– Te caută sora ta, zise el aşezîndu-se lîngă ea. De ce te-ai îndepărtat aşa mult?

– N-am vrut. Mă gîndeam şi am ajuns aici. Dar e frumos şi linişte, nu crezi?

Luis privi întinderea aceea nesfîrşită de pămînt; ascundea atîtea primejdii încît niciodată nu i se păruse un loc liniştit. Era sălbatic şi întins, dar nu liniştit. În clipa aceea, însă, nu se întrezărea niciun pericol, aşa că răspunse:

– Da.

Celia ridică o frunză deasupra capului pisicuței, care se ridică în două lăbuțe şi lovi în ea. Părea mulțumită să stea acolo şi să se joace cu pisicuța.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse Luis apoi.

Ea oftă.

– Aşa cred.

Dar nu se ridică. Şovăi.

– Dacă... Luis, o să-mi spui ceva?

– Dacă pot, *chica*.

Ea întoarse capul şi îl privi. Era palidă şi ochii ei albaştri erau gravi.

– Ceea ce le fac bărbații femeilor – e întotdeauna rău?

El avu senzația că primise un pumn în stomac. Nu voia să vorbească despre asta cu ea. Era atît de frumoasă. Pînă acum, tinerețea ei o apărase de el; se gîndise la ea ca la un copil, în ciuda formelor ei. Dar expresia din ochii ei, acum, nu era aceea a unui copil.

Respiră adînc.

– Nu, murmură el. E rău numai dacă femeia nu vrea s-o facă, dacă bărbatul o forțează. Dacă se iubesc, atunci e un lucru frumos.

Ea dădu din cap şi îşi îndreptă atenția asupra pisicii din nou. Aceasta se rostogolise pe spate şi se juca cu frunza cu toate lăbuțele.

– Şi fac copii, spuse ea.

– Da. Uneori. Nu de fiecare dată.

– Mi-a fost teamă de asta, că cineva – un bărbat – ar putea încerca să-mi facă asta. Garnet voia. Şi Maiorul la fel. Au încercat să mă prindă singură şi numai gîndul că m-ar fi putut atinge îmi făcea greață.

Îi era mai uşor să-i vorbească dacă se uita la pisică. Dar îi simțea atenția asupra ei.

– Credeam că e rău. Dar era rău numai din cauza lor, nu? Nu e un lucru rău în sine.

– Aşa e, zise el cu o voce foarte gravă şi blîndă. Oamenii fac să fie ceva rău. E ca şi pistolul pe care îl port. Nu înseamnă nimic, în sine. Dar cînd îl ține cineva în mînă, poate fi bun, poate apăra, poate hrăni, sau poate ucide. Ce se face cu el depinde de persoana care îl ține.

Pisicuța se săturase de frunză şi zărise pintenii lui Luis. Lipindu-se cu burta de pămînt, se apropie de ei încet, ca şi cum ar fi stat la pîndă. Cînd ajunse destul de aproape, sări, lovind steluța şi făcînd-o să se învîrtească.

– Nu ştiu nimic despre bărbați, despre trupurile lor. Pare înfricoşător, pentru că nu ştiu cum arată sau cum o fac.

Luis se concentră foarte mult asupra pisicii. Ştia ce avea să spună ea chiar înainte să vorbească, dar se rugă să nu o facă, pentru că nu ştia ce avea să facă el...

– Pot să te văd pe tine? şopti ea. Vreau să ştiu. Nu vreau să-mi mai fie teamă.

El simți că i se opreşte inima în loc şi închise ochii.

– *Chica*, nu.

– De ce? întrebă ea, dar imediat roşi şi întoarse capul. M-am gîndit... fiindcă sîntem prieteni... dar e rău, nu-i aşa? Ce ți-am cerut.

– Nu, nu e rău, îngăimă el.

Luis, care era întotdeauna în largul său cu femeile, care ştia ce să le spună şi cum să le atingă, acum nu ştia ce să zică şi tremura din cauza încordării.

– Doar că, *chica*, acest lucru pe care îl fac bărbaţii şi femeile, acest act de iubire, mi-ar plăcea să-l fac cu tine. Eşti foarte frumoasă şi dulce şi te doresc foarte mult. Dar ar trebui să înveţi lucrurile astea cu un bărbat pe care îl iubeşti, nu cu...

– Dar eu vreau cu tine, Luis, spuse ea încet. Şi tu eşti frumos şi mă faci să simt siguranţă şi o căldură în interior. Vreau să te văd, să te ating şi să văd cum arăţi.

El simţi, în acelaşi timp, şi amorţeală şi durere. Ea nu voia sex, ci numai să vadă. Voia să-i examineze trupul. Nu ştia cum ar fi putut să o refuze, cînd se gîndi că ar fi murit de plăcere la atingerea mîinii ei.

Îşi desfăcu încet cartuşiera. Pisicuţa se juca în jurul cizmelor lui, dar el nu mai observă. Celia se apropie şi mai mult, pînă cînd se aşeză în genunchi lîngă el. Soarele după-amiezei îi scălda părul într-o lumină aurie. El abia mai putea să respire. Vag, observă că şi ea gîfîia uşor.

Îşi desfăcu şi cureaua pantalonilor şi începu să-i descheie. Prefera să poarte două piese separate, ca să îşi poată scoate cămaşa cînd era prea cald.

Se gîndi de cîte ori se dezbrăcase nonşalant în faţa unei femei. De data aceasta, inima îi bătea cu putere cînd lăsă pantalonii în jos.

O adiere uşoară de vînt îi răcori pielea dezgolită. Celia îl privi cu uimire. Întinse mîna foarte încet şi îl atinse cu un deget.

Bărbăţia lui începu să prindă viaţă. Se rugase să nu se întîmple asta, deşi ştia că se roagă degeaba. Ea îl cuprinse în palma ei caldă şi scoase un murmur de încîntare cînd îl simţi crescînd.

– Eşti atît de frumos, spuse ea încet. Nu ştiam că arată aşa sau că poate fi şi tare şi moale, în acelaşi timp.

El închise ochii, gemînd din cauza acelei dureri minunate.

– Celia, *chica*. Trebuie să te opreşti... acum.

Ea nu încetă să-l mîngîie.

– Dar nu vreau să mă opresc.

Cînd deschise ochii brusc, el văzu pe buzele ei un zîmbet cald, foarte matur.

– Vreau să ştiu tot şi vreau să mă înveţi tu.

Ploua. Victoria se gîndi că vremea aceea se potrivea cu starea ei de spirit, deşi ar fi preferat o furtună cu tunete şi fulgere în locul acelei ploi monotone. Cu o noapte în urmă, în braţele lui Jake, avusese impresia că va muri de extaz, dar în lumina cenuşie a zilei se întrebă cît avea să mai piardă din ea însăşi pînă nu avea să mai rămînă nimic. Se înecase într-un ocean de senzaţii şi iubire, dar cînd deschisese ochii văzuse cum el o privea atent şi calculat.

Îi cîntărea reacţia faţă de el, intenţionat ducînd-o pe culmile pasiunii, în timp ce el nu simţea acelaşi lucru. Simţise ceva ca un şuvoi de apă rece şi întorsese capul.

Nu se aşteptase ca el să reacţioneze atît de violent, dar îl îi întorsese capul brusc. Ochii îi erau plini de furie şi gîtul, încordat. Dar furia îi învinsese autocontrolul şi începuse să împingă cu putere. După aceea, îi cuprinsese bărbia şi spusese pe un ton rece:

– Să nu mai întorci niciodată capul aşa.

O forţase să stea lipită de el toată noaptea.

Ce voia de la ea? De ce o privise astfel? Buzele ei tremurau şi ea nu le putea opri.

El avea ferma deja. Ca soţ al ei, avea, din punct de vedere legal, tot ce fusese al ei înainte. Deja trecuse jumătate din

proprietate pe numele lui Ben. Nu o deranja acest lucru; pămîntul era al lor, la urma urmei. Ce altceva mai avea ea şi voia el? Acum nu mai avea nevoie de ea; dacă voia, putea să scape de ea foarte uşor.

Îi simţise şi pasiunea; în ciuda asprimii din noaptea precedentă, o simţise chiar şi atunci. El era la cheremul trupului său la fel ca şi ea. Dacă îşi închipuia că ar fi putut s-o omoare după nopţile petrecute în braţele lui, ar fi putut să-i pună şi arma în mină, fiindcă numai acel gînd însemna moartea speranţelor ei, a iubirii ei. Nu, nu avea s-o omoare. Dar nici n-o iubea şi această realitate stătea la baza tuturor temerilor şi închipuirilor ei. Trupul ei era în siguranţă cu el; inima ei era în primejdie de moarte. Avea nevoie de tot autocontrolul de care era capabilă pentru a o proteja şi a o ţine ascunsă de el.

Oftă şi deschise uşa odăii Celiei, trecînd la lucruri mai concrete, cum era găsirea surorii ei. Ea lucrase ultima oară cu trusa de brodat şi Victoria nu o găsea.

Era aproape întuneric seara trecută cînd Luis apăruse călare, urmat de Celia. Îi spusese că o găsise la umbra unui copac, la vreun kilometru de casă, jucîndu-se cu pisica. Acum dispăruse din nou, dar sigur nu se plimba prin ploaie.

Se duse la bucătărie.

– A văzut-o cineva pe Celia?

Lola scuturâ din cap.

– Cred că s-a dus în hambar, zise Juana. A luat şi pisicuţa ca să se joace.

Victoria oftă. Cel puţin, acum nu mai trebuia să-şi facă griji pentru ea cînd dispărea astfel. Nu ţinea să găsească trusa atît de mult încît să iasă în ploaie ca să se ducă în hambar. Avea s-o mai caute prin casă.

Începu să caute prin fiecare încăpere şi era în patru labe sub biroul din bibliotecă în clipa cînd intră Jake. Îşi feri privirea

repede, simţindu-se stînjenită după momentul de violenţă dintre ei.

El îşi aruncă pălăria udă pe un scaun şi îşi trecu mîinile prin păr.

– Ce cauţi?

– Trusa de brodat.

– Sub biroul meu? întrebă el uluit.

– Celia a umblat ultima cu ea.

El înţelese şi o ajută să se ridice. Victoria ar fi plecat repede, dar el o prinse de braţ.

– Te simţi bine? o întrebă el încet.

Ea ştiu la ce se referea şi îl privi în lumina slabă. Simţi că mirosea a aer curat şi ploaie, dar căldura trupului său emana prin hainele ude.

– Mă doare puţin, dar atît. Nu m-ai rănit.

– Îmi pare rău. M-ai înfuriat şi mi-am pierdut controlul.

Dacă se întuneca şi mai mult, trebuiau să aprindă lămpile. Se auzeau picăturile de ploaie şi un vînt rece sufla prin fereastra deschisă. Ea îşi simţi pulsul zvîcnind.

– Sînt bine, şopti ea. Nu contează.

El o trase spre sine doar puţin, dar era atît de aproape deja, încît se atinse cu pieptul de cămaşa lui. Ea îşi ţinu răsuflarea.

– Mă voi revanşa, spuse el cu gura lipită de tîmpla ei.

Gîtlejul ei era încleştat şi pleoapele, grele.

– Ştii... ştii că nu e nevoie.

Ea ajunsese pe culmile extazului înaintea lui. Pînă şi furios fiind, el putuse să o facă să-i răspundă.

Îi simţi buzele fierbinţi pe tîmplă.

– Ba eu cred că e.

Fără să se gîndească, ea îi strînse umărul, înfigîndu-şi unghiile în cămaşa udă.

– Jake, nu putem, zise ea încet. Uşa... nu aici.

El se desprinse uşor şi se duse să încuie uşa, după care îşi desfăcu cartuşiera.

Ea îl privi cum îşi scoase armele şi se uită în jur. Erau fotolii de piele confortabile, scaune, dar nicio canapea pe care să se poată întinde. N-ar fi trebuit să-l lase să facă asta – o doamnă n-ar fi acceptat niciodată – dar ei se aflau într-o lume obscură, înconjurați de mirosul şi zgomotul ploii.

El îşi cufundă mîinile în părul ei şi îi acoperi gura cu a sa într-un sărut fierbinte.

Apoi o întinse pe jos şi ea nici măcar nu simți podeaua tare din lemn. Simți cum el îi descheie nasturii rochiei şi i-o coborî peste umeri.

Urmară bretelele cămăşuței. Simți aerul rece pe sîni şi, imediat, gura lui îi cuprinse sfîrcul, ceea ce îi smulse un geamăt.

– Ai un gust atît de dulce, zise el sugînd într-un ritm care îi prinse sfîrcul între limba lui şi cerul gurii.

Victoria se mişcă sub el şi îşi înfipse unghiile în umerii lui, un semn primitiv care trăda pasiune şi care îl făcu să se întărească peste măsură. Trase de nasturi ca să se deș cheie mai repede.

Ea îi simți excitarea şi îl ajută să-şi croiască drum printre jupoane şi fustă pentru a-i găsi picioarele. Purta o lenjerie obişnuită, cu deschidere pe mijloc, iar degetele lui se strecurară repede înăuntru. Atingerea lui era fierbinte şi ea scoase un sunet incoerent care ar fi putut fi o rugăminte.

El trecu deasupra ei, desfăcîndu-i picioarele mai larg cu propriile coapse. Victoria nu protestă, îl dorea prea mult. Îşi înălță şoldurile într-o invitație mută, dar el îi cuprinse bărbia, întorcîndu-i fața ca s-o poată privi.

Ea ştia că sufletul i se oglindea în privire, aşa că închise ochii. Era acelaşi gest care îl înfuriase noaptea trecută, dar nu se putu abține. Ar fi văzut dragostea din inima ei, dorința de a

primi mai mult decît voia el să-i ofere şi acest lucru era insuportabil pentru ea.

Jake îi privi chipul palid în semiîntuneric şi i se strînse inima cînd văzu că îl închidea afară. Noaptea trecută se înfuriase şi o rănise, dar nu avea să mai facă asta. Îi şopti cuvinte de liniştire şi îşi strecură mîinile pe sub spatele ei ca s-o protejeze de podeaua tare, cînd o penetră încet. Senzația aceea îi făcu pe amîndoi să îşi țină răsuflarea şi, fără să vrea, ea deschise ochii brusc.

Chipul lui era foarte aproape şi răsuflarea i se contopi cu a ei cînd făcu o mişcare ce îl cufundă şi mai adînc în ea.

– E bine? o întrebă el încet.

– Da, zise ea aproape imperceptibil.

Acea asigurare era tot ce îi trebuia şi intră şi mai mult, pînă cînd ea îl primi în totalitate. Îi urmărea fiecare expresie. Poate că nu avea încredere în el, dar îl dorea. Era soția lui; avea dreptul să facă dragoste cu ea ori de cîte ori voia. Într-o bună zi, avea să vadă doar pasiune în ochii ei, nu secretele ascunse ce sălăşluiau acolo acum.

Se cutremură cuprins de un val de plăcere. Nu încă, Doamne, nu încă. O ținu şi mai strîns şi se rostogoli pe spate. Ea arăta minunat cu sînii goi şi rochia suflecată pînă la brîu. Îi puse mîinile pe şolduri pentru a-i ghida mişcările. Îi simți coapsele tremurînd şi ea îşi muşcă buzele pentru a-şi reține un geamăt.

Fusta şi jupoanele îi împiedicau ei mişcările şi îi acopereau lui vederea. Patul din odaia lor era mult mai confortabil, dar în niciun caz el nu avea să aştepte pînă ajungeau acolo. O dădu la o parte şi se ridică.

– Jake!

– Stai liniştită, scumpo, am eu grijă, zise el urcînd-o pe marginea biroului, după care îi ridică fustele din nou şi se cuibări între picioarele ei.

Împingerile lui erau mai puternice şi mai rapide, iar gura lui o căuta însetată pe a ei. Victoria scoase un ţipăt înăbuşit. El o ardea de vie şi îi plăcea. Îl iubea. Trupul ei tînjea să se elibereze. Cît de repede trecuse de la tînăra pudică ce fusese îngrozită cînd el îi văzuse prima oară sînii goi! Acum îi conducea mîinile sau gura spre sînii ei cînd îi dorea atingerea; acum nici nu se mai gîndea să-şi pună cămaşa de noapte, ci se strecura goală în braţele lui. Nu mai era nevoie ca el să o convingă să cedeze fiecărei senzaţii noi; ea tînjea după plăcerea sublimă a contopirii cu el.

– Doamne... aş vrea... să fi fost goi, spuse el printre dinţi, mişcîndu-se aproape frenetic.

Ea ţipă în momentul de extaz şi, din nou, el îi opri sunetul cu gura, ţinînd-o strîns în timp ce interiorul ei zvîcnea puternic. El se abţinu doar pentru că voia să simtă fiecare dintre acele mici contracţii. Abia se înmuie ea în braţele lui că el îşi arcui spatele şi se cutremură violent, eliberîndu-se în ea.

Ceea ce începuse cu o senzualitate visătoare se termină cu o dorinţă carnală şi el se simţi vlăguit. Dar voia mai mult. Mereu voia mai mult. Se prăbuşi peste ea şi începu să o sărute din nou.

Ea gemu, simţindu-şi membrele grele de oboseală. Îl simţi întărindu-se din nou în ea şi nu ştia dacă avea să aibă energia necesară pentru a-i răspunde. Întotdeauna o ţinuse în braţe şi o lăsase să se odihnească puţin înainte de a o face din nou. De data aceasta, nu făcu nicio pauză.

O ţinu ca să nu alunece pe birou. Îşi mişcă şoldurile ritmic, ajungînd pînă în adîncul fiinţei ei. Ea îl privi, dar chipul lui era atît de încordat, încît părea brutal. Ochii îi erau îngustaţi şi de un verde foarte închis.

Sudoarea îi şiroia pe faţă şi îi uda părul.

Realitatea deveni înceţoşată şi totul se învîrtea. Ea auzi un ţipăt şi ştiu că îi aparţinea, dar nu făcu niciun efort să-l reţină.

Trupul i se cutremură sub impactul mişcărilor lui. Încercă să se ridice, dar mîinile lui puternice o ţintuiră locului. Încordarea ei interioară era deja insuportabilă. Începu să se lupte cu el, suspinînd de frustrare. El o privi atent, nefiind conştient de nimic altceva în jur.

– Spune-mi, zise el dorind să nu mai vadă acele umbre în ochii ei, să nu mai fie niciun secret între ei.

În cele din urmă, victoria finală fu a lui.

– Te iubesc, şopti ea şi o parte din fiinţa ei fu şocată chiar în clipa cînd trupul îi era scuturat de extaz.

Jake se prăbuşi deasupra ei, pradă propriei eliberări. Îl iubea? Bucuria creştea în el; pînă în clipa aceea, nu îşi dăduse seama cîtă nevoie avea ca ea să-l iubească. Dar secretele erau tot acolo, pentru că, şi în clipa în care ea rostise cuvintele, el văzuse tristeţe în ochii ei.

Victoria auzi atît ecoul cuvintelor spuse de ea cît şi tăcerea lui.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Ea numără din nou zilele pe degete şi, apoi, pentru a treia oară, pentru a fi mai sigură. În fiecare zi aşteptase sosirea perioadei lunare, fiindu-i groază, pentru că trebuia să-i spună lui Jake; soţ sau nu, ea nu ştia cum să-i vorbească despre acel subiect. Dar ziua cînd ar fi trebuit să înceapă trecuse fără niciun semn şi un fel de certitudine începu să se înfiripe în ea. Niciodată nu îi întîrziase, nici măcar cu o zi. Acum, o săptămînă mai tîrziu, nu mai avea nicio îndoială cu privire la motivul pentru care corpul ei nu îşi menţinuse programul: era însărcinată.

Nu era deloc surprinsă, deşi nu îşi închipuise că se va întîmpla atît de curînd. Erau căsătoriţi doar de trei săptămîni. Dar el făcuse dragoste cu ea în fiecare noapte, cel puţin de două ori pe noapte şi, uneori, şi în timpul zilei.

Un copil. Victoria îşi trecu mîna peste abdomenul plat şi se privi în oglindă. Pe dinafară, nu se vedea nimic deosebit. Înăuntru, totul se schimba. Era înspăimîntată şi fericită. Purta copilul lui Jake.

El nu o iubea, dar copilul lui avea să o facă.

Tînăra din oglindă, pe jumătate îmbrăcată, cu jupoane şi cămăşuţă, cu părul lung lăsat pe spate, avea o expresie ciudat de senină pe chipul palid. Victoria nu se simţea deloc calmă. Îi venea să plîngă şi să rîdă. Ar fi vrut să simtă braţele lui Jake în jurul ei acum, în acest moment, cînd recunoştea faptul că un copil al lui se forma înlăuntrul ei. Îi voia forţa şi pasiunea. Ar fi

vrut să stea cu el în aşternuturile albe şi să-l primească în ea, în actul care crease acea nouă viaţă.

Pentru prima oară nu regretă că spusese că îl iubea.

El spusese că avea să stea afară toată ziua. Ea trebuia să aştepte ore bune pînă se întorcea el ca să-i spună. Oare trebuia să-i spună imediat sau să aştepte să fie în pat amîndoi?

Avea să aştepte să vadă în ce stare de spirit era, hotărî ea, aşa cum făceau soţiile de mii de ani.

Dacă era obosit şi nervos, avea să aştepte pînă după ce mînca şi se odihnea.

Jake şi Ben se întoarseră, însă, mai devreme în după-amiaza aceea. Soarele era ca o minge roşie la orizont şi Victoria ajuta la bucătărie cînd le auzi cizmele pe lespezile de la intrare. Se opri din ceea ce făcea, căci nu mai putea de emoţie. Era puţin ameţită şi zîmbi în sinea ei; era din cauza copilului sau a tatălui?

– Victoria, strigă Jake.

– Sînt în bucătărie, zise ea ştergîndu-şi mîinile şi ieşindu-i repede în întîmpinare.

El şi Ben erau plini de praf, iar pe feţe aveau noroi, unde le şiroise sudoarea. Ea se uită îngrozită la bucăţile de noroi pe care le aduseseră în casă.

Îi urmăriră privirea şi se uitară unul la altul amuzaţi. Nu erau obişnuiţi să fie atenţi pe unde călcau, dar în ultimele trei săptămîni, fuseseră nevoiţi să se înveţe să locuiască împreună cu trei aristocrate. Pînă şi Celia creştea şi devenea uimitor de liniştită.

– O să ne spălăm afară, spuse Jake încercînd să nu zîmbească. Adu-ne nişte haine curate ca să nu ducem noroiul pînă sus.

– Desigur, spuse Victoria uitîndu-se îngrozită încă o dată la cizmele lor murdare înainte să urce scara.

– Credeam că o să facem o baie caldă, zise Ben.

– Nu ajungeam pînă la vîrsta asta dacă eram prost, spuse Jake şi Ben începu să rîdă.

Uciseseră de la o vîrstă fragedă şi, ultimii douăzeci de ani, trăiseră după legea armelor, dar acum se temeau să mai facă un pas din cauza noroiului de pe cizme.

Victoria se întoarse cu haine curate pentru amîndoi, cu prosoape şi o bucată mare de săpun.

– Cina va fi gata pînă vă veți spăla voi, zise ea dîndu-le lucrurile.

Bărbații aşteptau deja la coadă pentru a folosi sistemul de îmbăiere. Înjurînd printre dinți, ei puseră şeile pe cai din nou şi merseră la rîu, ceea ce dură mai puțin decît aşteptarea la rînd. Se dezbrăcară şi săriră în apa rece, ținîndu-şi răsuflarea.

Ben zise din nou:

– Puteam să facem o baie fierbinte.

– Puteam să pornim şi un război, spuse Jake fluierînd în timp ce se săpunea. De ce nu i-ai spus să încălzească apă?

– E nevasta ta. Nu era treaba mea.

Jake zîmbi. Oricît ar fi preferat o baie fierbinte, nu voia să o supere pe Victoria. Aşa cum spusese Ben, era soția lui. Aceste cuvinte îi dădeau un sentiment plăcut de posesie. În cele cîteva zile de cînd ea îi spusese că îl iubea se purtase cu o blîndețe de care nu se crezuse capabil. Ea nu o mai repetase şi încă mai avea tristețe în ochi, dar faptul că ştia că îl iubeşte înmuiase gheața din inima lui care se formase în ziua cînd îşi văzuse mama violată şi ucisă. Era şi mai răbdător față de reținerea ei, ştiind că îl iubea.

Ben se băgă în apă cu totul şi țîşni din nou la suprafață.

– Doamnele sînt mai dificile decît tîrfele, mormăi el.

– Dar îți fac viața mai plăcută.

– Mai plăcută? Mai plăcută? Înghețăm aici, în rîu, în loc să facem o baie fierbinte aşa cum plănuisem, pentru că tu n-ai vrut să-ți superi nevasta intrînd cu noroi în casă şi tu zici că e o viață mai plăcută? Ai înnebunit.

– Avem haine spălate, mîncare bună şi aşternuturi curate în fiecare noapte; ele miros frumos, nu a parfum ieftin şi whiskey, şi ne servesc cu tot ce vrem. Cînd a fost ultima oară cînd ți-ai pus singur mîncare în farfurie?

– Trebuie să avem grijă ce spunem, zise Ben.

– Imediat cum ni se rupe un nasture e cusut la loc. Problema ta e Emma.

– Ah, fir-ar să fie, spuse Ben dezgustat. Mai e ceva în neregulă cu doamnele. O tîrfă se tăvăleşte repede, dar o doamnă crede că e sfîrşitul lumii dacă primeşte un bărbat în patul ei.

– O tîrfă acceptă orice bărbat care o plăteşte. Asta crezi că ar trebui să facă Emma?

Ben exclamă furios şi ieşi pe mal. Se şterse cu prosopul şi, în cele din urmă, spuse:

– Nu, nu vreau să facă asta.

Jake îl urmă, cu apa şiroindu-i pe trup. Ştia cît de frustrat se simțea Ben, pentru că îşi amintea cum se simțise el de fiecare dată cînd se lovise de ideile rigide ale Victoriei despre ce se cuvenea şi ce nu. Doamnele erau mult mai complicate decît tîrfele. O doamnă cerea de la un bărbat mai mult decît voia el să ofere, dar ofereau, în schimb, un nou mod de viață. Ofereau confort fizic, o senzație caldă de siguranță, un trup dulce în pat toată noaptea, în fiecare noapte. Căsătoria era un preț mare de plătit, dar merita. Chiar şi dacă n-ar fi fost vorba de fermă, s-ar fi căsătorit cu Victoria, îşi spuse el.

După un minut se uită la fratele său.

– Ai putea să te însori cu ea, zise el.

Ben îşi puse pantalonii.

– Nu mă atrage însurătoarea, Jake. Asta nu s-a schimbat.

– Atunci, dacă vrei doar sex, du-te la Angelina.

– N-o vreau pe Angelina, zise Ben scurt. A făcut-o în atîtea feluri, că nu-şi mai dă seama de diferenţă.

– Exact.

Ben se uită la el încruntat şi se termină de îmbrăcat fără să mai spună nimic altceva. O voia pe Emma, dar nu îndeajuns de mult pentru a se însura cu ea şi se părea că numai aşa putea s-o aibă. Într-un fel, era mai uşor cînd el şi Jake hoinăreau aiurea şi nu plănuiau altceva decît să-l omoare pe McLain şi să pună mîna pe fermă din nou. Ei bine, acum aveau ferma şi nu mai puteau să plece ori de cîte ori se săturau de un loc. Aveau o casă şi responsabilităţi.

Ben nu era sigur că îi plăcea senzaţia. Nu era vorba de fermă sau de muncă; recuperarea fermei îi dădea un sentiment de uşurare. Nu-i plăcea, însă, să fie îngrădit de nişte reguli. O voia pe Emma, dar nu putea s-o aibă din cauza blestematelor de reguli după care se lăsau conduşi oamenii respectabili. Ben îşi dădu seama că nu era tocmai respectabil şi niciodată nu avea să fie, aşa cum Jake nu avea să fie niciodată un fermier. Trăiseră prea mulţi ani după legea armelor. Vechile instincte nu îi părăsiseră.

Doar că el nu mai ştia ce să facă în privinţa lor.

Cina era gata cînd ajunseră înapoi acasă şi Victoria se forţă să aibă răbdare. Nu mai contau încă vreo două ore; aveau să aibă intimitatea necesară cînd mergeau la culcare. Încercă să-şi imagineze ce avea să spună el, cum avea să reacţioneze, şi descoperi că nu putea. Nu discutaseră nimic despre copii. Simţi un pic de teamă şi îl privi pe furiş, dar întoarse capul repede cînd văzu că şi el o privea.

Nu îşi dădea seama deloc ce gîndea. Prea mulţi ani fusese obişnuit să-şi ascundă gîndurile în spatele chipului dur şi ochilor inexpresivi. Vedea doar ce îi permitea el să vadă. Uneori, ea se gîndea că duşmănia declarată era mai puţin enervantă decît pasiunea unui bărbat pe care îl iubea, dar nu îl cunoştea.

Era încă devreme cînd se ridicară de la masă şi el îi întinse mîna. Ea simţi că roşeşte şi nu se uită la nimeni cînd ieşiră din încăpere.

– Noapte bună, spuse Jake, iar Ben, Emma şi Celia răspunseră fiecare în timp ce el o conducea pe scări cu o mînă pe mijlocul ei.

Emma privi în urma lor şi îşi muşcă buzele. Nu era chinuită doar de dorinţă fizică, ci şi de înţelegerea a ceea ce Victoria găsise alături de Jake, apartenenţa exprimată în felul în care el o ţinea pe după mijloc cînd o conducea spre odaia lor. Voia să simtă şi ea acea apropiere şi bucuria de a împărţi viaţa cu cineva. Întoarse capul şi se uită la chipul ca săpat în stîncă al lui Ben.

El ridică din sprîncene într-o invitaţie mută. Ca să accepte, nu trebuia decît să se ridice şi să urce scările. El ar fi urmat-o, cu siguranţă. Simţi un val de căldură în tot corpul şi, dacă el i-ar fi oferit mai mult decît o noapte, două, dacă ar fi fost pentru totdeauna, ea ar fi acceptat, uitînd de căsătorie şi bunăcuviinţă. Dar Ben nu voia nicio pretenţie asupra lui, nici legală, nici altfel.

Ea întoarse capul şi nu se mişcă de pe scaun.

– Jake, trebuie să-ţi spun ceva.

Tonul ei era neliniştit şi el îngheţă cu mîinile pe năsturaşii de pe spatele ei. Simţi că oricare ar fi fost acel lucru pe care i-l ascunsese, în sfîrşit, avea suficientă încredere în el ca să i-l spună şi, deodată, el nu mai voia să ştie. Îl iubea; asta era de-ajuns. Nu voia să ştie nimic despre ce îi făcuse McLain. Blestematul era mort. Cum ar fi putut să le facă rău acum?

– Nu vreau să ştiu, spuse el încet şi îi scoase acele din păr, lăsîndu-l să cadă în valuri peste mîinile lui.

Ea se întoarse să-l privească. Era palidă şi cu ochii la fel de mari ca în prima noapte cînd venise la ea.

– Trebuie să ştii, spuse ea cu un zîmbet tremurător, care dispăru imediat. Nu e ceva ce pot ascunde sau care va trece.

El simți un nod în stomac. Deodată, Jake văzu iadul deschizîndu-se la picioarele lui. Un licăr de intuiție îi spuse ce era şi i se făcu greață. Deci, de aceea fusese tristă şi închisă în sine, de aceea îl privise cu nelinişte, uneori, de aceea simțise el că îi ascundea ceva. Doamne, de ce nu se gîndise la asta? Şi cum putea să suporte? Nu putea.

Victoria începu să tremure cînd îi întîlni privirea rece.

– Sînt însărcinată, spuse ea pînă nu îşi pierdu curajul. Port copilul tău.

El se uită la ea, nevenindu-i să creadă ce auzise. Se simțea golit, de parcă i se scosese tot, inimă, plămîni, absolut tot. Apoi, deodată, fu cuprins de o furie şi mai mare decît în urmă cu douăzeci de ani, cînd îşi văzuse mama murind.

Simți trădarea Victoriei ca pe un cuțit înfipt în stomac. Cum putea să spună aşa ceva, cum avea îndrăzneala să pretindă despre copilul lui McLain că era al lui? Îl credea prost?

Credea că nu ştia că McLain se culcase cu ea? Nu fusese virgină prima oară cînd o avusese Jake şi asta se întîmplase cu numai trei săptămîni în urmă. Dacă era însărcinată acum, nu putea fi decît copilul lui McLain. Ea credea că el nu ştia asta? Era destul de rău că ea purta bastardul acelui ticălos, dar dacă îşi închipuia că el avea să-i dea numele de Sarratt, numele familiei ucise de tatăl său...

O ceață neagră îi acoperi vederea şi, în urechi, îi răsună un vuiet surd. Îi văzu chipul palid, buzele care tocmai rostiseră o minciună atît de monstruoasă încît el nu putea să o creadă şi, fără să se gîndească, fără să ştie că avea să o facă, o lovi.

Folosi toată forța. Dacă ar fi folosit pumnul şi nu palma, i-ar fi rupt maxilarul. Victoria văzu lovitura venind într-o fracțiune de secundă, dar nu avu timp să se mişte. Lovitura o izbi de perete şi se prăbuşi la podea ca o păpuşă ruptă.

Stătea în fața ei cu pumnii strînşi şi ochi reci ca gheața. Flăcările iadului arătau ca ochii lui, îşi spuse ea văzîndu-l ca prin ceață. Avea s-o omoare şi ea era prea amorțită ca să se apere.

– Blestemată să fii, spuse el pe un ton aspru. În niciun caz n-o să permit ca bastardul lui McLain să poarte numele meu.

Ea închise ochii încet, vrînd să se lase învăluită în lumea neagră din jurul ei. Ar fi fost mult mai simplu decît să suporte ceea ce tocmai se întîmplase. Cînd înțelese sensul cuvintelor lui se forță să deschidă ochii din nou.

Îşi umezi buzele şi simți gust de sînge. Abia îşi putea mişca limba, iar buzele îi erau umflate şi amorțite. Îi era greu să formeze cuvinte, dar disperarea îi dădu putere. Cum putuse să ajungă la o concluzie atît de oribilă? Oricît de rănită ar fi fost, nu putea să-l lase să creadă asta. Încercă să se ridice în capul oaselor.

– Nu, îngăimă ea. Nu e copilul lui. E al tău.

El simți că ia foc, dar nici nu se mişcă, nici nu vorbi. Nu lovise în viața lui o femeie şi o parte din creierul lui era îngrozit de ceea ce făcuse; cînd o izbise de perete, se temuse că ar fi putut s-o omoare. Dar cum putea să spună că era copilul lui? Dacă sarcina era atît de avansată, trebuia să fie al lui McLain.

Se aplecă şi o trase în picioare. Durerea o făcu să geamă şi încercă să-l evite. El îşi dădu seama că era furios şi lăsă mîinile în jos. Ea se clătină şi o prinse repede.

Victoria respiră adînc şi îşi îndreptă spatele în felul ei caracteristic, îndepărtîndu-se de el.

El îşi recăpătă controlul de sine, dar furia nu îi scăzu în intensitate; era în ochii lui, în muşchii rigizi ai feţei, în asprimea vocii.

– Nu sînt prost, Victoria. Pot să număr şi nu puteai să ştii deja, dacă era copilul meu. Sîntem căsătoriţi doar de trei săptămîni, nu de trei luni.

Ea era încă atît de ameţită, încît nu putea forma cuvintele, nu putea să-i explice că perioada îi întîrziase cu o săptămînă şi nu i se mai întîmplase asta niciodată, nu putea să se gîndească la toate modalităţile în care l-ar fi putut convinge că era copilul lui.

Obrazul îi frigea ca focul. Sîngele îi curgea din buza spartă şi ea şi-l şterse, după care se uită nedumerită la pata roşie de pe degete.

– Cît ai? Doamne, ştiam eu că ascunzi ceva, spuse el cu asprime. Dar nu mi-am închipuit niciodată că ai încerca să zici că bastardul lui McLain e al meu.

Deodată, o umbră de bănuială îi apăru pe chip.

– Sau ai plănuit totul? Poate de-aia n-ai fost împotrivă să te măriţi cu mine. Păcat că n-ai fost suficient de deşteaptă să ţii secret încă vreo lună. Probabil că aş fi crezut că e al meu, cel puţin pînă s-ar fi născut mai devreme. Sau sarcina e atît de avansată încît ţi-era teamă că o să se vadă dacă mai aştepţi o lună? Asta e, nu?

Ea nu putea decît să clatine din cap, şocată şi nevenindu-i să creadă ce se întîmplase, ce spunea el.

Jake o privi, aşteptînd o explicaţie sau o negare. Se simţea prins într-un coşmar, văzîndu-şi din nou distrusă viaţa sigură şi confortabilă, şi simţea o mare nevoie ca ea să-l ajute să înţeleagă ce făcuse. Dar stătea acolo, cu urma palmei lui pe faţă şi cu buza spartă umflîndu-se. Dovada răului făcut îi întoarse stomacul pe dos.

Ea stătea tăcută şi fragilă. Părul îi venea peste faţă şi pe umeri, rochia îi atîrna pe jumătate descheiată. Fără să se gîndească, el întinse mîna ca să-i dea părul la o parte de pe faţă.

Ea tresări şi el lăsă mîna în jos. Povara înfrîngerii începea să-i scadă din furie, dar în niciun caz nu avea s-o lase să facă ce îşi propusese.

– Nu poate locui aici, zise el. Bastardul lui McLain n-o să crească la fermă şi nici n-o să-mi poarte numele. După ce se va naşte, îl vom trimite în Est, undeva. Pînă atunci vei avea timp să te hotărăşti dacă rămîi aici sau pleci cu el.

În afara urmei de palmă, faţă ei era albă ca varul. Se înfioră şi încercă să se adune.

– Te înşeli, şopti ea cu greu, din cauza buzei umflate, iar mişcarea maxilarului îi provoca o durere cumplită. Tu eşti tatăl.

– Nu mă minţi! tună el, furios din nou. N-aveai cum să ştii că eşti însărcinată dacă era copilul meu.

Ea îşi frînse mîinile, neştiind cum să-l facă să creadă.

– Nu sînt sigură încă. Dar cred că sînt. Perioada a întîrziat şi asta nu s-a mai întîmplat niciodată.

Ochii lui erau reci ca gheaţa.

– Dai înapoi şi asta mă enervează. Ai zis că eşti însărcinată şi că porţi copilul meu. Păreai foarte sigură, aşa că n-o întoarce acum.

– Dar nu poate fi copilul Maiorului! strigă ea. Noi n-am... el n-a putut...

Nu reuşi să termine fraza din cauza lacrimilor care o înecau.

El o privi cu neincredere o clipă şi cu atîta răceală încît ea simţi un fior rece pe şira spinării.

– McLain se culca cu orice femeie care stătea nemişcată pentru el şi cu unele care nu stăteau. Nu poţi să-mi spui că n-a

fost în stare să facă la fel şi cu tine. Şi dacă "n-a putut", de ce naiba nu erai virgină prima oară cînd am făcut dragoste cu tine? Poate n-ai ştiut că un bărbat îşi dă seama de lucrurile astea, dar te-ai înşelat. Nu-mi spune mie că n-a putut, blestemată să fii!

Senzaţia de frig deveni şi mai puternică şi ei i se păru că îi îngheaţă sîngele în vine. Îi spusese adevărul şi el nu o credea. Nu avea ce să-i mai spună ca să-l facă să se răzgîndească. Nu avea nicio dovadă că era însărcinată, doar ştia că este.

Şi ştia cu certitudine că nu era copilul Maiorului, dar cum putea să-l convingă pe Jake acum? Inima îi bătea cu putere. Dacă el o cunoştea cît de cît, dacă simţise vreodată ceva pentru ea, şi-ar fi dat seama că n-ar fi putut să-l înşele în asemenea fel. Dar acum, în cel mai cumplit mod posibil, aflase o dată pentru totdeauna că el nu o iubise cîtuşi de puţin.

Urechile îi ţiuiau, faţa îi ardea. Şocul şi durerea o amorţiseră; se uită la el ca şi cum nu-l recunoştea. Se mai dădu înapoi cu un pas.

– Numără zilele, spuse ea atunci, pe un ton egal. Din noaptea cînd ai venit prima oară la mine pînă se va naşte copilul, numără-le, blestemat să fii! Apoi să-mi spui că tot mai crezi că s-a născut mai devreme. Am fost a ta trei săptămîni. Zici că n-aş putea să ştiu că sînt însărcinată decît după cîteva luni şi tu consideri că trebuie să fie copilul Maiorului. Dar îmi dau seama şi ştiu. Ştiu că sînt însărcinată de o săptămînă, nu de patru. Aşa că numără zilele şi vezi dacă se va naşte în mai puţin de nouă luni. Dar, cît aştepţi să treacă lunile, ţine minte asta: chiar dacă îţi va semăna leit, aşa încît să nu poţi nega, o să ţi-l iau, pentru că n-ai nimic de oferit unui copil, în afară de ură!

Îşi trase rochia pe umeri, îşi ridică fusta şi trecu pe lîngă el aşa cum o făcuse la început, de parcă s-ar fi molipsit de ceva dacă îl atingea. Strîngînd din dinţi, Jake o privi cum ieşi din odaie. Ar fi vrut să se ducă după ea, să o zgîlţîie furios pentru că purta copilul lui McLain în pîntec.

Dar fusese ceva în ochii ei, un amestec de ură şi furie care îl făcu să cadă pe gînduri.

Nu o mai auzise niciodată pe Victoria blestemînd, nu o mai văzuse niciodată atît de îndurerată.

Îl rodea îndoiala. Oare ea spusese adevărul?

Nu. McLain fusese capabil, sigur.

Dar, într-un fel, Victoria păruse mereu atît de inocentă. În noaptea cînd o avusese prima oară, ea fusese şocată de lucrurile pe care vrusese el să le facă şi le făcuse. Bine, nu-i plăcuse cu Maiorul, putea înţelege asta. Dar în niciun caz, nu putea crede că McLain nu se culcase cu ea. Maiorul fusese în multe feluri, dar nu şi impotent.

Victoria se duse într-una din odăile de oaspeţi şi încuie uşa, nu pentru că s-ar fi temut să nu intre Jake, ci ca să fie sigură că nu o făcea nimeni altcineva. Ce ar fi spus dacă intra Emma sau Celia? Era prea distrusă ca să încerce măcar să explice.

Nu era aşternut pe pat şi nici apă în care să înmoaie o cîrpă să-şi pună pe obraz. Dar cel puţin, era o lampă, pe care o aprinse. Simţi că îi venea să verse, dar se uită în jur şi nu văzu nici lavoar, nici oală de noapte. Se prăbuşi pe salteaua goală, strîngînd din dinţi ca să-şi oprească starea de greaţă. Presiunea făcu să o doară maxilarul şi îşi pipăi şovăitoare acea parte a feţei. Obrazul îi era umflat, dar nu credea că e ceva rupt.

Încercă să gîndească, să-şi pună în ordine emoţiile, dar nu reuşi. Jake nu credea că e copilul lui. O lovise. Mai mult, o credea capabilă de o asemenea trădare.

Acest lucru avea să-i afecteze pe toţi cei din casă, asemeni unor valuri provocate de o piatră aruncată în lac. Regretă asta, atît pentru disconfortul, cît şi pentru umilirea lor.

Totuşi, ştia că nu avea cum să ascundă răceala dintre ei.

Se gîndi să-şi facă bagajul de dimineaţă şi să plece imediat şi un rîs amar izbucni în încăpere. Era exact în aceeaşi situaţie ca atunci cînd fusese soţia Maiorului; nu avea banii ei şi nu putea să plece fără permisiunea şi ajutorul lui Jake. Dar, în vreme ce, atunci, îşi dorea cu disperare să plece departe de Maior, acum nu voia să fugă. Voia să rămînă.

Furia o cuprinse încet, încet, cînd îşi dădu seama că fusese sinceră cu Jake. Îl întrebase de ce o minţise intenţionat în legătură cu identitatea sa, dar nu îl certase pentru asta. O acceptase, fusese de acord să se mărite pentru ca el să-şi recapete ferma care îi fusese furată, i se dăruise cu trup şi suflet.

El primise toate aceste lucruri şi îi răspunsese prin ură. Ura lui faţă de Malor era mistuitoare; chiar şi acum, după ce fusese îngropat, prezenţa lui se mai simţea în tot ce gîndea şi făcea Jake.

Nu, nu avea să-i uşureze situaţia fugind. Voia să fie sub ochii lui, ca să vadă cum îi creştea burta centimetru cu centimetru, purtînd copilul lui. Voia să-l roadă remuşcările, la fel cum îl măcinase ura. Să doarmă chinuit de sentimente de vinovăţie la fel cum dormise chinuit cu gîndul la răzbunare.

Dacă nu l-ar fi iubit aşa mult, nu s-ar fi simţit atît de trădată de lipsa lui de încredere în cuvîntul ei, în integritatea ei, chiar. Nu era singurul care voia răzbunare. Îşi dădu seama că, poate, nu avea să mai simtă la fel peste cîteva zile, dar acum voia să-l rănească la fel cum o rănise el. Ea nu putea să se răzbune cu ajutorul pistolului, dar el nu avea să scape nevătămat. Jură asta.

A doua zi dimineaţă, după ce el ieşi din casă, ea se duse în odaia lor şi îşi mută lucrurile în odaia de oaspeţi. Făcu patul, duse oala de noapte şi lavoarul, avu grijă ca lămpile să fie pline şi aduse şi cîteva lumînări, în caz că avea nevoie.

Partea rănită a feţei nu o durea cît era înţepenită. Buza spartă şi cucuiul pe care îl făcuse cînd se izbise de perete o dureau mai mult decît faţa.

Emma deschise uşa cînd ea stătea pe jos şi îşi aranja lenjeria într-un sertar.

– Victoria, ce faci?

– Îmi mut lucrurile aici, spuse ea calmă.

– Văd, dar de ce?

Victoria se întoarse să se uite la ea, făcînd în aşa fel încît să se vadă vînătaia.

– Faţa ta! Ce s-a-ntîmplat?

– Am căzut, zise ea simplu.

Îngrijorarea întunecă privirea Emmei, care încet încet făcu toate legăturile.

– Nu vreau să se agite toată lumea, spuse Victoria calmă. Toţi să ştie că am alunecat, am căzut şi m-am lovit.

– Desigur, aprobă Emma uluită.

– Eu şi Jake ne-am certat.

Emma se gîndi că Victoria minimaliza incidentul.

– Pot să te ajut cu ceva?

Victoria se uită la cămăşuţele împăturite în poala ei şi nu răspunse. În schimb, zise:

– Voi avea un copil.

– E minunat! exclamă Emma.

– Aşa am crezut şi eu.

– Jake... nu?

– Nu crede că el e tatăl. M-a acuzat că încerc să trec copilul Maiorului drept al său.

– Dumnezeule, zise Emma aşezîndu-se lîngă Victoria.

Era atît de ridicol, încît i se părea greu de crezut.

– Nu i-ai spus că Maiorul nu putea... să facă asta?

– Ba da, dar n-a crezut nici asta. Amîndoi ştim că Maiorul o vizita pe Angelina şi, evident, era incapabil doar cu mine.

Slavă Domnului, adăugă ea în gînd.

– Dar de ce zice că nu poate fi al lui? întrebă Emma, îngrozită de concluzia lui Jake.

– Pentru că sîntem căsătoriţi de numai trei săptămîni. Zice că n-aş avea cum să ştiu într-un timp atît de scurt, dacă ar fi al lui. Ştii cît de regulate erau perioadele mele. Mi-a întîrziat o săptămînă. Ce altceva ar putea fi? Eram atît de bucuroasă, încît am vrut să ştie imediat, aşa că i-am spus. Întotdeauna a fost foarte convenabil să ştiu exact cînd începea perioada, dar acum îmi doresc să nu fi fost aşa, ca să observ abia după vreo două luni!

Emma puse o mînă pe braţul Victoriei.

– Îmi pare rău, nu ştiu ce să zic.

– Nu mai e nimic de spus.

Jake spusese totul.

– Poate dacă aş vorbi cu el...

– Nu, zise ea izbutind să zîmbească şi îmbrăţişînd-o. Îţi mulţumesc că vrei să ajuţi, dar n-o să te creadă nici pe tine.

– N-o să ştim dacă nu încercăm, spuse Emma cu blîndeţe.

– Chiar dacă se răzgîndeşte, asta n-o să schimbe faptul că m-a crezut în stare de aşa ceva.

– Dar vreau să fac ceva!

– Poţi. Încearcă să n-o laşi pe Celia să se supere prea mult şi poartă-te normal. Trebuie să locuim în casa asta; nu vreau să se implice nimeni în cearta noastră.

– Crezi că e posibil?

Victoria schiţă un zîmbet obosit.

– Probabil că nu, dar o să încerc.

Jake nu se dusese după Victoria cu o seară în urmă, pentru că încă era furios.

Dormise foarte puţin, stînd pe pat, fără să se sinchisească măcar să-şi scoată cizmele, şi se trezi înainte de ivirea zorilor. Munci mult toată ziua, făcînd cele mai grele treburi fizice pe care le găsise, în speranţa că se va obosi foarte mult şi îi va mai trece din furie. Cînd, în sfîrşit, călări înapoi spre casă, toţi muşchii îi protestau, dar lui îi plăcea.

Nu o văzu pe Victoria jos, deşi Emma avusese grijă ca masa să fie pregătită pentru cină. Lucrurile păreau destul de normale, deşi el ştia că nu erau aşa. Urcă încet scara spre dormitorul lor, în timp ce inima îi bătea cu putere. Trebuia să-i ceară scuze pentru că o lovise, lucru care îl chinuise toată ziua. Nu avea să se mai întîmple niciodată, dar ştia că trebuia să facă eforturi mari ca să-i recîştige încrederea din nou. Deschise uşa, pregătindu-se să o vadă pentru prima oară după cearta lor, dar ea nu era acolo.

Se cam dezumflă puţin. Îşi aruncă pălăria şi îşi scoase cămaşa murdară, după care turnă apă în lavoar şi se aplecă să se spele pe faţă. Cînd se îndreptă, îşi dădu seama că odaia arăta altfel, nu doar că nu era ea acolo.

Aruncă o privire în jur. Se opri asupra măsuţei de toaletă, pe care nu se afla nimic. Din doi paşi ajunse la dulap şi îl deschise repede. Hainele lui erau acolo, dar era doar un spaţiu gol acolo unde fuseseră ale Victoriei. Se uită în sertarele unde îşi ţinea lenjeria şi nu fu surprins să vadă că aceasta lipsea. Acum ştia de ce păruse atît de goală încăperea; nu doar Victoria lipsea, ci orice urmă de ea. Se mutase din dormitorul lor.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Will Garnet fugise repede, dar nu şi departe. Nu se dusese la Santa Fe, unde era foarte posibil să dea peste unul dintre blestemaţii de fraţi Sarratt. Se dusese la Albuquerque cu cei cîţiva oameni care fugiseră alături de el şi rămăsese acolo ca să se gîndească.

Nu îi plăcea deloc poziţia lui. Putea hoinări tot timpul, schimbîndu-şi numele, şi nu i-ar fi păsat prea mult dacă ar fi crezut că fraţii Sarratt lăsaseră baltă lucrurile. La naiba, îşi recuperaseră ferma, nu? Dar se întîlnise cu Floyd Hibbs într-un salon; Floyd fusese în primele rînduri cînd izbucnise conflictul, dar nu prea îi plăcuse cum se schimbaseră lucrurile, aşa că îşi făcuse bagajul şi plecase. Ceea ce îl îngrijoră pe Garnet era faptul că Floyd spusese că Jake Roper şi Jacob Sarratt erau unul şi acelaşi şi că fratele lui era un ticălos cu faţă periculoasă.

Deci, ambii fraţi Sarratt supravieţuiseră, iar cel mare fusese sub nasul lui luni de zile.

Întotdeauna ştiuse că era un motiv pentru care nu-l agrea pe ticălos. Maiorul murise şi, sigur, Roper – Sarratt – se însurase cu văduva lui McLain. Garnet îşi aminti ochii verzi şi reci ai lui Jake Sarratt şi nici prin cap nu-i trecea că el şi fratele său nu aveau să vină după el.

Putea să fugă, dar nu credea că aveau să renunţe pînă nu puneau mîna pe el. Îi împuşcase pe amîndoi, ceva ce sigur nu uitaseră.

Nu-i plăcea să-i lase pe fraţii Sarratt să-l vîneze ca pe un iepure. Aşa că trebuia să facă un lucru la care ei nu se aşteptau.

Încă o mai voia pe Celia, acum mai mult decît înainte. O visa noaptea, se gîndea cît de aproape fusese să o aibă. Fusese gata să tragă el însuşi un glonţ în McLain cînd apăruseră fraţii Sarratt şi, dacă ar fi făcut-o cu o zi mai devreme, nimic nu l-ar mai fi împiedicat s-o aibă.

Încă mai voia şi ferma. Ar fi trebuit să fie a lui. McLain nu făcuse nimic altceva decît o împuşcase pe femeia Sarratt după ce o violase; el, Garnet, îi trăsese un glonţ în cap lui Duncan Sarratt şi care îi împuşcase pe cei doi băieţi. Nenorociţii ar fi trebuit să moară. La naiba, McLain avusese dreptate cînd trăncănea despre faptul că nu le găsiseră cadavrele şi că aveau să se întoarcă. Era nebun, dar avusese dreptate.

Garnet se gîndi mult. Nu voia să se pripească; totul trebuia plănuit cu grijă. Dar voia ferma aceea şi, mai mult de-atît, voia fata.

Dacă putea să adune destui oameni, se putea gîndi să se întoarcă împotriva fraţilor Sarratt pentru ultima oară.

Situaţia dintre ei se lungise pe parcursul a două săptămîni jalnice înainte ca Jake să o caute.

– Nu crezi că a durat destul? o întrebă el scurt.

Ea nu ridică privirea şi cusu mai departe un nasture la una dintre cămăşile lui.

– Ce anume?

– Situaţia asta.

– De fapt, nu. Mă aştept să mai dureze cîteva luni.

El strînse din dinţi. Avusese de gînd să-şi ceară scuze de cîteva ori, dar de fiecare dată, ea îl făcuse să renunţe. Ori de cîte ori se apropia de ea, Victoria ieşea din încăpere cu nasul pe sus. Dacă era nevoită să-i vorbească, o făcea pe un ton atît de rece, încît toată lumea îşi dădu seama că şeful nu era în relaţii bune cu soţia sa.

El era nervos tot timpul. Fusese furios cînd ea se mutase din odaia lor, dar atunci hotărîse că era mai bine să doarmă separat. Însă, acum, îşi recăpătase controlul şi hotărî că trebuiau să rezolve lucrurile. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea din casă dacă ei făceau pace.

– Vreau să te muți înapoi în odaia noastră.

– Nu, mulțumesc.

După acel refuz clar, ea puse cămaşa în coşul de cusut şi se ridică. Ştiind că avea să plece din încăpere, Jake o apucă de brațe.

– O să stai aici pînă termin ce am de spus, zise el.

Ea nu se osteni să se elibereze.

– Mă dor brațele.

El slăbi strînsoarea, dar nu-i dădu drumul.

De fiecare dată cînd se uita la ea, gîndul că o lovise atît de tare îi ardea sufletul asemeni unui acid.

– N-o să te mai lovesc niciodată, spuse el încet. Îți dau cuvîntul meu.

Ea nu răspunse; era ca o stană de piatră, privind drept înainte. El îi simțea parfumul dulce. Începu să se excite, dar acest lucru nu îl mira. La naiba, nici faptul că ştia că ea purta în pîntec bastardul iui McLain nu îl împiedica să o dorească. Tot nu ştia cît de avansată era sarcina, dar mijlocul ei era tot subțire şi ea continua să meargă cu aceeaşi grație provocatoare.

O voia înapoi în patul lui, cît se mai putea. După ce sarcina avea să devină vizibilă, avea să-i fie extrem de greu să stea lîngă ea ştiind că nu era copilul lui, să-şi amintească de fiecare dată cînd o vedea că ea îi aparținuse lui McLain. Blestematul, chiar şi din mormînt îi distrugea viața.

– M-ai auzit? o întrebă el.

Victoria privi drept înainte.

– Da, te-am auzit. Să te cred e cu totul altceva.

El strînse pumnii din nou.

– Îți dau cuvîntul meu.

– Am la fel de multă încredere în cuvîntul tău cum ai tu în al meu.

Jake îi dădu drumul brusc, ca şi cum l-ar fi ars. Se săturase de întreaga situație. Era timpul să se termine.

– Mută-te înapoi în dormitorul nostru. Astă-seară.

– Nu.

– O fac eu, în locul tău, dacă e nevoie.

– O să-mi dărîmi uşa? întrebă ea. O să mă tîrăşti în odaia ta în timp ce țip? Pentru că asta va trebui să faci, Jake. Nu mă voi întoarce în odaia aceea ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Nu-ți cer să pretinzi că nu s-a-ntîmplat nimic. Mi-aş da un an din viață să nu te fi lovit şi zece ani ca tu să nu fi purtat bastardul ăla...

Ea îl pălmui şi sunetul răsună în încăpere. Se întîmplă înainte ca ea să îşi dea seama că avea s-o facă. Niciodată nu mai simțise o asemenea furie şi îşi pusese toată forța în lovitura aceea. O parte din ea fu îngrozită de ceea ce făcuse, dar o altă parte era dezamăgită că făcuse atît de puțin rău. Palma îi întoarse capul, dar el nu se clinti din loc.

Ea îl privi în ochi acum, aşa cum vrusese el, dar el nu văzu pe chipul ei nici dragoste, nici iertare. Era albă la față şi tremura de furie, iar ochii îi erau asemeni unor flăcări albastre. Se duse foarte aproape de el.

– Să nu-mi mai numeşti niciodată copilul bastard, zise ea printre dinți, părînd gata să-l omoare sau să moară încercînd.

Dorința îl copleşi brusc. O văzuse pe Victoria înfruntîndu-l pe Garnet, blîndă cu Celia, sălbatică şi pasională cînd făceau dragoste, o regină de gheață care nici nu îl privea, dar asta era ceva nou, o tigroaică pregătită să-l sfîşie cu ghearele. Simți o erecție puternică şi întinse mîna spre ea, uitînd de orice în afară de dorința arzătoare de a fi cu ea, cînd ea se făcu şi mai albă, deodată, şi se dădu înapoi.

Duse mîna la gură şi înghiţi convulsiv. Uimirea îi şterse furia de pe chip. Mai înghiţi o dată şi o rupse la fugă.

Se rugă să ajungă în intimitatea odăii ei şi să nu se facă de ruşine vărsînd pe scări. Ar fi trebuit să se ducă afară; chiar dacă o vedea cineva, tot era mai bine decît mizeria pe care avea să o facă...

Ajunse în odaie şi la lavoar. Auzi pe cineva strigînd, dar vărsa atît de puternic încît îi vuiau urechile.

Simţi un braţ puternic în jurul mijocului şi o mînă pe frunte; fără ele s-ar fi prăbuşit. Ea fu vag conştientă că alţii intraseră în fugă în încăpere şi murmurau compătimitor. Se înmuie toată şi Jake o prinse în braţe. Ştia că era el, ştia că el trebuia să o fi ţinut în picioare la lavoar, dar acum nu-i mai păsa.

– Puneţi-o pe pat, Senor Jake, spuse Carmita.

El o ascultă şi ea puse o cîrpă în mîna Emmei. Victoria simţi că cineva îi ştergea faţa cu o cîrpă udă şi minunat de rece. Văzu că era Emma şi fu atît de uşurată, încît murmură:

– Niciodată nu mi-a fost atît de rău.

Emma murmură cuvinte de mîngîiere şi Carmita se duse la uşă.

– Ştergeţi-i faţa, senorita, eu îi aduc ceva de mîncare.

Jake se uită la menajeră ca şi cum aceasta îşi pierduse minţile.

– Nu are nevoie de mîncare. îi e greaţă, spuse el.

Carmita îl bătu pe braţ.

– Îi e greaţă din cauza copilului, zise ea pornind spre bucătărie. Dacă mănîncă ceva, stomacul i se va linişti. Credeţi-mă, ştiu.

Greaţă din cauza copilului. Se uită la soţia sa, cum stătea inertă şi palidă pe patul pe care nu voia să-l împartă cu el. Ştia că femeile aveau greţuri cînd erau însărcinate, dar din ce auzise, acest lucru se întîmpla la începutul sarcinii. Victoria ar

fi trebuit să le aibă mai devreme, dar păruse foarte speriată de ceea ce i se întîmplase. Şi, dacă vărsase de o lună şi ceva, el nu ştia.

Se duse lîngă pat, unde Emma îi ştergea faţa Victoriei încet. Ea respira mai încet acum, dar era încă foarte palidă şi avea ochii închişi.

– N-ar fi trebuit să treacă de faza asta pînă acum? întrebă el pe un ton mai aspru decît ar fi vrut.

Emma nu ridică privirea.

– Abia începe.

El se dădu înapoi. Ori Emma mintea, ori Victoria o păcălise şi pe ea. Altă dată n-ar fi crezut că Victoria era capabilă de o asemenea minciună, dar atunci n-ar fi crezut-o capabilă nici de furia criminală pe care o văzuse în ochii ei cu puţin timp în urmă. Nu înţelegea de ce era atît de protectoare faţă de copilul pe care îl purta, din moment ce îi urîse tatăl; se simţi la fel de trădat de acest lucru ca şi de faptul că ea încercase să îi dea numele lui. Dar o mamă din orice specie era de zece ori mai periculoasă cînd îşi proteja puiul decît un mascul înfometat. Subestimase forţa acelui instinct la Victoria.

Cînd privea lucrurile astfel, aproape că putea să o ierte.

Carmita se întoarse cu o tortilla şi o cană cu apă. Se aşeză pe marginea patului şi rupse o bucăţică de tortilla pe care i-o vîrî în gură Victoriei, în ciuda protestelor ei slabe.

– Trebuie să mîncaţi, senora. O să vă liniştească stomacul, o să vedeţi.

Victoriei nu prea îi păsa. Dar mestecă bucăţica de tortilla şi înghiţi. Spre vaga ei surprindere, stomacul nu i se revoltă. Carmita îi dădu jumătate de tortilla şi, apoi, o înghiţitură de apă.

– Ajunge deocamdată, senora. Odihniţi-vă şi, în curînd, o să vă simţiţi mai bine.

Victoria închise ochii. Auzi foşnet de haine şi paşi care se îndepărtau, după care uşa se închise, iar ea oftă o dată, adînc, şi adormi.

Fu un somn scurt, dar cînd se trezi după jumătate de oră, se simțea atît de bine, încît era greu de crezut că îi fusese atît de rău puțin mai devreme. Rămase nemişcată încă o clipă, ca să fie mai sigură, dar stomacul îi era liniştit, din fericire. Deschise ochii, se ridică în capul oaselor şi îl văzu pe Jake privindo.

Îşi dădu seama şocată că stătuse acolo în tot acel timp. Văzu un semn roşiatic pe obrazul lui ars de soare. Era singura dovadă a palmei ei şi fu uimită din nou. În viața ei nu mai lovise pe cineva.

– Ce cauți aici? întrebă ea coborînd din pat.

Cu Jake în preajmă, era riscant să stea în pat.

– Voiam să fiu sigur că te simți bine.

– Mă simt bine, spuse ea ducîndu-se la oglindă şi începînd să îşi aranjeze părul.

El veni în spatele ei.

– Întoarce-te în odaia noastră, Victoria.

Ea îi simți forța voinței ca o mînă de fier ce o apăsa. El chiar se aştepta să îl asculte; la urma urmei, îşi impusese voința în toate, încă de la început. Avea puterea să se facă ascultat şi era dispus să facă orice era necesar. Ea fusese educată în spiritul ideii că era datoria unei soții să-şi asculte soțul; dacă ar fi fost ceva mai puțin important, ar fi cedat fără luptă. Dar acum nu avea să cedeze. Clătină încet din cap.

– Nu.

El îi puse mîinile pe mijloc şi o trase în spate, lipindu-şi buzele de părul ei.

– Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine în timpul nopții.

Căldura trupului său o înmuie. Ceea ce îi oferea el o înmuia, cu atît mai mult cu cît ar fi fost corect ca tatăl copilului să fie lîngă ea în timpul nopților şi să o sprijine cînd îi era rău.

Dar nu se mai putea întoarce în brațele lui ştiind că el ura viața ce creştea înăuntrul ei, ştiind că o voia înapoi doar pentru plăcerea sexuală pe care i-o oferea.

Ar fi fost atît de uşor să se relaxeze, să se lipească de el şi să-l lase să o susțină. Pentru că era atît de uşor, nu îndrăzni să o facă nici măcar un minut. Se îndreptă şi continuă să îşi prindă părul.

– Dacă o să am nevoie de cineva, o chem pe Emma.

– De ce s-o deranjezi pe Emma, cînd poți fi în pat cu mine?

– De ce în pat cu tine, cînd pot s-o deranjez pe Emma?

Furia îi apăru pe chip sub forma unei încruntări.

– Am încercat să te fac să înțelegi, dar acum îți spun. Du-ți lucrurile înapoi în odaia noastră şi fundul în patul nostru în seara asta sau te car pe umăr sub privirile tuturor.

– Poate, dacă eşti destul de violent, o să mă faci să pierd copilul.

Vorbele ei îl uluiră. Pentru prima oară îşi dădu seama că trebuia să folosească forța dacă voia s-o aducă înapoi în odaia lor. Pînă acum, crezuse că înstrăinarea lor se datorase supărării lui, că atunci cînd avea să se calmeze suficient cît să-i ceară să se întoarcă, ea avea să o facă. Se aşteptase să şovăie, să fie nevoit să îşi ceară scuze şi să promită că nu avea să o mai facă, dar şi ca ea să fie înapoi în patul lui chiar în noaptea aceea.

Dar acum văzu că, deşi el era gata să pună capăt separării lor, ea nu era. Nu avea de gînd să îl ierte. Era furioasă pe el şi obrazul lui care îl ustura era o dovadă.

Dacă pe el încă îl ustura, oare cum se simțise ea după acea lovitură? Palma ei îi răsucise capul, dar a lui o izbise de perete. O femeie era neputincioasă în fața unui bărbat şi el ştia. Întotdeauna simțise dispreț față de un bărbat care lovea o femeie, iar acum, acei dispreț era îndreptat asupra sa.

– Nu, zise el încordat. Nu voi face nimic ca să-ți fac rău ție sau copilului.

– Atunci, lasă-ne în pace.

– Dumnezeule.

Se simțea obosit, deodată, de parcă ar fi marcat viței toată ziua. Victoria era de neînduplecat şi el nu ştia ce altceva ar mai fi putut să spună. Jurase că nu avea să-i mai facă rău, dar nu contase. Poate că nu-i lăsase suficient timp, poate că sarcina o făcea să fie irațională. Nu ştia, dar se săturase să o preseze atît.

– Bine, te las în pace. Cînd vei hotărî că eşti gata să dormi cu mine din nou, va trebui doar să deschizi uşa şi să te bagi în pat. Dar nu aştepta prea mult. S-ar putea să găsesc altă femeie care e dispusă să facă ce nu vrei tu.

Ea aşteptă pînă cînd el ajunse la uşă şi spuse:

– Ca Maiorul?

El încremeni o clipă, după care ieşi din odaie fără niciun cuvînt.

Următoarele zile abia se scurseră. Simptomele de la începutul sarcinii o asaltară violent. În unele dimineți îi era atît de rău încît nimic nu părea să-i liniştească stomacul. Chiar şi în zilele cînd credea că greața era mai slabă, un miros era de-ajuns ca s-o facă să fugă la lavoar. Vezica părea să-i fie permanent şi incomod de plină; somnul îi era atît de des tulburat de drumurile pînă la oala de noapte încît era foarte somnoroasă în timpul zilei. Iar emoțiile sale se răzvrăteau. Plîngea cu uşurință şi prelegerile pe care şi le ținea singură nu aveau niciun efect asupra lacrimilor.

Casa era împărțită în cei care ştiau şi cei care nu ştiau. Carmita, Lola, Juana şi Celia ştiau doar că Victoria era însărcinată şi făceau planuri vesele, dădeau sfaturi legate de naştere, de creşterea copilului şi nume. Ştiau că Jake şi Victoria se certaseră, dar nu aveau idee cît de mult.

Emma şi Ben erau singurii care ştiau motivele mutării Victoriei în altă odaie. Ben era extrem de politicos cu ea, dar

era răceală în ochii lui. Emma nu îl certă pe Jake nici prin vorbe, nici prin fapte, dar era rece cu Ben, pentru că simțea că acesta nu avea niciun drept să o judece pe Victoria.

Singura dezaprobare pe care o simțea Jake era din partea Victoriei şi o suporta. Ce altceva putea face? Ei îi era prea rău pentru ca el să facă presiuni şi, pe măsură, ce zilele se transformau în săptămîni, furia lui se schimba în îngrijorare. În loc să cîştige în greutate, ea slăbise cîteva kilograme. Mijlocul îi era foarte subțire, iar rochiile îi erau largi. Pielea îi era cînd palidă, cînd pămîntie, cînd verzuie şi tot timpul avea cearcăne sub ochi.

Sarcina ar fi trebuit să i se vadă deja, dacă totul era normal. El stătea treaz noaptea, chinuit de gîndul că ceva nu era în regulă. De ce nu dispăreau grețurile, aşa cum auzise că trebuia să se întîmple? Era îngrijorat pentru copil, dar şi de posibilitatea de a o pierde pe Victoria. Începu să stea aproape de casă cît mai mult posibil, pentru a fi de ajutor dacă era nevoie. Doamne, măcar de n-ar mai fi vărsat atît de mult. Nu ținea aproape nimic în ea.

Dar faptul că îi era rău nu schimbă cu nimic ostilitatea ei față de el. Se vedea în ochii ei de fiecare dată cînd îl privea, în felul cum avea grijă să stea departe de el şi cum îi răspundea doar monosilabic, dacă se putea.

Ea nu îl iertase. El era cel nedreptățit, dar ea nu îl iertase. Pentru prima oară începu să se întrebe dacă, într-adevăr, avea să plece după ce se năştea copilul şi ce avea să facă el dacă ea alegea copilul lui McLain în locul lui. Singura soluție era să o lase să crească copilul acolo, la fermă, şi asta nu putea face.

– Victoria şi Jake nu sînt fericiți, îi spuse Celia lui Luis, stînd în brațele lui la umbra unui copac.

Se aflau în mijlocul unui pîlc de copaci, ascunşi vederii oricui ar fi trecut pe acolo. Deveniseră pricepuți la a găsi locuri

potrivite pentru a face dragoste şi Celia era încîntată. Acele ultime săptămîni fuseseră cele mai fericite din viaţa ei, ca şi cum totul devenise foarte limpede. Să facă dragoste cu Luis era atît de firesc şi de perfect, încît nu se gîndi deloc la regulile şi restricţiile Victoriei. Celia era senzuală din fire şi făcea dragoste cu un entuziasm complet lipsit de vinovăţie.

– Nimeni nu e fericit tot timpul, spuse el leneş.

Stăteau goi pe o pătură şi el era epuizat după ce făcuseră dragoste.

– Dar acum nu sînt fericiţi deloc. Victoria arată atît de rău. Îmi fac griji pentru ea. Şi nu vorbeşte cu Jake decît dacă îi vorbeşte el primul.

– S-au certat doar. O să se împace.

– Au trecut săptămîni şi nu s-au împăcat.

Luis recunoştea că Jake era prost dispus de multă vreme. Nu se întrebase care era motivul, bănuind că avea o legătură cu sarcina Victoriei. El ştia că femeile însărcinate puteau fi greu de suportat. Iar dacă Victoriei îi era atît de rău, însemna că Jake nu găsea nicio plăcere în pat, ceea ce, după părerea lui Luis, era suficient pentru a face orice bărbat irascibil.

Celia se sprijini într-un cot şi părul auriu i se revărsă într-o parte, acoperindu-i umărul.

Ochii ei albaştri erau trişti.

– Nu cred că Jake vrea copilul.

– De ce spui asta, *chica*? Majoritatea bărbaţilor sînt mîndri cînd soţiile lor rămîn însărcinate.

– Nu-i place să vorbească despre copil. Nu pare deloc încîntat şi, de multe ori, se ridică şi iese din încăpere dacă începem să vorbim despre el.

Luis avea o bănuială că ceva nu era deloc în ordine cu căsnicia şefului său, dar nu avea ce să facă. Frumuseţea delicată a sînilor Celiei îl atrase şi îşi plimbă degetul în jurul unui

sfîrc, fascinat de contrastul dintre pielea sa maronie şi cea albă a ei. Ea tăcu şi îşi ţinu răsuflarea, cum ştiu el că avea să facă, iar culoarea ochilor se întunecă şi mai mult.

– Poate că ei nu sînt fericiţi, dar eu sînt, zise el cu o voce îngroşată, excitat.

Ea schiţă un zîmbet calm şi încrezător ca al unei femei. Îşi plimbă mîna pe trupul lui puternic şi musculos şi îi cuprinse erecţia.

– Da, pari fericit, zise ea aplecîndu-se să îl sărute, dar adevărata fericire o simţea ea.

El era atît de frumos, încît ei i se tăia respiraţia. În fiecare zi aştepta cu înfrigurare momentul în care puteau să se furişeze şi să fie din nou în braţele lui. Era atît de minunat să-l iubească încît nu putea asocia ceea ce făceau împreună cu ceea ce voiau Maiorul şi Garnet să-i facă ei. Celia nu îl lega pe Luis de ideea de căsătorie, de copii, care îi era străină, pentru că întotdeauna trăise clipa. Se gîndea la el în sensul că, în clipa aceea, era gol şi se întindea spre ea, cu ochii lui negri plini de pasiune.

Victoria avea o zi bună, în sfîrşit, aşa că Emma profită şi dădu o fugă în grajd. Puse repede şaua pe cal şi o luă la goană, dorind cu disperare să iasă din casă o vreme. Dacă toate femeile aveau aceleaşi stări ca Victoria cînd erau însărcinate, nu înţelegea cum puteau suporta să facă mai mulţi copii. Dacă avea să mai dureze mult, Victoria avea să fie periculos de slăbită.

Şi calul fusese tensionat; îi dădu pinteni şi porni imediat în galop. Pierdu cîteva ace de păr şi acesta i se desfăcu liber pe spate, dar nu-i păsă. Timp de o oră era liberă.

Din cauza tropăitului calului său nu îl auzi pe celălalt apropiindu-se din spate pînă cînd o mînă îi prinse hăţurile. Uluită, se opri din galop înainte să vadă cine era şi Ben ridică mîna pentru a se feri de bici.

– Ce naiba faci? urlă el oprind ambii cai.

Emma era şocată de ceea ce era să facă.

– Îmi pare rău, zise ea pălind brusc. Nu ştiam cine e. De ce mi-ai apucat hăţurile?

– Credeam că nu poţi stăpîni calul.

Ea scutură din cap.

– Nu, îl lăsam să alerge. A fost la fel de tensionat ca mine, zise ea aruncîndu-i o privire scurtă. Se pare că amîndoi ne-am înşelat, nu?

Ben o ignoră.

– Ţi-am spus să nu mai călăreşti singură.

Ea îl privi cu o expresie care spunea limpede că el nu avea dreptul să-i spună ce să facă. Era prea obosită ca să se certe, dar nu avea chef să stea în casă ca un copil dacă voia să călărească.

El oftă şi îşi distanţă puţin calul de al ei.

– Dacă vrei să călăreşti, atunci, hai să călărim.

Ea o făcu, bucuroasă. Observă cu uimire că era sfîrşitul verii; iarba începuse să se usuce şi era puţin îngălbenită. Ele sosiseră primăvara, dar nu îşi amintea prea multe; îşi concentraseră toată atenţia asupra supravieţuirii în timpul acelor săptămîni alături de Maior. În luna iunie, cînd era foarte cald şi mult praf, încercaseră să fugă. Acum era sfîrşitul lui august şi mai erau cîteva săptămîni pînă la primul îngheţ. Pierduse vara.

Era tulburător.

Lăsă calul să alerge pînă încetini de bunăvoie, fornăind şi scuturînd din cap bucuros. Îl bătu pe gît, iar Ben încetini ca să ţină pasul cu ea.

Aruncă o privire în jur, la pajiştea întinsă şi la iarba înaltă care se apleca în adierea uşoară a vîntului. Se putea vedea pe kilometri întregi şi fu uluită de frumuseţea regiunii.

Caii încetiniră şi, apoi, se opriră de tot, începînd să pască iarbă.

Ben îşi scoase pălăria şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mîneca. Şi părul negru îi era ud, iar faţa, plină de praf. Ochii săi erau limpezi şi pătrunzători.

– Emma, o să vii vreodată la mine? o întrebă el încet.

Ea simţi un fel de săgetare. Dacă ar fi încercat să o seducă, probabul că i-ar fi fost mai uşor să-i reziste, dar era extrem de greu să refuzi acea invitaţie simplă.

– Aş vrea, recunoscu ea. Dar cum aş putea?

– Foarte simplu. Nu trebuie decît să deschizi uşa odăii mele. Sau să-mi dai mîna chiar acum. Atît. Fac eu restul.

Văzu licărul de teamă de pe chipul ei şi fu nedumerit.

– N-o să-ţi fac rău, promise el. N-o să mint, spunînd că prima oară n-o să fie greu pentru tine, dar o să am grijă. O să mă asigur că îţi va plăcea şi ţie. Nu trebuie să te temi de mine.

– Nu mă tem, nu de tine, negă ea repede.

– Atunci, de ce?

Ea privi spre munţi şi cerul albastru de dincolo de ei.

– De tot, cred. De act în sine. Pentru o femeie nu e la fel ca pentru un bărbat. Cred că, pentru un bărbat, sînt cîteva minute de plăcere, de care uită imediat cum se ridică, fără să însemne nimic pînă data viitoare cînd o face. Pentru o femeie... Pentru o femeie e un pas uriaş. Trebuie să aibă încredere că bărbatul nu o va răni. Există riscul unei sarcini, care îi va distruge viaţa ei, dar şi pe a copilului, dacă ea nu e căsătorită, şi ar putea s-o ucidă chiar dacă e căsătorită. Nu înseamnă doar să accepte un bărbat în trupul ei, ci îl acceptă în viaţa ei, pentru că acelaşi act care nu înseamnă nimic pentru el o poate afecta tot restul vieţii.

– Nu contează prea mult pentru femeile uşoare.

– Asta vrei să fiu eu? O femeie uşoară? Ele o fac pentru bani, cu orice bărbat care are bani. E trist. Ele sînt triste.

– Nu vreau să fii o femeie uşoară, spuse el cu asprime în glas.

Nu voia ca ochii Emmei să fie lipsiți de orice expresie cînd făcea dragoste cu ea, ci voia să vadă uimire, plăcere maximă şi încredere. Voia să-l vadă numai pe el.

– Nu te-aş abandona dacă ai rămîne însărcinată. Nu plec nicăieri. Uită-te la Jake. N-a părăsit-o pe Victoria şi nici măcar nu e copilul lui.

Emma se întoarse spre el cu atîta furie încît el trase înapoi, temîndu-se că, pînă la urmă, avea să folosească biciul asupra lui.

– Jake e un prost, izbucni ea. Sigur că e copilul lui.

Lui nu-i plăcea să audă cuvinte urîte la adresa lui Jake, aşa că îngustă ochii.

– Nu crezi că i-a spus prea devreme?

– Şi-a dat seama imediat, zise Emma, dar nu avea de gînd să înceapă o discuție despre modul în care Victoria îşi dăduse seama atît de repede, însă nu termină. N-ar putea fi copilul Maiorului, pentru că el nu a făcut asta cu ea.

– Da, zise Ben cinic, a încercat să-l convingă pe Jake de asta. Dar de ce n-ar face un bărbat dragoste cu soția lui? Victoria e o femeie frumoasă.

Emma roşi de furie.

– A încercat, dar n-a putut.

– De ce? Cu Angelina putea, cum ştie toată lumea.

– Nu ştiu de ce n-a putut cu Victoria. A încercat în primele două nopți după nuntă, dar n-a putut. După aceea a lăsat-o în pace.

– De unde ştii? Ai fost tu în odaie?

– Mi-a spus ea a doua zi, zise Emma. Ştiu că majoritatea femeilor nu vorbesc despre astfel de lucruri, dar eu şi Victoria sîntem foarte apropiate. Am fost împreună toată viața. Era îngrozită în noaptea nunții, pentru că nu ştia ce avea să se întîmple. S-a măritat cu el, pentru că muream de foame cu toții şi el a zis că le dă bani părinților ei dacă îl ia de soț.

Emma era sigură de ea. Ben se încruntă, căzînd pe gînduri. Dacă Jake se înşela?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

– Te interesează? îl întrebă Garnet pe bărbatul din fața lui.

Pe suprafața mesei dintre ei erau numeroase urme lipicioase de la băuturi. Fața bărbatului era ciupită de vărsat.

Bullfrog Espy luă o înghițitură de bere înainte să mai adauge un cerculeț pe suprafața mesei. Ochii lui erau de culoarea apei murdare şi păreau complet lipsiți de viață.

– De cîți oameni crezi c-o să fie nevoie? întrebă el cu o voce pițigăiată, care ar fi putut trece drept cea a unei femei.

Din cauza vocii i se spunea "Bullfrog" (broască-bou), fiindcă nimeni întreg la cap nu i-ar fi spus unui individ de mărimea şi cu temperamentul lui "Pițigăiatul".

– De vreo cincizeci.

– Mulți. Nu ştiu cincizeci de oameni în care să am încredere.

Garnet ridică din umeri. El nu avea încredere în nimeni.

– Nu contează dacă n-avem încredere în ei, atîta timp cît sînt gata să folosească o armă.

– Şi nu te interesează ferma?

– Poți să păstrezi ferma. Eu vreau fata.

– Poate o s-o vreau şi eu. A trecut ceva vreme de cînd n-am mai avut o fată albă.

Bullfrog nu se mişca aiurea, la fel ca majoritatea bărbaților, şi neclintirea lui îl călca pe nervi pe Garnet. Dar era rapid şi nu-l deranja să ucidă. Unii spuneau chiar că îi plăcea.

– Jake Roper, zici? Ticălosu' e rapid. L-am văzut în El Paso într-un an.

Garnet schiță un zîmbet în colțul gurii.

– Nu contează cît de rapid e cineva dacă eşti în spatele lui.

Bullfrog ridică paharul din nou.

– E adevărat, spuse el.

Soarele scălda holul de la intrare. Nimic nu aducea cu atmosfera din seara cînd se întîmplase nenorocirea. Dar cînd uşa cea masivă de la intrare se deschise şi umbra unei persoane se văzu pe lespezi, Jake îşi aminti de ceva. Era exact ca în seara aceea cînd văzuse trupul tatălui său întins pe jos.

Tîmplele începură să-i zvîcnească. Încremeni chiar lîngă uşa bibliotecii. Acolo, în stînga scărilor, zăcuse mama lui cu chipul învinețit şi umflat de pumnul lui McLain, locul unde acesta o violase, în timp ce cadavrul soțului ei se afla la numai cîțiva metri distanță. Sîngele şi creierii ei se împrăştiaseră pe lespezile acelea.

Sufletul blestemat al lui McLain trebuia să ardă în iad! Dacă avusese un suflet.

El şi Ben priviseră cum murise, dar nu cîştigaseră. McLain încă mai trăia între acele ziduri, în acea casă pe care o murdărise cu prezența lui. Sînge din sîngele lui trăia în trupul Victoriei. Văzînd-o acum, cînd îi trezise acele amintiri, se înfurie şi mai mult.

În ultima vreme, se simțise destul de bine cît să iasă din casă; stările de greață scăzuseră în intensitate. Toamna se apropia. Era luna septembrie şi frunzele plopilor erau aurii.

Ea închise uşa şi rămase cîteva clipe nemişcată pentru a se obişnui cu lumina din casă. Nicio mişcare nu îi atrase atenția, nu se auzea niciun sunet, dar, deodată, simți un fior rece pe şira spinării. Întoarse capul şi îl văzu pe Jake.

Chipul lui era ca o mască de ură şi ochii, asemeni unor cărbuni verzi.

În acea fracțiune de secundă, fu îngrozită. Părea să vrea să o sfîşie cu mîinile goale. Fără să se gîndească, ascultînd doar de instinct, o luă la fugă.

Jake tresări cînd ea o rupse la fugă pe scări.

– Victoria! strigă el. Ai grijă la trepte!

Printr-o minune, nu se împiedică. În clipa în care o cuprinse amețeala, se prinse de balustradă cu ambele mîini. Începu să vadă în ceață. Îl auzi urcînd scările, dar picioarele nu voiau să o asculte. Cu o senzație de uimire, simți cum se prăbuşea şi nu putu face nimic pentru a împiedica asta.

Deodată, nişte brațe de fier o prinseră, brațe de care îşi amintea, uneori, în visele ei, care îi lăsau lacrimi pe obraji cînd se trezea. Cînd întunericul deveni total, se întrebă de ce o prinsese.

Jake o luă în brațe, asudînd cînd se gîndi cît de aproape fusese să cadă. Era complet leşinată, cu capul atîrnînd peste brațul lui. Deschise gura să o strige pe Emma sau pe Carmita, dar o închise imediat. Victoria era soția lui; el avea să aibă grijă de ea. Văzuse destui bărbați inconştienți ca să ştie ce să facă în cazul unui leşin.

Nu părea mai grea acum decît în urmă cu trei luni. Nu se putea să fi trecut atît de mult de cînd nu o mai ținuse în brațe; prăpastia dintre ei n-ar fi trebuit să fie atît de mare.

Dădu să o ducă în odaia lor – a lui, dar se răzgîndi şi intră în dormitorul ei; avea să fie mai puțin speriată cînd se trezea dacă nu era în patul lui. Nu dădu semne să se trezească nici cînd o puse pe pat şi, din ce în ce mai îngrijorat, el îi desfăcu fusta şi, apoi, bluza, care era încheiată pînă sub bărbie.

Îi simți căldura pielii şi îi văzu pulsul zvîcnind la baza gîtului.

– Victoria, trezeşte-te, murmură el dîndu-i părul la o parte de pe față, dar ea tot nu se clinti.

Îi ridică fusta atît cît să-i scoată pantofii, după care îi luă perna de sub cap şi îi propti picioarele pe ea. Erau atît de subțiri şi delicate, încît pulsul i se înteți.

Era a lui; trupul ei îi aparținea. Îi puse mîna pe burtă, căutînd dovada vieții care le distrusese căsnicia. Burta ei era la fel de plată ca oricînd.

El se încruntă. Cît de avansată trebuia să fie o sarcină ca să devină vizibilă? După părerea lui, trebuia să aibă mai mult de patru luni, sigur suficient cît să se vadă. Dar nu toate femeile erau la fel; văzuse unele care păreau imense şi altele, care nu păreau foarte mari nici în ziua cînd născteau. Poate că hainele îi ascundeau silueta.

Îi ridică fusta şi îşi strecură mîna pe sub jupoane atingîndu-i burta. Era caldă şi plată.

Ea făcu eforturi să deschidă ochii.

– Jake? murmură ea şi el se aplecă.

– Ai leşinat, dar acum eşti bine, spuse el încet.

– Am crezut că vrei să mă omori.

Încă rostea cu greu cuvintele, încercînd să se dezmeticească. Clipi des şi se concentră asupra chipului lui. Acum nu mai văzu nicio urmă din ura intensă care o făcuse să fugă pe scări şi se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase totul.

– Nu. Niciodată, spuse Jake şi inima începu să-i bată cu putere, privind-o.

Buzele ei erau moi şi tremurau uşor. Zidul ei de ostilitate era doborît; era slăbită şi dezorientată. Înainte să-i revină furia, el se aplecă şi îi acoperi gura cu a sa, scoțînd un sunet de plăcere din gîtlej.

Un val de încîntare îl cuprinse cînd ea îl înlănțui cu brațele. Îl trase spre ea, făcînd ca sărutul să fie şi mai profund.

Îl dorise de atîta timp. Gura lui o împiedică să moară de sete, mîinile lui o hrăniră în alte feluri. Gemu cînd îi simți palma

pe sînii săi sensibili, strecurîndu-se pe sub bluză şi cămăşuță. Îşi lăsă buzele să lunece pe gîtul ei şi pe piept şi îi cuprinseră un sfîrc.

Senzația fu atît de electrizantă, încît aproape că sări din pat. Sînii ei erau atît de sensibili că abia suporta hainele, iar gura lui îi provocă un amestec amețitor de durere şi plăcere.

Nu suporta. Ochii i se umplură de lacrimi şi îi împinse umerii.

– Mă doare, spuse ea cu greu.

El înălță capul şi ochii săi verzi erau întunecați.

– Te doare? repetă el răguşit.

– Da... mă dor sînii. Copilul...

El se trase înapoi. Dovada copilului care creştea în ea era în faptul că sînii erau puțin mai umflați şi sfîrcurile mai închise la culoare.

Se dădu jos din pat pe partea cealaltă şi rămase cu spatele la el cît îşi aranjă hainele din nou.

– Îți mulțumesc că m-ai prins, spuse ea cu încordare în glas.

El îşi aminti ce spusese ea prima oară după ce îşi revenise; crezuse că voia s-o omoare şi fugise de el speriată. Doamne, ce îşi făcuseră unul altuia?

– N-am vrut să te sperii. Ai grijă de-acum cînd urci scările.

– Aşa o să fac.

Era prea subțire. Număra zilele, aşa cum îi spusese ea, şi încercă să îşi dea seama cît avea înainte să ştie că era însărcinată. O lună? Două? Nu ştia, dar credea că ar fi trebuit să se vadă deja. Pe de altă parte, dacă el o lăsase însărcinată imediat, ar fi avut trei luni. Ceea ce ar fi explicat de ce nu se vedea încă.

Asudă cînd îşi aminti lucrurile pe care le spusese şi le făcuse. Îndoiala, o dată recunoscută, începu să-l macine.

O căută pe Carmita şi o găsi singură. Îi urmări reacţia cu atenţie cînd spuse:

– Îmi fac griji pentru senora, Carmita. E atît de slabă. N-ar trebui să fie mai mare deja? E ceva în neregulă cu copilul?

Carmita îl privi bucuroasă, clătinînd din cap.

– Proaspeţii taţi îşi fac griji din orice! Senora a slăbit fiindcă i-a fost rău, dar grețurile încep să dispară.

– Dar burta e foarte plată.

– E doar a treia lună, senor Jake. Probabil că va mai trece vreo lună pînă cînd va începe să se vadă.

A treia lună. Simţi o piatră în stomac. Jake numără zilele din nou, dar cifrele nu se schimbaseră. Dacă erau doar trei luni, însemna că el... fir-ar să fie, nu era posibil! Însemna că ea ştiuse imediat. Îi ascunsese ceva; ce altceva ar fi putut fi, dacă nu era sarcina?

Şi povestea aceea absurdă cum că McLain nu putuse să facă sex era o mare minciună.

Se mai gîndi o vreme, după care hotărî să îşi lase mintea să se odihnească măcar într-o privinţă. Era probabil că nu avea să afle adevărul decît cînd se năştea copilul. Dar se duse la Angelina Garcia, în spatele barăcii.

Îşi dădu seama că nu o mai văzuse de mult şi se întrebă dacă plecase. Ar fi alungat-o de mult, dar Victoria nu spusese nimic şi lui îi era puţin milă de ea. Cum ar fi putut să plece? Pe jos? Din cîte ştia, nu avea nimic altceva decît hainele.

Dar cînd bătu la uşă, auzi un zgomot şi, în cele din urmă, Angelina apăru în prag, cu părul liber şi nepieptănat şi cu ochii umflaţi de somn. O măsură din cap pînă în picioare şi aproape că se dădu în spate şocat. Angelina era însărcinată.

Sarcina nu îi schimbase obiceiurile.

– Ia te uită, e chiar şeful, zise ea pe un ton senzual. Ştiam eu c-o să vii la un moment dat.

– De ce ai crede asta? întrebă el curios.

Ea dădu capul pe spate şi rîse.

– Pentru ceea ce aş putea să-ţi fac, pentru ce altceva?

– Al cui e copilul?

Ea ridică din umeri.

– De unde să ştiu? În curînd o să fiu prea mare ca să mai fie cineva interesat, dar acum sînt cîţiva cărora le place aşa. Bărbaţii, adăugă ea ridicînd din umeri de parcă ar fi vrut să spună că nu le-ar fi putut înţelege niciodată gusturile.

– McLain obişnuia să te viziteze des, nu?

Un zîmbet de mulţumire de sine îi apăru pe buze.

– Nu putea să stea departe de mine. A venit la mine şi în noaptea de după nuntă. Se credea un amant grozav, dar nu era nimic de capul lui. Nici nu ştiam că e în mine.

– Deci, putea să facă sex cu tine? întrebă Jake cu o voce lipsită de expresie.

Angelina îi rîse în faţă.

– Orice bărbat poate să facă sex cu mine, pînă şi Maiorul. Nu i se ridica pentru senora fiindcă ea era atît de rece...

Brusc, îşi aminti că senora era, acum, soţia lui Jake şi tăcu.

Jake avu senzaţia că cineva i-a tras un pumn în stomac. Îi fu greu să respire.

– De unde ştii că nu putea?

– Mi-a zis el, mormăi ea. N-am spus nimănui altcuiva, pentru că ştiam că m-ar fi alungat de la fermă sau m-ar fi omorît.

Refuză să mai adauge altceva, dar spusese destul.

Palid la faţă, Jake se întoarse în casă. Victoria spusese adevărul. Purta copilul lui, nu pe al lui McLain. Doamne, ce lucruri spusese! Îşi aminti focul rece din ochii ei şi, pentru prima oară, înţelese adevărata violenţă din spatele acestuia.

Spusese că avea să ia copilul şi să plece; el fusese atît de furios, încît nu luase acea ameninţare în serios. Acum, cînd ştia

adevărul, ştia cît de furioasă avea dreptul să fie şi îl cuprinse o teamă rece că ar fi putut s-o facă. Avea să o piardă şi pe Victoria şi copilul.

Copilul lui! Chiar fusese inocentă în privinţa sexului. El era singurul bărbat care făcuse dragoste cu ea. Şi era atît de furioasă, că nici după atîtea săptămîni nu îi trecuse deloc, nici prin cap nu-i trecea să-l ierte. La niaba, de ce ar fi făcut-o? Pînă atunci, el tot insistase că nu era copilul lui!

Trebuia să-i ceară scuze, să se revanşeze faţă de ea, într-un fel, dar cînd îşi aminti cîtă răceală avea pe chip ori de cîte ori îl privea, simţi un nod în stomac. Niciodată nu s-ar fi gîndit că Victoria putea să ţină supărarea atît de mult, însă o făcea. De ce nu? El o jignise, o lovise, o ameninţase, iar ea era pe cît de dulce, pe atît de mîndră. Nu doar educaţia ei aristocrată o făcea să meargă atît de dreaptă; avea un caracter de fier.

Nu avea niciun rost să mai amîne. Cu cît îşi cerea scuze mai curînd şi îndrepta lucrurile între ei, cu atît avea să fie mai bine. O căută prin toată casa şi, în cele din urmă, o găsi în curte, unde zidurile o apărau de vîntul răcoros de toamnă. Profita de soare ca să coasă o rochiţă. Văzînd acel obiect micuţ de îmbrăcăminte în mîinile ei el simţi că i se încleştează gîtlejul.

Îl privi fără nicio expresie în ochi.

– Da?

El se aşeză pe vine în faţa ei, încercînd să găsească cele mai potrivite cuvinte. Era dureros de conştient că următoarele minute puteau fi cele mai importante din viaţa sa. În sfîrşit, i se păru că cel mai bine era să vorbească direct.

– Victoria, m-am înşelat. Iartă-mă. Ar fi trebuit să te cred. Ştiu că e copilul meu.

– Adevărat? spuse ea calmă după un moment de tăcere, în care inima lui aproape că încetase să mai bată.

Rupse aţa cu dinţii.

– Cum de ştii asta acum, cînd acum două luni, erai la fel de sigur că nu era?

Fir-ar să fie, nu avea să cedeze deloc şi el nu o putea condamna. Merita să se răzbune.

Se uită la pielea ei albă şi delicată, îmbujorată puţin de căldura soarelui. Sînii îi împungeau corsetul şi el simţi o dorinţă nebună de a vedea exact cît îi schimbase corpul acel copil al lui.

– Ştiu că m-am purtat ca un idiot...

– Da, aprobă ea, după care reveni la întrebarea pe care i-o pusese. Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea despre copil?

– N-ai crescut deloc...

– Maiorul a murit cu două zile înainte să mă ai tu.

El se ridică brusc, furios că, după toate astea, ea îi vorbea despre McLain, cînd ştia foarte bine că acesta nu o atinsese, iar, acum, ştia şi el. Femeile erau cele mai contradictorii fiinţe de pe pămînt; după cît plînsese şi îl implorase să-l creadă, acum încerca să-l facă să creadă că nu era copilul lui!

– Fir-ar să fie, ştiu că McLain nu s-a culcat cu tine! spuse el. Angelina mi-a spus că nu putea...

Victoria înălţă capul brusc şi, prea tîrziu, el îşi dădu seama de greşeală. Vocea ei era rece ca gheaţa cînd vorbi.

– Ar trebui să mă bucur că, mai degrabă crezi o femeie uşoară decît pe mine? Că ai discutat despre mine cu femeia aia? Poţi să te duci naibii cu tot cu scuzele tale, Jake Sarratt! zise ea ridicîndu-se repede şi strîngîndu-şi lucrurile.

– Calmează-te, spuse el prinzînd-o de cot, în caz că i-ar fi venit ameţeală. Poţi să leşini dacă te mişti prea brusc.

– E treaba mea dacă leşin sau nu, domnule Sarratt. Nici eu, nici copilul meu nu sîntem problema ta.

El îngustă ochii. Victoria îl enervase întotdeauna mai mult decît îndrăznise oricine, asemeni unui copil jucîndu-se cu un tigru, fără să realizeze pericolul decît cînd era prea tîrziu.

O privi cum intră în casă, cu capul sus. Deodată, îşi dădu seama de adevăr.

O iubea. La început, nu o iubise, dar întotdeauna existase o puternică atracţie sexuală între ei. Dacă nu ar fi iubit-o, bănuiala că purta copilul lui McLain nu l-ar fi afectat atît de mult. Dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie, ar fi trimis-o la Santa Fe şi şi-ar fi văzut de viaţă. Dacă ar fi fost orice altă fermeie, nu s-ar fi însurat cu ea de la bun început.

Dar Victoria... nici nu suporta gîndul de a trăi fără ea. Acum, că ştia ce mult înseamnă pentru el, îl cuprinse panica la gîndul de a o pierde. Nu putea să lase să se întîmple aşa ceva.

Avea să o împiedice să plece chiar dacă era nevoie să o ţină închisă în casă, pînă cînd se revanşa faţă de ea şi îl ierta. Irosise deja trei luni din cauza prostiei lui.

Trei luni blestemate!

Dar nicio zi în plus.

Intră repede în casă după ea.

Ea se oprise în sufragerie pentru a vorbi cu Emma. Carmita făcea ceva la masă; el nu se uită la ce făcea ea. Traversă încăperea, concentrat asupra Victoriei. Ea ridică privirea şi îl văzu. O expresie de uimire îi apăru pe chip, urmată de una de prudenţă şi, în final, de teamă. Dădu drumul coşului cu lucruri de cusut şi făcu un pas înapoi. Emma deschise gura surprinsă, se uită la Jake şi se dădu la o parte din calea lui.

Cînd ajunse lîngă Victoria, o luă în braţe. Ea scoase un ţipăt uşor de panică şi dădu să-l lovească, dar el întoarse capul.

Înainte să poată încerca din nou, îşi apăsă gura de a ei. Sărutul fu profund şi lacom; avea impresia că nu avea să se mai sature niciodată de gura ei, de senzaţia pe care o avea cînd o ţinea în braţe.

Ea întoarse capul ca să nu o poată săruta din nou şi îşi propti mîna în pieptul lui.

– Lasă-mă jos! zise ea furioasă.

– O să te las jos, zise el încet. În patul meu, acolo unde ţi-e locul şi unde o să şi rămîi.

Lăsîndu-le pe Emma şi Carmita uimite, urcă scările cu ea în braţe, cîte două trepte odată. Ea nu se gîndi că ar fi putut să o scape. Îl lovea cu pumnii şi picioarele, se arcuia, dar forţa lui era prea mare. Ba o strîngea şi mai mult la piept. Intră în odaie şi trînti uşa cu piciorul.

Ea încercă să-l muşte şi să se lupte cu el, aşa cum mîndria nu îi permisese să facă prima oară cînd el o învinsese în acea încăpere.

– N-o s-o faci, spuse el, dîndu-i drumul în pat şi trîntindu-se şi el lîngă ea.

Îi prinse mîinile şi i le ţinu deasupra capului.

– Calmează-te, spuse el tăios. Nu-i face bine copilului.

Părul ei se desfăcuse, era îmbujorată la faţă şi parcă arunca scîntei din ochi, atît de furioasă era.

– De ce naiba îţi pasă?

– Ce limbaj, spuse el ironic.

Îi imobiliză picioarele cu ale sale şi îi ţinu mîinile cu o mînă, în timp ce, cu cealaltă, îi desfăcu fusta. Jupoanele nu prezentară o problemă prea mare, trăgîndu-le în jos peste şolduri şi coapse.

Ea izbucni furioasă şi încercă din nou să îl muşte de braţul întins deasupra capului său. El rîse şi se trase din calea dinţilor ei, fără ca măcar să-şi slăbească strînsoarea. Ochii lui verzi erau foarte strălucitori.

– De ce nu te duci la nepreţuita ta tîrfă? strigă ea.

– Fiindcă prefer să fiu cu tine, zise el, hotărît să nu o lase să-l înfurie.

Îşi ascunse faţa în adîncitura dintre gîtul ei şi umăr, inhalîndu-i minunatul parfum. Îl urmărise nopţile şi se trezise brusc din vise erotice, întinzînd mîna în pat după ea, dar negăsind-o.

– Eu nu vreau să fiu cu tine, zise ea printre dinți.

– Vei vrea, îi promise el mîngîindu-i burta şi sînii. Mai ții minte prima oară? Nici atunci nu voiai să fii cu mine, dar te-ai răzgîndit. Nu ți-a fost deloc dor de mine, iubito? Aici? Şi aici?

Mîna sa îi atinse întîi sînii şi, apoi, coapsele. Le ținea strînse, dar el reuşi să-şi strecoare un deget în deschiderea chilotului.

– Nu, spuse ea cu greu şi întoarse capul într-o parte. Te rog.

– Ştiu că îți va face plăcere, murmură el şi îi scoase complet fusta şi jupoanele.

Avea picioare frumoase, subțiri şi bine conturate. Ciorapii albi erau ținuți de jartiere albe simple. El văzuse jartiere negre de mătase şi ciorapi de mătase care nu îl excitaseră atît de mult.

Cu vîrful cizmei îi scoase papucii, aruncîndu-i din pat.

– Să nu murdăreşti cuvertura.

Ei nu îi plăcu deloc acea glumă.

– Tu încă ai cizmele în picioare, nătărăule!

Era extrem de furioasă. El rîse, neobişnuit de amuzat de faptul că soția sa îi vorbea urît.

– Le scot, dacă vrei.

– Nu!

– Fir-ar să fie, eşti o femeie tare greu de mulțumit. Ai noroc că sînt un tip dur.

Ea ştia la ce se referea şi, dacă ar fi avut o mînă liberă, l-ar fi pălmuit. Obosea repede, pentru că nu îşi recuperase încă toate forțele după perioada de grețuri aproape constante. Se rugă să i se facă rău din nou, dar fără rezultat.

Îşi adună toate forțele pentru o ultimă încercare de a fugi. El o ținu fără probleme şi Victoria se văzu nevoită să admită că nu avea ce să mai facă. Lacrimi ferbinți şi amare îi lunecară pe obraji şi întoarse capul, iar trupul îi deveni inert.

– Nu plînge, scumpo.

Asemeni unui animal de pradă, el îi simți capitularea şi vocea îi era liniştitoare. Îi dădu drumul brațelor, ştiind că nu mai avea putere să lupte.

– Îmi pare rău că nu te-am crezut, dar s-a terminat acum. Dă-mi voie să mă revanşez față de tine. A trecut mult timp de cînd n-am mai făcut-o; nu ți-a fost dor? Nu mai ții minte cît de bine te-am făcut să te simți?

Ea oftă adînc şi tremurător, făcînd un efort să se stăpînească.

– Îmi aduc aminte tot ce m-ai făcut să simt, zise ea cu lacrimi în glas.

El ştiu la ce se referea. Tăcu o clipă, simțindu-se vinovat pentru durerea pe care i-o provocase. Apoi îi şterse lacrimile de pe obraji.

– Urăşte-mă pentru asta, dar n-o să conteze. Eşti soția mea şi locul tău e aici, cu mine.

Ea era obosită. Nu avea niciun rost să i se împotrivească. Astfel că închise ochii.

El o întoarse pe o parte, îi descheie bluza, după care i-o scoase şi o aruncă de o parte. Apoi urmă brasiera şi ea rămase complet goală, dar nu făcu niciun efort să îşi acopere sînii.

Schimbarea din aspectul lor îl excită. Erau mai mari, mai tari, pregătindu-se deja pentru laptele care avea să-l hrănească pe copilul său. Sfîrcurile erau mai închise la culoare şi păreau să se fi mărit. El îşi scoase cizmele şi cămaşa, dar fără să îşi ia privirea de la sînii ei.

Fără să o atingă în altă parte, se aplecă şi îşi plimbă limba în jurul unui sfîrc, făcînd-o să se arcuiască şi să geamă. Atingerea limbii lui o frigea. Sînii îi erau atît de sensibili, încît aproape că izbucni în plîns din nou, dar nu ştia dacă de extaz sau agonie. Nu, nu, strigă ea în gînd, trebuia să se oprească, nu mai suporta...

– Mai ții minte în birou? murmură el sărutîndu-i gîtul. Ne grăbeam prea tare şi ți-am rupt lenjeria.

Ea gemu şi deschise ochii, dar pleoapele îi erau grele.

– Jake.

Tonul ei plin de dorință făcu să-i sară inima în piept. Era a lui. Nu se mai împotrivea, nici nu mai gîndea.

El o sărută lacom. Din nou era prea tîrziu ca să-i scoată lenjeria.

Îi sfîşie chilotul, explorînd secretele dezvăluite. Îşi apăsă gura de ea, sărutînd-o înnebunit, sințind nevoia să o guste, să-i afle toate secretele. Ea țipă, dar înăbuşi sunetul cu perna pe care şi-o trase pe față, şi îi încleştă capul între pulpele ei. O simți cutremurîndu-se şi apucîndu-l de păr cu ambele mîini.

Cînd se termină totul, ea rămase cu ochii închişi şi sînii îi luceau acoperiți de o peliculă subțire de sudoare, în timp ce gîfîia, încercînd să-şi recapete răsuflarea. Apoi, îşi scoase şi el cureaua şi pantalonii şi se urcă deasupra ei, făcînd-o să deschidă ochii cînd îl simți intrînd în ea încet.

Aproape că uitase acea senzație copleşitoare de plinătate. Trupul ei fusese preocupat de sarcină, dar el îi reînvie acele senzații.

– Te doare? o întrebă el deodată.

Ea îşi încleştă mîinile pe umerii lui asudați şi îl înlănțui cu picioarele.

– Nu. Nu te opri. Nu te opri, te rog, Jake...

El începu să rîdă, un sunet mai degrabă de satisfacție decît de bucurie.

– N-o să mă opresc. Dumnezeule!

Nu împingea cu putere, fiind conştient de sarcina ei. Îşi controlă mişcările să fie pînă la o anumită adîncime şi cu un anumit ritm, dar era de-ajuns. Ea fu cuprinsă iarăşi de extaz, înălțîndu-şi şoldurile şi luînd şi centimetrii pe care el i-i negase.

Simțurile lui explodară şi, cu un sunet de înfrîngere, îi dădu ceea ce voia, eliberîndu-se.

Picioarele ei rămaseră înlănțuite în jurul lui. Înfrîngerea ei, cel puțin la acest nivel, era zdrobitor de completă.

Inima lui începu să bată normal din nou, în loc să încerce să-i spargă pieptul. Victoria părea să fi ațipit lîngă el. Trase cearşaful peste ei, iar ea deschise ochii puțin, după care oftă şi îi închise din nou.

Părea mulțumită să stea întinsă lîngă el. Dar el îşi dădu seama că, de fapt, era singură. Înainte, stătuse în brațele lui, cu capul pe umărul lui şi mîngîindu-i pieptul încet. Acum, nu mai era nimic din acea intimitate mută, nu mai stătuseră îmbrățişați, inhalîndu-şi reciproc mirosul pielii. Nu ştiuse înainte ce anume făcea să fie speciale acele ore de după ce făceau dragoste, dar acum ştia. Cîştigase doar o luptă, dar era departe de a fi cîştigat războiul.

Avea nevoie de timp ca să o recîştige, dar ştia să aibă răbdare. Avusese răbdare douăzeci de ani pentru a se răzbuna pe McLain. Era gata să mai aştepte încă douăzeci de ani ca s-o învețe pe Victoria să-l iubească şi să aibă încredere în el, dacă ea era dispusă să-i acorde atîta timp.

Se întoarse pe o parte şi o luă în brațe, ținînd-o lipită de el fie că voia sau nu. Apropierea făcea minuni, iar genul de extaz fizic pe care tocmai îl trăiseră împreună crea o legătură pe care ştia că ea nu o putea ignora. Avea să folosească toate armele pe care le avea, căci nu îndrăznea să o piardă.

– Povesteşte-mi, zise el cu buzele foarte aproape de tîmpla ei.

– Despre ce? întrebă ea liniştită, dar cu ochii tot închişi.

– Despre McLain.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă Victoria era să vorbească despre McLain; era epuizată şi nu voia decît să

doarmă. Dar chiar dacă ar fi fost complet trează n-ar fi vrut să discute despre acel subiect cu Jake. El o forțase să capituleze și acest lucru îi rănea mîndria.

Își muşcă buzele, dorindu-şi ca el să plece. Dar era evident că el nu avea de gînd să se mişte, aşa că spuse:

– Nu.

– Am nevoie să ştiu, murmură el sărutînd-o sub tîmplă.

Ea deschise ochii.

– Ai nevoie să ştii! spuse ea cu o voce care tremură din cauza emoțiilor reținute.

Sarcina o făcuse să se enerveze foarte repede.

– Spune-mi de ce ar trebui să mă intereseze ce ai tu nevoie! Eu aveam nevoie de sprijinul, încrederea şi grija soțului meu; ți-a păsat de nevoile mele?

– Îmi pare rău, iubito. Voi face tot ce pot ca să mă revanşez față de tine.

Era absolut sincer şi, poate, vocea lui o făcu să-i arunce o privire.

– Cum ai putea să te revanşezi pentru aşa ceva? întrebă ea şi închise ochii, obosită atît fizic cît şi psihic. Nu văd cum ar putea fi posibil.

– Lasă-mă să încerc, măcar. Sîntem căsătoriți, aşteptăm un copil, zise el plimbîndu-şi mîna pe burta ei şi dorindu-şi să nu fi irosit deja trei luni. Ce simți? întrebă apoi cu curiozitate în glas. Îți dai seama de ceva?

Ea rîse ironic.

– O, da, mi-am dat seama de multe. Mi-a fost îngrozitor de rău, de-abia puteam să ridic capul de pe pernă. Mirosul de mîncare îmi făcea scîrbă. Simțeam o nevoie constantă să urinez, spuse ea jenată. E o senzație de apăsare aici, zise apoi şi puse mîna pe burtă, jos. Abia suport ca hainele să-mi atingă sînii şi îmi vine amețeală dacă mă mişc repede. Plîng fără motiv

de cîteva ori pe zi. Sînt atît de obosită, că abia rezist pînă la capătul zilei şi, totuşi, nu pot să dorm noaptea. M-am distrat de minune.

El îşi reținu un chicotit şi o sărută din nou, dar pe gură, nu pe tîmplă.

– Cînd ar trebui să se nască?

– Pe la sfîrşitul lui martie.

Îşi dădu seama că nu putea să nu-i spună aceste lucruri despre copilul său, acum că întreba.

El îşi lăsă mîna să lunece între picioarele ei. Ea icni cînd îi simți atingerea. N-ar fi crezut că avea să reacționeze atît de curînd după ce făcuseră dragoste atît de exploziv.

– Eşti minunată, atît de caldă şi de strîmtă. Te vreau atît de mult, încît nu pot să înțeleg cum de McLain nu o făcea, zise el cu gura lipită de gîtul ei.

Victoria îşi ținu respirația, conştientă că era sincer. Pur şi simplu, el nu înțelegea. Nici ea nu ştia motivul pentru care McLain nu putuse să facă dragoste cu ea, dar acela era adevărul.

– A încercat, şopti ea. De două ori. Dar nu devenea tare, aşa cum faci tu. Asta îl înfuria şi mă rănea, dar tot nu mergea. După cele două dăți n-a mai încercat.

Jake închise ochii, luptîndu-se cu durerea provocată de vorbele ei.

– Cum te rănea, iubito?

Ea nu remarcă acel cuvînt de afecțiune. Atenția îi era atrasă din ce în ce mai mult de ceea ce făcea el. Un deget pătrunse în ea şi o făcu să geamă.

– A făcut ce faci tu acum. Dar m-a rănit şi a curs sînge. A fost îngrozitor; am urît asta şi l-am urît pe el. Dar cînd o faci tu... ah! Da. e atît de bine.

El se aplecă asupra ei, intensificînd mişcarea degetului. Inima i se strînse cînd se gîndi cum trebuia să fi fost pentru ea,

o virgină care nu ştia nimic legat de sex, cu o brută ca McLain. Acum ştia de ce nu sîngerase cînd făcuse dragoste cu ea prima oară. Nu regreta că nu rupsese el acea membrană, îl durea doar faptul că ea fusese rănită şi speriată.

El era singurul bărbat care făcuse dragoste cu ea, singurul bărbat pe care ea îl primise în braţele şi în trupul ei. Acel gînd îi provocă o plăcere posesivă. Fie că îi plăcea sau nu, era a lui în mod irevocabil. Nu avea să o lase niciodată să-l părăsească.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Jake îi spuse Carmitei să mute lucrurile Victoriei înapoi în camera sa. Ştia foarte bine că situaţia lor se îmbunătăţise pînă la stadiul de armistiţiu. Ea nu mai încercă să i se împotrivească fizic, dar atitudinea ei era rezervată şi el ştia că nu fusese iertat. Deocamdată, îi ajungea faptul că ea se întorsese acolo unde îi era locul.

A doua zi, Ben îl întrebă:

– Ce s-a-ntîmplat?

Jake îi explică pe scurt şi Ben clătină din cap.

– La naiba. Nu le înţeleg pe femei. La orice te-ai aştepta, ele fac exact invers, chiar şi atunci cînd te aştepţi să facă invers faţă de ce ai crezut la început.

Jake zîmbi. Ben nu ajunsese nicăieri cu Emma.

– Te dai bătut?

– S-ar putea. Cred că da. Fetele de la salon sînt mult mai simple decît doamnele. O să fac un drum la Santa Fe înainte să vină iarna şi o să mă simt bine.

Garrnet se dusese din nou în Santa Fe, dar era foarte prudent. Oricum, nu avea să se întîmpie nimic prea curînd. Iarna se apropia repede şi primăvara era mai potrivită pentru ce plănuia el. Se despărţise de Bullfrog cu cîteva săptămîni în urmă; omul avea să încerce să adune cîţiva dintre foştii săi camarazi şi se întîlneau din nou pe la sfîrşitul lui februarie. Garnet

se simțea mai bine fără Bullfrog; nu avea încredere că ticălosul nu i-ar fi tras un glonț în spate şi să pună în aplicare planul lui Garnet de unul singur.

Întotdeauna stătea lîngă uşa din dos a unui salon, pentru că nu se ştia niciodată cînd era nevoie să se iasă prin spate. Se afla la o asemenea masă cînd un bărbat înalt şi brunet intră şi se îndreptă spre bar. Pistolul tocit dovedea uşurința cu care manevra arma.

Acel individ mergea ca şi cum ar fi ştiut că putea rezolva orice i-ar fi apărut în față. Avea un aer ciudat de familiar.

Garnet se uită atent la chipul lui şi simți un fior rece pe şira spinării. Pentru o clipă, omul semămase cu Jake Sarratt, dar apoi Garnet văzu că nu era el. Însă, asemănarea era foarte mare. Era foarte straniu.

O brunetă din salon, strident fardată şi cu ochii obosiți, îl măsură pe străin. Se îndreptă spre el, bătînd din gene şi plimbîndu-şi mîna pe coapsa lui. El se uită la ea, zîmbi şi încuviință.

Se întoarseră să urce scările. Garnet lăsă repede capul în jos, aşa încît pălăria să-i ascundă o mare parte din față. Îl auzi pe străin spunînd:

– Cum te cheamă, scumpo?

Şi vocea lui era cunoscută, dar nu foarte mult. Parcă îl mai văzuse o dată sau de două ori, dar nu apucase să-l cunoască. Semăna al naibii de bine cu Jake Sarratt. Garnet ținu capul jos. Ar fi putut fi fratele lui. Simți o bucurie nebună. Doamne, ce şansă ar fi fost asta! Îl lăsa cinci minute să-şi înceapă treaba şi, cînd era mai bine, el dădea buzna în odaie şi îl împuşca pe ticălos pînă să-şi dea seama ce se petrecea.

Garnet rămase pe scaun doar fiindcă nu ştia dacă Jake Sarratt era pe undeva prin preajmă.

Unde îl mai văzuse?

Deodată, îşi aminti şi păli brusc. Avusese barbă cînd îl cunoscuse Garnet, dar nu avea nicio îndoială că era unul şi acelaşi. Era Tanner, pistolarul care apăruse într-o după-amiază tîrzie şi se angajase, dar stătuse doar vreo zi, după care plecase în linişte, la fel cum venise.

Dar numele lui nu era Tanner, ci Sarratt, şi l-ar fi recunoscut pe Garnet imediat.

Garnet aruncă o privire în jur, dar nu zări pe nimeni cunoscut. Asta nu însemna nimic.

Frații Sarratt angajaseră mulți oameni noi. Ar fi putut fi mulți dintre oamenii lor acolo, în clipa aceea, înconjurîndu-l.

În niciun caz nu avea să se ducă sus. Avea să existe altă ocazie, mai bună.

Avînd grijă să nu atragă atenția nimănui, se ridică de la masă şi ieşi pe uşa din dos. Cînd ajunse pe stradă o rupse la fugă, alunecă şi fu cît pe ce să cadă, dar se propti în ultima clipă în mîini. Mîna stîngă era în ceva urît mirositor şi moale. Garnet înjură cu patimă şi se curăță cît putu de bine de balega de pe mînă, frecînd-o de zidul unei clădiri. Era încă ceva pentru care trebuia să se răzbune pe blestemații de frați Sarratt.

Abia după ce se îndepărtă mult, îşi spălă mîna în albia unui cal, după care se duse repede în locul unde dormea. Nu era mai mult decît o anexă lipită de un grajd şi pereții erau din placaje nefinisate prinse în cuie pe nişte buşteni. Golurile erau suficient de mari pentru ca cineva să poată trage cu arma prin ele şi începuse să se facă frig noaptea. Trebuia să găsească ceva mai bun în curînd.

Împărțea locul cu Quinzy, care era deja înfăşurat în pătură şi sforăia de mama focului. Garnet îl împunse cu piciorul.

– Quinzy! Trezeşte-te! Unul dintre blestemații de Sarratt e în oraş, poate chiar amîndoi.

Quinzy se trezi de tot, fără să mormăie şi să îşi frece ochii, la fel ca majoritatea bărbaților. Se ridică în capul oaselor.

– E cumva Jake?

– Nu l-am văzut pe Jake, ci pe fratele lui, dar nu mai țin minte numele, e ticălosul care a venit la fermă zicînd că-l

cheamă Tanner şi a plecat imediat după aceea. Cred că a venit să stea de vorbă cu Jake despre ceva. Afurisiții au plănuit totul sub nasurile noastre!

Quinzy tăcu. Acel plan al lui Garnet era o prostie, dar nu avea rost să-i explice. El se gîndea doar că fata era a lui şi că avea drept asupra fermei.

Al naibii să fie el dacă Garnet nu o luase razna, în felul lui, ca şi McLain. Quinzy plecase cu Garnet din obişnuință, dar se părea că venise momentul să se despartă.

– Nu cred că mă-ntorc cu tine acolo, Garnet, zise el. Am auzit că, pe malul lui Snake, e foarte frumos, un loc bun unde să mă retrag o vreme. Cred că asta o să fac. Acum douăzeci de ani voiam să mă lupt cu Sarratt sau cu oricine altcineva, dar acum sînt cu douăzeci de ani mai bătrîn şi mai lent. E timpul să mă gîndesc să mă retrag.

– Nu-mi place să aud că nu mergi cu mine, Quinzy, spuse Garnet. Am fost împreună atîta timp, dar fiecare face ce trebuie.

– Mă bucur că înțelegi. O să plec dimineață în zori, înainte să mă vadă bine cineva. Nu ştiu dacă vreunul dintre oamenii lui Sarratt mă cunoaşte, dar dacă nu, aş vrea să rămînă aşa.

Quinzy se înfăşură în pătura sa şi îl auzi pe Garnet făcînd acelaşi lucru. După o vreme, Quinzy începu să sforăie din nou. Nu auzi clicul cocoşului tras. Dacă ar fi auzit, la o fracțiune de secundă după aceea, trăgaciul, înaintea împuşcăturii, tot n-ar fi avut ce să facă. Glonțul lui Garnet îi trimise o mare parte din creier pe perete.

Apoi, Garnet îşi strînse lucrurile. Erau puține şanse să se cerceteze o împuşcătură în partea aceea a oraşului, dar era mai bine să plece. Se uită la cadavru şi zise încet:

– Cum am spus, fiecare face ce trebuie. Dacă nu eşti cu mine, eşti împotriva mea.

Ninsese devreme în acel an, un strat subțire şi alb acoperea pămîntul, dar anunța frigul ce avea să urmeze. În

dimineața aceea, cînd Victoria se dădu jos din pat ca să se ducă la fereastră să vadă zăpada, simți copilul mişcînd pentru prima oară. Rămase complet nemişcată, cu mîna pe burtă, aşteptînd să se întîmple din nou.

Jake ridică privirea, în timp ce îşi punea cizmele, căci o văzu stînd nemişcată.

– Ce e?

– A mişcat, spuse ea încet.

El se duse lîngă ea. Îşi pusese doar o brasieră şi el simți o dorință puternică în clipa aceea. Puse o mînă pe burta ei şi, cu celălalt braț, o cuprinse şi o lipi de el. Rămaseră nemişcați şi, în sfîrşit, se întîmplă din nou, o fluturare atît de slabă, încît el abia o simți. Îşi ținu răsuflarea şi inima începu să-i bată cu putere. Pînă atunci, copilul îşi făcuse simțită prezența prin simptome, majoritatea neplăcute pentru Victoria. Dar asta era altceva; era viață.

Se rezemă de el, ştiind că nu avea niciun rost să pună distanță între ei. El făcea dragoste cu ea oricînd voia, la fel ca înainte, cu o senzualitate care devenea mai intensă cu trecerea timpului. Nicio parte a trupului ei nu era un secret pentru el, iar sarcina părea să o fi făcut şi mai dornică. Pînă şi pielea îi era mai sensibilă.

Dar nu-i plăcea puterea fizică pe care o avea asupra ei, pentru că o folosea fără dragoste. Chiar şi după tot ce se întîmplase, ea tot îl iubea. Altfel, n-ar fi fost atît de rănită. El ținea la ea, se gîndi Victoria, dar îi purta copilul, aşa că era normal să fie preocupat. Şi era limpede că îi plăcea să doarmă cu ea. Dar nu rostea nici măcar un cuvînt de dragoste.

Nu îi plăcea lipsa de încredere față de ea. Nu putea să uite faptul că o crezuse capabilă de o asemenea trădare. Acuzația aceea se născuse din moştenirea de ură pe care o purta în suflet; chiar dacă McLain murise, ura din sufletul lui Jake nu dispăruse.

Uneori, Victoria avea senzația că McLain era încă în casă, alături de fantomele părinților lui Jake, menținînd ura vie.

Ar fi fost mai bine dacă lua copilul şi pleca. Nu voia să crească înconjurat de ură, ci fericit, într-o casă fără umbre. Gîndul de a pleca îi dădea ghes în fiecare zi, dar era greu. Cum ar fi putut pleca? Unde să se ducă? Ba mai mult, nici Emma, nici Celia nu voiau să plece. Emma îl privea pe Ben cu tristețe ori de cîte ori el nu o vedea, dar ferma devenise casa verişoarei ei. Nu voia să îl părăsească pe Ben, chiar dacă acesta îşi pierduse interesul, în aparență.

Celia creştea, uitînd de năzdrăvăniile pe care le făcea de obicei. Era mai calmă, mai distinsă, mai atentă. Părul îi era mai aranjat acum, rochia îngrijită, şi mergea, nu mai țopăia. Încă îşi mai petrecea mult timp încercînd să se apropie de Rubio, dar nu mai era obsedată de el. Nu, Celia n-ar fi vrut să plece.

Jake o întoarse cu fața spre el şi o privi cu o intenție clară. El tocmai se terminase de îmbrăcat, dar se dezbrăcă la fel de repede. O duse înapoi în pat şi trecu încă o oră pînă ieşiră din odaie.

Lunile de iarnă veniră cu mai mult frig decît omăt, deşi ambele au fost din belşug. Sarcina Victoriei deveni vizibilă pentru oricine se uita cu atenție. Starea ei de spirit se schimbă, devenind mai calmă şi puțin visătoare, fiind tot mai preocupată de schimbările ce se petreceau în trupul ei. Nimic nu mai era sub controlul ei. Cel puțin, nu mai avea grețuri şi, fizic, se simțea minunat, dèşi obosea foarte repede.

Credea că faptul că devenea tot mai mare avea să domolească dorințele carnale ale lui Jake, dar nu era aşa. El avea o grijă deosebită şi făceau dragoste în diverse poziții care nu necesitau trupului lui deasupra ei. Ea nu se întrebă niciodată dacă şi alți bărbați erau la fel de atenți cu soțiile lor în timpul sarcinii.

La jumătatea lui decembrie, Angelina născu. Se chinuise mai bine de o oră pînă cînd bărbații îi auziră țipetele. Nici Carmita, nici Lola nu voiau să o ajute să nască. În ciuda propriului dezgust, Victoria simți că trebuia să facă ceva pentru ea. Poate că propria sarcină o făcea mai sensibilă față de starea Angelinei. Oricare ar fi fost motivul, se înfăşură în cel mai călduros şal şi traversă curtea. Carmita ridică mîinile deznădăjduită şi o urmă.

Angelina întoarse capul pe perna murdară cînd intră Victoria. Schiță zîmbetul ei insolent, dar se văzu mai degrabă ca o grimasă.

– Aşa! Vrei să vezi cum o să fie cînd o să-ți vină rîndul?

Mizeria din încăpere era copleşitoare. Focul se stinsese şi Angelina nu fusese în stare să-l aprindă din nou, astfel că era foarte frig. Totuşi, fața pămîntie a Angelinei fu scăldată de sudoare cînd simți o altă durere sfîşietoare.

– Aprinde focul repede, spuse Victoria.

Nu ştia prea bine ce trebuia să facă, dar, pentru început, era bine să fie cald şi curat. Împreună cu Carmita, puse aşternuturi curate pe pat, deşi salteaua de dedesubt era mizerabilă. Cămaşa de noapte a Angelinei fu înlocuită cu una a Carmitei, care era suficient de mare pentru sînii ei umflați.

Femeia se chinui toată după-amiaza pînă spre seară. Ochii ei frumoşi erau afundați în orbite, iar buzele îi sîngerau după cît şi le muşcase.

Jake bătu la uşă şi o trase afară pe Victoria cînd aceasta deschise. O lipi de el în cojocul greu pe care îl purta, învăluind-o în căldura lui.

– Las-o pe Carmita să se ocupe de ea, zise el. N-ai ce căuta aici.

– Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi avut nevoie de tot ajutorul posibil, zise ea lipindu-se de trupul lui puternic şi copilul se mişcă zdravăn în ea. Cred că o să moară, şopti apoi, ciudat de tristă.

Nu era din cauza faptului că ea însăşi avea să treacă prin durerile naşterii peste cîteva luni, dar Angelina era atît de singură şi avea să moară neiubită.

Dacă Angelina avea să moară, Jake nu voia ca Victoria să stea acolo. Încercă să o ducă în casă, dar ea refuză cu tărie. Era pe cale să o ia pe sus, cînd ea zise:

– Cum mă pot aştepta să mă ajute cineva, dacă eu nu ajut cînd pot?

– Situaţia ta e alta. Tu ai o familie...

– Angelina nu are pe nimeni, spuse ea atingîndu-i buzele cu degetele, prima dată cînd îl atinse voluntar în afara patului după ziua în care îi spusese că era însărcinată.

Atingerea aceea uşoară îl făcu să se înfioare. Îi întoarse mîna şi îi lipi palma de obrazul său rece.

– S-o trimit pe Emma să vă ajute? întrebă el cu un glas răguşit.

– Nu, zise Victoria zîmbind trist. Ea nu e căsătorită. Nu se cuvine. Dar, poate, Lola ar vrea să vină. Roag-o, nu-i ordona. Trebuie să fie decizia ei.

O lăsă să intre înapoi în încăperea care mirosea a sînge proaspăt şi îşi dorea ca ea să fi avut mai puţin înrădăcinat simţul responsabilităţii caracteristic stăpînei casei.

Lola veni şi le spuse şi că pregătise ceva de mîncare pentru ele ia bucătărie. Avea să stea ea acolo cît mîncau. Carmita dădu o fugă să mănînce, dar Victoria nu putea să înghită nimic, căci era obosită şi avea puţină greaţă.

Angelina stătuse cu ochii închişi mai bine de o oră. Nu îi deschise, dar spuse, cu o voce uimitor de puternică:

– Du-te şi mănîncă. Eu aş face-o dacă aş putea.

– Nu mi-e foame, zise Victoria ştergîndu-i faţa cu un burete.

Contracţiile se succedau la scurt timp. Un timp, fuseseră aproape constante, dar nu se întîmplase nimic şi, acum, se mai răriseră puţin.

Fusese ultima oară cînd vorbise Angelina. Aproape de miezul nopţii, dădu naştere unei fetiţe cu un păr negru şi cîrlionţat ca al mamei ei şi cu cordonul ombilical în jurul gîtului vînăt.

Victoria înfăşură trupul micuţ într-un prosop, cu inima sfîşiată.

Nu puteau opri sîngele şi Angelina era prea slăbită ca să lupte. Era inconştientă şi nu află niciodată că fetiţa ei murise în timp ce încerca să vină pe lume. Cîteva ore mai tîrziu muri şi ea.

Carmita şi Lola se ocupară de pregătirea cadavrelor pentru înmormîntare, refuzînd să o lase pe Victoria să le ajute. Fu trimisă înapoi în casă, căci era frîntă de oboseală. Copilaşul ei o lovea vesel în coaste, dîndu-i de ştire că se simţea bine.

Spre surprinderea ei, îl găsi pe Jake în bucătărie, în faţa unei căni de cafea care nu mai era fierbinte. Ridică privirea cînd intră ea.

– Au murit amîndouă, spuse Victoria simplu.

El se ridică şi o luă în braţe. În timp ce o ducea în odaia lor, ea îşi îngropă faţa în cămaşa lui şi plînse.

Nici viaţa, nici natura nu se opriră în loc. Munca la fermă continuă şi sarcina Victoriei avansa. Deşi ştia că avea să crească şi mai mult înainte să se termine totul, deja se dezechilibra mereu. Atingîndu-şi burta acum, în timpul acrobaţiilor bebeluşului, ea făcea deosebirea între un picior şi un cot, între o mînă şi un genunchi.

– Doamne! exclamă Jake într-o noapte, uluit de forţa cu care lovi un picioruş în mîna lui. Parcă ar fi două pisici sălbatice care vor să iasă dintr-un sac.

– Mulţumesc. Ce liniştitor.

El zîmbi şi continuă să-i mîngîie burta leneş.

– Crezi că ar putea fi doi?

– Nu. Am numărat un cap, două picioare, doi genunchi, două coate şi două mîini. În orice poziţie, e un singur copil.

El răsuflă uşurat. Gîndul că ea avea să se chinuie să nască şi un singur copil era destul de înfricoşător.

Pe la sfîrşitul lui ianuarie, Celia luă un măr şi i-l duse lui Rubio. Era o dimineaţă frumoasă şi rece. O pătură de zăpadă de cîţiva centimetri acoperea pămîntul, dar pe cer nu era niciun nor. Poate că Luis avea să poată veni în locul ei secret din pod. Era mai greu să găsească intimitate acum, cînd iarna îi ţinea pe oameni aproape de casă. Cînd avea să vină primăvara, se gîndi ea, aveau să călărească pînă într-un loc secret, unde să facă dragoste toată ziua.

Rubio tropăia în ţarcul cel mai mare, fornăind şi scuturînd din cap, bucurîndu-se că făcea mişcare.

Celia se căţără pe gard, mulţumindu-se doar să-l privească. El era jucăuş, aşa că nu trebui să-l ademenească pentru a lua mărul. Trecuseră cîteva săptămîni de cînd încercase să o muşte şi nu se mai ferea cînd ea îi mîngîia gîtul musculos.

Era frumos, se gîndi ea, în acelaşi fel ca Luis. Amîndoi erau animale superbe, periculoase şi simple în instinctele lor.

Luis. Celia se cutremură. Numai cînd rostea numele lui în gînd simţea o căldură intensă în tot trupul, la fel ca atunci cînd făceau dragoste. Simţi furnicături în sîni şi îşi aminti cum i-i sugea Luis.

Scăpă mărul din mînă. Se aşeză în genunchi şi se întinse după el prin gard, dar era prea departe. Rubio se afla în partea cealaltă a ţarcului. Ea se gîndi că era în siguranţă şi sări peste gard.

Auziră pînă în casă ţipetele unui cal furios. Urmară strigăte şi paşii unor oameni care alergau. Apoi se auzi alt ţipăt, unul singur, dar acesta era diferit. Trecu direct prin inima Victoriei.

O rupse la fugă. Emma încercă să o prindă.

– Victoria, nu! strigă ea ţinînd-o de braţ, dar Victoria se smulse din mîna ei cu violenţă.

– Celia! strigă ea, dar nu primi niciun răspuns.

În ţarc, cîţiva bărbaţi călare aruncaseră cîteva frînghii peste capul lui Rubio şi se luptau cu el să-l facă să stea pe loc. Jake era unul dintre ei. Apoi descălecă şi alergă spre ceva care era pe jos. Cînd se aşeză într-un genunchi, o văzu pe Victoria alergînd spre ei, albă la faţă.

– Ben, opreşte-o! strigă el.

Ben o prinse chiar înainte să ajungă la ţarc. Îi imobiliză braţele ţinînd-o din spate. Ea dădu din picioare şi se zbătu, dar el o ţinea într-o strînsoare ca de fier.

– Dă-mi drumul! ţipă ea, încercînd să-l zgîrie şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Celia!

Jake se mişcă în aşa fel încît stătea între Victoria şi Celia, dar ea îi văzu şalul albastru murdar de noroi. Fusta. Jupoanele albe. Un pantof în zăpadă. O şuviţă de păr blond bătută de vînt. Şi mult roşu.

Celia nu purta nimic roşu.

– Aduceţi o pătură, strigă Jake peste umăr şi cineva fugi imediat.

Victoria se răsuci, tot încercînd să se elibereze. Ben îi vorbea, încercînd să o liniştească, dar cuvintele lui nu aveau niciun sens. Emma încremenise lîngă ei cu mîinile la gură. Ochii îi erau negri pe faţa lipsită de orice culoare.

Pătura fu adusă şi Jake acoperi mica grămăjoară. Luis veni călare şi o expresie de durere îi apăru pe chip. Fără un cuvînt sări de pe cal şi peste gard.

Cînd Jake vru să o ridice pe Celia, Luis spuse:

– O iau eu. Tu ai grijă de femeia ta şi eu de a mea.

Jake văzu imediat ce era în privirea lui Luis. Se uită la fata nemişcată din braţele lui şi îi atinse obrazul însîngerat cu degete blînde. Apoi Jake o lăsă pe Celia în grija bărbatului care o iubise şi se duse la Victoria.

Aceasta nu se mai lupta cu Ben, ci stătea nemişcată în strînsoarea lui, ochii fiind singura pată de culoare pe chipul ei. Nu avea nici măcar un şal.

Ben îi dădu drumul şi ea rămase în picioare, rigidă. Se uită la Jake, căutînd disperată o urmă de speranță, dar nu văzu niciuna. Totuşi, trebui să întrebe, simțea nevoia să audă cuvintele.

– Trăieşte?

Jake ar fi vrut să o ia în brațe şi să o ducă în casă, să o înconjoare cu căldură înainte să-i spună ceea ce trebuia să-i spună, dar ea aştepta ținîndu-se tare. El ştia că nu avea să plece pînă nu afla.

– Nu, spuse el.

Victoria se clătină şi el dădu să o prindă, dar în clipa următoare, ea era dreaptă, cu capul sus.

– Adu-o înăuntru, te rog, spuse ea cu o voce controlată. Trebuie... trebuie spălată.

Luis o duse pe Celia în casă, cu chipul parcă tăiat în stîncă, în timp ce vîntul îi aducea părul ei pe braț şi peste față, uşor. Victoria şi Emma veneau în spatele lui, urmate de Jake şi Ben. Jake ar fi vrut să o ia pe Victoria în brațe şi să-i ofere cîtă alinare putea, dar se abținu. Alinarea ar fi înmuiat-o acum şi avea nevoie de toată forța de care era capabilă.

Carmita şi Lola suspinau în şorțuri, iar Juana ținea mîna la gură.

– Avem nevoie de apă, vă rog, spuse Victoria încet, arătîndu-i lui Luis unde să o ducă.

El o aşeză pe Celia pe pat şi îngenunche alături, înfăşurînd o şuviță de păr auriu pe deget. Pătura îi acoperea fața, dar părul îi era liber.

– Te iubesc, îi spuse el fetei nemişcate, dar nu primi niciun răspuns şi inima îi muri în piept.

Victoria îi puse o mînă pe umăr. Nu ştiuse, dar acum îşi dădea seama că ar fi trebuit să ghicească. Celia se schimbase în ultimele luni, de cînd îl cunoscuse pe Luis.

– Şi ea te-a iubit. Ai făcut-o fericită.

El îşi acoperi fața cu părul ei. Încă mai simțea parfumul Celiei.

– Ne-am iubit, spuse el. Niciodată n-am simțit că era ceva greşit.

– N-a fost greşit.

Era contra a tot ce fuseseră învățate, dar nu era greşit.

Victoria fu şocată de cît de mult se schimbaseră viețile lor, de cît de mult se schimbase ea, de cînd sosise acolo. Cînd păşise prima oară pe acel pămînt, viața ei era dirijată de ceea ce considera societatea a fi corect sau nu, dar aceste lucruri nu mai aveau importanță pentru ea cînd era vorba de dragoste.

Tot dragostea o transformase şi pe Celia din copil în femeie. Fusese mulțumită, nu mai alerga de colo colo, căutînd, parcă, suficientă frumusețe şi fericire pentru a-i satisface nevoia de acele lucruri.

Le găsise în Luis.

Tot suspinînd, Carmita aduse apa, dar cînd o puse jos, zise:

– O spăl eu dacă vreți.

– Mulțumesc, dar o vom face eu şi Emma, zise Victoria cu blîndețe.

Era ultimul lucru pe care îl puteau face pentru Celia.

Jake veni şi îl luă pe Luis. Ben supraveghea construirea unui sicriu şi săparea unui nou mormînt. Uşor, Victoria şi Emma tăiară hainele sfîşiate ale Celiei şi începură să-i spele trupul de noroi şi sînge. Copitele lui Rubio lăsaseră tăieturi adînci, mai mult pe spate; probabil că ea se ghemuise cu brațele deasupra capului într-un efort zadarnic de a se apăra. Partea din spate a capului era moale în locul unde fusese dată lovitura de moarte, dar pe față nu avea niciun semn, în afara unei zgîrieturi pe frunte.

Îi spălară părul şi i-l periară pînă se uscă. Ochii îi erau închişi ca ai unui copil care dormea. Uitîndu-se la ea cum stătea întinsă în pat cînd o îmbrăcau cu hainele ei preferate, Victoria se gîndi că arăta ca şi cum s-ar fi trezit dacă o zgîlţîiau, dar viaţa din Celia dispăruse.

Victoria nu dormi în noaptea aceea. Jake insistă să se culce, şi o făcu, dar stătu în braţele lui cu ochii deschişi. Plînsese, dar lacrimile nu îi aduseseră un sentiment de uşurare, iar acum nu mai veneau deloc. Durerea îi strîngea inima. Niciodată nu îşi închipuise viaţa fără Celia. Sora ei fusese la fel de strălucitoare ca soarele şi, fără ea, totul se schimbase acum, devenise mai întunecat.

Copilul mişcă şi Victoria puse mîna pe burtă.

– Îşi dorea să vadă copilul atît de mult. N-o să-l mai vadă niciodată.

Nici Jake nu dormi. Era prea conştient de suferinţa Victoriei şi chiar şi el îi simţea lipsa intens. Nu aveau să mai fie discuţii despre a călări ca bărbaţii sau a stabili sexul pisicuţelor, nu aveau să mai fie uşor şocaţi de fiecare dată cînd deschidea ea gura, nu aveau să se mai caute lucruri pe care ea le lăsase în locuri ciudate.

– Dacă e fetiţă, ai vrea s-o cheme Celia?

– N-aş putea. Nu încă, zise Victoria cu o voce tremurătoare.

După vreo oră, ea spuse:

– Era drăguţă, nu?

– Ca un înger.

– Va trebui să avem grijă de pisicuţa ei.

Zorii aduseră o mulţime de culori, auriu, roşu şi roz, pe cerul care se lumina.

Celia ar fi fost fascinată. Victoria privi cerul şi se gîndi că zorii aveau să fie mai puţin apreciaţi acum, cînd nu mai era Celia ca să-i admire. Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă.

Nu avea nicio rochie neagră de doliu, dar acolo, acest lucru nu părea la fel de important ca în Augusta. Durerea era în sufletul ei, nu o arăta prin haine.

Îşi strînse părul într-un coc şi Jake îi încheie rochia. Ea se uită din nou pe fereastră şi spuse:

– Vreau ca acest cal să fie distrus.

Jake cunoştea sentimentul de răzbunare. Îşi încleştă mîinile pe umerii ei.

– E un animal prost, Victoria. Fusese prevenită de atîtea ori să stea departe de el.

– E un ucigaş. L-a omorît pe unul dintre angajaţii mexicani după plecarea ta, atunci, ştiai? Ar fi trebuit împuşcat de atunci.

Jake nu avea să-şi mai poată pune planurile în aplicare dacă omorau calul. Sophie era gestantă, dar el se gîndise să cumpere alte iepe suficient de bune pentru a fi împerecheate cu el. Voia să aibă mulţi cai puternici şi rapizi. Îl durea sufletul, dar dacă omora calul nu o aducea pe Celia înapoi. Victoria fusese iraţională în legătură cu armăsarul încă de la început, aşa că Jake nu se aştepta să fie raţională acum.

Totuşi, poate avea să fie nevoie să-l omoare. Dacă nimeni nu putea lucra cu el de frică, nu avea încotro. Jake voia să mai aştepte înainte să facă ceva irevocabil.

– Nu voi da ordin să fie împuşcat, zise el şi ea se întoarse brusc. Nu încă. Nu zic că n-o voi face, ci doar că mă voi gîndi bine înainte să fac ceva ce nu mai poate fi îndreptat.

– Celia nu mai poate fi adusă înapoi. Calul ăla blestemat contează mai mult decît ea?

– Nu, fir-ar să fie, dar n-o aducem înapoi nici dacă îl omorîm.

– Cel puţin, vom face ceva.

– Ce?

– N-o să pot să mă uit la hambar ştiind că el e acolo, în siguranţă, la căldură, bine hrănit, în timp ce sora mea e în pămînt.

O îngropară pe Celia în razele strălucitoare ale soarelui care scăldau sicriul într-o lumină aurie ce aproape că se potrivea cu părul ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Toți se retraseră devreme în seara aceea, prea abătuți şi pentru a încerca măcar să vorbească. Emma îl privi pe Jake cum o conducea pe Victoria în odaia lor şi uşa se închise, izolîndu-i în lumea lor, unde nimeni altcineva nu putea intra. Ben trecu pe lîngă ea spunîndu-i "noapte bună" şi intră în odaia sa.

Emma închise uşa odăii ei şi începu ritualul obişnuit, spălîndu-se, punîndu-şi cămaşa de noapte, dar nu putu să urce în pat. Stătu pe un scaun cu mîinile împreunate în poală, legănîndu-se înainte şi înapoi, pradă durerii.

Moartea venea atît de brusc şi era atît de definitivă. Într-un timp scurt luase un bebeluş fără nume, o femeie uşoară neiubită şi o fată al cărei zîmbet frîngea inimi. Niciunuia dintre ei nu i se mai promitea nimic, măcar un an, o săptămînă sau o zi. Copiii se năşteau şi, după aceea, fiecare zi era un risc pentru ei. Oamenii se puteau ascunde de viață, dar nu şi de moarte.

Celia îşi trăise viața ca şi cum ar fi fost cea mai mare bucurie. Încercase să se ascundă de partea ei urîtă, dar pînă la urmă, aceasta o găsise.

La urma urmei, nu mai conta decît prezentul. Puteai să-ți faci planuri de viitor, dar nu ți se garanta nimic.

Victoria era cu soțul ei şi copilul lor creştea în trupul ei. Celia îşi primise iubirea cu brațele deschise. Dar ea, Emma, fugise de dragoste cînd o chemase. Avusese motive foarte întemeiate şi, poate, dragostea nu era lucrul pe care şi-l dorea, dar i se oferise şi ea o refuzase.

Cum s-ar fi simțit dacă Ben nu supraviețuia nopții?

O mînă puternică îi strînse pieptul şi ochii îi lăcrimară. Îl refuzase pe Ben şi el nu îi mai spusese nimic de cîteva luni. Era singură, pentru că aşa vrusese ea.

Se ridică şi stinse lampa. Nu rezolva nimic stînd acolo şi gîndindu-se. Trebuia să doarmă.

Dar nu putea să se urce în pat. Zăbovi, uitîndu-se la patul mare şi gol. La fel de gol ca sufletul ei.

Ieşi din odaie şi străbătu holul. Deschise uşa odăii lui Ben fără să stea pe gînduri, dar încremeni cînd el apăru deodată cu pistolul în mînă. Privi țeava armei, care era la acelaşi nivel cu capul lui.

Ben îndreptă pistolul spre tavan şi lăsă cocoşul să revină încet la loc.

– Să nu mai faci asta niciodată.

– N-o să mai fac.

Emma se uită la pieptul lui musculos, acoperit cu păr negru, şi simți cum i se înmuiară picioarele.

– Ce vrei?

– Vreau... începu ea, dar se opri şi îşi încleştă degetele pe tocul uşii. Ben...

El aştepta în fața ei.

– Vreau să mă ții în brațe, şopti ea întinzînd mîna spre el. Nu mă lăsa singură în noaptea asta. Doamne, nu vreau să mor fără să ştiu cum e să fiu cu tine.

El oftă şi îi luă mîna într-a sa.

Îşi pierduse speranța că ea avea să vină la el vreodată, deşi visul acela nu îl părăsise nicio clipă. Nu îi mai spusese nimic în ultimele luni, nu pentru că ar fi dorit-o mai puțin, ci pentru că ceea ce îi oferea el nu era corect față de ea. Încă i se mai părea respingătoare ideea căsătoriei şi asta ar fi trebuit să aibă o femeie ca Emma.

Dar nu putea să o refuze cînd venise în odaia lui, doar într-o cămaşă de noapte subțire, implorîndu-l să o țină în brațe.

– Ştii că n-o să te ţin în braţe doar, nu? Nu pot doar să stau lîngă tine şi să nu fii a mea.

– Ştiu, spuse ea cu buzele tremurînd. Asta vreau şi eu.

El o trase înăuntru şi închise uşa. Tremura în timp ce el îi desfăcu părul din coada împletită, răsfirîndu-i-l pe umeri asemeni unei mantii negre. Apoi îi cuprinse umerii şi îi acoperi gura cu a sa. Emma închise ochii şi se lipi de el. Acum, că făcuse pasul cel mare, se simţea foarte liniştită, de parcă lucrurile erau aşa cum trebuia.

El îi trase cămaşa de noapte peste cap, iar ea tremură şi mai tare, dar în cele din urmă îşi puse mîinile pe umerii lui. Lui Ben i se tăie răsuflarea. Era atît de frumoasă, încît el părea aspru şi neîndemînatic. Puse o mînă pe sînul ei, minunîndu-se de căldura pielii ei ca mătasea şi, apoi, lăsă capul în jos pentru a-i cuprinde sfîrcul cu gura.

O căldură incredibilă o cuprinse deodată, mai intensă ca oricînd. Gustul şi mirosul lui erau dureros de familiare; îl recunoştea aşa cum îşi recunoşteau femeile iubiţii dintotdeauna. Se lăsă dusă în pat de bunăvoie.

– Nu ştiu ce să fac, şopti ea.

– Te învăţ eu, murmură el, sărutîndu-i gîtul, urechea şi, apoi, gura.

Era dureros de tare, dorind nespus să intre în ea, dar prima oară trebuia să se stăpînească.

– Eşti dulce, Emma.

Ea gemu cînd îl simţi sugîndu-i sfîrcurile. Mîinile şi gura lui erau peste tot pe trupul ei, gustînd-o, simţind-o. Tresări brusc cînd el o atinse între picioare, deşi plăcerea aceea fierbinte îi şterse repede uimirea. Tresări din nou cînd îi simţi degetul înăuntru, dar el îl mişcă în aşa fel încît o făcu să geamă şi să-şi rotească şoldurile, cerînd mai mult.

– Te rog, spuse ea strîngîndu-i umerii. Ben!

El se dezbrăcă de tot, atunci, şi îi desfăcu picioarele. Se opri doar cît să-şi recapete controlul.

– O să te doară doar acum, îi spuse el.

– Ştiu, murmură ea în timp ce el se lăsă deasupra ei uşor.

Intră cu grijă, împingînd din ce în ce mai tare. Ea icni şi îşi înfipse unghiile în umerii lui. Trupul i se deschidea pentru el. Crezuse că era insuportabil, dar nu era deloc aşa. Membrana se rupse şi el pătrunse adînc în ea, în timp ce lacrimile ei îi ardeau ochii. El rămase nemişcat, dar ea îl simţi zvîcnind în ea.

Apoi el se retrase şi ea îl privi întrebător. El schiţă un zîmbet.

– Nu, nu s-a terminat. Abia încep, scumpo, dar vreau să simţi la fel de multă plăcere ca mine.

Apoi se aplecă asupra ei, provocîndu-i primul orgasm. În clipa aceea, Ben intră în ea şi nu simţi durere, ci doar pasiunea unor trupuri înlănţuite.

Două nopţi mai tîrziu, Victoria se dădu jos din pat încet. O usturau ochii de atîta plîns şi lipsă de somn, dar nu putea decît să aţipească pe apucate. De fiecare dată se trezea cu un ţipăt în urechi şi ura să-l audă din nou.

Era trecut de miezul nopţii. Jake dormea adînc, epuizat de muncă şi de lipsa de somn care urmase după moartea Celiei. Nu aprinse nicio lumînare, căci ştia că el s-ar fi trezit. Era prima oară cînd reuşise să se dea jos din pat în toiul nopţii fără să-l trezească.

Pur şi simplu, nu putea să accepte gîndul că o pierduse pe Celia. Fratele ei mai mare fusese ucis în război şi îl plînsese, dar fusese oarecum altfel. El fusese bărbat în toată firea şi alesese să lupte. Celia abia devenea femeie şi nu alesese ea să fie călcată în picioare de un cal. Doamne, ce dor îi era de ea!

Şi Rubio încă mai tropăia, plin de viaţă. Nimeni nu ştia cînd avea să ucidă din nou.

Doar dacă nu-l împiedica ea.

Nu se mai obosi să-şi pună ciorapii, se încălţă doar cu papucii, îşi puse şalul pe cap şi pe umeri. Armele lui Jake erau pe scaun şi una, lîngă pat pentru a o lua repede, în caz de nevoie.

Ea luă un pistol din toc şi ieşi din odaie, coborînd scările, apoi. Abia putea să-l ţină nemişcat dacă era nevoie. Spera să nu fie cazul.

Aerul rece o izbi în faţă cînd deschise uşa. Ningea din nou cu fulgi mari şi pufoşi. Cît i-ar fi plăcut Celiei.

Drumul pînă la hambar păru mai lung ca de obicei. Alunecă de cîteva ori. Deja îi îngheţaseră picioarele. În hambar trebuia să fie mai cald. Sophie era acolo. La fel şi Gypsy, liniştita Gypsy a Celiei. Alte cîteva iepe fuseseră împerecheate cu armăsarul, nu şi Gypsy. Iar Victoria era bucuroasă pentru asta.

Se chinui să deschidă uşa hambarului şi un cal necheză curios. Întunericul era adînc. Ea deschise uşa larg. Ştia că trebuia să fie o lampă imediat lîngă uşă. Orbecăi prin beznă pînă o găsi şi izbuti să o aprindă. Lumina gălbuie risipi întunericul.

Sophie scoase capul pe deasupra uşii şi, în capătul hambarului, Victoria zări capul armăsarului. Ce bine ar fi fost dacă în capătul hambarului ar fi fost o păşune deschisă, nu tarcuri. Asta însemna că Victoria trebuia să traverseze tot hambarul cu armăsarul.

Ştia că n-ar fi putut să-l împuşte. Oricît de mult l-ar fi urît, nu putea să-i pună pistolul la tîmplă şi să apese pe trăgaci. Jake avea dreptate, era un animal prost. Ar fi putut să-l împuşte ca să se apere pe sine sau să apere pe altcineva, dar nu altfel.

– Nu-ţi fac nimic, şopti ea apropiindu-se de boxă, dacă nu mă ataci. M-ai auzit, calule? Atunci o să te omor.

El dădu urechile pe spate şi o privi cu ostilitate. Începu să tropăie. În boxa ei, Sophie necheza, simţind agitaţia armăsarului.

Victoria strînse pistolul în mîna dreaptă şi trase cocoşul cu ambele degete mari. Trebuia să fie pregătită, în caz că el o ataca. Apoi deschise uşa boxei, adăpostindu-se după ea.

Calul necheză şi se dădu în spate.

– Ieşi! îi spuse ea şuierător.

Nu voia să-l mai vadă niciodată. Se gîndise mult şi ajunsese la o concluzie: nu putea trăi mai departe la fermă dacă Rubio rămînea acolo. Ura avea să se amplifice tot mai mult şi, de fiecare dată cînd îl vedea, avea să-şi aducă aminte că îi omorîse sora.

Calul se ridică pe picioarele dinapoi şi necheză din nou.

– Haide, ieşi! strigă Victoria şi luă un căpăstru de pe perete, arătîndu-i-l peste uşa boxei. Ieşi!

El ţîşni afară din boxă, dar la mijlocul hambarului se opri, tropăind. Urechile erau tot pe spate şi se ridică în două picioare, cu faţa spre ea. Victoria propti pistolul pe uşa boxei.

– Vino, atunci, şopti ea.

El necheză şi o rupse la fugă spre libertate, tropăitul copitelor sale răsunînd în noapte. Se treziseră şi alţi cai şi nechezau agitaţi. Luminile începură să se aprindă şi bărbaţii ieşiră din baracă trăgîndu-şi pantalonii şi punîndu-şi cizmele. Victoria era pe jumătate îngheţată de frig şi se clătina de oboseală cînd ieşi din hambar, după ce stinsese lampa. Abia izbuti să închidă uşile la loc şi să le zăvorască.

Jake veni în fugă spre ea, urmat de Ben. Amîndoi aveau pistoalele în mîini. Cînd o văzu cu celălalt pistol al său în mînă, el o apucă de umeri şi o scutură.

– Ce ai făcut? urlă el.

– I-am dat drumul, spuse ea simplu, dîndu-i pistolul înapoi lui Jake.

El îl vîrî în tocul gol.

– Ce ai făcut? întrebă el furios şi, în acelaşi timp, nevenindu-i să creadă.

– I-am dat drumul. Nu puteam trăi aici, cu el viu şi nevătămat, în timp ce Celia e în pămînt. Va trebui să te mulţumeşti cu mînjii pe care îi ai deja de la el.

El înjură furios, după care tăcu şi se uită la ea. Era la fel de albă ca şi cămaşa de noapte şi tremura de frig; avea doar un şal pe umeri. O prinse cînd se clătină pe picioare.

– Bine, iubito, spuse el atunci pe un ton mai blînd. Bine.

O duse în braţe pînă în casă şi o puse în pat. Pentru prima oară după moartea Celiei, ea adormi imediat.

Luna martie aduse primele semne de primăvară, dar durară exact cît să-i facă să înceapă să spere. Victoria se mişca greu, neputînd să se ridice singură de pe fotoliu.

Nu îşi recăpătase buna dispoziţie, dar izbutea să zîmbească atunci cînd o şicana Jake. Faptul că era atît de greoaie o indispunea şi mai mult; spatele o durea tot timpul şi nu găsea o poziţie în care să poată dormi. Bebeluşul coborîse atît de mult încît îi era greu să şi meargă. De s-ar fi sfîrşit odată cu sarcina! Era nerăbdătoare să înceapă durerile, căci ar fi însemnat sfîrşitul acelui chin fizic.

Jake nu se considerase niciodată un familist, în ciuda faptului că era însurat şi din ce în ce mai îndrăgostit de soţia sa. Fu surprins cînd îşi dădu seama că stătea mai mult în preajma casei în ultima vreme, pentru orice eventualitate. Mărimea burţii ei îl alarma, căci ştia ce delicate erau şoldurile ei. Angelina murise în timp ce năştea; îi era groază să nu se întîmple la fel şi cu Victoria.

Luna martie se sfîrşi. Toţi o priveau ca nişte vulturi. În a treia zi din aprilie începu să ningă din nou şi Victoriei îi venea să ţipe de frustrare. Avea să vină primăvara şi copilul tot nu se năştea?

Nu putu să doarmă în noaptea aceea; era mai agitată ca de obicei şi cearşaful i se înfăşura în jurul picioarelor.

Jake îi masă spatele, dar nu ajută cu nimic. Se dădu jos din pat ca să-şi dea cu apă rece pe faţă şi el o urmă. Din noaptea

în care ea se furişase şi îi dăduse drumul lui Rubio, el se trezea la orice mişcare a ei. Nu aprinseră nicio lumînare; datorită ninsorii, odaia era scăldată într-o lumină ireală.

Deodată, Jake încremeni. Privea pe fereastră. Se uită şi ea, dar nu văzu nimic.

– Îmbracă-te, îi spuse el repede, punîndu-şi pantalonii. Să nu aprinzi lumînări sau lămpi.

Abia îşi încheie pantalonii, că şi ieşi din odaie, prinzîndu-şi cartuşiera în jurul mijlocului.

– Ben! Călăreţi! strigă el pe hol.

Ben se ridică în capul oaselor de cum îi auzi vocea, deranjînd-o pe Emma, care dormea pe braţul lui.

– Trezeşte-te, scumpo, îi spuse el încet. Avem necazuri.

Agitaţia lui era molipsitoare. Îşi puse cămaşa de noapte pe ea.

– Cine e?

– Nu contează.

Victoria avea să aibă nevoie de ea. Emma ieşi din odaie înaintea lui Ben, care îşi punea cizmele, şi se duse repede în odaia ei, care fusese mai mult goală în acele ultime luni. Nu ştia ce o împiedica să se mute de tot cu Ben, pentru că nimeni nu se împotrivise relaţiei lor. Ba mai mult, moartea Celiei îi apropiase pe toţi mai mult şi fericirea Emmei părea să o învesele asca pe Victoria.

Aceasta nu fusese niciodată mai conştientă de greutatea ei ca acum, cînd încerca să se grăbească. Jake se întoarse în odaie imediat după ce îl strigase pe Ben, şi îşi puse cizmele şi cămaşa, dar fără să o mai încheie. Îşi luă cojocul înainte să iasă pe uşă pentru a doua oară.

– La naiba, Victoria, îmbracă-te! îi strigă el peste umăr.

Încerca. Nu se mai osteni să-şi scoată cămaşa de noapte, ci îşi puse peste ea o rochie largă. Emma veni, îmbrăcată deja, cînd Victoria se chinuia să-şi pună ciorapii şi pantofii.

– Te ajut eu, zise ea lăsîndu-se în genunchi şi punîndu-i ciorapii. Ce se întîmplă?

– Nu ştiu. Jake a văzut ceva şi i-a spus lui Ben că sînt nişte călăreți.

Ascultară, dar nu auziră nimic. Cînd coborîră, văzură că bărbații îi treziseră pe toți ceilalți din casă şi celelalte trei femei erau extrem de speriate. Jake îi aruncă o puşcă lui Ben, după care se uită la Victoria şi Emma.

– Luați fiecare cîte o puşcă şi găsiți-vă un loc unde să fiți la adăpost, dar de unde să puteți trage. Mă duc la baracă să-i trezesc pe ceilalți.

– Mă duc eu, zise Ben şi amîndoi se gîndiră la Victoria.

Înainte să iasă pe uşă, Ben o sărută repede pe Emma. Abia după aceea, ea îşi dădu seama că fusese un sărut de adio, pentru orice eventualitate.

– Ce se întîmplă? întrebă Victoria.

– Am văzut o lumină acolo unde n-ar fi trebuit să fie niciuna. Probabil că cineva şi-a aprins o țigară.

– Ce te face să crezi că sînt mai mulți?

– Experiența, zise el umplîndu-şi buzunarele cu gloanțe şi le dădu şi lor cutia. Umpleți-vă buzunarele. Carmita, ştiți să trageți cu arma?

– Da, senor Jake, spuse ea. Eu ştiu. Şi Juana la fel.

– Şi eu, spuse Lola.

– Bine. Luați fiecare cîte o puşcă. Poate nu e nimic, dar dacă e ceva, îi vom aştepta pregătiți.

– Indieni? întrebă Juana cu timiditate.

– Nu. Indienii n-ar fi aprins lumina aceea.

Albi. Călăreți.

Emma privea țintă uşa pe care ieşise Ben, dorindu-şi să-l vadă intrînd din nou.

Prima împuşcătură îi făcu pe toți să tresară, cu excepția lui Jake. El fugi în partea din față a casei şi sparse un geam cu patul puştii.

– Adăpostiți-vă! strigă el apoi.

Toate îşi ocupară pozițiile.

– Intru! strigă Ben de afară şi uşa fu dată de perete.

El intră repede, pe vine, urmat de încă cinci bărbați.

– M-am gîndit că ne-ar prinde bine mai mulți bărbați aici, zise el.

Luis era unul dintre ei, chipul său întunecat fiind mai plin de viață ca oricînd în ultimele două luni.

Femeile se duseră sus şi inimile le băteau cu putere. Urmînd exemplul lui Jake, Victoria sparse un geam cu patul puştii ei şi aerul rece năvăli înăuntru.

– Cel puțin n-o să adorm, murmură ea.

Ploaia de împuşcături se porni din nou şi gloanțele păreau să zboare din toate părțile.

Casa răsuna de ecoul împuşcăturilor şi mirosul de praf de puşcă le ardea nările. Ea se uită pe geam, căutînd o țintă. Văzu siluete mişcîndu-se în jur şi le alese pe cele călare; se gîndi că oamenii lor nu aveau cum să fi încălecat.

Un bărbat înălță capul pe deasupra unui tufiş şi ținti spre casă. Victoria ținti cu atenție şi apăsă pe trăgaci. Bărbatul se prăbuşi.

Ucisese un om. În mod surprinzător, nu simți nicio emoție. Poate, mai tîrziu, avea să aibă timp pentru reacții.

Se auziră şi alte împuşcături de la etaj, cînd celelalte îşi aleseră țintele.

Victoria trase într-un bărbat călare, dar nu îl nimeri.

Un țipăt de durere se auzi dintr-una din odăi. Victoria tresări, dar nu îndrăzni să-şi părăsească postul.

– Emma? strigă ea.

– Sînt bine! Carmita? Lola? Juana?

Toate răspunseră, în afară de Lola. Victoria auzi un geamăt.

În clipa aceea, o lumină portocalie se apropia de casă. Un bărbat galopa cu o torță în mîna dreaptă. Victoria se îngrozi.

Voiau să dea foc casei! Îl împuşcă pe bărbat în faţă şi el căzu pe spate de pe cal, iar torţa îi căzu din mînă.

Gloanţele loveau zidurile casei şi spărgeau fiecare fărîmă de geam care mai rămăsese. O ploaie de cioburi se abătu deasupra capului ei plecat. Cînd îl ridică din nou, văzu un alt bărbat cu o torţă murind înainte să apuce să o arunce spre casă.

Zidurile luau foc greu, la fel şi acoperişul, dar dacă o torţă pătrundea pe una dintre ferestrele fără geamuri?

Trase şi încărcă puşca din nou, trase şi încărcă din nou, parcă timp de ore întregi. Avea impresia că tot corpul îi era strîns ca într-un pumn. Era curpinsă de groază, pentru că nu ştia dacă Jake mai era în viaţă sau îl nimerise vreun glonţ.

Emma intră în fugă în odaie, aplecată.

– Lola e moartă şi Juana e rănită, dar nu grav. Continuă să tragă.

– Dar Jake? Şi Ben?

– L-am auzit pe Jake jos. Nu ştiu nimic de Ben, spuse Emma speriată şi Victoria îi strînse mîna.

– Cine face asta? întrebă Victoria, neştiind cît avea să mai reziste astfel.

– Nu ştiu. Curînd ar trebui să se lumineze de ziuă. Atunci vom putea vedea.

Ziuă. Atît de mult trecuse? Păruse o veşnicie, dar ea credea că fuseseră minute, nu ore.

Simţi miros de fum.

– Aduceţi apă! strigă ea. Foc! Aduceţi apă!

Luă o carafă cu apă de pe masă şi fugi în hol. Fumul venea de jos. Coborî treptele repede, aplecîndu-se cît putu. Cineva îi apăru în faţă. Era Jake, cu faţa înnegrită de fum.

– Jos! strigă el.

– A luat foc casa!

El înjură şi se întoarse. Nimeni nu observase fumul, dar acum văzu că venea din bucătărie. O apucă de braţ şi o trase la podea.

– Stai aici, auzi? Nu te mişti! Îi aduc şi pe ceilalţi. Va trebui să ieşim!

Cum ar fi putut? Îi aştepta o ploaie de gloanţe afară. Dar aşa cum spusese Jake, trebuiau să iasă. Nu puteau să se lupte şi cu focul şi cu intruşii, în acelaşi timp.

Fumul era tot mai gros. Ea începu să rupă fîşii din fustă şi le udă cu apa din carafă. Ben se tîrî lîngă ea.

Ea îi aruncă o bucată de material udă.

– Leagă-ţi-o pe nas şi pe gură, îi spuse apoi.

O ustura gîtlejul, aşa că îşi urmă propriile instrucţiuni.

– Emma e bine? întrebă el.

– Da. Jake s-a dus după ele. Lola e moartă.

Ben îi strigă pe ceilalţi cinci bărbaţi şi se adunară toţi la un loc cînd Jake coborî cu cele trei femei. Victoria le dădu tuturor cîrpe ude cu care să-şi acopere feţele. Jake se ghemui lîngă ea, legîndu-şi cîrpa udă peste gură şi nas.

– O să ieşim în curte, spuse el. Doar aşa vom fi protejaţi. Eu o să ies primul, apoi alt bărbat, apoi femeile. Ceilalţi veniţi după femei şi acoperiţi-le.

– Trebuie să-l anunţăm pe Lonny, spuse Luis, altfel oamenii noştri ar putea trage în noi.

– Nu avem timp. Haideţi, acum!

Jake o trase pe Victoria în picioare şi străbătură holul spre una dintre uşile care dădeau în curte.

– Vă ducem în potcovărie, spuse el. E cel mai aproape.

Potcovăria era o clădire cu trei laturi, dotată cu unelte de fierărie, dar avea avantajul de a se afla în spatele casei.

Jake ieşi primul. Văzu o scînteie cînd cineva trase şi glonţul îi şuieră pe lîngă ureche. Trase şi el, dar probabil că rată, căci văzu o umbră ferindu-se. Trase spre umbră şi, de data aceasta, auzi un urlet de durere urmat de linişte.

O auzi pe Victoria în spatele lui respirînd tot mai greu din pricina fumului.

Apoi îl auzi pe Luis, care ieşi după el.

– Ia-ţi nevasta. Vă acopăr eu.

Jake o luă pe Victoria după umeri şi o luară la fugă. Ea încercă să ţină pasul cu el, dar se împiedică şi el o ţinu în picioare, plasîndu-se între ea şi posibilele gloanţe.

– Mă descurc, ai grijă de tine! îngăimă ea.

– Nu mai vorbi, aleargă!

Bărbaţii din spatele lor trăgeau tot timpul, în oricine mişca. Dinspre baracă şi grajd se auzi un şuvoi de împuşcături, cînd cineva zări femeile fugind din casă, şi le acoperi ca să poată ajunge la adăpost. Gloanţele şuierau pe deasupra capetelor lor, dar ei continuau să fugă, aplecaţi, fără să ofere nimănui o ţintă fixă.

Jake ajunse la potcovărie cu Victoria şi o aşeză jos, în fundul încăperii.

– Stai jos. Să nu ridici capul pentru nimic în lume, îi spuse ei ducîndu-se lîngă Luis şi începînd să tragă.

Emma intră în încăpere şi se duse repede lîngă Victoria, înjurînd din cauza fustelor care o împiedicau. Victoria rîse cînd auzi acele cuvinte ieşind din gura Emmei. Aceasta se uită la ea şi zîmbi.

– Ei bine, n-are rost să ne gîndim la maniere acum, zise ea.

– De acord, spuse Victoria rîzînd din nou, puţin dezorientată.

Amîndouă uciseseră în noaptea aceea. Ce rost mai avea să se gîndească la maniere?

Carmita şi Juana intrară după ele. Juana sîngera din cauza unei tăieturi pe umăr de la un ciob. Se prăbuşi la pămînt, continuînd să ţină puşca.

Ben fu împuşcat în piciorul stîng şi se prăbuşi la pămînt. Emma scoase un ţipăt şi, în ciuda avertismentului lui Jake, ieşi din adăpost.

Ben se rostogolea deja, sprijinindu-se în piciorul teafăr, cînd Emma alunecă pe zăpadă lîngă el. Îl apucă de guler şi începu să-l tragă, ţipînd, plîngînd şi înjurînd, în acelaşi timp. Şi el înjura şi îi striga să-l lase şi să se întoarcă la adăpost, dar ea refuză. Forţa ei îl uimi. Deşi era mult mai greu decît ea, continua să-l tragă şi nimic nu o putea opri. Îl trase înăuntru şi, imediat, îi sfîşie pantalonul ca să-i vadă rana.

– Cum e? strigă Jake.

– N-o să mor, zise Ben, deşi nu era sigur deloc.

Glonţul îi trecuse prin pulpă. Totuşi, dacă nu sîngera foarte mult şi nu făcea cangrenă, avea să scape.

– Sarratt! Blestemat să fii, Sarratt, unde eşti?

Jake înălţă capul şi o sclipire rece îi apăru în ochi.

– Garnet, spuse el şuierător şi schiţă un zîmbet, după care o rupse la fugă prin curte.

Acum ştia pe cine să vîneze; asta aştepta. De data aceasta, Garnet nu avea să mai scape.

Cerul începu să se lumineze uşor. Ningea din nou, ceea ce îl făcea să vadă mai greu. Victoria se uită spre casă; focul din bucătărie ajunsese la etaj. Văzu flăcările trecînd prin acoperiş şi ieşind prin ferestrele sparte. Acea casă veche care cunoscuse dragoste, trădare, naştere şi moarte, murea acum. Nu putuse să arunce hainele Celiei, dar acum nu mai era nevoie; flăcările distrugeau tot, lăsîndu-i doar amintirile.

Pumnul se strînse în jurul trupului ei. Cînd putu să vorbească din nou, spuse:

– Copilul va veni curînd.

Carmita rămase cu gura căscată, fiind prea copleşită de evenimentele din seara aceea pentru a se gîndi cum să se descurce şi cu asta. Emma ridică privirea de la rana lui Ben şi chipul îi era încordat.

– Au început durerile?

Victoria respiră adînc şi îşi înfipse degetele în pămînt.

– De cîteva ore.

Garnet era disperat şi îşi pierdea controlul. Nu trebuia să se întîmple aşa! Ar fi trebuit să fie ca prima oară, să-i prindă pe toţi dormind. În schimb, ticăloşii ăia erau treji şi îi aşteptau. Nu era logic şi îl făcea să se teamă. Numai gîndul că, în sfîrşit, avea să pună mîna pe Celia îl ajuta să continue. Aceea era ultima lui şansă, fiindcă ştia că, dacă avea să dea greş, Sarratt avea să-l vîneze ca pe un cîine turbat.

– Sarratt! urlă el. Sarratt!

Dacă putea să-l atragă pe Jake afară, la naiba cu lupta dreaptă. În niciun caz, nu îl putea înfrunta pe Jake. Nu era nevoie decît de un glonţ, în cap sau în spate, şi gata cu Sarratt. Cineva îl împuşcase deja pe celălalt. Regatul avea să fie al lui, ca şi Celia. Trebuia să se ocupe şi de Bullfrog, ca şi de Sarratt, dar asta nu îl deranja deloc.

Jake nu răspunse. Rămase pe loc, privind. Văzu pe cineva intrînd în ţarc. Lumina era prea slabă ca să-l recunoască altfel decît instinctiv. Garnet se îndrepta spre hambar, unde avea să fie la adăpost, în caz că apărea Jake.

Jake nu avea de gînd să apară. Se tîrî din locul unde stătuse ascuns pînă la baracă. Peste tot se vedeau trupuri împrăştiate. Muriseră mulţi oameni în noaptea aceea. El nu avea să fie unul dintre ei, dar Garnet, da.

– Avem nevoie de căldură, spuse Emma. Poate cineva să aprindă forja? Şi ne trebuie lumină.

Luis începu să bage cărbuni în forjă.

– Căldură, da, dar n-avem lămpi. În curînd se va lumina de ziuă.

Victoriei nu-i mai păsa de căldură sau lumină. O forţă puternică se strîngea în jurul trupului ei şi o trăgea în jos. Deşi asistase la travaliul Angelinei, nu îşi închipuise că avea să fie atît de rău. O durere cumplită îi lua aerul din plămîni şi, între acele momente îngrozitoare, treceau doar cîteva secunde.

Ben era întins lîngă nicovală şi o auzea gemînd înăbuşit.

– la cămaşa mea, îi spuse el. Răsuceşte-o şi dă-i foc. O să ai cîteva minute de lumină.

– Bine, zise Emma. Dar nu încă. Mai tîrziu o să avem mai multă nevoie decît acum.

Garnet ajunse în spatele hambarului şi deschise uşa doar cît să se strecoare înăuntru. Nu-i mai rămăsese mult timp. Fugi în partea din faţă a hambarului şi deschise uşa doar puţin, cît să poată trage. Acum nu mai trebuia decît să aştepte. Probabil că Sarratt se ducea în locul de unde strigase el.

Garnet zîmbi. Doar cîteva minute şi avea să aibă tot ce îşi dorise.

– Pe mine mă cauţi?

Imediat se auzi cum fu tras cocoşul pistolului. Garnet îngheţă, dar broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Nu îndrăzni să se întoarcă. Îl cuprinse groaza căci ştia că avea să moară. Îi împuşcase pe ceilalţi fără niciun fel de emoţie, dar gîndul că el însuşi avea să moară îl paraliza.

– Poţi să te întorci, spuse Jake încet. Oricum, o să te omor. Cel puţin, dacă te întorci, vei avea şansa să tragi şi tu.

Mîna lui Garnet tremura. Imediat cum avea să se întoarcă era ca şi mort.

– Ar fi trebuit să te îndepărtezi tot mai mult, murmură Jake. Cît puteai de mult şi de repede.

– M-ai fi vînat, zise Garnet. Şi fata... voiam fata.

Celia. Frumoasa Celia.

– N-o vei avea niciodată, zise Jake.

Garnet se aruncă într-o parte, trăgînd în acelaşi timp. Jake era pregătit pentru asta şi era după o grămadă de fîn. Fu calm cînd trase. Primul glonţ îl nimeri pe Garnet în stomac, al doilea, în piept. Garnet fu izbit de perete, iar degetul i se încleştă instinctiv pe trăgaci. Glonţul trecu prin acoperiş înainte ca pistolul să-i cadă din mînă.

Jake dădu cu piciorul pistolului, pentru orice eventualitate.

Ochii lui Garnet erau deschişi şi se chinuia să respire. O spumă roşie îi apăru la gură. Jake privi cum pieptul i se ridică de cîteva ori, după care se opri de tot.

Muriseră mulţi oameni la ferma aceea. Jake oftă, dar îşi reîncărcă pistolul. Îşi dădu seama că, afară, era linişte. Poate se terminase. Trebuia să se întoarcă la Victoria.

– Şefule? Eşti teafăr?

Era Lonny.

– Da, strigă Jake.

– Du-te repede la potcovărie. Luis zice că se naşte copilul.

Jake fusese înspăimîntat înainte; neliniştit, îngrijorat, încordat; dar acum era, de-a dreptul, îngrozit. Victoria nu putea să nască aşa, întinsă pe jos în potcovărie, fără pături, fără nimic. O luă la fugă, fără să-şi dea seama că, încă, mai ţinea pistolul în mînă.

Ben stătea sprijinit de nicovală, fără cămaşă, dar cineva îi dăduse o haină. Era palid, dar după ce îi aruncă o privire, Jake văzu că sîngerarea se oprise. Focul ardea cu putere. Luis aprinse o lampă şi o dădu în spate, în locul care fusese îngrădit de cîteva fuste atîrnate pe o frînghie. Jake îşi făcu drum printre fuste şi îngenunche pe pămînt, lîngă soţia lui.

Emma, Carmita şi Juana erau în cămăşi de noapte, sacrificîndu-şi hainele pentru a improviza o perdea. Cămaşa de noapte a Victoriei era ridicată pînă la brîu şi ea era cu genunchii îndoiţi. Jake îngenunche lîngă ea şi îi dădu la o parte părul de pe faţă cu degetele murdare. Ea avea ochii închişi şi gîfîia.

Carmita îl privi îngrijorată.

– Curînd, senor Jake. Văd capul.

Victoria deschise ochii şi îşi aţinti privirea asupra lui ca şi cum ar fi fost un talisman. Întinse mîna şi el i-o luă într-a lui.

– Rezistă, iubito, şopti el încremenit de spaimă.

El o adusese în situaţia aceea, îi pusese viaţa în pericol, o obligase să nască asemeni unui animal. Nu ar fi trebuit să se însoare cu ea, ar fi trebuit s-o trimită înapoi în Est, unde ar fi dus viaţa pentru care se născuse, înconjurată de confort.

Ea îi strînse mîna şi încleştă dinţii. În clipa următoare, scoase un urlet de durere, urmat de altul şi altul.

Într-un şuvoi de sînge şi apă, un trup micuţ alunecă în braţele Carmitei, care aştepta.

Bebeluşul părea vineţiu şi Jake se îngrozi din nou, uitîndu-se la făptura aceea tăcută. Apoi, Carmita îl bătu uşor pe spate şi, întîi, se auzi un scîncet slab, care se transformă în plînset. Ea întoarse copilul şi Jake văzu că era băiat.

– Sigur seamănă cu tine, spuse Victoria rîzînd stins.

Jake o privi uluit, întrebîndu-se cum putea să vadă vreo asemănare cu cineva în acea bucăţică de carne încreţită, roşie şi încă murdară de sînge. Poate părul negru, dar era ud. Poate nu avea să mai fie la fel de negru cînd se usca.

Ea îl trase în jos şi îi şopti la ureche:

– Sigur e băiat.

Atunci, Jake înţelese ce vrusese să spună. Se uită la trupul gol al copilului şi, pentru prima oară, o roşeaţă îi coloră obrajii.

Ea întinse braţele spre copil.

– Vreau să-l ţin. Trebuie să-i fie frig.

Carmita tăie cordonul. Bebeluşul fu înfăşurat imediat în cămaşa altcuiva şi pus în braţele Victoriei. Se opri din plîns şi clipi des, reacţionînd la căldura braţelor mamei sale.

Jake îi cuprinse pe amîndoi, lipindu-şi obrazul de părul Victoriei.

– Te iubesc, spuse el răguşit.

Ea era tot ce era bun, puternic şi blînd în viaţa lui. Dragostea ei sfărîmase miezul de ură care îl măcinase atîta timp.

Victoria dădu capul pe spate şi îl privi în ochi.

– Şi eu te iubesc, spuse ea simplu.

– Voiam să-ți ofer ceva mai bun. Acum nu mai avem nici măcar o casă.

– Nu-mi pasă.

Era epuizată şi se sprijini şi mai mult de el.

– Mă bucur că a ars casa. Era prea multă ură în ea, prea multă moarte. Nu voiam aşa ceva pentru el, zise ea uitîndu-se la fiul ei şi îi atinse obrazul cu un deget.

– Pot s-o iau de la capăt, promise Jake. Voi clădi o altă casă pentru voi, dacă rămîi cu mine. Doamne, scumpo, nu mă părăsi. Mai bine mă împuşti, pentru că te iubesc atît de mult, încît n-aş putea să trăiesc fără tine.

Nu-i spusese niciodată că o iubea, nu o mai privise niciodată astfel, atît de disperat şi de... speriat. Ea nu şi-l putea închipui pe Jake Sarratt temîndu-se de ceva, dar acest lucru se vedea acum în ochii lui, care nu o mai priveau cu răceală.

Dragostea lui schimba totul. Ura dispăruse şi, odată cu ea, motivul pentru a pleca.

– Bine, spuse ea luîndu-i mîna. Clădeşte propriul tău regat şi uită de trecut, de celălalt Regat Sarratt. S-a dus. Putem să o luăm de la început.

Emma îngenunche lîngă Ben ca să vadă rana. El îi zîmbi.

– Am o nepoțică sau un nepoțel?

– Nepoțel, spuse ea şi îi desfăcu bandajul. Şi poate şi un fiu al tău, murmură ea.

– Ce? exclamă el şocat. Ce? întrebă mai tare, îndreptîndu-se.

– Taci! zise ea încet.

El îi apucă brațele, ținînd-o nemişcată.

– Eşti sigură?

– E posibil. Încă nu sînt sigură.

Îi întîrziase puțin, dar sistemul ei de alarmă nu era atît de sigur ca al Victoriei. Însă exista o posibilitate. Îşi petrecuse prea multe nopți în patul lui Ben ca să creadă altceva.

El începu să rîdă şi o trase în jos pentru un sărut.

– Emma, n-am mai fost în stare să gîndesc lucid de cînd te-am cunoscut. Cred că ar trebui să ne căsătorim, nu?

– Pentru că s-ar putea să fiu...?

– Nu, pentru că ne iubim şi probabil că vom avea o casă plină de copii, aşa că ar fi mai simplu dacă am fi căsătoriți.

Ochii Emmei începură să strălucească.

– Ben Sarratt, te iubesc.

– Ăsta e un "da"?

Ea încuviință.

– E un "da".

Jake stătea pe pămînt, ținînd-o pe Victoria în brațe. În mod incredibil, ea adormise şi la fel şi bebeluşul. Se uită la fiul său neputincios, care depindea atît de mult de el pentru protecție, hrană şi orice altceva în viață. Acum trebuia să se gîndească la viitor, iar viitorul său erau Victoria şi copilul, ca şi alți copii care aveau să vină. Zorii zilei duseră departe mirosul de fum şi de praf de puşcă, dar ninsoarea se oprise, iar soarele încerca să-şi arunce razele din nou asupra proaspătului strat alb. Mai era ceva nou, ceva înăuntrul lui, nou şi bun. Viitorul se întrezărea în fața lui şi avea un sentiment plăcut.

O avea pe Victoria, copilul lor era bine şi sănătos şi, împreună, puteau clădi o viață fără umbre din trecut. Avea să existe un alt Regat Sarratt, cel pe care aveau să-l construiască el şi Ben, dar acesta avea să fie la fel de curat ca zăpada care acoperea valea.

SFÎRŞIT